

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

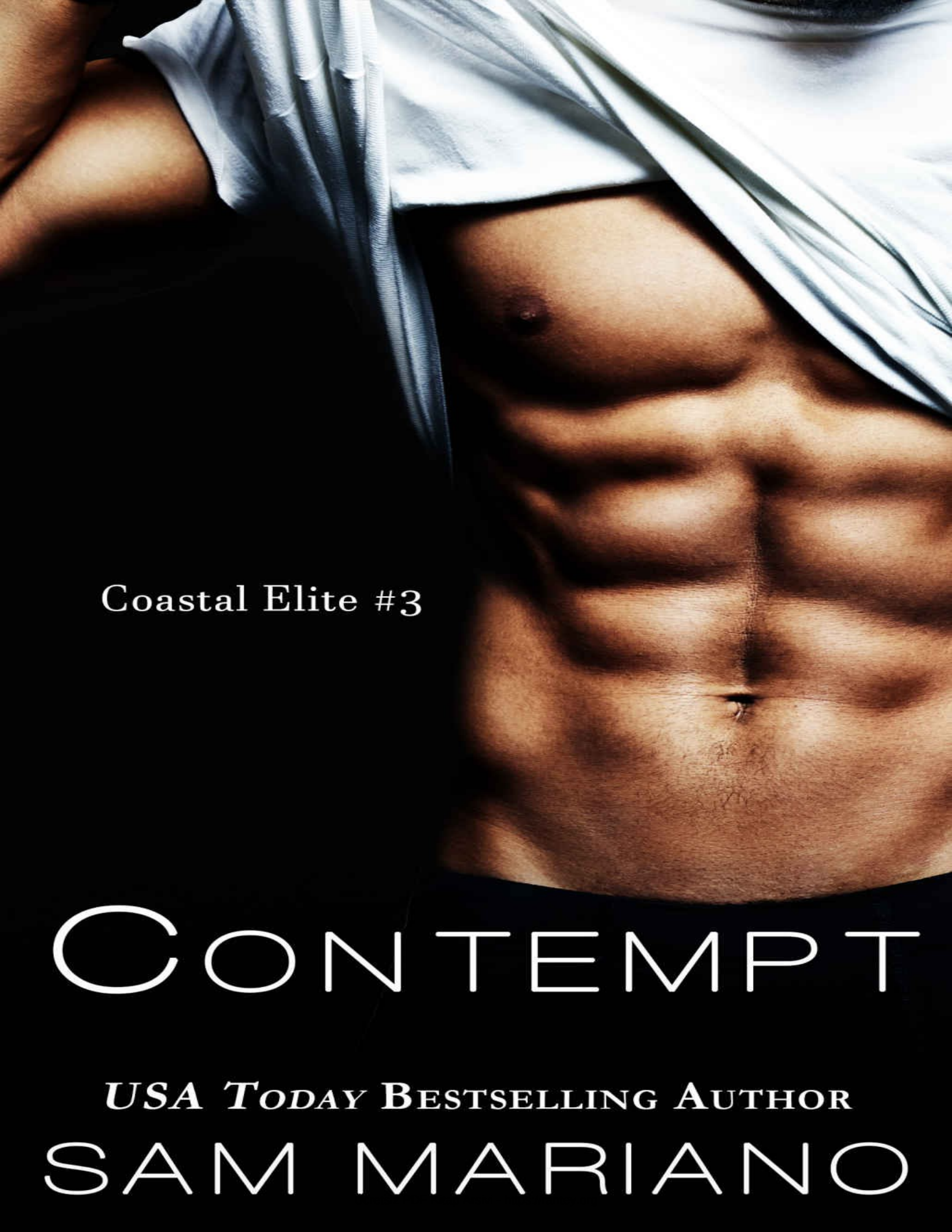
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Coastal Elite #3

CONTEMPT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SAM MARIANO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Küçümseme (Coastal Elite, #3)
by Sam Mariano

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik olaylar tamamen tesadüfidir.

Contempt (Coastal Elite, #3) © 2023 Sam Mariano Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın tamamının veya bir kısmının yapay zekayı eğitmek veya üretmek için kullanılması kesinlikle yasaktır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitabın dijital baskısının yalnızca Amazon'da satılmasına izin verilmektedir ve KindleUnlimited programına dahildir. Eğer kitabı Amazon'dan indirdiyseniz başka herhangi bir yerde, yasadışı bir kopyadır. Lütfen Amazon'dan yasal olarak satın alın veya indirin ve zamanının çoğunu size hikayeler yazmaya harcayan yazarı destekleyin. Hırsız olmadığınız için teşekkürler!

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Yazarın notu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz Bölüm](#)

[Otuz Bölüm Otuz](#)

[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi](#)

[Dokuzuncu Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı Yedi](#)

[Sekizinci Otuzuncu](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Bölüm Üç Otuz Otuz

Otuz Dokuz Yedi

Bölüm Bölüm Bir

Sekiz Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Bölüm Kırk Kırk

Kırk Kırk Kırk Kırk

Kırk Kırk Kırk Kırk

İki Dört Beş Altı Sekiz

Bölüm Dokuz Bölüm

Elli

Bonus Sahne

Yazarın Notu

Ayrıca SAM MARIANO

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Yazarın notu

Merhaba, sevgili okuyucu.

Bu, Coastal Elite serisinin üçüncü kitabı. Eğer daha önce okuduysanız *Acıtsa* ve *Sarssa bile*, o zaman doğru yerdesiniz!

Eğer okumadıysanız, geri dönüp oradan başlamak isteyeceksiniz. Tüm bu hikayeyi kurgulayan kişi olarak sizi temin ederim ki bu kitap kendi başına ayakta durmuyor. Landon ve Parker'ın *Undertow*'da bir geçmişleri var ve bu hikayedeki yan karakterler olup, hikayenin başlangıcından itibaren gelişen olay örgülerine sahiptirler.

Acıtsa bile.

Ayrıca şu ricada bulunmak istiyorum: lütfen, lütfen Landon ile Dare'i karşılaştırmayın. Onlar *tamamen* farklı insanlar. Birbirlerine benzemeleri gerekmiyor, o yüzden benzemeleri beklentisiyle girerseniz kendinizi başarısızlığa hazırlıyorsunuz. Bu, bir patlamış mısır dükkanına girip karidesle karnınızı doyurmayı ummaya benzer. Karides alamadığınız için kızgın bir şekilde çıkabilirsiniz ama... neden bir patlamış mısır dükkanında karides bekliyordunuz ki?

Landon'ın sorunları var ama o bir psikopat *değil*. Aslında tam tersi; onu bu piç haline getiren pek çok duygusal derinliği, yükü ve yaraları var. Landon'ı yaratan koşullar

Dare'i hiç etkilemezdi. Umursamazdı. Ayrıca Parker'ın da dikkatini çekmezdi çünkü Parker, Dare'in hesaplanmış soğukluğuna ilgi duymuyor. Landon'ın aptal ateşli kafasından ve hasarlı kalbinden etkileniyor (etkilenmemek için elinden geleni yapmasına rağmen).

Şahsen benim amacım aynı karakterleri ve hikayeleri tekrar tekrar anlatmak değil. Elbette diğerlerinden daha fazla ilgi duyduğum bazı karakter tipleri ve hikayeler var, bu yüzden benzerlikler olacaktır, ancak burada aynı hikayeyi ve karakterleri tekrar tekrar klonlamıyorum. Ayrıca olay örgüsünden çok karakterlerle ilgileniyorum. Bir okur olarak ben de öyleyim.

Derin karakterlere ihtiyacım var; hikayenin onların markete gidip bir paket Doritos almasıyla ilgili olması umurumda değil. Doğru karakterlerle her şey olabilir.

ilginç olabilir. Ancak günün sonunda, her hikayenin farklı karakterleri vardır ve farklı insanların farklı ihtiyaçları vardır.

Parker'ın Dare gibi bir kahramana ihtiyacı yok. İstemiyor ve eğer ona bir kahraman versem, onunla asla mutlu olamaz. Parker'ı Dare gibi bir kahramanla eşleştirseym, Dare'i Zoey'le (*Dokunulmaz*'dan) eşleştirseym nasıl olurdu? En iyi ihtimalle, hemen ayrılırlardı.

Çünkü haklı olarak birbirlerinden hoşlanmayacaklardı; en kötü ihtimalle, sonunda onu öldürecekti. Parker'ın sebepsiz empati ve şefkati Landon üzerinde kalıcı bir etki bırakmıştır. Dare bir psikopat olduğu için bu olay onun üzerinde hiçbir etki bırakmazdı. Dürüst olmak gerekirse, aynı temel olay onun başına gelseydi muhtemelen bir tuhaflık olarak omuz silkilir ve bir daha asla düşünülmezdi, ama kesinlikle bir aşk hikayesine yol açmazdı (kitaplarımdan herhangi birini okurken bu sınıflandırma zaman zaman şüpheli görünse de, lol).

Landon bir kaos ajanı ama Dare gibi değil. Asla Dare gibi olamaz çünkü Dare'in kafasında işlemeyen teller Landon'ın kafasında işliyor. Yaptığı tüm kötü şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Bir vicdanı var, sadece onu görmezden gelmeyi seçiyor.

Bu kitap Parker ve Landon hakkında. Birbirlerine nasıl uyum sağladıkları. İkisi de farklı insanlar olsaydı, hikaye olmazdı, çünkü farklı insanlarla ilgilenmiyorlar.

Eğer yanlış anlaşılmış, kaos ve sorun yaratan yaralı kötü çocuk tiplerini okumanın eğlenceli olduğunu düşünüyorsanız, Landon'ı kendi özellikleriyle seveceğinizi düşünüyorum.

TETİKLEYİCİ UYARI: Dubcon (ve DUBIOUS demek istiyorum) ve / veya noncon'dan hoşlanmıyorsanız, bu muhtemelen sizin için bir kitap olmayacaktır. Kahraman, kadın kahramana karşı cinsel açıdan çok agresif. Hayır cevabını bir öneri olarak değil de... doğru yolda olduğunu ve biraz daha üzerine gitmesi gerektiğini gösteren bir işaret olarak kabul ediyor. Ona saygı duyuyor, diğer kadınlara karşı böyle değil (diğer kadınlar üzerinde *herhangi bir* çaba sarf etmekten rahatsız olamaz, tüm çabasını onun için saklıyor), ama kahramanı oynamak için görüyor, bu yüzden... buraya coşkulu bir rıza bekleyerek gelmeyin. Bunu alamayacaksınız. Bu bir kurgu, gerçek hayat değil.

Ayrıca biraz zoraki yakınlık da var... bilirsiniz, adam neredeyse onun üvey kardeşi oluyor (*Undertow*'da aileleri nişanlanmıştı. Tekrar ediyorum, eğer *Undertow*'u okumadıysanız, bu kitaptan önce onu okumalısınız. Parker ve Landon'ın hikayesi o kitapta başladı).

Ayrıca bana güvenmeniz gerekecek. Bu benim kitaplarımda alışılmadık bir durum değil, ancak bu seri ilk Sam Mariano okuma deneyiminizse, deneyiminizi önemseyen birinin yetenekli ellerinde olduğunuzu bilin ve emin olmadığınız anlarda bile bana güvenin ;) Kitaplarımı okumak kahramanlarımla çıkmak gibi bir şey olabilir. Korkutucu olsa bile onlara güvenmek bu işin tek yoludur.

Umarım hikayeyi beğenirsiniz ve okuduğunuz için teşekkür ederim. <3

OceanofPDF.com

"Gerçek bir aşık sürekli ve kesintisiz olarak sevgilisinin imgesine takıntılıdır." -
Andreas Capellanus

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Parker

Merdivenlerden mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde inerken en üstteki kutu devriliyor. Duruyorum, ona bakıyorum ve oturmasını umuyorum çünkü düşerse, yığındaki her kutu merdivenlerden aşağı düşecek ve ben düşmezsem şanslı olacağım dengemi kaybedip onlarla birlikte gideceğim.

Daha az kutu taşıyıp ikinci bir yolculuk yapmalıydım ama Bu evin çok fazla merdiveni var ve uzun zamandır bu işle uğraşıyoruz. Sadece bitirmek istiyorum ki oturabileyim.

Taşınma günü.

Cehennemin derinliklerine inişim olarak da bilinir.

Annem bana Atwater'ların yanına taşınacağımızı söylediği andan beri bugünden korkuyordum. Dün gece uyuyamadım bile, dönüp durmakla ve tüm olası şeyleri düşünmekle çok meşguldüm.

Bugünkü ve burada geçireceğim diğer günlerdeki dehşetin bir anlamı olabilir.

Landon'la son kez baş başa bir odada kaldığımızda, babasıyla annemin arasını bozmama konusundaki kararlılığımı bana karşı kullanabileceğini fark etti.

Ondan önceki sefer, evime zorla girdikten sonra yardım için polisleri arayana kadar beni yatak odama hapsetti.

Ve ilk kez.

Bu yılı dördüncüsü olmadan atlatabileceğimizi umuyorum diyelim.

Bunun pek olası olmadığını bilmek için ileri istatistikten A almam gerekmiyor ama umduğum şey bu.

Atwater'ların yanına taşınmak, mantıklı beynime Titanik'in güvertesinde elinde bir kova ile durup, batmamak için suyu daha hızlı boşaltmaya çalışmak gibi geliyor.

Filmi izledim ve kitapları okudum. Beynim bu hikayenin nasıl bittiğini biliyor ama kalbim tamamen başka bir organ. Onunla mantık *yürütülemez* ve *yürütülmeyecektir*. Yüzde bin eminim ki irademin gücüyle bu lanet gemiyi yüzdürmeye devam edeceğim.

Landon Atwater ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu batırmasına izin vermeyeceğim. Bunu sadece bir yıl yapmak zorundayım.

Daha az, gerçekten.

Daha çok on bir ay gibi. Tüm hayatım boyunca sadece yavaş bir göz kırpma.
hayat.

Bunu yapabilirim.

Kutuları da taşıyabilirim. Gülümsüyorum, en üstteki kutunun Yerine yerleşirken yerçekimi. "Güzel kutu. Size minnettarım."

Çocukken *Matilda* filmini hep sevmişimdir. Annem gerçekten en iyisi olduğu için sahip olduğu boktan aileyle bir ilişkim yoktu ama Bayan Honey ile yaşamaya başladıktan sonra hayatının nasıl olması gerektiğini anlayabiliyordum. Beynimin çok güçlü olduğunu ve nesneleri de hareket ettirebildiğini hayal etmeyi severdim.

Şimdi kendime baktığımda, bunun muhtemelen yapmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum.
Ama işte buradayım ve kararlılığımın gücüyle dünyadaki tüm direnişleri yerinden oynatabileceğime inanıyorum.

Oh iyi.

Bunu gerçekleştireceğim.

Merdivenlerden ölmeden iniyorum ve Atwater'ların evlerindeki spor salonunun kapısını açmak için omzumu kullanıyorum. Kulaklarımı serbest bırakılan ve birbirine çarpan ağırlıkların sesine dikiyorum ve hiçbir şey duymadığımda rahatlıyorum.

Landon'ı bir süredir *görmedim* ve bu beni endişelendiriyor. Ona bir takip cihazı gibi bir şey takmalıyım, böylece evdeki konumundan her zaman haberdar olabilirim.

Evet, yaşamak için iyi bir yol.

Bu yararsız mantığı bir kenara itip köşeyi dönüyorum.

Bir hareket gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor, sonra Zihnim gördüklerimin gerçekliğiyle boğuşurken jet yakıtı almış gibi hızlanıyor.

Landon Atwater, üzerinde sadece bir çift gri eşofman ve çapraz Muhtemelen dizüstü bilgisayarımın daha pahalı olan eğitmenler. Bir parça spor aleti kullanıyor, tepesinde bir çubuk olan metal bir çerçeve. Ayakları yere değmiyor ve istemeden de olsa çenesi çubuğun üzerine çıkana kadar kendini kaldırmasını izliyorum. Vücudundaki kaslar çabayla esniyor ama o bunu kolaymış gibi gösteriyor. Terden parlıyor, sanırım bir süredir bu işi yapıyor.

Bu odadaki ısıyı açıklıyor.

Çok sıcakladım, yanlışlıkla saunaya girmişim gibi hissediyorum.

Bir sauna *var* ama bu oda sadece egzersiz alanı ve klimalı. Nefes almak bu kadar zor olmamalı.

Vücut ısıyı yüzünden olmalı.

Gözlerimi onun dikkatimi dağıtan bedeninden ayırıp bakışlarıyla buluştuğumda, bana kilitlendiğini görüyorum, kendini kaldırırken yaptığı yumuşak hareketi tekrarlarlarken dudaklarında bir sırıtma var - bu kez bir izleyicisi olduğunun farkında.

Kahretsin.

Bakışlarımı kaçırıyorum, nabzım hızla atıyor ve tüm kaslarımın titremesini durdurmaya çalışıyorum. Bütün gün ağır şeyler taşıdığım için aniden sallanmaya başladıklarına inanmak istiyorum ama içten içe öyle olmadığını biliyorum.

Beni sinirlendiriyor.

Beni sinirlendirmesinden *nefret* ediyorum, ama sanırım bu noktada sinirlendirmemesi çılgınlık olurdu.

Çubuğu bırakıp yere düştüğünü duyduğumda kalbim bir takla daha atıyor.

Karmakarışık duygularımın arasına panik de katılıyor ve etrafımda dönerek bu kutuları bırakacak bir yer bulmaya çalışıyorum ki buradan defolup gidebileyim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona bakıyorum, kahverengi gözlerim şaşkınlıkla irileşiyor. Eğer beni oyundan bu kadar uzaklaştırmasaydı, "Tamam," diye ciyaklamazdım ama... işte buradayız.

Tamam mı? Bu doğru cevap bile değil.

Evet, lütfen.

Hayır, teşekkür ederim.

Yardım mı teklif ediyorsun? Ateşin mi var?

Sorduğu soruya verilebilecek tüm yanıtlar kabul edilebilirdi ama ben yine de *tamam dedim*.

Ugh.

Belli ki telaşlıyım, bu yüzden sırtışı daha da büyüyor. Beyaz bir havlu alıp boynuna asarak bana doğru geliyor.

Yardım teklifine şaşırılmış ve rahatlamış bir şekilde dönüp elimdeki kutu yığınının onun tutmasını kolaylaştırmak için kaydırıyorum.

Belki şimdi burada olduğumuza ve bu gerçekten gerçekleştiğine göre çaba gösterecektir.

Sonra yanımdan geçip gidiyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi olurken yüzümdeki sıcaklık artıyor çünkü *tabii ki öyle yaptı*.

Hâlâ kutuları tutarken ve böylesine bariz bir sataşmaya kandığım için öfkeliyken, aklımın kendini yeniden düzenlemeye başladığını hissediyorum. Duygu dalgalanması yatışıyor ve korku da onunla birlikte gidiyor, böylece doğru düşünebiliyorum.

Evet, bu kabaydı ama o Landon Atwater. Gerçekten şaşırdım mı?

Sadece kutuları bırakıp gitmem gerekiyor. Bunun bütün bir olay olması için bir sebep yok.

Annem ve Hayden tüm bu ıvır zıvırın nereye gittiğini daha sonra bulabilirler. Kutuları bırakmak için boş bir köşe buluyorum, sonra doğruluyorum, ellerimi kalçalarımın üzerine yerleştiriyorum ve sırtımı geriye alıyorum.

Tanrım, taşınmak berbat bir şey.

Annem, Hayden'ın önerdiği gibi her şeyi halletmeleri için nakliyecileri tutmasına izin verseydi daha az berbat olurdu, ama onlara güvenmediğini ve eşyalarımızı kendimiz taşımayı tercih ettiğini söyledi.

Eğlenmek için ağır şeyler kaldırmam, o yüzden bu iş bana göre değil.

Landon belli ki biliyor. Eğer böyle bir pislik olmasaydı, taşınmamıza *yardım eder* ve bu şekilde egzersiz yapardı, ama bunun yerine burada, herhangi bir gün yaptığı gibi spor salonunda çalışıyor.

Pislik.

Bir daha düşündüm de, dönüp gitmeden önce en uzun kutuyu açtım ve pembe yoga matımı çıkardım. Hayden bana bir yoga matı olduğunu söylediğinde ev spor salonu, burada tutmanın mantıklı olduğunu düşündüm.

Artık spor salonunda Landon'la karşılaşma olasılığımın arttığını bildiğim için -karın *kaslarını gördüm; bunu daha önce fark etmeliydim*- sanırım esneme hareketlerimi yatak odamda yapacağım.

Döndüğümde neredeyse Landon'a çarpıyordum. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum ve o da bana zaten sahip olduğumdan daha az yer açmak için iki adım daha yaklaşıyor.

Köşeye sıkıştırılmış bir av olmanın verdiği klostrofobik his ciğerlerimi dolduruyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Düşünmüyorum, sadece yoga matımı ona doğru olabildiğince sert itiyorum.

Açık su şişesi elinden düşüp yere çarpıyor ve etrafa saçılıyor. Hazırlıksız yakalandı, bu yüzden onu aramızda boşluk açacak kadar geriye itebildim, sonra düşünmeye fırsat bulamadan yoga matını ona fırlattım.

O bir sporcu, bu yüzden ona atılan şeyleri yakalama dürtüsü var.

Yoga matını yakaladığında alnı şaşkınlıkla titriyor. Muhtemelen neden yaptığını merak ediyordur ama ben biliyorum.

Daha sonra hızlı düşündüğüm için kendimi takdir edeceğim ama şu anda buradan gitmem gerekiyor.

Merdivenlere doğru çılgınca bir koşu yapıyorum, kalbim beni takip edeceği korkusuyla çarpıyor.

Sporcu içgüdüleri, atılan topları aptal bir köpek gibi yakalamasını sağlıyor olabilir ama sporcu vücudu benden çok daha hızlı olduğu anlamına geliyor. Evime girdiği gece odama ondan önce zar zor gidebiliyordum ve aramızda şimdikinden çok daha fazla boşluk vardı.

Ama belki de yoga matının yarattığı karmaşanın ortasında, beni yeterince hızlı kovalamayı düşünmüyor ve kovalamamaya karar veriyor.

Belki de artık burada yaşadığım için, peşimden koşmak isterse dünyadaki tüm fırsatlara sahip olacağını bildiğinden zahmet etmiyordur.

Durum ne olursa olsun, ondan o kadar uzaktayım ki "Parker" diye seslendiğinde dönüp ona bakıyorum.

Yoga matım onun yanında asılı duruyor, bu yüzden su şişesini elinden düşürdüğümde karnından aşağı döküldüğünü görebiliyorum. Su eşofmanının önünü karartıyor ve sol bacağından aşağı iniyor. Gri kumaşın ıslak, yapışkan hatlarını kasıklarında gördüğümde ona biraz soğuk duş aldığımı fark ediyorum.

Yutkunuyorum.

Soğuk suyun onları büzüştürmesi gerekmiyor mu?

Sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Bir dahaki sefere üzerime bir şey dökersen," diyor yavaşça, "seni yalayıp yutarsın."

Kalbim Titanik gibi batıyor.

Landon yoga matını bana fırlattı. Kollarım gevşek erişte gibi ama bir şekilde yakalıyorum.

Sonra kıcımlı kaldırıp yukarı çıkıyorum ve beni takip etmediğini bilsem de sanki takip ediyormuş *gibi hissediyorum*.

Oturma odasından. Diğer

merdivenden yukarı.

Koridordan odama doğru.

Kapıyı kapatır kapatmaz kilidi çeviriyorum ama içeri girdiğimde bile kendimi güvende hissetmiyorum.

Bu evde, onunla aynı çatı altında yaşarken, bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Parker

Landon Atwater'ın yazın tutuklandığını duydum.

Bunu herkes bilir. Ama Parker Johansson'ın evine zorla girdiği için tutuklandığını biliyor muydunuz?

Onu davet ettiğini ve sonra da başını belaya sokmak için yalan söylediğini duydum.

Lütfen, "onu davet etti" mi? Yalvardığını duydum.

Mean Girls filmindeki montaj gibi, ama bu benim okuldaki gerçek ilk günüm ve insanlar kameraya konuşmuyorlar - dolabıma giderken koridorlarda gezinirken önümde benim hakkımda konuşuyorlar.

Babasıyla annesinin nişanlandığı doğru mu? Hatta çıkıyorlar mıydı?

Hamile olduğunu duydum.

Ne servet avcısı ama.

İç çekiyorum, bu yıl için bana tahsis edilen dolabın önünde duruyorum ve sırt çantamı çıkarıp içini dolduruyorum.

Okulun *en uzun* ilk günü oldu.

Stresli bir sabahın ardından -tabii ki Landon sayesinde- Baymont Lisesi'nin kapısından içeri girdiğimde okulun ilk gününün iyi geçeceğine kararlıyım.

Evde onunla uğraşmak daha stresli çünkü annemi onunla yaşamanın beni rahatsız ettiği fikrinden korumaya çalışmam gerekiyor. Okulda ise bu konuda endişelenmeme gerek yok. Normalde *onun* hakkında endişelenmeme bile gerek yok çünkü ondan olabildiğince uzak duruyorum.

İnsanların hakkımda dedikodu yapma ihtimalinin az da olsa olduğunu biliyordum ama Landon'la olan olay yaz boyunca yaşandığı için kimsenin bundan haberi bile olmamasını umuyordum.

Bunu bilmem gerekirdi. Burada yaşayan tüm zenginliğe rağmen Baymont küçük bir kasaba ve burada yaşanan tüm çılgınlıkların haberi orman yangını gibi hızla yayılıyor ve yoluna çıkan tüm hayatları yakıp kül ediyor.

Üstelik programım da yanlış. Öğle yemeğinin yarısını ofiste Landon Atwater'ın neden iki dersimde olduğunu anlamaya çalışarak geçirmek zorunda kaldım, oysa derslerimi *her zaman* onun hiçbirinde olmadığından emin olmak için çok dikkatli bir şekilde planlarım.

Sanırım artık bir önemi yok. O pislikle yaşıyorum; birkaç ders ne fark eder ki?

Bu yeterince kötü şans değilmiş gibi, 16 yaş gününden beri sahip olduğum araba, Atwater malikanesine götürdüğüm ilk kutu yükünden sonra ölmeye karar verdi. Taşınmanın üzerine bir de bununla uğraşmak zorunda kalmak ne kadar sinir bozucu olsa da, arabanın yeni evi hakkında dramatik bir protesto yaptığını düşünmek istiyorum ve onu gerçekten suçlayamam.

Bugün Landon beni eve bırakacak.

Açıkçası yürümeyi tercih ederdim ama Hayden, Landon'la eve aynı yerden döndüğümüz için beni bırakabileceğini düşündü. Hiç sorun olmazdı.

Yeni okul yılının ilk gününde gelenek olduğu üzere annem beni okula getirdi. Ayrılmadan önce herkese okuldan sonra bizi evde bekleyeceğini söyledi - muhtemelen Landon'ın beni arabasına bindirdiğinde kaçırmayacağından emin olmak için.

Onunla eve dönmekten korkuyorum ama bunu hissetmesine izin vermemeye çalışacağım. İlk gün umduğum gibi geçmemiş olsa bile, bu yeni başlangıç olayına bağlıyım. Bu yeni bir başlangıç olacak ve dünyanın geri kalanı istese de istemese de iyi gidecek.

Olmak *zorunda*.

Bu, başarısızlığın gerçekten bir seçenek olmadığı senaryolardan biri. Annemin mutluluğu söz konusu ve ben bunun önünde durmayı reddediyorum.

Çantam kitaplarla dolduğunda, binadan çıkıyorum ve ayrılmış öğrenci alanlarına doğru ilerliyorum. Elbette *herhangi bir* öğrenci için değil. Sadece aileleri cömert bağışlarda bulunanlar küçük sevgililerine bir tane ayırmak için okula. Landon'ın bir tane olduğunu biliyorum, bu yüzden şık, koyu yeşil Jaguar'ına varana kadar kaldırımda yürüyorum.

Henüz gelmedi, ben de onu beklemek için kaldırıma oturdum. Beklerken telefonumu çıkardım ve annemden bir mesaj geldiğini gördüm.

"Hey tatlım, ilk günün nasıldı?"

Koca bir yalan olmasına rağmen "İyi," diye cevap yazıyorum. "Sorun yok mu?" diye cevap veriyor hemen.

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim. Sonra bunu biraz gerçekle değiştirmeye karar veriyorum: "Biraz dedikodu var ama endişelenecek bir şey yok."

"Landon nasıl? Eve mi gidiyorsunuz?"

"Henüz değil. Arabasının yanında bekliyorum. Uzun sürmeyeceğinden eminim." "Tamam. Çıkarken bana mesaj at."

"Yapacağım," diye onu temin ederim.

Tam o sırada, bir bacağın bana o kadar yaklaşmasıyla irkildim ki, neredeyse omzuma dokunuyor. Bakıyorum ve Landon'ın ayakkabılarını ve bu sabah giydiği pahalı kot pantolonu tanıyorum.

Bir an için Landon'ın bugün ne giydiğini bilmenin tuhaflığına kapıldım çünkü gitmeden önce kahvaltıda bir simit kaptığını gördüm (çünkü Tanrı ona oturup annemin okulun ilk günü için yaptığı lezzetli yemekler).

Okulun her ilk günü, Landon'ı gözümün önünden ayırmamak yapılacaklar listemdeki maddelerden biri olmuştur. Elbette ondan kaçınıyorum, ancak ondan etkili bir şekilde kaçınmak için nerede olduğunu (ve yaz boyunca bir şey değişip değişmediğini) *bilmem* gerekiyor.

Bakışlarım, yeşil gözlü soğuk bakışlarıyla karşılaşana kadar kaslı vücudunda kayıyor.

Sırıttıyor, orada durup birkaç saniye bana bakıyor. "Haddini bilmeni seviyorum."

Damarlarımda donuk bir kızgınlık dolaşıyor ama beni kızdırmasına izin vermiyorum. Böyle zengin bir çocuk için ucuz bir atıştı ve istediği tepkiyi hak etmiyor.

Yapabileceğinin en iyisinin bu olup olmadığını sorma dürtümü geri çekerek Gözlerimi kapatıp çantamı aldım ve ayakta durup yolcu tarafına doğru yürüdüm.

Brittany Benson'ın çoktan arabanın o tarafında beklediğini görünce duruyorum.

Landon arabasını üstü açık bir arabaya dönüştürmek için tavanı indirip direksiyonun arkasına geçerken kaşlarım çatılıyor. Brittany maskesiz bir gayretle yolcu tarafına atlıyor ve gözlerim öfkeyle açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ondan ona bakarak soruyorum. "Senin beni eve bırakman gerekiyordu."

Pişman olmuş gibi yaparak dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. "Daha iyi bir teklif aldım. Üzgünüm."

Ciddi mi bu?

Brittany bana bakmamak için çantasını karıştırıyor ve ben de Landon gürültülü arabasını çalıştırıp "şımarık zengin oğlanlar için ayrılmış" park yerinden geri geri çıkarken gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

Cidden beni burada mahsur bırakacak.

Ve eve gidip ailelerimize yeni okul yılının ilk günü olduğunu ve şimdiden bir pislik gibi davrandığını söylemeyeceğimi biliyor. Bunu aptal yüzündeki sırıttan, koyu yeşil gözlerinde dans eden zevk parıltısından anlayabiliyorum.

"Sen bir pisliksin," diyorum, çünkü arabasının sesi beni duyamayacağı kadar yüksek.

Vitesi tekrar boşa alırken sırtışı büyüyor, sonra bana alaycı bir el sallıyor.

O en kötüsü.

Dolu sırt çantam yanımda ağır bir şekilde asılı duruyor. Landon sırf bir pislik olmak için gaza sertçe basıyor ve çıkışa doğru giderken arabası kükrüyor. "Evde görüşürüz," diye sesleniyor.

Bu harika.

İç çekerek telefonumun ekranını kaydardım ve Hannah'ya mesaj attım. "Okuldan çıktın mı?"

Hemen cevap vermiyor, ben de arabasını bulabilir miyim diye park yerine bakıyorum. Genelde bulmak oldukça kolaydır. Bir balkabağı var-turuncu Volkswagen Beetle, kesinlikle partide tek olan.

Birkaç sıra arkada görüyorum, bu yüzden gitmeden önce mesajlarını kontrol etmeme ihtimaline karşı oraya doğru yürüyorum.

Arabaya doğru giderken onu gördüğümde bitkin görünüyordu. Hannah genellikle kuşlarla birlikte kalkar, böylece okul başlamadan önce ev işlerine başlayabilir, bu yüzden öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Hey," diyor usulca.

"Hey. Landon beni ekti," diye açıklıyorum, çünkü beni eve bırakması gerektiğini biliyordu. "Seninle eve gelebilir miyim?"

"Bana gelmek mi istiyorsun?" diye soruyor, hafifçe şaşıarak.

"Kötü cadının şu anda evde olduğunu biliyorum ama sanırım Landon bir kızla takılmak için onu evine götürüyor ve ben bunun için orada olmak istemiyorum."

Sempatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor ve sırt çantalarımızı yerleştirebilmemiz için bagajını açıyor. "Evet, tabii ki gelebilirsin. Akşam yemeği için durmadan önce biraz ev ödevi yapabiliriz. Daha ilk günden bize bu kadar çok şey verdiklerine inanamıyorum."

"Burası Baymont Lisesi; eğer yapmasalardı çok şaşıırırdım."

Hannah bir günde kaç saat olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ve sonra şoför tarafına doğru yürüyor.

Hannah'nın evine giderken huzurluyduk.

Anneme mesaj atıp planlarda bir değişiklik olduğunu, onun yerine Hannah'lara gideceğimi ama akşam yemeğinde evde olacağımı bildiriyorum.

Sonra sosyal medyada gezinirken Brittany Benson'ın hesabına girdim. Landon'la birlikte yolda giderken, rüzgâr saçlarını savururken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış. Barış işareti yapıyor.

Aptal uygulamayı kapattım ve telefonumu çantama attım.

Hannah'nın evinin önündeki kapıya yanaştığımızda başımı kaldırıp bakıyorum. Hannah'nın hiç parası olmamasına rağmen büyük ve güzel bir evi var. Olmalı da. Ev onundu ama babası öldüğünde evi ve diğer her şeyi Anae'nin korkunç annesine bıraktı ve şimdi Hannah yoksul. Yine de kazılarından anlayamazsınız.

Atwater'ların malikanesine taşındığımda ben de böyle hissediyorum ama Hannah kadar kötü durumda olmadığımı biliyorum.

Eskiden ben geldiğimde birlikte ders çalışmak ya da ödev yapmak için onun odasına giderdik ama geçen yıl Hannah çocukluk odasından çıkarıldı ve tavan arasına yerleştirildi. Orada yeterli alan ve ışık olmadığı için ders çalışmak için mutfaka gidiyoruz.

Ne yazık ki mutfakta olmamız onun korkunç oda arkadaşlarına daha kolay ulaşabileceğimiz anlamına geliyor. Sanırım teknik olarak ailesi sayılabilirler, ancak ona hiçbir şekilde ailesi gibi davranmıyorlar, bu yüzden onları bu unvanla onurlandırmayacağım.

Biz çalışırken kötü üvey kardeş içeri giriyor ve Hannah hemen geriliyor. Anae bunu fark ediyor ve hoşuna gidiyor, kendine bir şişe su almak için buzdolabına doğru yürürken sırtıyor.

"Küçük çalışma randevunuzu bölmüyorum, değil mi?" diyor, topuklarını yere vurarak masaya yaklaşıyor.

Hannah sözsüz bir şekilde başını sallar ve dikkatini az önce okumakta olduğu not sayfasına verir.

Anae'nin bakışları bana kayıyor. Beni kısaca süzüyor, gözleri soğuk ve ilgisiz. "Hâlâ buralardasın, ha?"

"Görünüşe göre," diye mırıldanıyorum, ders kitabımın sayfasını çeviriyorum, böylece meşgul olduğumuz mesajını alıyor ve uzaklaşıyor.

"Parker bir şey, değil mi?"

"Johansson," diye teklif ediyorum, her ne kadar umursamadığından emin olsam da. "Peki, siz ikiniz aşık mısınız, yoksa...?"

Bununla nereye varmaya çalıştığını hiç sevmedim. Bakışlarım Hannah'ya kayıyor, Yüzü ısınıyor çünkü o da Anae'nin nereye gittiğini biliyor.

Ona cevap vererek alevleri körüklemem. Zorbalar ateş gibidir; oksijensiz bırakılmalı ve boğulup yok edilmelidirler.

Ev ödevimdeki bir sonraki soruya kısa bir cevap yazarken onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkansız.

İkimizin de bu ucuz yemi yutmayacağımızı anlayınca Anae eğiliyor, ince kolunu Hannah'nın boynuna doluyor ve alaycı bir yakınlık göstererek mırıldanıyor: "Hayır, sanırım öyle değil. Son kız arkadaşın seni terk ettiği için hâlâ üzgünsün, değil mi?"

Öfke kanımı kaynama noktasına kadar ısıtıyor. Dürtüyle Anae'ye bakıyorum ve "Hâlâ erkek arkadaşının yaptığına üzülüyor musun?" diyorum.

Hannah'nın çenesi düşüyor ve bakışları bana yöneliyor, gözleri dehşetle irileşiyor.

Anae'nin gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyor ve bir avcının ölümcül bir silahın nişangahı arasına odaklandığında hayvanların enseme hissetmesi gereken karıncalanma hissine kapılıyorum.

"Öyle demek istemedi," diyor Hannah hemen. "Komik olmaya çalışıyordu. Parker komik değil, onun hakkında bilmeniz gereken tek şey bu. Trajik bir şekilde komik değil. Bu neredeyse bir hastalık. Farkındalık yaratmak için bağış toplanmalı. Sadece şaka yapıyordu. Öyle demek istemedi ama kötü bir şakaydı. Parker, ona üzgün olduğunu söyle."

Hiç üzgün değilim, ama Anae'nin gerçekten deli olduğunu biliyorum - geçen okul yılının yarısını ve tüm yazı bir çift ayakkabı yüzünden bir kızı öldürmeye çalıştığı için akıl hastanesinde geçirdi - bu yüzden muhtemelen bunu söylememeliydim.

Yine de kendimi geri adım atmaya ikna edemiyorum. Hannah'nın arkadaşı olarak geçirdiğim yıllar beni Anae Richards'tan nefret etmem, ondan korkmamam konusunda eğitti.

"Anae kabalığı için sizden özür dilemek isterse, ben de kendi kabalığım için özür dilemekten mutluluk duyarım."

"Popüler misin?" Anae bana soruyor.

Neredeyse gülecektim. "Hayır."

"Ama sen bir kayanın altında yaşamıyorsun, değil mi? Benimle sevişmenin çok kötü bir fikir mi?"

"Şöhretinin farkındayım," diye onaylıyorum. "Seninle dalga geçmeye çalışmıyorum, sadece insanların en iyi arkadaşına pislik gibi davranmasından hoşlanmıyorum."

Bana sırtıtıyor. "O zaman Dare'i sevmiş olmalısın."

"Ben onun hayran kulübünün bir üyesi değilim, hayır," diyorum ama Anae eğilip tırnağının ucunu Hannah'nın köprücük kemiğinde gezdirince dikkatim dağılıyor.

"Kolyem nerede?"

Midem bulanıyor. Hannah'nın yüzü çoktan kızarmış, bakışlarını masaya dikmiş.

"Bende yok," diyor Hannah.

Anae tatsız bir şekilde kıkırdıyor. "Evet, öyle." Arka cebinden telefonunu çıkarır ve Hannah'nın yüzüne tutmadan önce ekrana birkaç kez dokunur.

Hannah birkaç renk tonunu kaybeder. "Nereden aldın bunu?"

Boynumu büküp ekrana bakıyorum. Hannah'nın ilk yıl balo gecesinde çekilmiş bir fotoğrafı.

"Bunu bana Dare gönderdi. Kralımdan bir veda hediyesi," diye mırıldanarak Hannah'nın köprücük kemiğini tekrar okşadı. "Cinderella benim elbisemi giyiyor. Benim

kolye." Hannah konuşurken nefesini kulağında hissedebilsin diye yüzünü çevirdi. "Nerede o?"

Hannah yutkunuyor. "Elbiseyi temizlettim. Dolabına geri döndü." "Elbise umurumda değil Hannah," diye terslenerek Hannah'nın elini tuttu. Boğaz.

"Hey," diyorum masadan sıçrayarak.

"Onu sattım," diye ağlıyor Hannah. "Sen yokken annen harçlığımı yarıya indirdi. Kolyeyi satmak zorunda kaldım. Okul malzemeleri ve kıyafetler için paraya ihtiyacım vardı. Şehirde dolaşmak için benzin parasını zar zor karşılayabiliyordum."

Bu bir yalan. Üvey annesi zaten az olan harçlığını kesti ama Anae eve gelmeden önce Hannah değerli eşyalarının kendi evinde güvende olmadığını bildiği için kolyeyi ailesiyle birlikte çekilmiş bantlanmış bir fotoğrafıyla birlikte benim evime getirdi.

"Aubrey onu bana satmam için verdi," diye açıklıyor Hannah çabucak. "Asla bende kalmaması gerekiyordu."

"Neden yaptın?" Anae hâlâ boynuna dokunarak soruyor.

Anae'nin korkutma taktiklerinden son derece rahatsızım. Bunu hisseden Hannah bana bu işe karışmamam için yalvaran bir bakış attı.

Anae'nin saçmalıklarının yeni bir şey olmadığını ve Hannah'nın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama bunun dışında kalmak *istemiyorum*. Çenemi kapalı tutmamın tek nedeni, müdahale edersem ben gittikten sonra işleri onun için daha da kötüleştirmekten korkmam.

Anae tekrar konuşur. "Aubrey sana verdiği için mi yoksa Dare satın aldığı için mi saklıyorsun?"

Hannah konuşmaktan çok korkuyor. Nedenini anlıyorum. İki mayına basıyor. Doğru bir cevap yok, sadece yanlış bir cevap ve daha yanlış bir cevap var.

Hannah'nın yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı pisliklere şahit oldum, Geçen yıl Anae'nin erkek arkadaşı onu aralarındaki karmaşık ağa çekip tehdit ettiğinde ne kadar korktuğunu biliyorum... aslında, bana söylemediği için onu neyle tehdit ettiğinden emin değilim, ama Anae'nin onu hedef almasını sağlamak için kötü bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

Aralarına girmeden yardım etmeye çalışarak, "Dare'den nefret ediyor," diyorum. "Ondan geldiği için neden bir şeyi saklasın ki?"

"Ben de Dare'den nefret ettim," diye yanıtlıyor Anae. "Hâlâ o lanet olası Bana aldığı kolye." Sadece Hannah'ya mırıldanıyor, "Anlamıyor, değil mi? Onunla hiç karşılaşmadı, derinin altında nasıl gezindiğini ve etrafta olmasa bile orada nasıl kaldığını bilmiyor. Ama *sen* Dare'le karşılaştın, değil mi Hannah?" diye mırıldanarak Hannah'nın sesli bir şekilde yutkunmasına neden oldu. "Dare bana bir gece ben uyurken seni yatak odanda ziyaret ettiğini söyledi. Seni becermediğini söyledi ama İlişkimizin sonlarına doğru bana epey yalan söylediği ortaya çıktı." Parmakları Hannah'nın boğazında geziniyor, uzun tırnakları Hannah'nın tenine değiyordu; canını yakmak için değil, sadece tehdit etmek için. "Öyle mi yaptı?"

"Hayır, elbette değil," diyor Hannah endişeyle.

"Telefonunda neden senin resmin vardı?" "Anlaşılan sana göndermek için," diye mırıldanıyor Hannah.

"Neden senin peşinden gitmemi istiyor?"

Hannah'nın bu soruya verecek bir cevabı yok gibi görünüyor. "Bilmiyorum," diyor usulca.

"Çünkü o bir pislikti," diyorum, çünkü ikisi de lanet olası akıllarını kaybetmişlerdi. "Adam tam bir psikopattı. Neden hâlâ onun hakkında konuşuyoruz ki? O gitti ve iyi ki kurtulduk. Bu yeni bir yıl, ikiniz için de Dare'siz bir yıl."

İkisi de bana bakıyor; Hannah kararsızca, Anae ise meraklı bir kaş çatmayla.

"Bu yıl yeni bir başlangıç yapma şansımız var. Hepimiz için. Neden *bunu* yapmıyoruz? Anae, sadece son sınıfta ikinci bir şansın yok, *özgür olmak* için de ikinci bir şansın var. Geçen yıl yaptığın şeyleri yaparsan, eski haline dönersin, ya da daha kötüsüne. Hepimiz bir yerlerde bir hücrede çürüyor olman gerektiğini biliyoruz, ama onun yerine buradasın. Neden?"

"Çünkü Dare hapishanede çürüyüp gitmemi istemedi," diye cevap veriyor hemen.

Göz kırpıyorum. "Hayır. Bu yanlış cevap."

Başını sertçe sallıyor. "Uzun süre acı çekmek zorunda kalmamamı sağladı. O korkunç kızı beni korumak için hikayesini değiştirmeye ikna etti."

Olay hiç de öyle olmadı.

Akıl hastanesinde kalmasının ona çok iyi geldiğini görüyorum.

Bariz dengesizliğini görmezden gelerek onu cesaretlendirici bir şekilde işaret ediyorum. "Bu kendinizi yeniden keşfetmeniz için bir şans. Kendin söyledin, kötü kral gitti.

-"Artık kötü kraliçe olmak zorunda değilsin." "Kötü

kraliçe olmayı seviyorum."

Görünürdeki ilgisizliğine rağmen onu bu motivasyon yoluna çekmeye çalışarak devam ediyorum. "Peki, o zaman bağımsız bir kraliçe ol, ama kötü olmak zorunda değilsin. Sınıfımızda yenisin. Elbette insanlar senin hakkında bir şeyler duydu ama kimse seni gerçekten tanımıyor, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım değil."

"Böylece yeni bir izlenim ve yeni arkadaşlar edinebilirsiniz. Daha iyi arkadaşlar.

Yeniden Marka."

"Markamı seviyorum."

"Tamam." İç çektim. "Ama... bu yıla düşman olarak başlamamız için hiçbir neden yok. *Hepimiz* birbirimize karşı daha nazık olabiliriz. Yeni bir başlangıcı kucaklayabiliriz. Farklı bir yol açabiliriz."

"Tamam, bu ilham verici konuşmalardan sıkıldım, ama bu bana fikir." Anae doğruldu. "Bu hafta sonu bir parti vereceğim. Senin sınıfında kim kimdir bilmiyorum ama sen biliyorsun, bu yüzden bir davetli listesi oluşturmama yardım edebilirsin. Henüz hiç arkadaşım yok ve sen de -" ikimize de tiksintiyle bakıyor "- hiç olmaz ama parti için bana yardım edebilirsin. Karşılığında ben de bugün bana söylediğin kötü şeyler yüzünden hayatını mahvetmeyeceğim. Ödemiş oluruz."

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor, sanki gerçekten bir uzlaşmayı başarmış gibi. "Tamam, sanırım bu da bir başlangıç," diyorum.

Alkışlıyor. "Yaşasın! Bu fikre bayıldım. Hannah, tüm hazırlıkları sen yapabilirsin. Parker konuk listesi konusunda bana yardımcı olacak." Hannah'nın yanından ayrılıp bana doğru gelirken Anae soruyor: "Senin kraliçe arın kim? sınıf?"

Artık onun da sınıfı ama bunu söylemiyorum. "Um... muhtemelen Sierra McCall."

"Nasıl biri?"

"Biraz züppe ve iğrenç ama cömert. Arkadaşlarına bir sürü şey alır."

Anae duyduklarını değerlendiriyormuş gibi başını sallıyor. "İnsanların senden hoşlanmasını sağlamak için iyi bir yol. Kurnaz mı?"

"Özellikle kurnaz olduğunu söyleyemem."

"Onu tahttan indirebilirim."

"Ya da sadece arkadaşı olabilirsin," diye öneriyorum.

"Sadece oyuncular hakkındaki bilginize ihtiyacım var, sıkıcı Kafanızdaki aptal Kumbaya saçmalığını benimsemenizle ilgili öneriler."

"Not edildi."

"Peki ya çocuklar? Sadece bir Dare olduğunu biliyorum ama bir süreliğine beslenebileceğim Dare enerjisine sahip biri var mı?"

"Düpedüz psikopatımız olduğunu sanmıyorum -şimdiki şirket hariç tabii ki- ama kesinlikle bazı pislikler var."

Bana gülümsüyor. "Ben psikopat değilim." "Bir çift ayakkabı için bir kızı öldürmeye çalıştın."

"Bir tişörttü ve tişört yüzünden onu öldürmeye kararlı değildim, bu sadece bir fikirdi. Onu öldürmek istedim çünkü-" Sözü nü keserek, gözle görülür bir şekilde onu itiyor. "Hayır. Dare'in vanilyalı amından bahsetmiyoruz- artık pasta. Onun bir önemi yok. Dare ve ben oyunun sonundayız. Kralın yerine geçecek birini aramıyorum, sadece o sıkılıp benim için geri gelene kadar vakit geçirecek güzel bir kukla arıyorum."

"Gerçekçi kaldığınız sürece."

"Sen de en az onun kadar vanilya gibisin. Anlamayı beklemezdim."

Benim hangi tada sahip olduğumu düşündüğü umurumda değil, bu yüzden aşağılanmam gerekiyorsa... aşağılanmıyorum.

"Her neyse, çocuklar."

"Bir bakalım. Arden Prince var. Çok zengin ve çok Eğer pisliklerden hoşlanıyorsanız, ki belli ki hoşlanıyorsunuz. Arden bizim sınıftaki en seksi ve kesinlikle en popüler çocuk olabilir ama o bir oyuncu ve biraz iğrenç. Dare enerjisi var mı bilmiyorum. Ben de bilmiyordum. Sizin yaptığınız gibi cesaret. O bir odaya girdiğinde çiçekler solup ölmüyor, bu yüzden içgüdülerim onun bunu yapmadığı yönünde, ama kesinlikle Dare ve onun tüm efsanesi-aura. Arden besin zincirinin en tepesinde olmaya alışkın, bu yüzden geçen yıl yaptığı onca kötülükten sonra Dare tarafından gölgede bırakılmak... Bence onunla bir rekabet duygusu hissediyor. Bir gün kesinlikle masum bir kadının hayatını mahvedecek."

"Mm, kulağa nefis geliyor."

"Bir de Malek Atwater var. Buranın seçkinlerinden biri. Babası ünlü bir futbol oyuncusu. Tanrı kadar zengin ama Zeus kadar sadakatli, yani... Malek'in ev hayatı çalkantılı olabilir. Ayrıca pisliğin teki. Arden'in daha sinsi olduğunu söyleyebilirim, ancak Malek yüzünüze karşı bir pislik. Ne kadar kötü olduğu konusunda hiç özür dilemiyor ve bunu gizlemeye çalışmıyor. sakla."

Anae düşünüyor gibi görünüyor. "Eh, onunla tanıştığımda kendi izlenimimi oluşturmam gerekecek. Bunun gibi adamlar değerlerinden daha fazla sorun yaratabilir.

Yine de bazı yarışmacılar olduğunu duyduğuma sevindim. Başka kimse var mı?"

Landon Atwater.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yani, bir arkadaş grupları var, içinde başka erkekler de var elbette, ama muhtemelen en çok ilgini çekecek olanlar onlar."

"İkisini de becerdin mi?" diye soruyor, bana bakarak. "Yatakta hangisi daha iyi?"

"Um, hayır," diyorum biraz beceriksizce. "Kimseyle seks yapmadım. Kesinlikle o pisliklerden biri değil."

Beni tamamen iğrenç buluyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ama hislerimiz karşılıklı, bu yüzden alınmıyorum. "Bu evde bakireler yüzüyor. Bundan nefret ediyorum."

"Bu normalde birine vereceğim bir tavsiye değil ama belki de bu yıl yeni arkadaşlar edinmeye çalışırken daha az kendin olmalısın."

Gözlerini deviriyor. "Ben aptal değilim Parker. Normallerin yanında maske takmam gerektiğini biliyorum. *Senin* üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığımı umurumda değil. Sen önemsizsin."

Sonsuz derecede keyifli, değil mi?

"Her neyse, eve gitsem iyi olacak. Annemin yemek yapmak için yardıma ihtiyacı olacak."

"Tamam. Bir konuk listesi hazırla, yarın üzerinden geçeriz. Fakir insanlar yok, acıma davetleri yok. Üst düzey bir konuk listesi istiyorum, sadece sınıfının en iyileri. İlk izlenim için sadece bir şansınız var, bu yüzden benimle bu konuda dalga geçmeyin."

Eşyalarımı toplarken onu "Anlıyorum," diye temin ediyorum.

Hannah bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor ama ben ona güven verici bir gülümseme gönderiyorum. Anae'nin çalışma seansımızı kaçırmaması onun suçu değil ve Anae'nin bana kaltak gibi davranması beni rahatsız etmiyor, sadece Hannah'ya kötü davranmasına seyirci kalamam.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Parker

Günün başındaki güçlü hevesime rağmen, Hannah beni eve bıraktığında biraz yorgun düşmüştüm.

Ağır sırt çantamı beş milyon basamağı tırmanarak ön kapıya kadar taşıyorum ve Atwater'ın inine girerken sarkıyorum.

Mutfağa varana kadar durmuyorum, ama oraya vardığımda gördüğüm şey beni duraklatıyor ve biraz neşelendiriyor.

Annem elinde kırmızı bir spatula ve bir karıştırma kabıyla tezgahın başında duruyor.

Hayden onun arkasında duruyor, kolları onun beline dolanmış, vücudu onunkine yaslanmış, bir yandan da onun yemek pişirmesini izliyor.

Çok sevimliler.

Henüz fark edilmedim, bu yüzden annem gülümseyip öpmek için başını arkaya eğdiğinde, aralarındaki özel bir ana tanıklık ettiğimi biliyorum. Varlığımı belli etmeliyim ama rahatsız etmek istemiyorum.

"Yardım ediyor olman gerekiyordu," diye dalga geçiyor annem. "Yardım ediyorum," diye ısrar ediyor Hayden.

"Dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor," diye karşılık veriyor annem.

"Özür dilerim. Ben kendi nihai hedefime ulaşmak için çalışıyorum, sizinkine değil. Daha açık olmalıydım."

Adam saçlarını kenara çekip boynunu öpmek için eğildiğinde annem sırtıyor. "Peki buradaki amacınız nedir, avukat bey?"

Annemi mutlu görmeyi seviyorum ama bu konuşmaya daha fazla kulak misafiri olmak istemiyorum. Mutfağa girerken yorgunluğumu gidermek ve barışa olan bağlılığımı güçlendirmek için ihtiyacım olan tek şey onların mutluluğunu hatırlatan bu küçük hatırlatmaydı. "Selam çocuklar."

Annem aralarına uygun bir mesafe koymak için otomatik olarak Hayden'dan uzaklaşmaya başlar, ancak Hayden onu hemen geri çeker.

"Selam tatlım. Hannah'larda ders çalışmak nasıldı?"

"Harika değil." Ağır sırt çantamı kaldırıp adadaki bir sandalyenin üzerine bırakıyorum. Fermuarını açıp, yeni bir okul yılı başladığı için annemin imzalaması gereken evraklara uzanıyorum.

"Hayır mı?" Annem endişeyle soruyor.

Başımı sallıyorum. "Batı'nın Kötü Cadısı geri döndü ve bu yıl beni uçan maymunlarından biri sanıyor. Neredeyse kesinlikle davetli bile olmadığım bir parti için bana bir davetli listesi hazırlatıyor."

Annemin kaşları derinleşir. "Ona anne dememi ister misin?"

"Hayır. Jackie de berbat. Önemli değil, büyütülecek bir şey değil." Ona bir gülümseme gösterdim. "Sadece uzun bir gündü. Evde olduğum için mutluyum."

"Batı'nın Kötü Cadısı kim?" Hayden soruyor, neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokken yetişmeye çalışıyor.

"Anae Richards."

Kara kaşları havaya kalkıyor. "Ah, doğru ya. Bu yıl senin sınıfında olacağını unutmuşum. O kızla takılmamalısın, Parker. Çok sorunlu biri."

"Bir de bana sor. Ne yazık ki en iyi arkadaşım onun üvey kardeşi," diye bilgi verdim. "Artık aynı sınıfta bile okuyoruz. Hannah'yı evlat edinmediğimiz sürece Anae'den kaçmak pek mümkün değil."

"Çok dikkatli olun. Hapiste olmalı ya da en azından uzun süreli psikiyatrik bakım almalı."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor annem dikkatle. "Peki neden değil?"

Kaşları kalkıyor. "Hey, ben *onun* avukatı değildim."

Değildi, ama Anae'nin bu kadar hafif bir suçlamayla kurtulmasının nedeni müvekkiliydi.

"Artık bir önemi yok. O dışarıda ve hepimiz onunla uğraşmak zorundayız." Sırt çantamı kaldırıyorum. "Gördüğüm kadarıyla zaten yardım alıyorsun. akşam yemeği..."

Hayden ciddiyetle başını sallar. "Çok yardımcı olurum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "... Ben yukarı çıkıp biraz daha ev ödevi yapacağım."

"Pekâlâ. Akşam yemeğinin hazır olmasına yaklaşık 45 dakika var," diyor annem.

"Bana kalırsa biraz daha uzun," diye mırıldanıyor Hayden.

Merdivenlerden çıkarken annemin "Kes şunu, seni sapık" dediğini duyunca gülümsüyorum.

Asıl sapkın bunların tepesinde duruyor.

Uykusuz bir gecede kötü bir rüya gibi belirdiğini hissettiğimde gülümsemem azalıyor, başımı kaldırıp kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümden tamamen düşüyor.

Bu olduğunda ters yöne koşmaya alışkınım. Şimdi yapamıyorum.

Kayıtsızmış gibi davranarak, ona bakmadan merdivenleri çıkıyorum. I geçebilmesi için bir kenarda duruyor, ama aşağı inmek yerine tepede durup beni bekliyor.

Harika.

En üst basamağa ulaştığımda içimi bir önsezi dalgası kaplıyor. Beni merdivenlerden çıkarken gördüğü için yoldan çekilmek yerine, kasıtlı olarak yolumu kesiyor.

"Hareket edebilir misin?" En üst basamakta durarak soruyorum. "Sihirli kelime nedir?"

Onun saçmalıkları için çok yorgunum. "Götlük yapma," diyorum kesin bir dille.

Sırtarak geri çekiliyor, böylece benim sahanlığa adım atmam için yeterli alan oluşuyor. "Oyun oynayacak havanda değilsin, ha? Uzun bir gün geçirmiş olmalısın.

Bir sürü insan senin altın arayıcısı annen hakkında mı konuşuyor?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ona cevap verme zahmetine girmeden köşeyi dönüyorum.

Belli ki aşağıya inmek üzereydi, ama şimdi ben yukarıdayım, onun yerine dönüp beni takip ediyor.

Harika.

"Ben de birkaç söylenti duydum. Birkaç tanesine katkıda bulunmuş olabilirim.

Bu arada annen ne zaman doğacak?"

"Bak, şu anda seninle uğraşacak enerjim yok," diyorum ona, umursamayacağını bile bile.

"Beni davet ettiğini duydun mu?" Ne zaman olduğunu belirtmedi ama ben biliyorum.

Lanet olası evime girdiği gece.

"Brittany bundan hoşlanmadı," diyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Beni bir mesajla çağırabilecek olan sensen, neden boğazına kadar boşalmış olan o?"

Söyledikleri karşısında hem tiksindim hem de sinirlendim. "Lütfen konuşmayı kes."

"Yine bakire hassasiyetlerinizi mi rencide ediyorum?"

Yatak odama vardık ama beni takip etmesini istemediğim için içeri giremiyorum, bu yüzden kapının önünde durup ona dönüyorum. "Ne istiyorsun, Landon?"

"Bugün okuldan sonra seni ektiğimi babama söylemedin, değil mi?"

"Hayır."

Cevabım onu eğlendirmiş gibi sırtıyor. "Şu haline bak, söylenmesine bile gerek kalmadan emirlerimi yerine getiriyorsun. Ne iyi bir kızsın."

Ona ölü gözlerle bakıyorum. "Artık gidebilir miyim?"

Soruyu duymazdan geliyor ve bakışlarımı tutuyor. "Doğruca eve gelmedin. Seni kim bıraktı?"

"Seni ilgilendirmez."

Gözleri nefretle kısıldı.

Gülümsüyorum. "Başka bir şey
var mı?"

"Hannah'ydı, değil mi?"

"Arden, aslında," diye yalan söylüyorum, sırf yakışıklı yüz hatlarının granite dönüşmesini izlemek için. "Evet, beni senin yerinde tek başıma otururken gördü -zavallı, terk edilmiş bir genç kız- ve büyük beyaz atına binip beni kurtaracağını düşündü."

"Saçmalık," diyor ama yalan söylediğimden tam olarak emin olmadığını görebiliyorum.

Müstehzi bir şekilde gülümsüyorum. "Oldukça da iyi bir yolculuktu. Gerçekten büyük bir... atı var."

Çok ileri gitmiş olmalıyım çünkü granit çatlıyor ve dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Çok boktan birisin."

"Belki de. Ona mesaj atıp çığırtkan olup olmadığımı sormalısın. Bu arada, yapmam gereken ödevlerim var ve odama girmen yasak, o yüzden..." Kapı kolunu arkamdan çeviriyorum ve yavaşça yatak odama dönüyorum.

Başını sallayarak uzaklaşıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra kilitliyorum ve bu kadar kolay gittiği için rahatlatarak iç çekiyorum.

Bu sefer.

Muhtemelen temel terbiye anlayışından ziyade ailelerimizin basamakların hemen altında olmasından kaynaklanıyordu, ama alabildiğimi alacağım.

Ödevimi bitirdiğimde geç olmuştu. Annem ve Hayden
çoktan yattılar.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Onlar hâlâ uyanırken aşağı inip kendime soğuk bir şişe su almak istemiştım, böylece Landon'la karşılaşma riskini göze almayacaktım - ve eğer karşılaşsam, bir tampon olacaktı - ama şimdi pencereyi kaçırdım ve boğazım kurudu.

Yatak odamın sığınağından çıkıp aşağıya inmek ve buzdolabından bir içecek almak fikrinden bu kadar korkmaktan nefret ediyorum, ama yine küçük bir kız gibiyim, rahatsız etmemek için koridorda parmak uçlarımda yürüyorum. Gölgelede yaşayabilecek canavarlar.

İçeri girmeden önce her alanı kontrol ediyorum ve mutfığa geldiğimde kendimi küçükken annemin benimle oynadığı bir masa oyununun galibi gibi hissediyorum.

Babamı uyandırma.

Bu anıya hafifçe gülümsüyorum ama devasa buzdolabını açıp şişe suyu ararken güvenliğim hâlâ şüpheli.

Aşağıda yalnız olduğum için şişenin kapağını açıp ferahlatıcı bir yudum alırken yeni evime bakıyorum. Eskisine hiç benzemiyor.

Eski evimiz güzeldi - alabileceğimizden daha güzeldi - ama mahallemizdeki diğer evlerin sahip olduğu üst düzey kaplamalardan ve özelliklerden yoksun, basit bir modeldi. Biz de

Kraliyet ailesinin arasına karışmaya çalışan
yoksullar.

Bu ev bir kral için inşa edildi.

Bir evin neden bu kadar yüksek tavana ihtiyacı olduğunu anlamıyorum. Onlar Burası kavernöz gibi. Kusursuz bir şekilde dekore edilmiş ve Hayden'ın hobi amaçlı bir iç mimar olduğunu sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen bu işi yapması için birini tutmuştur.

Yanımızda getirdiklerimiz dışında her parça uyuyor.

Kutuların çoğu kaldırıldı ya da en azından açılmaları gereken yerlere götürüldü, ancak annem bu evi benden daha iyi tanımıyor, bu yüzden oturma odasında henüz bir evi yokmuş gibi görünen birkaç boş kutu var.

Siyah Sharpie ile yazılmış etiketlere bakıyorum. Annem taşınma sürecini sorunsuz hale getirmek için her şeyin düzenli ve tertipli olmasını istiyordu.

mümkün
olduğınca.

Bu konuda endişeli olduğunu biliyorum. Landon onun için bir tehdit.
Bu yüzden, kontrol altında tutabileceğini bildiği rahatsızlıkları yönetti.
kontrol
edebilirdi.

Gücü tükenmiş olmalı çünkü kutunun üzerinde fotoğraf
Albümler kesinlikle Hayden'ın çalışma odasında olmalı gibi görünüyor. Onun
için oraya götürmeye karar veriyorum ama kaslarım son birkaç gündür taşıdığım
kutular yüzünden zaten ağrıyor, bu yüzden ağır kitaplarla dolu bir kutuyu
kaldırmama karşı çıkıyorlar.

Kutuyu çalışma odasının hemen içine koydum çünkü aile fotoğraf
albümleri gibi kişisel bir şeyin nereye konulacağından emin değilim.

Bu görkemli kitap ve sofistike cennetin etrafına bakmak istiyorum
ama kendimi hâlâ burada bir misafir gibi hissediyorum ve gözetleme
yaparken yakalanmak istemiyorum.

Evsizlerin kutularına döndüğümde, bir sonrakinin yüzme malzemeleri
olarak etiketlendiğini görüyorum. Eski evimizde havuz yoktu ama bu evde var.
Daha da ötesi, bir havuz *evi* var ve bu malzemeler için en mantıklı yer orası gibi
görünüyor.

Soğuk şişe suyum çenemin altına sıkıştırıyorum ve inleyen kaslarıma
aldırmadan kutuyu kaldırıyorum. Hazır başlamışken bunu da taşıyayım bari.

Ben geçerken havuz çok sakın görünüyor. Güzel de bir gece.

Buraya taşındığımızı öğrendiğimden beri havuza girmek istiyordum.
Atwater malikânesini daha önce görmemiştim ama Landon yüzme takımındaydı
ve evleri pahalıydı, bu yüzden muhtemelen bir havuzları vardı.

Ne havuz ama.

Kutuyu havuz evine götürdüm ve içinde ne olduğunu görmek için açtım.
Her zamanki şeyler-güneş kremi, birkaç plaj havlusu, annemin eski mayolarından
biri. Yedek mayomu *elime* aldığım da duruyorum. Bu bir bikini ve annem plajda
her zaman bikini giyerken, ben genellikle tek parça giymeyi tercih ediyorum. Açık
tenli olduğum için güneşi uzun süre *düşünsem* bile yanıyorum, bu yüzden ne
kadar çok tenimi kapatırsam o kadar iyi. Eğer olsaydı tüplü dalış kıyafetlerinden
biriyle yüzerdim.

Ama bir gün alışverişe çıkmıştık ve gün batımını izlemek ve biraz suda oynamak için spontane bir şekilde sahile gitmeye karar verdik. Eve de gidebilirdik ama mağazada mavi bir bikini ve yeşil bir bikini indirimdeydi. Onları aldık, soyunma odasında kıyafetlerimizin altına giydik ve sahile indik.

Karanlık olduğu için bu gece güneş yanığı konusunda endişelenmeme gerek yok.

Yaklaşan malikâneye bakıyorum, bakışlarım otomatik olarak Landon'ın olduğunu bildiğim odanın penceresini buluyor.

Onun için endişelenmem gerekiyor ama yatak odasının ışıkları kapalı. Bodrum da aydınlatılmamış gibi görünüyor ve okul gecesi geç bir saat, bu yüzden uyuduğunu varsaymak muhtemelen güvenli.

Kutudan bikiniyi çıkarıp üstümü değiştirmek için banyoya koşarken dudaklarımda bir sırtış beliriyor.

Havuz evinden parmak ucunda çıkarken kendimi fazlasıyla çıplak hissediyorum. Geçerken bir şezlongun üzerine bir plaj havlusu attım, sonra evi kontrol ettim.

Başka kimsenin uyanık olduğuna dair işaretler var ama neyse ki ortalık hâlâ karanlık.

Kendimi suya bıraktığımda zevk üzerime çöküyor. Havuzun derinliklerine doğru ilerlerken suyun beni karşılamak için çıkardığı sesler bile bana huzur veriyor.

Suyu hep sevmişimdir.

Eski evimizi ne kadar sevsem de, beni rahatsız eden tek şey havuzumuzun olmamasıydı. Mahalledeki diğer evlerin hepsi öyleydi. Mahallede hiç arkadaşım olmadığı için başkasının kine de erişemez.

Yani, en iyi arkadaşımın havuzu var, ama oda arkadaşları dışarıda değilse, Hannah'nın evi stresli bir yer. İnsanların ikisine de katlanamıyorum. Ne zaman onunla yüzmeye gitsem, Jackie ya da Anae -ya da her ikisi de- onu havuzdan çıkarıp kendileri için bir şeyler yapması için bir neden buluyorlar, çünkü Tanrı onun biraz eğlenmesini yasaklıyor.

Onlara nasıl dayanıyor bilmiyorum ama *ben* dayanamıyorum. Onların yanındayken ağzımı kapalı tutmak çok zor ve genellikle tutuyorum çünkü

Ben gittikten sonra Hannah'nın hayatını daha da zorlaştırmak istemem ama hiç de rahatlatıcı değil.

Kollarımı açıyorum ve suyun içinde arkama yaslanıyorum, vücudumun yükselmesine izin veriyorum, böylece ılık, dalgalı dalgaların içinde yüzüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece nefes alıyorum.

Bu rahatlatıcı.

Atwaters'ların malikanesinde yaşamak, havuzsuz evimizde yalnız yaşadığımız zamandan çok daha stresli, ama bu neredeyse bunu telafi ediyor.

Hayden'ın annemi ne kadar mutlu ettiğini de ekleyince bar doluyor.

Buna değer.

Bazen öyle hissettirmese bile.

Bir süre yüzüyorum, suyun tadını çıkarıyorum ve biraz şarj oluyorum. Burada geçirdiğim her dakika için uykumu kaybettiğimi biliyorum ve pişman olabilirim yarın, ama bu havuzda bir daha ne zaman yüzebileceğimi bilmiyorum.

Ya da yüzer.

Yüzmek daha sessiz ve birilerini uyandırma konusunda paranoyağım, bu yüzden aslında yüzmeye gitmedim, ancak havuzdan çıkıp kışımı yatağa sokmam gerektiği üzücü sonucuna vardığımda, kendime birkaç tur ileri geri yüzmek için izin veriyorum.

Cennet.

Büyük bir pişmanlıkla sudan çıkıyorum. Vücudum ağırlaşıyor. Hem yerçekiminin tatsızlığından hem de cennetten ayrılma ve ne zaman dönebileceğimi bilememe konusundaki korkumdan ortaya çıkıyor.

Sandalyeden plaj havlusunu alıp üzerime sarıyorum. Evde ışık olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra kıyafetlerimi giymek için sahil evine giriyorum.

Geç olduğu ve biraz uyumam gerektiği için kutunun geri kalanını açmıyorum. Kutuyu kapatıyorum ve yarın kahvaltıda anneme nerede olduğunu söylemeyi aklıma not ediyorum.

Ama tam saçlarımı atletimden çıkarıp içeri girmeye hazırlanırken, kanepenin önünde yerde duran şeffaf ve siyah bir şey fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak onu almak için eğildim.

İlk başta kutudan düşürdüğüm bir şey olabileceğini düşündüm ama elime aldığımda bana ya da anneme ait olmadığını hemen anladım.

Biliyorum çünkü Brittany Benson'ın bu öğleden sonra Landon'ın Jaguar'ına atladığında giydiği tişörtün bir parçası olduğunu hatırlıyorum.

Havuzda bulduğum tüm huzur bir anda uçup gidiyor.

Hayal gücüm onun üstünün çıkmasına ve bu havuz evinin zeminine düşmesine yol açacak etkileşimi canlandırmaktan başka bir şey yapamıyor.

İğrenç.

O lanet şeyi havuza atasım geliyor ama üstünün pahalı olduğundan eminim -belki *de sadece kuru temizlemecide yıkanabilir- bu yüzden yutkunuyorum.* Sinirlenip ışıkları kapattım, sonra Brittany Benson'ın lanet gömleğini avucuma alıp odama döndüm.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Parker

"İşte bu yüzden Brittany Benson'ın gömleğini geri vermeni istiyorum."

Araba son dur işaretinde yavaşlarken Hannah başını sallar Baymont Lisesi'ne varmadan önce. Diğer taraftaki araba da aynı anda duruyor, Hannah onlara ilerlemeleri için el sallıyor. "Onu gerçekten tanımıyorum. Neye benzediğini bildiğimden bile emin değilim. Bence bunu kendin yapmalısın."

"Hayır, yapmam gereken onu Landon'a vermek. Madem onu bu kadar seviyor, o zaman aptal gömleğini geri verebilir." Ona cevap verecek kadar zaman tanımadan devam ettim. "Gömleğinin yarısının eksik olduğunu nasıl fark etmezsin? Cidden."

"Eminim fark etmiştir," diyor Hannah. "Ve bunun için geri dönmedi mi?"

Belli belirsiz gülümsüyor. "Tabii ki hayır. "Oh, hey, sanırım geçen gün gömleğimi senin evinde unuttum" demek, eğer dürtme olmadan onu davet edeceğinden emin değilse, kendini geri davet etmenin mükemmel bir yoludur. Bazen tüm akademik parlaklığına rağmen, erkeklerden uzak bir balonun içinde yaşadığını unutuyorum. ve randevuların nasıl işlediğini bilmiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Seni tekrar davet etmesi için kandırman gereken bir adamı neden görmek isteyesin ki?"

Hannah güler ve başını sallar. "Sen yapmazsın ama bazı kızlar yapar. Landon'dan hoşlanan her kız bunu yapmak zorunda, çünkü artık hepsi *onun kendilerini* görmek için asla çaba sarf etmeyeceğini biliyor."

Başımı sallıyorum. "Akıl almaz. Belki de geri vermeden önce gömleğin içine *He's Just Not That into You* kitabının bir kopyasını koymalıyım."

Okulun otoparkına girdiğimizde Hannah, "Kitapçıya uğramak için artık çok geç," diye şaka yapıyor.

Hannah arka tarafa yakın boş bir yer buluyor ve ayrılmış yerlerin yanından geçerken Landon'ın Malek ve Arden ile arabalarının yanında takıldığını görüyorum. Tabii ki park yeri aramak zorunda değiller.

Landon'ın düşünceli bakışları bana kilitlendiğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Brittany'nin gömleğini tuttuğumu ve onun *beni görebildiğini* dehşetle fark ediyorum. Hiç düşünmeden Hannah'ya doğru itiyorum.

"Bunu benim için ona verir misin?" Tekrar soruyorum.

Hannah iç geçirir. "Pekâlâ. Yine de bir resim görmem gerekecek. Doğru kişiye yaklaştığımdan emin olmak istiyorum."

Hannah neye benzediğini görebilsin diye Brittany'nin profilini açmak için telefonumu çıkarıyorum. Daha dün sosyal medya hesaplarına girdiğim için adı hemen karşıma çıkıyor. Landon'ın arabasındaki en son fotoğrafına tıklıyorum ama yeni bir yorum görünce kalbim duruyor.

Küçük bir göz kırpan emoji ile "*Baş belası*" yazıyor.

Yorum Landon'dan.

Saat 3 civarı.

Ben aşağıda havuzdayken.

Uyanık olduğunu ve havuza gelip beni yalnız yakalayabileceğini fark edince soğuk terler döküyor - sadece yalnız değil, ailemiz de uyuyordu, yani... her şeyi yapabiliirdi.

Aman Tanrım.

Ancak bu farkındalığın yarattığı dehşeti bir kenara itmek, daha önemli bir farkındalığa yer açıyor.

Landon'ın benden istediği cevap bu.

Sosyal medya hesaplarını kontrol edeceğimi, paylaştığı saati fark edeceğimi ve buradan uyanık olduğunu anlayacağımı bildiğini varsaymak doğru olabilir.

Ama dürüst olmak gerekirse, beni tanıyanlar için bu çok da zor bir şey değil. Çok titizimdir.

Zaman olayını kaçırmış olsam bile, sadece fotoğrafına yaptığı yorum bile can sıkıcı olurdu ve bu beni kızdırmak için bir kızı kullandığı ilk sefer olmazdı. Kitabın başından beri, ortaokuldan beri bana karşı kullandığı eski bir oyun bu.

Tıpkı 8. sınıf güz balosunda Malek'i gönderip onunla yavaş dans etmek isteyip istemediğimi sorduğunda nefes alamadığım ve doğru düşünemediğim gibi. Beynim hayır diye bağıırıyordu ama kalbim evet diyordu ve davetini kabul etmek için dikkatlice ilerlediğimde Landon'ın çoktan Vanessa Jensen ile dans pistine çıktığını ve kötü niyetli bir sırıtışla beni izlediğini fark ettim. sinir bozucu yakışıklı yüzünü.

Uzun zaman önce bunun onun beni takip etme yöntemlerinden biri olduğunu fark ettim. Konuşmuyoruz ama beni hala etkileyebileceğini bilmesi gerekiyor. istiyor.

Hannah'yı son sürtüğünün kayıp kıyafetini geri getirmesi için gönderdiğimi öğrendiğinde kendinden çok memnun olacak.

"Gömleği bana ver."

Hannah şaşırmış bir halde bana baktı. "Ne dedin?"

"Aptallık ediyorum. Ona kendim vereceğim."

"Emin misin?" diye soruyor, gömleği geri verirken yüzümü izliyor. "Eğer seni üzecekse, önemli bir şey değil. Ona götürebilirim."

"Hayır. Bunun beni rahatsız ettiğini düşünmesine izin verirsem, böyle şeyler yapmaya devam eder. Umursamadığımı görürse belki durur."

"Önemsiyorsun," diye mırıldanıyor masumca.

Ona ölü bir bakış attım. "Dürüstlüğün hiç yardımcı olmuyor." Kitaplarını göğsüne bastırarak kıs kıs gülüyor.

"Özür dilerim."

Okula girdiğimizde Hannah sınıfına gidiyor ve ben de yeni en iyi arkadaşım Brittany Benson'ı aramaya koyuluyorum. Onu dolapların yanında iki kızla konuşurken görüyorum ve yaklaşırken dostça bir gülümseme yapııştırıyorum.

Kızlardan biri beni fark ediyor ve Brittany'ye belanın yaklaştığını işaret ediyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü Brittany döndüğünde zaten gergin görünüyordu.

"Merhaba," diyorum neşeyle.

"Hey," diye garip bir şekilde karşılık veriyor.

Sevgilisinin karısı tarafından yüzleştirilen bir metres gibi hissettiğini söyleyebilirim, bu yüzden gülümsememi dostça tutuyorum. Parker dostluğundan çok daha dostça. Hannah dostu olmaya çalışıyorum. Yakındaki kuşlar pencereden içeri uçup omzuma tünemeli ve ben güzel bir şarkı söylerken neşeyle cıvılamalı.

Bu benim için alışılmadık bir durum olduğundan, sadece kızın daha temkinli görünmesine hizmet ediyor.

Zoraki neşenin onun için bir şey ifade edip etmediğini merak etmesini istemiyorum.

Çünkü arabada onu bekleyen bir çivi tabancam vardı, ben de hurdayı ona doğru ittim. "Gömleğin bende," diyorum nezaketsizce.

Gözleri açıldı. "Buldun mu?"

Ses tonunda belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı ve bu da Hannah'nın haklı olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıttı. Gömleği bilerek bırakmıştı ve onu bulacak biri varsa o kişinin Landon olmasını istiyordu.

Telefonu her titreştiğinde biraz heyecanlandığını hayal ediyorum, acaba onun evinde bir kıyafet bıraktığını söyleyen o mu diye. Onu almak için geri döndüğünde ne olacağı konusunda onunla dalga geçiyor.

Neredeyse onun için üzüleceğim.

"Anae Richards bu hafta sonu bir parti veriyor. Seni de davet etmemi istedi."

Arkasındaki kız bana sadece yargılayıcı, etkilenmemiş bir bakış atıyordu, ama bu ismi duyunca dikkat kesildi. "Gerçekten mi? Ne zaman? Nerede? Onun evinde mi?"

"Aklını kaçırmış gibi değil mi? Kötü bir şekilde?" diye fısıldıyor diğer kız özür dileyerek.

"O lanet olası bir ikon," diyor yargılayıcı olan, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan. "Davetiye var mı?"

"Uh... hayır. Bu çok özel bir şey ve sadece Brittany'yi davet etme iznim var. Üzgünüm."

Anae'nin egosunu okşayacak bir hayranının olmasından memnun olacağından eminim, ancak onun için yeni köleler edinme işinde değilim ve bu kız kaydolmak için çok istekli görünüyor.

"Landon orada olacak mı?" Brittany kararsızca sorar.

Çenem kilitlenmeye çalışıyor ama başımı sallamaya zorluyorum ve kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyorum. "Evet. Landon, Arden, Malek. Yeni bir yıl olduğu için Anae'nin yeni insanlarla kaynaşması için bir yol. Özenle seçilmiş bir kalabalık."

"Peki ben seçildim mi?" diye soruyor neşeyle.

Davetiye alamadığı için kızgın olan kişi sert bir şekilde "Sierra da orada olacak mı?" diye sorar.

Beni rahatsız ediyor, bu yüzden ondan Brittany'ye bakıyorum. "Listeye giren herkes ayrıntıları alacak. Kendisi sizinle irtibata geçecek."

Popülerlik için can atmıyorum ve Anae Richards'ı da hiç sevmiyorum ama onları kovarken ve sadece benim sunabileceğim davetlere göz diktiklerini bilerek uzaklaşırken biraz güçlü hissettiğimi inkar edemem.

Ne yazık ki davetiye konusunu çözmek için Anae ile görüşmem gerekecek ama yine de okuldan sonra Hannah'lara gitmeyi planlıyordum. Son zamanlarda bu kadar yorgun olmasından nefret ediyorum. Kolları sıvayıp ev işlerini halletmesine yardım et de zavallı kız biraz daha uyuyabilsin.

"Buranın çok havalı bir gece kulübü havasında olmasını istiyorum," diyor Anae, kollarını iki yana açmış, az önce mobilyaları taşımaktan helak olduğumuz odadaki açık alanı işaret ederken.

"Yaşadığım sürece bir daha asla ağır bir şey taşımamak istiyorum" diyorum, elimin tersiyle alnımdaki teri silerek.

Hannah ellerini kalçalarına koyuyor ve biraz geriniyor. "Tamam, ışıktandırmayı mı kastediyorsun?"

"Tabii ki ışıktandırma, ama aynı zamanda insanların oturabileceği ya da bağlantı kurabileceği çok sayıda rahat yere de ihtiyacımız var."

"Elbette. Bağlantı noktaları olmalı," diyorum.

Anae başını sallıyor. "Menü için Hannah bir çeşit hazırlayacak. Carne asada kızartması, tacolar ve vegan seçeneği için de jackfruit carnitas."

"Ayrıca aperatif olarak salatalık ruloları yapacağım," diyor Hannah diyor.

"Ortalıkta dolaşacak ve aperatifleri dağıtacak. Asıl yemek için, Şuraya bir masa kuracağız ve insanlar kendilerine yardım edebilecekler. Bu bir akşam yemeği partisi değil, bu yüzden gayri resmi tutacağız." Eliyle başka bir yeri işaret ediyor. "Buraya bir bar koyacağız ve havuzun kenarına da bir şeyler hazırlamamız gerekiyor. Ve insanlar içeri ilk girdiğinde bir özel masa yapalım, havayı ayarlamak için seksi ve havalı bir şey." Ellerini birbirine kenetler. "Ben hallederim. Biliyorsun Hani şu birini öptüğünüzde renk değiştiren rujlar var ya? Onları alacağız ve herkes içeri girerken bir tane alacak."

"Davetiye konusunda da bir şeyler bulmamız gerekiyor," diyorum ona.

Başını sallıyor, bir an düşüncelere dalıyor, sonra gülümsüyor. "Bunun için bir fikrim var. Hannah, bana dudak kremlerini ne kadar çabuk getirebilirsin?"

"Um..." Hannah telefonunu çıkardı. "Bilmiyorum, bana bir saniye ver."

"Ugh." Anae tamamen rahatsız olmuş gibi gözlerini deviriyor. Sonra bana dönerek, "Eğer Hannah kendini toparlarsa ve biz de rujlar yeterince hızlı olursa, bir tanıtım videosu çekeriz. Belki küçük bir kız kıza öpücük, böylece konuklar rujun nasıl çalıştığını görür, sonra dudaklarımın renk değiştirdiği bir çekim ve "bu gece kimi öpeceksin?" gibi seksi, kışkırtıcı bir dil. O değil de, zeki olan sen olduğun için laf kalabalığını senin bulmana izin vereceğim."

Hannah konuşuyor. "Kaç tane sipariş ettiğimize bağlı olarak onları yarın alabiliriz."

Anae beklentiyle bana bakıyor. "Davetli listesinde kaç kişi var?"

"Hâlâ üzerinden geçmemiz gerekiyor."

"Bir ön sayı," diyor sabırsızlıkla. "Bende 21 vardı."

"Yani beni de sayarsak 22 kişi mi?" Başımı salladım.

Hannah'ya bakıyor. "Ne miktarda paketlenmişler?" "Altılı paketler halinde geliyorlar."

"Mükemmel. 24 tane sipariş edin, herkese yetecek kadar, birkaç tane de yedek olsun." O

bana bakıyor. "Hey, belki hiçbirisi zarar görmezse, yine de buralarda takılabilirsin."

"Ne büyük bir onur," diyorum kuru bir sesle.

"Evet, öyle," diyor hiç ironi yapmadan. "Anladığınıza sevindim."

Hannah'yı her zamanki işlerinin yanı sıra yapılması gerekenlerin listesiyle bombardımana tutarken kendi kendime gözlerimi deviriyorum.

En azından Anae emirlerini dağıtmayı bitirdiğinde, bizi emirlerini yerine getirmemiz için yalnız bırakıyor.

Onun odadan çıkışını izliyorum ve Hannah'yla konuşmadan önce on saniye kadar bekliyorum. "Pekâlâ, parti hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Ne konuda yardımına ihtiyacın var?"

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," diye ısrar ediyor. "Temizlik programımla oldukça iyi başa çıkıyorum, dürüst ol. Jestin için minnettarım ama-"

Elimi uzatarak onu susturuyorum. "Hem kendi zamanını hem de benimkini boşa harcıyorsun. Ben yardım ediyorum. Ben tahmin yürütmeye başlamadan önce bana ne yapılması gerektiğini söyle."

Hannah iç geçiriyor, sonra bakışları isteksizce merdivenlere kayıyor. "Şey... Sanırım perdeleri pencerelerden indirmek için yardıma ihtiyacım var. Onları temizlemem gerekiyor ama aşağı indirmek için merdiven kullanmak gerekiyor.

Bazen Anae beni bunun üzerinde yakalıyor ve komik olduğunu düşündüğü için güzelce çingırdatıyor ama ben... komik olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Ve Dare hakkında onunla alay ettiğim için özür dilememi istedin."

Hannah dönüp yukarı çıkarken gözlerini deviriyor. "Özür dilemeni istedim çünkü seni hedef tahtası olarak kullanmasını istemiyorum, bunu hak etmediği için değil."

"Parti planlamasına yardım ettiğime inanamıyorum."

"Eğer bir parti elbisesi seçmekle meşgulse, can sıkıntısını gidermek için bana işkence etmesine gerek yok."

"Yine de. Bu saçmalık. Burası onun evi; burada yardım etmesi gereken kişi o."

Hannah beklediğimden daha uzun bir süre sessiz kalınca ona bakıyorum.

O bir şey söylemiyor ama ben yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum.

Hannah'yı zarar vermek istemediğimi düşünmeyeceği için bana ne olduğunu söylemeyeceğini bilecek kadar uzun yıllardır tanıyorum, bu yüzden sözlerimi kafamda tekrar oynatıyor ve duyarsızlıklarını test ediyorum.

"Onun evi olduğunu söylemek istememiştim," diyorum çekingen bir tavırla.

Hannah savunmaya geçercesine omuz silkiyor, sonra çenesini yukarı kaldırıyor. "Burası onun evi, değil mi?" diye mırıldanıyor, merdiveni kuruyor ve sabit olduğundan emin olmak için aşağı doğru itiyor. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemediniz. Bu onun eviydi.

Benim evim *olması gerekiyordu*, annemin istediği buydu, ama... annem öldü, *babam* da bencil bir inekle evlendi ve şimdi buradayız."

Yüzümü buruşturuyorum, Hannah tozlu perdeleri almak için yukarı tırmanırken sabit tutmak için merdiveni tutuyorum.

Hannah genellikle bu konuda konuşmaktan kaçınır. Sanırım bu ev için harcadığı emeğin boşa gittiğini biliyor ama madem tesadüfen konuyu açtım, ben de sorayım bari. Ne de olsa saat işliyor. Hannah'nın 18^{inci} yaş günü hızla yaklaşıyor ve bunun ne anlama gelebileceğine dair tek bir düşünceye sahipse bile bana hiçbir işaret vermedi.

"Muhtemelen bunu düşünmekten hoşlanmadığını biliyorum ama Jackie ile Ekim ayında ne olacağı hakkında konuştun mu?"

Hannah'nın hareketleri kısa bir süreliğine duruyor. Boğazının çalışmasını izliyorum ve sonra hiç vakit kaybetmeden tozlu kumaşı toplamaya geri dönüyor. "Hayır," diyor sertçe.

"Sence de öyle değil mi?" Ona bakarak soruyorum. "Yani, yasal olarak 18 yaşına kadar burada kalmaya izin vermek zorunda, değil mi?"

"İzin vermek mi?" Hannah kısa bir kahkaha atıyor ama hiç eğlenmiyor. "Tahliye edilme konusunda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum Parker. Ben aslında köle gibi çalışıyorum. Benden daha azına daha çok çalışacak birini bulsaydı, insan kaçakçılarından satın almış olması gerekirdi. Neden bu kadar zahmete girip

"Ben bu kadar düşük riskliken ağır suçlar mı?"

"Muhtemelen haklısın. Ama her ihtimale karşı, bir fikrim var. Atwater'ların bir havuz evi var. Yaşamak için tasarlanmadı, bu yüzden büyük değil, daha çok bir misafir evi, ama Jackie 18^{inci} doğum gününden sonra seni dışarı atarsa, Hayden'ı okul yılını bitirirken orada yaşamaya izin vermeye ikna edebileceğime bahse girerim. Henüz sormadım ama fidan dikmeye başladım. Böylece zamanı geldiğinde evet demeye hazır olacak."

Hannah belli belirsiz gülümsüyor. "Her ihtimale karşı konuk evini boş tutması gerekmez mi?

Landon'ın tahliye edilmesi mi gerekiyor?"

Landon'dan bahsedilince gözlerimi deviriyorum. "Rol yapsa bile, Ben onu ele vermedikçe Landon hiçbir yere gitmeyecek. Bu tamamen benim kontrolümde."

Hannah başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim. Zaten bir pislik tarafından esir tutulan bir arkadaşım var. Sana bir sebep verirse kuşlar gibi şakımakta özgür olmanı istiyorum."

Hannah'ya yardım etmek beklediğimden uzun sürüyor -evin *çok fazla* penceresi var- bu yüzden eve döndüğümde akşam yemeğini kaçırmış olacağımı tahmin ediyorum.

Anneme geç kalacağımı haber vermek için mesaj atmadığım için kendimi kötü hissediyorum ama Hannah'dan ayrılmadan önce hızlıca bir "yoldayım!" mesajı attım ki geldiğimi bilsin.

Atwater'ın ininde eski evimizde sahip olduğumuz ev gibi bir bırakma alanı yok, bu yüzden bir kez daha ağır sırt çantamı mutfağa kadar taşıyorum. Annemin benim için ayırmış olabileceği bir tabak yemek için etrafa bakıyorum ama mikrodalgada hiçbir şey yok ve etrafa baktığımda herhangi bir şeyin pişirildiğine dair bir işaret bile göremiyorum.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj atıyorum: "şimdi tam bir Kaliforniyalı olup akşam yemeğinde meyve suyu mu yiyeceğiz? bu gece?"

"Biraz lahana cipsiyle tabii ki. Sence ben nasıl bir anneyim?
Ben
mi?"
Gülümsedim. "Neredesin?"

Gönder tuşuna basarken, veranda kapısının açıldığını duyuyorum. Annem içeri girdi.
Güneş şapkası ve mavi elbisesiyle çok sevimli görünüyor. Hayden onun arkasından geliyor, hâlâ işten giyinik.

Annem çok hafif ve mutlu görünüyor, tatilden yeni dönmüş biri gibi, hatta belki de hâlâ tatilde *olan* biri gibi. "Selam tatlım."

Annem mutfağa girerken Hayden merdivenin yanında duruyor. Bakışlarım onunkileri merdivenlere kadar takip ediyor ve bir dakika sonra Landon aşağı iniyor.

"Ne?" diye sorar, sesi kızgınlıktan ağırlaşmıştır.

Babası ona bakar. "Akşam yemeği için dışarı ıkıyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

"Ne düşünüyorsun?" Landon ısırarak karşılık veriyor. Suratsız kıcını görmezden gelerek anneme "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. "Kulübe," diye cevaplıyor.

Bu kadar gözle görülür bir şekilde neşelenmek istemezdim ama benim de kendime gelmeye ihtiyaım var ve kulüpte Landon'sız bir akşam yemeği yiyeceğimizi duymak ilk gittiğimizden bile çok daha cazip geldi.

Landon orada olsaydı, bütün gece farklı geçebilirdi. Onun yüzünden dikkatim dağılırdı ve yakışıklı siyah saçlı uşağı asla fark etmezdim. Ailemle keyifli ve rahatlatıcı bir zaman geçirmiyor olurdum, bu yüzden belki o da beni fark etmezdi.

Bu gece çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorum, ama çalışıyor olma ihtimaline karşı şimdiden daha mutlu hissediyorum. "Tamam," diye cıvıldıyorum. "Duş almak için zamanım var mı?"

Annem önce gülüyor ama ciddi olduğumu anlayınca bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Hayır. Gitmeden önce neden duş alman gerekiyor ki?"

Yanaklarım ısındı, sadece bunun biraz fazla olduğunu şimdi fark ettiğim için değil.

Apta
lca.

Çünkü Landon'ın bakışlarının bana kilitlendiğini hissedebiliyorum.

Baymont Lisesi'ndeyken onu yakaladığımda hissettiğim duyguydu bu. Onu görmeyi beklemediğim bir yerde ortaya çıkarak beni hazırlıksız yakaladı.

"Doğru, evet, tabii ki." Bütün gün okulda gayet şık bir haldeyken yemek yemek için duş almam gerektiği gibi saçma bir fikri kafamdan atmak için başımı sallıyorum. "Hemen üstümü değiştireyim, sonra hemen aşağı inerim."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Beşinci Bölüm

Landon

Parker Johansson hakkında bildiklerimin uzun bir listesi var ama En tepeye yakın bir yerde şu var: Beyaz Saray'da yemek yemediği sürece, yemeğe gitmek için kıyafet değiştirmesi gereken türden bir kız değil.

Parker yoğun bir şekilde görünüşüne odaklanmıyor. Bu ona göre değil. Kıyafetlere ve ayakkabılara düşkün değil. Makyaj yapmak için çok fazla zaman harcamıyor ve tırnaklarını sadece kendisi boyuyor, o da muhtemelen annesi ya da Hannah kendi tırnaklarını boyarken.

Parker çok güzel ama dünyaya sunabileceklerinin kafasının *içindekilerle* ilgili olduğunu biliyor, kafasına koyduklarıyla değil.

İkinci bir yere gitmek için kıyafet değiştirdiğini bildiğim tek zaman, onu davet *ettiğim* bir partiye geldiği geceydi.

Geldiğinde, o gün okula giderken giydiği şeyleri giymiyordu. Güzel bir elbise giymişti ve hatta ruj ya da dudak parlaticısı gibi bir şey sürme zahmetine bile katlanmıştı. Okulda dudaklarına sürdüğü tek şey dudak nemlendiricisiydi ve o bile nadiren sürülürdü.

O gece gözle görülür bir çaba sarf etti çünkü Ben.

Yani, Parker parlak dudakları ve güzel yüzüyle merdivenlerden indiğinde dekolteli kırmızı bir elbise giydim, birdenbire çok acıktım.

Hevesle annesine ve babama yaklaşıp gitmeye hazır olduğunu söylerken beni görmüyor bile.

Buna sahip olamayız, değil mi?

"Biliyor musun?" Kanepeden kalkarak söyledim. "Sanırım gideceğim,"

"

Parker'ın kahverengi gözleri hafifçe açılıyor ve bana bilmem gereken her şeyi anlatan, endişeyle karışık hayal kırıklığının parıltısını görebiliyorum.

Gülümsüyorum ve ailemizi arabaya kadar takip ederken gardının yükselişini izliyorum.

Ona kolayca yetişiyorum ve yanına düşüyorum. "Ne elbise ama," diye mırıldanıyorum.

Bana pis bir bakış fırlatırken uzun kıvılcık saçları zıplıyor, sözsüz bir şekilde aptal çenemi kapatmamı emrediyor.

Sırıttıyorum ve omzumu onunkine çarpıyorum. "Hey, mutlu olmalısın. Bir savaşı kazanmana izin veriyorum. Aile yemeğine gelmemi istedin, değil mi?"

"Evet, eminim bunu benim için yapıyorsundur," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, ama başka bir şey söylemiyor ve ben de zorlamaya zahmet etmiyorum.

Ailelerimiz duymuşken yemime gelmeyeceğini biliyorum ve zaten şu anda onun için sorun yaratmak istemiyorum. Sadece o kulübe gitmek ve Parker'ın bensiz kimi görmek için bu kadar heyecanlandığını görmek istiyorum.

Okulda, Parker'a uzun süre bakan herhangi bir pisliğin beni ziyaret edeceği herkes tarafından bilinir. Ortaokuldan beri, sadece bu tehdit bile çoğu erkeği caydırmaya yetti ve daha ısrarcı olanlar da kışkırtılma tekmeyi yediler.

Dövüşmeyi *severim* ve hiçbirini dövüşmedi.

Bunun doğal sonucu olarak Parker son sınıfa sadece el değmeden değil, muhtemelen erkeklerin onunla pek ilgilenmediği düşüncesiyle geldi.

Parker'ın sosyal çevresi hiçbir zaman okulun ötesine geçmedi, bu yüzden başka yerlerde erkeklerle tanışması konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Annesinin neredeyse tamamı kızlardan oluşan dans okulunda çalışıyordu ve Baymont Lisesi'nde onu oldukça meşgul edecek kadar çok okul kulübünde yer alıyordu.

Açıkçası, onunla birlikte yaşamadığım zamanlarda onu izleyemediğim bazı yerler vardı. Bir restorana gidip gitmediğini asla bilemezdim.

ve aşırı hevesli bir garson onunla flört etti. Bunun ötesine geçip daha fazla bir şeye dönüşseydi öğrenirdim, ama asla olmadı.

Onlarla yemeğe gitmeyi reddettiğim son seferden sonra, muhtemelen kulüpte güvenli bir sığınağı olduğunu düşündü.

Ama sırf babama kızgın olduğum için bölgemde devriye gezmeyeceğimi düşünüyorsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacak.

Kulübe yaklaşırken Parker pencereden dışarıyı izliyor. Milyon dolarlık manzarayı o kadar çok gördüm ki artık fark etmiyorum bile, ama o baktığı için ben de bakıyorum.

Gün batımına doğru ilerlerken güneş gökyüzünde gittikçe alçalıyor. Şehir kulübü, muhteşem okyanus manzarasına sahip bir uçurumun kenarına inşa edilmiştir. Dışarıda, Baymont'un daha varlıklı vatandaşlarının akşam yemeklerinin tadını çıkardığı veranda alanında masalar kurulmuştur.

Parker usulca iç çekiyor, sanırım manzaradan hoşlanıyor. Sanırım benim de hoşuma gidiyor.

Araba portikonun altında yavaşlıyor. Buranın vale park yeri var, bu yüzden babam arabayı parka koyuyor ama motoru çalışır durumda bırakıyor. Gemma çantasını alıp dışarı çıkıyor. Kendi tarafımda inmek yerine, Parker'ın yaptığı gibi karşıya geçip çıkıyorum, böylece onu yakından izleyebiliyorum.

Babam iner ve vale standına yaklaşır.

Parker arkasından geliyor, sonra da onun yanında oyalanıyor.

Babam genellikle dikkat ve saygı uyandıran bir adamdır.

Tipik olarak, bir uşak kibarca başını sallayabilir, ancak yanında kim olduğunu fark etmez bile.

Bu yüzden, valenin bakışları önce Parker'a takıldığında ve babamı selamlamak için gözle görülür bir şekilde kendini hatırlatmak zorunda kaldığında, bunu fark ettim.

Buradaki valelerin çoğu yaşlıdır ama o genç bir adam, muhtemelen yirmili yaşlarının başında. Biraz fazla uzun tuttuğu siyah saçları var. Ben Yönetimin onu kestirmemesine ya da en azından geri çektilmemesine şaşırdım. O

Diğer uşaklar gibi siyah pantolon ve üzerinde kırmızı bir yelek olan beyaz bir elbise gömleği giyiyor, ancak diğer uşaklardan farklı olarak elbise gömleğinin kollarını dirseğinin hemen altına kadar kıvrımış, böylece bronz sol kolundan aşağı inen mürekkep siyah saatinin üzerinde açıkça görülebiliyor.

Gördüğüm hiçbir uşağa benzemiyor.

Babamın bilgilerini yazar yazmaz, karanlık bakışları tekrar Parker'a kayıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bu gece hangi kitabı getirdin?"

Sesi şakacı.

Tanıdık.

Ne oluyor lan?

"Ne?" Parker masum rolü yapıyor. "Hayatım boyunca hiçbir yere yanımda kitap götürmedim."

"Evet, tamam."

"Ben sosyal bir kelebeğim. Her zaman herkesle konuşurum. Kesinlikle insanlardan kaçmak için kafamı bir kitaba gömmüş halde hiçbir yerde görülmedim."

"Elbette," diye alay ediyor. "Seni biriyle karıştırmış olmalıyım başka."

Bununla şakalaştığı için içim içimi yiyor.
Sanki ben burada değilmişim gibi.

Gemma bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş *olmalı-şaşkın mı görünüyorum? Kendimi cinayete meyilli hissediyorum çünkü* bana yaklaşıyor ve bilgi vermek için eğiliyor. "Buraya son geldiğimizde babanın bazı müşterileriyle karşılaştık ve yakalandık, bu yüzden Parker gizlice kaçtı ve-"

"Umurumda değil," diye tersliyorum istemeden de olsa.

Hiç düşünmeden ve bir an sonra pişman *oluyorum* çünkü umursuyorum. Gelmediğim yemekte neler kaçırdığımı bilmek istiyorum. Parker ve bu aptal pislik arasında geçen her şeyi bilmek istiyorum.

Sesim Parker'ın dikkatini dağıtıyor ve bu sefer burada olduğumu hatırlıyor gibi görünüyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve bir anlığına da olsa onu öldürdüğüm için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Ama tek yapmam gereken geçerken Alaaddin'e bakmak ve bu duygu dağılıyor çünkü takdir dolu bakışları onun kıcına yapışmış durumda.

Ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Şu an dönüp ona saldırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Dürtülerime direnirken kan damarlarımda erimiş lav gibi yanıyor, içimden akarken yüzeyi kavuruyor.

Babam bize bir masa ayarlamaya çalışırken ve kızlar onu dışarıda takip ederken tek duyduğum kulaklarımdaki öfke uğultusu.

Mükemmel bir gün batımı manzarasına sahip güzel köşe masasına geldiğimizde, öfkemi bir gösteri yapmayacak kadar dizginlemeyi başardım, ama bu bile beni kızdırıyor.

Yapmak *istediğim* şey Parker'ı bu masadan uzaklaştırmak ve onu yalnız bir yere götürmek.

Tek başıma, onu sikimle boğmadan önce aralarında geçen her kelimeyi ve kalıcı bakışı bilmeyi talep edebilirim. Başka erkeklerle flört ederse ne olacağını ona göstereceğim.

Yapmamamın tek sebebi lanet olası ailelerimiz.

Yalnız kalana kadar beklersem, kendimi kaybedip herkesin içinde aptalca şeyler yapmamdan çok daha fazla paçayı kurtarabilirim.

Yine de daha az istememe neden olmuyor.

Sanırım Parker masadaki yerini alırken bunu hissedebiliyor. Bir tarafta kabin, diğer tarafta iki sandalye var. Parker kesinlikle kabin tarafını tercih ediyor olmalı, çünkü kimseye teklif etmeden içeri kayıyor.

Sonra vale standındaki küçük erkek arkadaşından uzaklaştığımızdan beri ilk kez bana doğru bakmaya cesaret etti.

Sırıtiyorum ama bunun kötü niyetli olduğunu hissedebiliyorum.

Seni yalnız yakalayana kadar bekle.

Zaten tedirgin, sonra babamın yanında açık bıraktığı sandalyeye oturmak yerine onun yanındaki kabine geçiyorum.

Gemma tereddüt ediyor, bakışları kararsızca babama doğru kayıyor.

Büyük, mutlu bir aile olarak oynayabileceğimize inanmak istiyor, bu yüzden kurnazca başını sallıyor ve kızın belinden tutarak onu masanın kendi tarafına çekiyor ve yanındaki boş sandalyeyi çekiyor.

Gemma isteksizce oturuyor, otururken de eteğini düzeltiyor. Karşımda oturuyor ve ondan hoşlanmadığımı biliyor, bu yüzden gergin. Kolumu uzatıp kızının arkasındaki kabinin tepesine dayadığımda onu daha da rahatsız eden kayıtsız bir sırıtış atıyorum.

Parker'ın duruşu annesininki kadar sertleşene kadar düzeliyor ama bu içgüdüsel bir tepki. Ben fark eder etmez, herkesten önce o gevşemeye çalışıyor.

"Atıştırmalık bir şeyler alalım mı?" Parker üretilmiş bir moral ile sorar.

Babam da en az onun kadar bu nafile çabaya kendini kaptırmış durumda, menüsünü eline alıp başlangıçlar bölümüne göz atıyor. "Bu sefer yeterince varız. Biz de yiyebiliriz. Geçen sefer şarküteri tabağıyla ilgilenmiştiniz, değil mi?"

Parker gülümseyerek menüye bakıyor. "Evet. En sevdiğim kısım 'salamura şeyler'. Böyle lüks bir menünün açıklamasında 'salamura şeyler' görmeyi beklemezsiniz."

"Peki ya kömürleşmiş ahtapot?" diye sorar. Parker'ın

yüzü allak bullak olur. "Hayır. Bu çok kaba." Bir

kaşını kaldırıyor. "Kaba mı?"

"Bir ahtapotu öldürmek mi istiyorsun?" diye soruyor, sanki bir köpek yavrusu katliamından bahsediyormuş gibi.

"Mızrağımı çıkarıp bunu kendim yapmayı planlamıyordum."

Gemma hafifçe gülümsüyor ama Parker iğrenmeye devam ediyor. "Bu barbarca. Onu yemeyeceğim ve -açık konuşmak gerekirse- yersen sana kızarım."

Babam kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Tamam o zaman. Salamura şeyler işte." "Parker küçük bir kızken, bir ahtapotla arkadaş olmuş. Baymont Akvaryumu," diye açıklıyor Gemma.

"Adı Frank'ti ve çok sevimliydi," diyor Parker ilkel bir tavırla.

"Saklambaç oynarlardı," diye devam ediyor Gemma.

"Mükemmel bir saklayıcıydı."

"Frank çok zeki bir ahtapottu ve bazen tankından gizlice çıkıp bakıcılarının ödünü koparmaktan zevk alırdı."

Parker iç çeker. "Şu Frank kendi iyiliği için fazla maceracı."

"En son dışarı çıktığında Frank küçük akvaryum bistrosunun mutfağına kadar gitmişti."

"Uh-oh," diye mırıldanıyor babam.

Gemma ciddiyetle başını sallar. "Aşçı onu bulduğunda, akşam yemeği menüsü için hazırlanan ahtapotun bir şekilde iyice... hazırlanmadan kaçtığını düşündü."

Parker dramatik bir şekilde "Öldürüldü," diye düzeltiyor. "Deniz canlılarının *gerçek anlamda yaşadığı* bir yerde bistronun deniz ürünleri servis etmesi ne kadar sadistçe?"

"Biz ahtapot yemeyiz," diye bitiriyor Gemma. "Asla."

Parker oflayıp pufluyor, kollarını kavuşturuyor ve sıkıntıyla kabine sırtını yashıyor. Hatırladığında kızgınlığı hızla alarma dönüşür Kolumu nereye koyduğumu.

Bana dokunmamak için hemen tekrar öne doğru oturuyor, garson üniforması giymiş esmer bir kadın masaya yaklaşırken koltuğunda hafifçe öne doğru kayıyor.

"Bu akşam nasılsınız Bay Atwater?"

"Biz iyiyiz, Jenna. Teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyor babam.

"Birazdan masaya su getireceğim ama size başka ne içirebilirim? Sizi bardan bir seçkiyle başlatabilir miyim?"

"Evet," dedim.

"Hayır," diye cevap veriyor babam kuru bir ifadeyle ve bana bakıyor.

"Gün batımı limonatası istiyorum," diye gönüllü oluyor Parker. "Ben beyaz şarap alacağım," diyor Gemma.

"Buzlu çay," diyorum.

"Şunu iki yapalım," diye ekliyor babam. "Ve bir meze alacağız."

"Izgara ahtapot," diyorum o daha devam edemeden.

Garson başıyla onaylar ve yazmaya başlar, ancak tam da Parker not defterine dokunarak karnıma vurdu ve "Hayır, bunu yazma" dedi. Bana ters ters bakarak, "Ciddi misin?" dedi.

"Ne?" Masumca sordum. "Belki ahtapotu seviyorumdur. Belki de dünyada en sevdiğim şeydir."

"Öyle değil," diyor babam kararlı bir şekilde, masanın öbür ucundan bana bakarak. "Ahtapot sevmiyorsun bile. Sipariş vermeyeceğiz."

Jenna'nın kafası karıştı, ben de ona "Bazılarımızın ahtapotlar hakkında çok güçlü hisleri var" dedim. Parker'a bakıyorum. "Ahtapotlar mı?"

"Her ikisi de kabul edilebilir, ancak çoğul yapmanın doğru yolu ahtapotlardır.

Ahtapot gerçek anlamda Latince değildir, Yunanlılardan ödünç alınmış bir kelimedir, bu nedenle çoğul formunu kullanırken ahtapot olarak değiştirmeye gerek yoktur."

Başımı sallayıp garsona bakıyorum. "O ahtapot uzmanı. Benim uzmanlığım farklı bir irin türünde."

Dişlerini alt dudağına gömerken küçük bir gülümsemeyi geri çekiyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. Ona küçük bir göz kırpıyorum ve yanakları renkleniyor.

Parker sinirle hırlayarak beni itiyor ve bir silindir gücüyle bana doğru kaymaya başlıyor.

Neredeyse kucağıma oturup "Çekil" diyene kadar çıkmak istediğini fark etmedim.

Onun kışını avuçlama ve bana asıldığına pişman etme fırsatını kaçırmak cehennem azabı ama alarmları o kadar yükseltmek istemiyorsam masada *böyle* bir hamle yapamam.

Gemma'nın gözleri geniş ve kızına dikilmiş.

Parker "İşemem lazım" diye mırıldanıyor ama beni görmekten nefret ettiğini biliyorum.

Flört.

Bu konuda kendimi oldukça ukala hissediyorum, bu yüzden yolundan çekiliyorum,

Ama masanın arkasından çıkmak için kışını bana sürmesi gerekecek kadar *yolunun* üstünde *duruyorum*.

Oflayıp puflayıp bakmadan uzaklaşırken kendi kendime gülüyorum.

Geri.

Ben tekrar yerime otururken babam bana alaycı bir bakış fırlatıyor.

"Ne?" Masumca soruyorum.

"Onunla alay etmek zorunda mısınız?"

"Var. Karşılamam gereken bir kota var."

Garson kız boğazını temizliyor. "Ahtapot yok o zaman?"

"Ahtapot yok," diye onaylıyor babam. "Şarküteri tabağı alacağız ve bir sepet ekmek."

Gözlerimi deviriyorum, sonra da kimin umurundaysa ona "İşemem lazım" diyorum.

Gemma, kızının peşine düşeceğimden korkmuş olacak ki, "Parker'la gidip ben de ellerimi yıkamalıyım," diyor.

Ayağa kalkarken sırtıyorum ama beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmaya zahmet etmiyorum.

Ben de tuvalete gitmiyorum.

Parker'ı evde istediğim zaman tek başıma alabilirim, bu yüzden yakalanma şansının çok daha yüksek olduğu böyle bir yerde yapmama gerek yok.

Bunun yerine, barın yanında bir tur atıyorum ve barmen benden uzağa bakarken, arkama uzanıp kendime bir şişe alıyorum. Sonra dışarı çıkıp güneşin okyanusta kayboluşunu seyrederken şişeye güzel bir çentik atıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Parker

"Sipariş vermeye hazır mıyız, yoksa biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

Landon ortadan kaybolduğundan beri garson üçüncü kez siparişimizi almak için masaya yaklaşıyor.

"Bir iki dakikaya daha ihtiyacımız var," diyor annem özür dileyerek. "Özür dilerim."

"Merak etmeyin," diyor garson kız neşeyle. "Birkaç dakika içinde geri döneceğim."

Garson üçüncü kez uzaklaşır ve Hayden saatine bakar. "Bu çok saçma," der sandalyesini geriye iterek. "Gidip tuvalette olup olmadığına bakacağım. Onu tekrar geri getirmeyeceğiz."

"Tamam," diyor annem başını sallayarak.

Hayden gittikten sonra masanın karşısından bana bakıyor, gülümsemesi zayıf ve kuşkulu. "Harika bir ilk aile yemeği, ha?"

"Konuştuğumuz gibi karalama defteri sayfası için zihinsel olarak bir şeyler topluyorum." "Görünüşe göre Landon tatsız bir ruh hali içinde."

"Bu onun kalıcı hali," diye bilgilendiriyorum onu. "Sorun değil. Eğer yapmazsa

Bu sefer Hayden'a sevdiğini bildiği bir şey sipariş ettirelim ve eve götürelim."

Etrafına bakınarak, "Onu bulana kadar nasıl gidebileceğimizi anlamıyorum. Eve dönüş yolu olmadan onu burada bırakamayız. Hepimiz birlikte geldik."

"Dürüst olmak gerekirse, Landon'ı tanıyorsam, çoktan gitmiştir. Yemeğe sadece beni kızdırmak için gelmek istedi. Görevini tamamladıktan sonra muhtemelen Malek'e mesaj atmış ve gelip onu almasını istemiştir."

"Bize söylemeden mi?"

Annem birinin böyle davranmasına çok şaşırdı. Belli ki onu şımartmışım.

Gülümseyerek bir badem ve bir parça peynire uzanıyorum. "Bu çok güzel. En azından turşu hayal kırıklığına uğratmıyor." Demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için bir dilim şeftali turşusu alıp ağzıma atıyorum. *Bunun* iyi olacağını kim bilebilirdi? "Ahtapotlara gösterdikleri korkunç saygısızlık bir yana, şef bir dahi."

Hayden masaya geri geliyor ama yüzündeki ifadeden onu bulamadığını anlıyorum. "Landon banyoda değil."

Tabii ki değil. Yarım saate yakın bir süredir bekliyoruz. Mükemmel gün batımı manzaramız boşa gitti ve şimdi okyanus, kiminle yemek yediğimiz düşünüldüğünde bakması biraz rahatsız edici olan gizemli, karanlık bir uçurum.

Annem yardımcı olmaya çalışıyor. "Parker, Malek'e gelip onu alması için mesaj atmış ve bize haber vermeden gitmiş olabileceğini söyledi. Sence bunu yapmış olabilir mi?"

Hayden sandalyesini çekip yerine otururken iç geçiriyor. "Muhtemelen tam olarak böyle olma ihtimali oldukça yüksek." Hayden Garsonu çağırıyoruz ve o da bizi uzun süredir beklediği için hemen yanımıza geliyor. "Artık sipariş vermeye hazırız."

Lezzetli bir yemek ve keyifli bir arkadaşlığın ardından Hayden garsona hesap için hazır olduğumuzu söyledi. Gün batımından üç bardak içtim. Landon'ı beklerken çok zaman kaybettiğimiz için limonata içtik, bu yüzden ayrılmadan önce tekrar işemem gerektiğini söyledim.

Tuvaletler ön lobinin ilerisinde, ama ben geçerken gözüm bir şeye takılıyor ve iki kez bakmam gerekiyor.

Landon?

Gittiğinden emindim ama kafasının arkasının neye benzediğini biliyorum. Beynim onun kıyafetlerinin tanıdık görüntüsünü yakaladığında, net bir planım olmadan sola doğru yöneldim.

"Hey," diye seslendim.

Adımları yavaşlıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Onun yanından geçip vale standına bakıyorum. Görünüşe göre oraya doğru gidiyordu, bu yüzden içimi bir endişe dalgası kaplıyor.

"Gittiğini sanıyordum."

Landon bana doğru dönüyor, ama adımları yavaşlasa da tamamen durmuyor.

O ne yapıyor?

Bilmiyorum, ama bundan iyi bir şey çıkacağına inanmıyorum, bu yüzden aramızdaki mesafeyi daha verimli bir şekilde kapatmak için hızlanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Hâlâ ilerlediği yöne, vale istasyonuna doğru eliyle işaret ediyor.
"Halletmem gereken bazı işler var."

"Hayır."

Sırıttırıyor. "Ne oldu? Erkek arkadaşının duygularını inciteceğimden mi korkuyorsun, yoksa onun güzel yüzü için mi endişeleniyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum, ama düşündüğümü itiraf etmek istemediğim şeyin doğrulanması - Javi ile konuşacak olması - kan dolaşıma katıksız bir alarm enjekte ediyor. Hiç düşünmeden uzanıp tişörtünün kumaşını tutuyorum ve onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum.

"Valeyi taciz etmeyeceksin."

"Elbette öyleyim." Bunu neredeyse cana yakın bir şekilde söylüyor ve işte o zaman beynim gözlerindeki parıltıyı, pislik bir şey yapma sürecinde olmasına rağmen garip bir oyun havasını fark ediyor.

"İçki içiyordun," diyorum kesin bir dille.

Başparmağını ve işaret parmağını aralarında küçük bir boşluk bırakarak kaldırıyor. "Birazcık." Öne doğru sallanıyor ama alkolün etkisiyle değil.

Bir kolunu belime doluyor ve beni sert, kaslı vücuduna doğru çekiyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Landon," diyorum, aramızda biraz mesafe yaratmak için içgüdüsel olarak onu itiyorum. Yine de işe yaramıyor. Kolu, benim fiziksel olarak yapabileceğimden daha fazla direnç gösterebilen çelik bir bant gibi.

Başını eğip boynuma yaklaşıyor, sonra alçak sesle "Güzel kokuyorsun" diye mırıldandığında sesi her yeri ürpertiyor.

Midem birkaç takla attı. "Baban kışına tekmeyi basacak. Seni buradan çıkarmalıyız."

"Ah, başımın belaya girmesini istemiyor musun? Benden nefret ettiğini sanıyordum." İç çekerek, onu doğru yolda tutmak için bir elimle göğsüne bastırıyorum.
"Telefonunu ver."

Telefonunu ve kışımı aynı anda tutamaz, bu yüzden telefonu alamıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?"

Kanım damarlarımda donuyor ve derim bin dereceye kadar ısındığında derhal buhara dönüşüp buharlaşıyor.

Landon'ın geniş omuzlarının arkasından bakıyorum ve Javi'nin bize doğru geldiğini görüyorum, kara kaşları endişeyle çatılmış.

"İyi! Her şey yolunda," diye seslendim. Sonra Landon'a, "Çıkar şu lanet telefonunu."

"Cebimde. İstiyorsanız, buyurun alın."

Ağır bir şekilde iç çekerek, yenilenmiş bir kızgınlıkla onu tekrar itiyorum. Bu da diğer itişler kadar faydasız ve daha da sinir bozucu çünkü gitmeme izin vermezse ve Javi onun nasıl bir pislik olduğunu görürse, bu işe başka insanların da dahil olma riski var. Başkaları dahil olursa kontrolü kaybederim.

Javi'nin sadece işini yaptığını biliyorum, ama ona gerçekten ihtiyacım var. Şimdi.

Hiç yardımcı olmadığı için Landon'ın telefonunu cebinden çıkardım. Tabii ki kilitli, bu yüzden ekranı yüzüne tutuyorum. "Telefonunu Şifre."

Onun yerine başparmağını ekrana yerleştiriyor, karamsar yeşil bakışları bana kilitleniyor. "Bunu yapacak mısın? Eminim sen de istiyorsundur, ha? Brittany'den gelen mesajlardan uzak durduğundan emin ol." Yakınıma eğilerek, "Çıplak mesaj göndermeyi seviyor." diye fısıldıyor.

"İğrençsin," diye ısırıyorum ama şu anda onun aptal olmasına odaklanmış değilim. Valeler bize ulaşmadan önce Malek'i bulmaya çalışarak rehberini karıştırıyorum.

Landon'ı içeri götürme riskini almak istemiyorum. Arka tarafta su manzaralı bir yerde oturuyoruz ama restoranın tüm arka duvarı, çoğu müşteriye bu manzarayı sağlamak için tavandan tabana pencerelerle kaplı. Eğer onu içeri alırsam, ailelerimizden birinin onu görme ihtimali çok artar.

Javi'nin yanımda durup Landon'dan bana bakarak "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sormasından korktuğum an yaklaşıyor.

İç çekerek ona, "Eğer ailemiz onu bu şekilde bulursa, başı büyük belaya girecek," diyorum.

Javi'nin gözleri büyür. "Bu senin kardeşin

mi?" "Hayır! Tanrım, hayır. Ew."

"Özür dilerim," diyor ellerini kaldırarak. "Sen dedin ki..."

"O benim..." Kelimeyi ağzımdan tam olarak çıkaramadığımı fark ediyorum. Onun yerine "Annem ve babası evleniyor," diyorum.

Landon sonunda beni bırakıyor ama sadece Javi'ye doğru dönebilmek için.

Söyleyecek korkunç sözler bulamadan araya giriyorum. "Lütfen git," diyorum Javi'ye. "Her şey kontrolüm altında."

İkna olmuş gibi görünmüyor, ama onu tam anlamıyla kovduğumda Telefonu kulağıma dayarken isteksizce vale standına doğru yürümeye başladı.

"Ne sik kafalı ama," diye mırıldanıyor Landon.

"Ne için? Beni *seninle* yalnız bıraktığın için mi?" Telefon çalarken kuru bir sesle sordum. "Belki *de o* sik kafalı değildir."

Başını sallıyor. "O adamda ne buluyorsun bilmiyorum."

"Aman Tanrım, onda hiçbir şey göremiyorum. Onu *tanımıyorum*. Hayatımda ikinci kez onun yanında bulunuyorum." Arama sesli mesaja düşüyor ve ben nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum.

Görüşmeyi sonlandırırken, bir sonraki aramam gereken kişiyi düşünüyorum.

Arden, ama Landon'ın arkadaşı olmasına rağmen, kriz anında aranacak kişinin o olduğundan emin değilim. Eğer para *koymam* gerekseydi, sanırım Landon'ı terk etme kararını evime girdiği gece verdi. Arden yolculuğun tadını çıkarıyor olabilirdi, ama bunun için aşağı inmek üzere değildi.

Bu düşünce, Landon'ın başının belaya girmemesi için kışını korumaya çalıştığım şu anki gerçekliğimle çatıştığında bir an için aklım başıma geliyor - *yine - ama* aynı hızla kapanıyor.

Riskler çok yüksek. Hayden'ın Landon'ın maskaralıklarından bıktığını biliyorum ve bunun Landon'ı evden atması için yeterli olup olmayacağını bilecek kadar onu tanımıyorum. Araları ne kadar gergin olursa olsun, bir sebep arıyor olabilir.

Bu olamaz.

Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum. Durumun kontrolü bende ve Landon iğrenç davranıyor ama tehlikeli değil.

Yapabilirsem ona alışması için biraz daha zaman kazandıracağım.

Arden'ın numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürürken kendi kendime, "Lanet olası arkadaşlarından biri telefonu açsa," diye mırıldanıyorum.

"Beni eve götürebilirsin," diye öneriyor. "Sikik herif kiminle geldiğini biliyor. Eminim sana anahtarları verir. Uzakta oturmuyoruz ya."

Reddimi değerlendirmeye bile vakit bulamadan başımı sallıyorum.

Evime girdiği gece bana söylediği onca şeyden sonra, içkiliyken onunla yalnız bir yere gideceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Şu anda halkın içindeyiz. Bu yüzden kendimi güvende hissediyorum.

Bu durum değişirse dinamik çok hızlı bir şekilde değişecektir.

Javi'nin başını belaya sokmaya çalışıyor olma ihtimali de var. Hayden'ın ben banyodayken arabayı çektirmeye karar verdiğini ve Javi'nin arabayı bileti olmayan birine verdiğini fark ettiğini görebiliyorum.

Babasının her an buraya gelebileceğinin farkına varması duruma biraz aciliyet katıyor. O kadar uzun süredir yoktum ki, muhtemelen şimdiye kadar işimi bitirmiş ve banyodan çıkmış olmalıydım. Yakında dönmezsem annem beni aramaya gelebilir. Landon'ın muhtemelen bizi ekip gittiğini tahmin ediyoruz ama annem onun hakkında paranoyak, bu yüzden uygun bir süreden fazla yok olursam annemin hisleri karıncalanmaya başlayabilir.

Başka kimi arayacağımı

bilmiyorum. Bekle, evet

biliyorum.

Bu aramayı yapma düşüncesinden nefret ediyorum ama bahse girerim Brittany'yi onu alması için arasaydım, biz telefonu kapatmadan burada olurdu.

Bir karar veremediğimden arkamdan gelen bir ses kalbimin durmasına neden oluyor. "Landon?"

"Kahretsin," diye fısıldıyorum. Gözlerimi Landon'a dikerek, "Sadece sessiz ol ve kendini toparla," diyorum.

Sonra arkamı dönüyorum ve biraz fazla abartılı bir gülümseme üretiyorum. "Bakın kimi buldum!"

Hayden yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

Landon'ın telefonuyla ne yapacağımı bilmiyorum ama aklıma onu saklamam gerektiği geliyor. Beni Landon'ın telefonunu tutarken görmek sıradan bir şey olmaz.

Bu aptal elbise kılıf gibi, o yüzden saklayacak bir kıvrım yok ama telefonu elimle kapatmaya çalışıyorum, sonra da iyi bir önlem için uyluğuma bastırıyorum.

Tabii ki ellerimle ne yapacağımı bilmiyor gibi görünmem Hayden'ın dikkatini onlara çekiyor.

"Bu Landon'ın telefonu mu?"

"Evet. Kaybetti."

Aklıma gelen ilk şey bu.

"Ama o buldu," diye ekliyorum aynı hızla, telefonu bir kanıt gibi havaya kaldırarak. "Belli ki."

Hayden bana şüpheyile bakıyor.

"Arabayı beklememizi ister misin?" O daha soru sormadan ben soruyorum. "Gidip annemi getirebilirsin. Ve çantamı da," diye ekliyorum, onu yemek artıklarıyla birlikte masada bıraktığımı fark ederek. "Bileti alıp arabayı getireyim mi?"

Hayden bakışları oğluna kayarken, "Elbette," diyor.

Tek düşünebildiğim, *Tanrı*'ya şükür iki dakika önce Landon ellerini üzerimde gezdirirken buraya gelmemiş olması.

Bu anı bir ürpertiye tetikliyor, ama onu üzerimden atıyorum ve Hayden'ı planımı kabul etmeye davet etmek için normal göründüğünü umduğum bir gülümseme gösteriyorum.

Bileti uzatıyor ve ben de Landon'ın bileğinden tutarak onu güvenilirmez bir çocuk gibi yanımda sürüklüyorum.

Arabayla eve dönerken kalbim hızla çarpıyor. Dışarıda, yaklaşıma kadar nefesindeki içki kokusunu almadım ama arabanın kapalı alanında...

"Sakıza ihtiyacımız var. Belki sakız yardımcı olur."

Çantamda sakız var ama masaya geri koydum. Şimdi çiğnemeye başlaması için ona bir parça veremem.

"Neden bana yardım etmek için bu kadar uğraşıyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Landon'a bakıyorum ve gözlerimiz kazara kilitleniyor.

Karnım dönüyor, bu yüzden bakışlarımı hızla başka yöne çeviriyorum. "Başının belaya girmesini hak ettiğin pek çok aptalca şey yaptın ama bizimle yemek yememek için şehir kulübünde tek başına sarhoş olmak bu listede çok alt sıralarda yer alıyor."

"Neden umursuyorsun ki? Altı yıl boyunca sana pislik gibi davrandım. Elimden geldiğince aşıya indiğimi görmek istemez misin?"

Olabilir.

Ve belki de ona duyduğum empatinin tüm katmanları kendi hayal gücümün sonuçlarıdır ve gerçekliğe dayanmıyor olabilir.

Belki de eve yeni bir kadının taşınması ve annesinin yerini alması onun için gerçekten zor değildir.

Belki de Hayden'ın altı yıl sonra yoluna devam ettiğini görmek eski yaraları deşmek *değildir*.

Belki de annesinin anısına ihanet ediyormuş, yeniden terk ediliyormuş gibi hissetmiyordur çünkü Hayden'ın annemle gerçekten *mutlu* olduğu açıkça görülüyor ve belki bu noktada pek bir ilişkileri yoktu ama vardı. Geçtiğimiz altı yıl boyunca ikisi de kendilerini kuma gömdüler, böylece onsuz devam etme ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalmadılar.

Şimdi, babası hayatına devam ediyor.

Landon annemden mantığa dayanmayan bir tutkuyla nefret ediyor. Annem çok tatlı biri ve eğer ona bir şans verirse, onu sevmemesi için hiçbir neden yok.

Tüm o küçümseyici sözler. Fark etmediğimi mi sanıyor? Babası onu buraya taşıdığı için kızgın. Onu sevdiği için kızgın.

Yoksa neden bu kadar kızgın olsun ki?

Belki de sadece on iki yaşındayken büyük duygularıyla nasıl başa çıktığını gördüğüm içindir ve o zamandan beri bu konuda daha iyi olduğuna dair bir kanıt görmedim, ama Landon incindiğinde saldırganlaştığını biliyorum. Annem onu incitecek bir şey yapmadı, tabii bu değilse.

Bunu anlayamıyorum ama nasıl hissettiğini anlayabiliyorum.

Taptığım bir ebeveyni kaybetmedim. Hayden benim için kimsenin yerini tutmuyor.

Annem bana Hayden'ın karısı öldüğünden beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığını söyledi, bu yüzden tüm bu olanlar konusunda haklı olduğuma dair oldukça iyi bir fikrim var.

onun için yeniydi. Okulda bile benim üzerimden onun hakkında dedikodu yaymaya odaklanmıştı.

Acı çekiyor.

Muhtemelen bunu asla kabul etmeyecek, ama önemli değil.

Doğrulamaya ihtiyacım yok. İnandığım şey bu ve mantıklı geliyor, bu yüzden yeni bilgiler gelip yanıldığımı kanıtlamadıkça, bu şekilde devam edeceğim.

Vale standına yaklaşıyoruz, böylece ona cevap vermek zorunda kalmıyorum. Javi'nin bakışlarıyla karşılaştığımda yüzüm ısınıyor. Muhtemelen benimle aynı yaştaki çocuğuma bakıcılık yapan bir aptal olduğumu düşünüyor.

Hayır, o kelimeyi kafamın içinde bile

söyleyemiyorum. "Arabayı alabilir miyiz lütfen?"

Utana sıkıla sordum.

Alması için uzattığım bilete bakıyor, sonra bana dönmeden önce Landon'a bakıyor. "Tabii. Bir dakika."

Neyi beklediğimizi bilmiyorum, ama bir dakika sonra, bir BMW arabayı durdurur ve aynı üniformayı giymiş yaşlı bir adam - kolları kıvrılmamış olsa da - arabadan iner.

Javi anahtarları almak ve bizimkileri ona vermek için etrafta dolanırken, "Bunu ben alırım," diyor. "14 numaradaki Maserati'yi alabilir misin?"

Adam kısa bir süre şaşkın görünüyor ama başını sallıyor ve otoparka doğru geri dönmeden önce Javi ile anahtarları değiş tokuş ediyor.

"Gidip kendin alamadın mı, ha?" Landon sorar. Javi

başını sallar. "Meşgulüm."

Orada öylece durduğu için Landon "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Javi bakışlarını onunkilerden ayırmıyor, sonra boş park biletleri yığınının eline alıyor ve düzgün olduklarından emin olmak için her bir ucuna dokunuyor.

"Oh, benim hatam. Bu oldukça önemli görünüyor." "Bunu

halletmezsem her yer çökebilir."

Bu dostça bir değiş tokuş değil, bu yüzden Landon bir Şey yapmadan önce Aptalca davranıp olayı tırmandırmaktansa, tişörtünü tutup onu sol taraftaki siyah metal banka doğru sürüklüyorum. "Burada bekleyeceğiz. Teşekkür ederim."

"Çok uzaklara gitme," diye sesleniyor Javi arkamdan.

Landon geri dönmeye başladı ama ben elimi sıkıp onu banka doğru çektim. "Hadi gel."

"O heriften hiç hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi? Anlayamadım," diye mırıldanıyorum, eteğimi bacaklarımla altında düzeltip banka oturabilmek için gömleğini bırakıyorum.

Landon yanımdaki boşluğa çöküyor ve kollarını kavuşturarak yayılıyor. "Sen de bana hiç cevap vermedin."

Bakıőlarımla onun kaslı kalçalarına kaymasını engellemeye çalışıyorum. Bu portikonun ne güzel sütunları var. Çok... kalın ve... güzel.

Muhtemelen neden oldukları onca soruna değmez ama bakması güzel, Ne olursa olsun.

"Şimdi de yapmayacaksın, ha?" Landon diyor ki.

İsteksizce bakışlarını karşılıyorum. "Hm? Soru neydi?" "Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Ah. Doğru. Çünkü sana deliler gibi aőıęım," diyorum açıkça.

Ağzının kenarı yukarı kalktı ve başını salladı. "Biliyordum."

"Evet," diyorum, başımı sallayarak. "Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Bir sürü defter karıştırıyorum çünkü senin adını karalamadan duramıyorum."

"Ve burada insanlar senin sadece çalışkan olduğunu düşünüyor."

"Parker Atwater'ın işe yarayacağından emin değilim, bu yüzden evlenirsek muhtemelen soyadımı koruyacağım."

Dudakları daha da kıvrılıyor ve başını sallıyor. "Pekala, ukala."

Landon'ın elimdeki telefonu dikkatimi çekiyor. Dürtüyle ekrana bakıyorum, sonra telefonu ona uzatıyorum.

Ekрана bir göz atıyor, sonra telefonu kapıp açıyor. "Selam."

Malek arıyor, muhtemelen mesaj bırakmadığım için geri dönüyor. "Evet,"

diyor Landon. "Country'ye uğrama şansın var mı?

kulüp ve beni almak? Bir aile yemeği olayına karıştım ve..." İz sürüyor. bakışları bana kayarken sırtıyor. "Evet. Tamam, güzel. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırır. Telefonu cebine koyarken, "Şuna bak. Sorun çözüldü."

"Yapmak zorunda değildin..." Başlıyorum ama nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum.

Hayden'ın arabasının kapalı alanında, nefesindeki alkolü başka kimsenin fark etmemesi pek olası değil. Muhtemelen bir alkol testi yaptırması daha iyi olur. Malek'le eve gidelim, ailelerimiz onun aptallık ettiğini düşünse bile.

"Böylesi daha iyi." Sonra, geri çekilirken gözleri biraz parlayarak, "Bu şekilde, sana bir gün daha işkence etmek için yaşıyorum" der.

Saçma bir gülümseme takınıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Oh, yaşasın."

Sırtıyor ve son bir kez daha bakıp dönüyor ve revaktan uzaklaşarak yürüyüş yolunda ilerliyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yedinci Bölüm

Parker

Landon yemekten sonra Malek'e gittiğinden, onun yokluğundan yararlanarak havuzda yüzmeye gittim.

Daha sonra havuz evine bakıyorum ve Hannah orada yaşamak zorunda kalsa nasıl olurdu diye düşünüyorum. Okul ödevlerini yapabileceği bir masaya ihtiyacı olduğuna karar veriyorum, bu yüzden ödevimi bitirdikten sonra internette biraz gezinip ne bulabileceğime bakacağım.

İçeri girdiğimde hâlâ havluyula saçımdaki havuz suyunu sıkıyorum. Hayden oturma odasında duruyor. Ona sormak istiyorum. Ama annemin daha fazla bilgi bekliyormuş gibi endişeyle Hayden'ın yanında durması kafamdaki tüm düşünceleri değiştiriyor.

Bakışlarım Hayden'ın yüzüne kaydı. İş görüşmesinde olduğunu düşündüm ama iş görüşmesi annemi endişelendirmezdi. Ve şimdi ona bakıyorum, ben Hayden'ın kilitlenmiş çenesine, gözlerindeki öfke parıltısına dikkat edin.

En son böyle görüldüğü zaman, evime girdikten sonra Landon'ı almak için karakola gelmek zorunda kaldığı zamandı.

Şimdi ne yaptı?

Malek'le birlikte olduğuna göre, aptalca bir şey yapmış olma ihtimalleri yüksek.

"Evet," diyor Hayden. "Elbette. Sizi temin ederim bir daha olmayacak. Ve lütfen Javier'e özürlerimizi iletin."

Javier mi?

Kalbim sıkışıyor. Havluyu yanıma bırakıyorum, nemli saçlarımı unutuyorum ve Hayden aramayı bitirirken ona yaklaşıyorum.

"Ne dediler?" Annem soruyor.

"Ne oldu?" Yürerken kaçırdıklarımdan başlamalarını istediğim için soruyorum.

Önce anneme cevap verir. "Suç duyurusunda bulunmayacaklar."

Suç duyurusunda mı bulunacaksın?!

"Ne oldu?" Tekrar soruyorum, gözlerim kocaman.

Hayden yorgunca iç çeker ve bir eliyle şakaklarına masaj yapar. Annem onun arkasına geçer ve gerginliğini azaltmak için omuzlarına hafifçe masaj yapar. "Görünüşe göre Landon 'telefonunu kaybettiğinde' bir de Johnnie Walker şişesinin tamamını barın arkasından aldı. Yarısını içtikten sonra valeyeye bir şaka yapmaya karar verdi. Yolunu bulup Javier'in dolabına girerek, dolabın arka tarafındaki çalışan bölümüne çalıntı şişeyi orada bulduk. Daha sonra, akşam yemeği için vale hizmetini kullandığımızda, adamın nefesinde içki kokusu aldığını düşündüğünü bildirmek için aradı. Yönetim raporu incelediğinde içkiyi Javier'in dolabında buldu ve onu kovdu."

Nefesim kesildi.

Hayden elini kaldırıyor. "Masum olduğu için Javier buna karşı çıktı ve ayık olduğunu kanıtlamak için alkolmetre testine seve seve girebileceğini söyleyince yönetim kayıtları incelemeye karar verdi. Tabii ki güvenlik kayıtları Javier'in içkiyi çalıp dolabına koyduğunu göstermiyordu. *Landon*'ın yaptığını gösteriyordu."

"Yani Javi kovulmadı mı?"

Hayden başını sallar. "Artık her şey düzeldi. Bir dahaki sefere orada yemek yediğimizde ona iyi bir bahşış vermemiz gerekecek," diye ekliyor kuru bir sesle.

"Landon'ın geri dönmesine izin var mı?" Annem soruyor.

"Elbette." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki beklenen tek sonuç buymuş gibi. "Böyle şeylere biraz para atarsın ve kolayca çözülürler, ama mesele bu değil." Dikkatini tekrar telefonuna veriyor. "Kardeşimi aramam gerekiyor. Parker, bana bir iyilik yapar mısın?"

Başımı salladım.

"Yukarı çıkıp Landon'a bir çanta hazırlar mısın?"

Kalbim yerinden çıkacak. "Çanta mı?"

"Dolabında kahverengi deri bir hafta sonu çantası var. İçine tuvalet malzemelerini ve birkaç gün yetecek kadar kıyafet doldurun."

Endişeyle alt dudağımı ısırıyorum. "Nereye gidiyor?" "Cezalı.

Kuzeniyle kalacak."

"Tamam... Elektronik eşyaları alayım mı? Dizüstü bilgisayar ya da iPad'i var mı...?"

"Hayır. Telefonu için şarj aletini ve okul çantasını görürseniz onu alın. Başka bir şeye ihtiyacı yok."

Landon'ın o evde yokken odasına girmem konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum ama bunu söylemiyorum. Bu konuda çok rahat olmadığımı biliyorum, ama bunun nedeni çoğunlukla olmamam gereken bir yere gidiyormuşum gibi hissetmem ve ben oradayken ortaya çıkıp beni tuzağa düşürmesi konusunda paranoyak olmam.

Ama yapmayacağını biliyorum.

Hayden alt katta ve Landon eve gelirse, Hayden'ın bununla ilgileneceğinden eminim.

Landon'ın kapısı kapalı tabii ki. Kapıyı itip açtığımda, onunla ilişkilendirdiğim tüm kokular bana doğru geliyor.

Dışarısı şu anda karanlık, bu yüzden buradaki tek ışık aydan geliyor. Landon'ın benim gibi okyanus manzarası yok. Bu bana şaşırtıcı geldi.

Işığı hemen açmıyorum.

Muhtemelen yapmalıyım. Landon'ın düzenli mi yoksa pasaklı mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama pencereye giderken takılıp düşebileceğim bir yığın şey olduğunu tahmin ediyorum.

Burada olduğum için, dışarı bakıp onun ne gördüğünü görmekten kendimi alamıyorum.

Pencereye gittiğimde midem bulanıyor ve hemen havuzun mükemmel manzarasını gördüğünü fark ediyorum. Baktığımda ışıklar kapalıydı, o yüzden uyuduğunu düşünmüştüm ama şimdi ışıklar kapalı ve suda ilerlerken daha net bir görüntü isteyemezdin.

Pekala.

Bu harika değil.

Sanırım bir daha asla gece geç saatlerde yzemeyeceğim.

hay

at. Kimsenin izlemediğini düşündüğüm için bikini giydiğimi fark etmek bu konuda daha da utanıyorum.

Ugh.

İ çekerek, pencereye gidip ışığı yaktığımdan daha hızlı bir şekilde odayı geçiyorum.

Gördüklerim beni biraz şaşırttı. Sanırım Landon'ın alanının da kendisi gibi kaotik olmasını bekliyordum, ancak yatak odası şık ve modern, yüksek tavanlar (evin geri kalanı gibi) ve yatağın arkasında bütün bir pencere duvarı.

Yatağı da çok büyük. Belki de devasa alanı doldurmak için sadece kral boyutunda, ancak başlığa dizilmiş altı yastık, yorganın aşağıya doğru çevrildiği mükemmel bir yatak ve biraz daha rahat bir şey isterse diye alt tarafa serilmiş tüylü bir battaniye ile rahat görünüyor.

Hayden haftada iki kez gelen bir temizlikiden bahsetmişti, sanırım bu sabah buradaydı.

Yatağının yanında bir komodin ve odada birkaç sandalye var. Dürtüyle, pencerelerin yanındaki köşedeki uzun siyah şezlonga oturuyorum, böylece manzarayı oradan görebiliyorum.

Evet, en iyi havuz takip yeri.

Hannah havuz evine taşınırsa onu Landon'ın bakış açısı konusunda uyarmam gerekecek. Hannah'yla uzaktan yakından ilgilendiğinden ya da onu kasıtlı olarak süzdüğünü düşündüğümden değil, ama ilk elden biliyorum ki Sanki dışarıda mahremiyetiniz varmış gibi, ama aslında yokmuş gibi.

Yatak başlığının yüksekliği göz önüne alındığında, yataktan herhangi bir doğal açıyla çok iyi bir görüşe sahip olacağını sanmıyorum, bu yüzden beni izlerken şezlongda olması gerektiğini anladım.

Merakımı gidermek için dolabına yöneliyorum ve Hayden'ın bahsettiği hafta sonu çantasını alıyorum. Yatağının yanındaki siyah sandalyeye bırakıyorum, sonra biraz yönümü bulmaya çalışıyorum.

Kıyafetleri nerede?

Bir şifonyer göremiyorum. Duvara dayalı, kitaplar için kullanmadığı bir kitaplık ve dizüstü bilgisayarının takılı olduğu bir masa ve sandalye var.

Odanın en ucundaki kapıyı açıp ışığı yakıyorum. Burası onun banyosu.

Çok büyüktür, sol tarafta duşakabin vardır. Oda. Odanın sonunda, duşun arkasında bir çamaşır dolabı var. Odanın sağ tarafında, üzerinde lavabo bulunan uzun siyah mermer bir tezgah var. Onun arkasında, tuvaletin kendine ait ayrı bir odası vardır.

Benim banyom güzel ama bu banyo çılgınca.

Burada olmak mahremiyetine tecavüz gibi geliyor ama kendime Hayden'ın beni gönderdiğini hatırlatıyorum ve birkaç günlüğüne gidiyorsa ihtiyaç duymasını beklediğim eşyaları toplamaya başlıyorum.

Yatak odasına döndüğümde, benimki gibi küçük bir gömme dolap bulmayı umarak ikinci kapıyı açıyorum, ancak banyoda olduğu gibi bu da çok daha büyük. Ve onun yatak odasında olduğu gibi, benimkinde olmayan bir sofistike hava veriyor. Landon ile ortak.

Neden hiçbir yeri ona uygun görünmüyor?

Landon Atwater'ın dünyasına daha derinlemesine dalma dürtüsüne direnerek, burada yapmam gereken şeye odaklanıyorum ve ona birkaç kıyafet alıyorum. İç çamaşırlarına çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum -*Tanrım, Hayden, neden? Neden bunu yapmam için beni gönderdin?*" Ve Landon'ın odasında onun kıyafetleri olmadan bulunmanın utancından ölmeden dolaptan çıkmayı başarıyorum. bilgisi ya da izni olmadan iç çamaşırını ellemiştir.

Çantasını hazırladıktan sonra omzuma alıyorum ve odadan çıkarken ışığa vuruyorum. Kapıyı kapatıyorum, böylece onun bıraktığı gibi oluyor. kaldırdığım eşyalar.

Hayden telefonu kapattı ve annemle kanepede beni bekliyor. Merdivenlerden indiğimi görünce ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim, Parker."

"Okul çantası bulamadım," diyorum ona.

"Arabasında olabilir. Ben alırım." Çantaya uzanır ama daha alamadan ön kapının açılma sesi herkesin dikkatini çeker.

Landon koridorda adım adım ilerlerken vücudumdaki ateşin yükseldiğini hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Hayden soruyor.

Landon ukala bir tavırla, "Ben burada yaşıyorum," diye karşılık verir. Sonra daha ısırgan bir şekilde ekliyor, "En azından şimdilik, değil mi?"

"Evet, benim sayemde," diye yanıtlıyor Hayden, ses tonunda yoğun bir kızgınlık var. "Çünkü sürekli olarak senin pisliğini temizliyorum. Eğer nerede uyuyacağını kendi davranışların belirleseydi, şu anda bir hapishane hücresinde olurdun. Belki de seni hapse atmalarına izin vermeliydim, çünkü seni kefaletle çıkarmamdan bir şey öğrenmişe benzemiyorsun. Bu son Landon. Bir dahaki sefere böyle bir şey yaparsan, kendi çıkış yolunu bulabilirsin."

Landon tavırlı bir şekilde başını sallar. "Pekala, nasıl olduğunu anlıyorum. Benim yerime entrikacı dansözünü seçeceksin, benim yerime Alaaddin'i seçeceksin - var mı

Daha önce geldiğim biri var mı? Sadece merak ettim." Sonra da merdivenleri çıkmaya başlamadan önce Hayden'a doğru küçümseyici bir el sallıyor. "Hayır, cevap verme zahmetine girme. Sen profesyonel bir yalancısın, ne söylediğinin bir önemi yok."

"Bu, olayı çerçevelemek için uygun bir yol, Landon. Bir adamı sebepsiz yere kovdurmaya çalıştın ve kötü adam *ben oldum*. Kendi eğlencen için insanların hayatlarıyla oynayamazsın."

"Sanki sen yapmadın," diye karşılık veriyor Landon, başını belirgin bir tiksintiyle sallayarak.

"Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmam," diyor Hayden.

"Ben de öyle," diye cevaplıyor Landon. "Ve onu kovdurmaya mı çalıştın?" diye sorar, alaycı bir ses tonuyla. "Lütfen. Çok fazla uğraşmadım,

Şimdi mi? Bu gece sadece onunla dalga geçiyordum. Eğer o pisliğin kovulmasını istiyorsam," şimdi bakışları bana kayıyor, "biraz daha fazla çaba gösterip işi bitireceğimden emin olacağım."

Midem bulanıyor çünkü bu kesinlikle bir tehdit gibiydi ve ailelerimizin bunu fark edemeyeceği kadar ince olduğundan emin değilim.

Annem konuşmaya dahil olarak beni şaşırtıyor. "Javier'le neden bir sorunun var? Hepimize çok iyi davrandı."

Annem buna odaklanınca terlemeye başladım. Elbette Javier hepimize karşı kibardı -işini yapıyordu- ama hepimiz biliyoruz ki bana karşı biraz *daha* arkadaş canlısıydı.

"Aladdin mi? Onda sevilmeyecek ne var ki? Kızınızı becermek istediği gerçeği dışında tabii."

"Landon," diye tersliyor Hayden.

İnsanların aslında ölümden ölmeyeceğine dair ihtiyacım olan tüm kanıt bu.

Annem onun benim hakkımdaki kaba konuşması karşısında irkiliyor, ama normalde bu onu caydıracakken, zorlamaya devam ediyor. "Ona neden öyle diyorsun?"

Landon'ın gözleri büyür. "Çünkü adam Aladdin'e benziyor, Gemma. Aman Tanrım. Disney çizgi filminden fırlayıp araba park etmeye başlamış gibi görünüyor. Yeleği bile var. Tek ihtiyacı olan lanet bir maymun."

Annem bunu düşünür, sonra başını sallar. "Madem öyle diyorsun, sanırım bunu anlayabilirim." Sonra bakışları Landon'ınkilerle buluşuyor ve o milyon dolarlık soruyu soruyor. "Ama Parker'dan hoşlansa bile, neden umursuyorsun?"

Hayden, Landon'ın bu soruya cevap vermesini istemiyor gibi görünüyor. Landon daha ağzını açamadan elimden Landon'ın çantasını kapıyor ve merdivenlere doğru götürüyor. "Artık bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Olan oldu. Bu sefer ben hallettim ama bir daha yaparsan kendi başının çaresine bakarsın." Hayden onun için hazırladığım çantayı uzatarak, "Sen zaten toplanmışsın, o yüzden yukarı çıkman için bir neden yok," diye ekliyor.

Landon babasına bakıyor. Ağzında bir gülümseme beliriyor ama koyu yeşil gözlerinde dans eden bir eğlence yok. Saf kötü niyet. "Beni buradan çıkarmak için sabırsızlanıyorsun, ha?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Landon. Tek istediğim hepimizin iyi geçinmesi ve bunu yapmamamız için hiçbir neden yok."

Ama hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sebebi Landon.

O, iyi yağlanmış bir makine gibi işleyen bu yeni ailenin çarklarındaki tek İngiliz anahtarı.

Landon babasının bakışlarını tutarak başını sallar. Sonra arkasını döner ve merdivenlerden iner. "Pekâlâ. Ben gidiyorum," der ve durmadan çantayı kapar.

"Arabayı sen kullanmıyorsun," diyor Hayden, o daha fazla uzaklaşmadan. "Cezalısın. Bu araba yok demek. Ve sen içiyordun. Seni ben götürürüm."

"Yürümeyi tercih ederim," diyor Landon.

Midem düğüm düğüm. Peşinden gitmek için gerçekten aptalca bir dürtü duyuyorum ama işleri daha da kötüleştirmesinden korkuyorum.

Hayden iç çeker, oğlunun gidişini izler.

Muhtemelen biraz da bilerek yapıyorum ama Landon kapıdan çıkar çıkmaz okul çantasını hatırlıyorum.

"Bekle, okul eşyaları arabasında," diyorum, Landon'ın anahtarlarını bıraktığı tabağa doğru ilerlerken. "Unutursa diye hemen dışarı çıkıp ona haber vereyim."

"Parker," diye sesleniyor annem arkamdan, açıkça itiraz ediyor. "Sadece bir dakika sürecek."

İkisi de beni durduramadan dışarı fırlıyorum.

Araba yoluna çıkan merdivenlerden inerken kalbim küt küt atıyor. "Landon, bekle."

Omzunun üzerinden geriye bakıyor. Adımları yavaşlıyor ama durmuyor.

Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. "Ben... Çantayı hazırlayan bendim ve okul eşyalarını bulamadım. Baban arabanda olabileceğini düşündü ama biz kontrol edemedi sen geldin, o yüzden..." Anahtarlarını uzattım. "Almak isteyebilirsin."

Anahtarları almıyor. Onlara bakmadı bile. Onun yerine bana baktı. "Çantamı toplamışsın."

Bu bir ihanet suçlaması gibi geliyor ve midemi bulandırıyor. "Baban istedi."

"Her zaman sana söylediği her şeyi mi yapıyorsun?" diye soruyor küçümseyerek.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayden'ın oğluyla ilgili hayal kırıklığını anlayabiliyorum ama Landon'ın neler hissettiğini de anlayabiliyorum. Az önce babasına söylediği şeyler, annemle neden böyle bir sorunu olduğuna dair teorimi daha da güçlendirdi.

Kişisel olarak o değil.

Asıl sorun yaşadığı kişi babası ve aralarındaki sorunlar uzun yıllar boyunca birikmiş... Biz de yeni bir karmaşanın içine düştük. Muhtemelen tüm bunları çözmek için terapiye ya da başka bir şeye ihtiyaçları var.

Küçükken anlamazdım, Landon'ın zalim olduğunu düşünürdüm ama şimdi büyüdüm ve bana bir zamanlar okuduğum bir şeyi hatırlatıyor. Tam ifadeyi hatırlamıyorum ama "bazen sevgiye en çok ihtiyacı olan insanlar bunu en sevgisiz yollardan isterler" gibi bir şeydi.

Landon'ın muhtemelen disipline ihtiyacı var, ancak bunun sevgi ve şefkatle yumuşatılması gerekiyor. Sanırım yıllar önce ona sunmaya çalıştığım şeye hala ihtiyacı var. O zaman bunu elinin tersiyle itti ve sanırım yine itecek çünkü eski yaralar asla iyileşmedi.

Şansına artık kırılgan değilim. Reddedilişini ve zalimliğini o zamanki kadar incinmeden karşılayabiliyorum çünkü artık bunun nereden geldiğini anlıyorum. Daha önce anlamıyordum.

"Bence seni gitmeye zorlaması çok kötü. Sadece birkaç günlüğüne bile olsa. Bence berbat bir şey."

Landon'ın gözleri şüpheyle kısıldı.

"Burada olmamızdan hoşlanmadığını biliyorum. Eminim bu kadar uzun bir süreden sonra kendi alanını ve babanı başka insanlarla paylaşmak zorunda kalmak tuhaftır ama keşke bize bir şans versen. Ben onlara karşı zihniyetiyle yaklaşıyorsunuz ve bu şekilde olmak zorunda değil. Ailemizin bir *parçası* olmanızı istiyoruz. Biz de sizin bir parçanız olmak istiyoruz. Babanla aranızdaki şeyler zor görünüyor, ama böyle olmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Eğer ikiniz de birbirimize biraz daha nezaket göstersek, belki-"

Sözlerimi bitiremeden Landon kalçalarımın tutuyor ve beni arabasına yaslayana kadar geri götürüyor. "Babamla ilişkiyi düzeltmek için senin yardımına ihtiyacım yok," diyor alaycı bir tavırla.

Kalbim bir takla atıyor. Bunu tetikleyen onun sözleri değil, bana bakış şekli. Kalçamdaki elinden başka hiçbir şeyin bu kadar farkında olmamıştım. Karnımın alt kısmında garip bir gerginlik başlıyor. Parmakları esniyor, kaçmaya çalışmama hazırlanırken tutuşu sıklaşıyor.

Yutkunuyorum. "Sadece deniyordum ki-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

O bakışlarını tutarken kalbim daha hızlı atıyor. Çok yakınım ve beynim arızalanıyor. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Onu itmeliyim ya da ondan uzaklaşmaya çalışmalıyım, ama bunun yerine arabasının yanında felç olmuş gibi duruyorum. Ciğerlerim yarıya inmiş gibi görünüyor, nefes almak daha zor. Karnımın alt kısmında bir kelebek isyanı yaşanıyor.

İkimiz de ön kapının açıldığını duyacak kadar sessiz. Landon

bir adım geri çekildi.

Bacaklarım jöle gibi, ama arabadan uzaklaşıyorum ve Anahtarlar.

Landon onları kaptı, sonra yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve Çantasını. Bunu arkasına bakmadan ya da ön kapının açıldığının farkında olduğu izlenimini verecek herhangi bir şey yapmadan yapıyor.

Ayaklarımın üzerinde tam olarak duramıyorum, bu yüzden burada öylece duruyorum, ama bakışlarım kapıda duran anneme kayıyor. Küçük bir gülümseme veriyorum ve el sallıyorum.

İyi olduğumu biliyor. Her iki jسته de karşılık veriyor ama eve geri dönmüyor. Beni bekliyor.

Ben onu onayladıktan sonra Landon sırtarak ve alaycı bir şekilde el sallayarak geri dönüyor.

Kızın geri verip vermeyeceğini beklemiyor.

Yüzünü bana dönüyor ve anahtarlarını avucumun içine bırakıyor. "Huzurunun tadını çıkar, Johansson." Garaj yolundan aşağı, yola doğru yürümeye başladı ama arkasını dönüp, "Bu çok uzun sürmeyecek," dedi. uzun."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Parker

Ertesi sabah aşağı indiğimde, Landon kahvaltısını alıp gitti mi, onunla fırçalaşacak mıyım diye düşünmek zorunda kalmıyorum ya da onunla fırçalaşırsam ve annem buna tanık olursa ne kadar zarar verebileceği konusunda endişelenmiyorum.

O burada değil.

Atwaters'ların yanına taşındığımdan beri ilk kez kendimi gerçekten huzurlu hissettim - gece yüzmeye gittiğim kısa stres tatilini saymazsak, ancak daha sonra izlendiğimi fark ettiğimde bu huzur bozuldu.

Muhtemelen.

Sanırım hiç doğrulatamadım, ama aklımda, bu kanon. Kesinlikle oldu.

Aşağıya indiğimde ocağın başında soluk mavi üniformalı, tuzlu ve biberli saçlarını topuz yapmış orta yaşlı bir kadın duruyordu.

Bana bakıyor, kara gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

"Ben Parker," diyorum ona.

"Merhaba, Bayan Parker. Benim adım Antonia. Bay Atwater'ın hizmetçisiyim."

Daha önce hiç hizmetçim olmamıştı. Ne yapacağımdan emin değilim. Şöyle bir baktım.

Muhtemelen çoğu sabah oturup kahvaltı için bekleyeceğim ada, ama bir yabancı bana kahvaltı hazırlarken orada oturmak son derece garip hissettiriyor.

"Hayden haftada iki kez geldiğinden bahsetmişti ama iki gün üst üste geleceğini düşünmemiştim."

Antonia kaşlarını çatıyor. "Bu hafta buraya ilk kez geliyorum."

"Oh. Gerçekten mi? Dün kimseyi görmedim ama Landon'ın yatağı o kadar özenle yapılmıştı ki siz olduğunuzu düşündüm."

"Oh, hayır. Landon'ın yatağını ben yapmıyorum. Geldiğimde yıkamam için yatak takımlarını çıkarıyor ama her sabah kendisi topluyor. Hep öyle yapmıştır."

"Oh."

Şaşkınlığımı yanlış anlayarak ekliyor: "Bu onun seçimi. Eğer isterseniz sizinkini de yapmaktan mutluluk duyarım."

"Yapmak zorunda değilsin. Yatağımı yapma alışkanlığım hiç olmadı ama belki haftada bir soyabilirim, böylece yatak takımlarını yıkayabilirsin?"

"Eğer istersen. Annen taşınmadan önce daha çok çalışıyordum, bu yüzden yatak takımlarını genellikle haftada birkaç kez yıkıyorum. Artık sadece iki kez geldiğim için iki kez iyi olur diye düşündüm."

"Haftada bir kez benim için yeterli."

Hoş bir şekilde başını sallıyor. "Not alacağım. Bilmem gereken başka bir şey var mı? Herhangi bir gıda alerjisi? En sevdiğin yemekler? Nefret ettiğiniz yemekler?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan Hayden köşeden dönüyor. "Ahtapota çok karşı."

Gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın, Parker."

Annem hemen arkasında. Bana hoş bir gülümseme fırlatıyor, sonra bakışları hizmetçiye kayıyor. Kaşlarının hafifçe çatılmasından anlıyorum ki O da bir hizmetçiyle ne yapacağından emin değil. Bakışları tekrar dalıyor, sonra parlak bir şekilde bana dönüyor. "Öğle yemeğini hazırlamamı ister misin?"

"Çoktan yapıldı," diye duyuruyor hizmetli. "Landon için bir tane yaptım, "

"Bu sabah burada değil," diyor Hayden ona. "Bu sabah burada değil. Birkaç günlüğüne kardeşime gideceğim, bu yüzden Cuma günü de ona bir şey hazırlamak zorunda değilsin."

Bir şey söylemekte tereddüt ediyorum ama aklıma bir fikir geldiği için... "Bunu ona götürebilirim."

Kimse cevap vermiyor.

"Yani, aynı yemekhanede olacağız. Zaten tıka basa dolu..."

sorar "Ona öğle yemeği getirdiğin için seninle alay etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Anne

"Eminim yapacaktır, ama umurumda olmadığı için..." Omuz silkiyorum.

"Bu sana kalmış, ama yapmak zorunda değilsin," diye beni temin ediyor.

"Eminim o bugün öğle yemeği almayı planlıyordum."

Çok geçmeden Antonia yemeklerimizi tabaklara koyuyor ve birlikte kahvaltımızın tadını çıkarmak için yemek odasına geçiyoruz. Daha sonra boş tabakları onun temizlik yaptığı mutfığa götürdüğümde, bana her şeyi tezgâhın üzerine bırakmamı ve kendisinin temizleyeceğini söylediğinde hâlâ garip hissediyorum.

Hayden'ın buna alışkın olduğu bellidir, bu yüzden bulaşıkları tereddüt etmeden tezgâha bırakır ve iş için her şeye sahip olduğundan emin olmak için evrak çantasını alır.

Antonia'nın hazırladığı iki öğle yemeğini de buzdolabından aldım. Arkamı döndüğümde Hayden elinde Landon'ın anahtarlarıyla orada duruyordu.

Onlara kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Bugün okula arabayla gitmek ister misin?" Gözlerim büyüdü. "Landon'ın Jaguar'ıyla mı?"

Omuz silkiyor. "O kullanmayacak."

"Sanırım bu onu oldukça kızdırırdı."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor. "Ama öfkesini kontrol edemezse, yakın zamanda geri alamayacak. Ona biraz pratik yaptırmak iyi olabilir."

"Bilmiyorum," diyorum temkinli bir şekilde, anahtarlara bakarak. "Çok çekici bir araba ama aynı zamanda gürültülü bir baş belası. Gerçekten sevmiyorum bile."

Tanıdığım başka birine çok benziyor.

"İsterseniz almakta özgürsünüz." "Sanırım pas geçeceğim, ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve anahtarları tezgâhın üzerindeki anahtarlığa bırakmak için geri çekiliyor. "Ofise giderken seni bırakabilirim. Belki annen seni alır ve okuldan sonra arabalara bakmaya götürür. Yılın geri kalanı için sana bir araba kiralamaktan ya da bu yıldan sonra arabaya ihtiyacın olacaksa sana bir tane almaktan mutluluk duyarım. Üniversite planlarının ne olduğundan emin değilim."

Gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Beni satın almak zorunda değilsin, Hayden."

Ağzı hafifçe yukarı doğru çekiliyor. "Seni satın almaya çalışmıyorum Parker.

Artık benim kızımsın. Sana bir kızım gibi bakıyorum."

—

Hayden beni Maserati'siyle okula bıraktığında kendimi biraz mahcup hissediyorum.

Annemin beni okula bırakması konusunda *hiçbir* zaman garip ya da mahcup hissetmedim - bu bana *hiçbir zaman mantıklı* gelmedi - *ama* deniz kenarındaki bir malikanede uyandıktan ve bana kahvaltı hazırlayan hizmetçiye, okula gitmem için bir Jaguar teklif edilmeden önce bana en iyi nasıl hizmet edileceğine dair talimatlar verdikten sonra, kendimi hiç bu kadar yanlışlıkla başka birinin hayatına düşmüş gibi hissetmemiştim.

Baymont Lisesi'nin koridorlarında yürürken gözlerimi Landon'ı görebilmek için dört açtığımda her şey normalmiş gibi geliyor.

Böyle olması gerekiyordu.

Bugün ne giydiğini ya da kahvaltıda ne yediğini bilmiyorum. Burada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bilmemek beni daha farkında, daha dikkatli yapıyor. Sanki her köşede o varmış gibi, o köşeyi döndüğümde onu hiç görmesem bile.

Sırada tarih dersi var. Eğer bugün okuldaysa, onu göreceğim. Orada.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Lezzetli kahvaltı gitti, Görünüşe göre. Şimdi bir kelebek mağarası.

Sınıfa girdiğimde zihnim bir anda çılgına dönüyor ve konsantre olamıyorum. Sanki Gizli Servis'mişim gibi çevreyi kontrol ediyor, odayı tarıyorum.

İşte orada.

Son sıranın ortasındaki masasında oturuyor ama benim birazdan yapacağım gibi öne doğru oturmuş kitaplarını hazırlamıyor. Onun yerine sandalyesinde dönmüş, arkasında oturan adamla konuşuyor.

Trent Walker. Bir futbol oyuncusu ve arkadaş gruplarındaki erkeklerden biri. Anae'ye bahsetmedim çünkü içgüdüsel olarak onun için fazla vanilya olacağını biliyordum, ama davet listesini yaptı.

Landon henüz beni fark etmedi, ama bunu değiştirebilecek en ufak bir baş hareketinin aşırı farkındayım.

Görüş alanından geçip arkama bakmadan masama doğru ilerliyorum. Bakışlarının bana çarptığı zamanki yakıcılığını bekliyorum, ama asla gelmiyor.

Beni fark etmediği için daha iyi hissetmeliyim. Bu bir rahatlama olmalı.

Ama değil.

Bunu atlatmak yerine, kendimi tamamen meşgul buluyorum. Tarih ders kitabımı açıp notlarımı düzenlerken. Zihnim Çünkü ne kadar odaklanmaya çalışsam da tek düşünebildiğim o oluyor.

Bu yüzden uzun zamandır onunla ders yapmaktan kaçınıyorum. yıllar.

Bu yıl her şeyimi topladığım yanılgısına kapıldım. Çünkü bu sınıfta onunla birlikte olmak son birkaç gündür beni rahatsız etmiyor.

Ama ilk kez görmediğim içindir. O gün ne yapacağını merak etmenin verdiği korku ve beklenti yoktu.

Eskisi gibi hissettirmiyordu çünkü eskisi gibi değildi.

Bugün öyle. Bugün, Anae'nin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, "hadi hepimiz yeni bir başlangıç yapalım" Parker'ın "kumbaya saçmalığı" gibi hissetmiyorum.

Bugün, okulda ondan uzak durabildiği sürece Landon'ın yanında olmak zorunda olmayan Parker'ım ve şimdi annemin haklı olduğunu anlıyorum. Ona öğle yemeğini getirmemeliydim.

Bunu düşünmek bile bana yıllar önce yardımcı olmak için masasına yaklaştığım o günü hatırlatıyor...

Hayır.

Bunu yapmayacağım.

Belki fazladan öğle yemeğini Hannah'yla falan paylaşırm, ama onun küçük ayak işlerine bakan kızı gibi ona teslim etmeyeceğim. Birkaç saat önceki Parker umursamıyordu ama geçmişteki Parker umursuyor ve ben günüme bu tür bir duygusal kaosu davet etmiyorum.

Kafamdaki Landon'la ilgili düşünceleri olabildiğince temizledikten sonra omuzlarımı silkeliyorum ve öğrenmeye hazırlanmak için daha fazla çaba sarf ediyorum.

Bir ceylanın aç bir aslanın önünde bilerek hoplayıp zıplaması kadar vücudumu kandırıp onun tamamen farkında olmamasını sağlamak imkansız, ama ders başladığında, derse yeterince odaklanabiliyorum.

Ders biter bitmez eşyalarımı olabildiğince çabuk toplayıp kapıdan çıkıyorum.

Neredeyse temize çıktığımı
düşünüyordum. Sonra Landon
yanıma yanaştı.

Onun yakınlığı karşısında tüm vücudum geriliyor. İçgüdüsel olarak, aramıza daha fazla mesafe koymak için birkaç santim sağa düşüyorum.

Fark etti. Bana baktığında dudaklarının büzülmesinden bunu anlayabiliyorum. "Hey, abla."

"Bunu bir daha asla söyleme."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bensiz hayat nasıl?" "Huzurlu."

Sağa doğru hareket ederek tampon alanımı ortadan kaldırıyor. Daha fazla alan yaratamıyorum çünkü biraz daha ilerlersem, öğle yemeğine çıkmadan önce dolaplarına kitap koyan öğrencilere çarpacağım.

Yakınlığının beni rahatsız ettiğini görmesine izin vermektense burnumu havaya dikey ve kitaplarımı göğsüme daha sıkı sarıyorum. "Sürgün nasıl?" Ben de karşılık veriyorum.

Gülümsemesi büyür. "O kadar da kötü değil. Malek'in evi benimkinden daha büyük ve babasının ebeveynlik becerileriyle etkilemesi gereken yeni bir yatağı yok, bu yüzden sürekli benimle uğraşmıyor. Hizmetçilerinden bahsetmiyorum bile..." Kızın seksi olduğunu belirten iğrenç bir ifade takınıyor.

İçim buz kesiyor. Ona soğuk bir bakış fırlatıyorum. "Senin için ne kadar güzel." "Mm-hmm," diye onaylıyor, beni etkilemeye başladığını düşünerek eğleniyor.

Bunun üstesinden gelmeliydim, ama onun açık sataşması tam olarak istediği şeyi. Ona o kadar sinirlenmişim ki, "Brittany'nin bunu duymaktan mutlu olacağından şüpheliyim ama..." demekten kendimi alamadım.

Umursamazca omuz silkiyor. "Ona cevap vermiyorum."

"Düşündüğün gibi esnek değil," diyorum gözlerimi devirerek.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne yani, ona cevap vermemi mi *istiyorsun*?"

"Hayır, sadece eğer kızı umursamıyorsan, onu oyalamayı bırakıp umursayan bir erkek bulmasına izin vermen gerektiğini düşünüyorum."

Göz ucuyla bana başını salladığını görüyorum. "Parker Johansson, okul slu-"

Sözünü bitiremeden elimi uzatıp ağzını kapatıyorum. "Eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'kadınlar' olmazsa, yemin ederim."

Elimi iterek sırtlıyor. "Seni çıldırtmak çok kolay." "Sen bilirsin." Elim bırakıyorum, avucumu kaydırma gösterisi yapıyorum Landon bitlerinden arındırırçasına bacağımanın yan tarafını yokladı.

"Ona nasıl davrandığım seni neden ilgilendiriyor ki?"

Gözlerimin şaşkınlığını yüzümden uzak tutamayarak ona bakıyorum. "Çünkü o, tek günahı senden hoşlanmak olan bir insan ve ona böyle davranmak çok kötü..."

Doğru kelimeyi bulamadığım için sözümü kesiyorum.

Landon dikkatimin dağılmasından faydalanarak kolumu sert bir şekilde kavıyor ve beni yürüdüğüm yoldan çıkarıyor. İtiraz etmekten başka bir şey yapamadan beni bir sıra dolap ile açık bir kapı arasındaki boş alana itti.

Kapıyı itip kaçmaya çalıştığımda başarılı olma olasılığımı hesaplayamadan bir elini duvara sabitleyip beni içeri hapsediyor. Önümde duruyor, solumda bir dolabın kenarı var ve kaslı kolu sağımdaki tek olası kaçıışı engelliyor.

Kendime kolunu itmemi, kesmemi ya da altına girip ondan uzaklaşmamı söylüyorum ama kafamda tüm bu eylemler sadece beni daha da yakınına çekmesine neden olacak.

Ona zarar verecek kadar güçlü değilim, sadece onu kızdırabilirim. Beni tekrar yakalayıp o zaman daha iyi zapt edemeyecek değil ya. Karşılık verdiğim için bunu isteyebilirdi bile. Bir noktayı kanıtlamak, bana göstermek isteyebilir. Onun ne kadar güçlü olduğunu -en azından fiziksel *olarak*- sanki zaten bilmiyormuşum *gibi*. O güçlü kolunu boynuma doladığını, bedenimi onunkine doğru ittiğini, sıcak nefesini kulağıma dayadığını hayal ediyorum...

Hayal ederken bile ciğerlerim küçülüyor.

Ona dokunamam. Bunun nereye varacağından korkuyorum.

Ben de ona bakmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Bakışlarından kaçınmak boyun eğmek anlamına gelirdi, bu yüzden tüm vücudumu etkileyen ani kas güçsüzlüğüne rağmen bakışlarımı onunkiyle buluşmak için kaldırıyorum, gözlerim nefret dolu bir hoşnutsuzlukla daralıyor.

Landon'ın ağzı bir parça kötü niyetle yukarı doğru çekiliyor. Daha da yakına eğilir. "O pis küçük sürtük gibi mi? Neden umursuyorsun ki? Belki de hoşuna gidiyordur." Sonra sesi müstehcen bir şekilde alçalarak ekliyor: "Neden bana bunun seni *gerçekten* neden rahatsız ettiğini söylemiyorsun? Kıskanıyor musun, Johansson?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Beynimden ağzıma geri dönüşler uçuşuyor, ama hiçbirini kaçamadan hepsini yutuyorum.

Onun yemini yutmayı *reddediyorum*.

Bunun yerine, sesim kısık ve olmasını istediğimden biraz daha titrek bir şekilde, "Benden uzak dur," diyorum.

Etrafta bu kadar insan varken bana saldırmasından endişe etmiyorum ama içinde bulunduğumuz pozisyon, bedenlerimizin yakınlığı... Beynim bedenimi büyük bir tehlike altında olmadığına ikna edemiyor.

Kımıldamıyor. Onun yerine usulca soruyor: "Yoksa ne olur?" Elini yukarı kaldırıyor, çenemi kavrayıp sadece gözlerim yerine başımın tamamıyla ona bakmaya zorlamadan önce parmak boğumlarıyla çene çizgimi sıyrıyor. "Beni tehdit edecek hiçbir şeyin yok Parker. Değer verdiğin her bir kartı elinde tutan benim. Ve her birini ateşe vereceğimi biliyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Yüzümü tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama neredeyse acı verecek kadar sıkıyor. Beni duvara doğru itiyor ve vücudunu yaklaştırarak beni sıkıştırıyor.

Kalbim yuvarlanıyor ve düşüyor. İçi boş karnım bükülüyor. Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor ve korkunun beni ele geçirip kapattığını hissedebiliyorum.

"Hey."

Keskin ses Landon'ın arkasından geliyor ve beni içine çektiği bu yalnızlık balonunu delip geçiyor.

Landon'ın tutuşu gevşiyor ama çenemi bırakıp bir adım geri çekilmeden önce bir süre daha bana bakıyor. Davetsiz misafire bakıyor, sözünün kesilmesinden duyduğu rahatsızlık yüzüne vuruyor.

Malek'in karanlık bakışları sanki Landon'ın beni köşeye sıkıştırması *benim suçummuş* gibi neredeyse suçlayıcı bir tavırla bana bakıyor.

Ama bu berbat duyguyu dile getirmek yerine, Landon'a kendisini takip etmesi için başını sallar ve yürümeye başlar. "Gel hadi. Acıktım amına koyayım."

Landon gözden kaybolana kadar orada, duvarın dibinde kalıyorum. Sol kolum hâlâ kitaplarımın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Onları taşıdığımı tamamen unutmuştum.

Bacaklarıma güç gelmesini bekliyorum ve beni taşıyacaklarından emin olduktan sonra duvarı itiyorum.

Ama onun yokluğunda kendimi daha
güvende hissetmiyorum. Artık aç da
hissetmiyorum.

Ve onunla aynı yemekhaneye gitme ihtimali.
onu görmek ve odanın öbür ucundan bakışlarını üzerimde
hissetmek? Şimdi gerçekten de eski zamanlardaki gibi
hissediyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Hannah'ya hızlıca bir mesaj atıyorum.
"Bugün arabanda yemek ister misin? İki öğle yemeğim var."

Hemen cevap verdi. "Tabii. Her şey yolunda mı?"

Hayır.

"Evet," diye mesaj attım. "Arabanın yanında buluşuruz."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dokuzuncu Bölüm

Parker

Bu aptal partide ne giyeceğimi bilmiyorum.

Sanırım bunun bir önemi yok ama ben de herkes gibi giyinmek istiyorum, böylece ortama uyum sağlayabilir ve fark edilmemeyi başarabilirim. Diğer tüm kızlar parti için başka bir kıyafet giyecek mi? Anae ve Hannah elbiselerden bahsetti, bu yüzden çoğu kız muhtemelen elbise veya etek tercih edecek mi?

Herhangi bir konuda bilgimde boşluklar olduğunda rahatsız oluyorum, ancak gerçek şu ki, muhtemelen gitme konusunda itiraf etmek istediğimden daha endişeliyim ve sadece kıyafet konusuna takılıyorum. Bırakın partiye gitmeyi, herhangi bir konuda toplumsal normlara uyup uymadığımı bile daha önce hiç önemsememiştim.

İkinci sınıftan beri bir lise partisine gitmedim ve ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

En son bir partiye gittiğimde de aynı nedenle partiyi terk etmiştim ve o zamandan beri başka bir partiye gitmedim.

Landon Atwater.

Annesi öldüğünde 12 yaşındaydık.

Bunun olduğunu hatırlıyorum çünkü çok garip bir şeydi. Hafta sonuydu, cumartesiydi. Landon'ı sınıf arkadaşı olması dışında *tanımıyordum*. Arkadaş falan değildik ama bütün gün korkunç bir şey olacakmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ne olduğunu ya da neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Dehşetimin belirgin bir nedeni yoktu ama gün boyu beni takip etti.

Kazayı Pazar günü öğrendik. Annem ve ben akşam yemeği için malzeme almak üzere markete gitmiştik ve başka bir ebeveynle karşılaştık. Anneme Sally Atwater'a olanları duyup duymadığını sordu ve daha o tek bir kelime bile etmeden tüm vücudumda ürperti hissettim.

Annem ve ben konuşmadan uzaklaşırken biraz hissizleşmiştik. Atwater'ları tanımıyorduk ama olanların dehşetini hissetmek için onlara yakın olmamız gerekmiyordu.

Topluluğumuzun bir üyesi oğluyla birlikte tekneyle açıldı ve oğlu onsuz geri dönmek zorunda kaldı.

Bütün gece bunu düşününce midem bulandı. Uyuyamadım. Onun için ağladım. Annem olmadan nasıl yaşayacağımı anlayamıyordum ve onun da annem için aynı şeyleri hissettiğini hayal ediyordum.

Uyumaktan vazgeçtiğimde annemin yatak odasına gittim ve kalkıp Landon için bir şeyler yapmama yardım edip edemeyeceğini sordum. Annem Her zaman biraz aşırı korumacıdır ve gözetimim olmadan fırını kullanmamı istemez. İnsanların böyle bir kayıp yaşadıklarında aileleri için yemek yapmalarının yaygın olduğunu söyledi, biz de en iyi arkadaşımın meşhur muzlu fındıklı keklerinden bir parti hazırladık.

Hiçbir kekin onu daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum ama onun için *bir şeyler* yapmak istedim. Annem o gün muhtemelen okula bile gelmeyeceği konusunda beni uarmıştı ama ben her ihtimale karşı kekleri hazır etmek istedim.

O sabah bir kap dolusu lezzetli kahvaltılık kekle ortaokula gittiğimde iyi bir şey yaptığımı hissettim.

Dershaneye girip Landon'ı masasında tek başına otururken gördüğümde kalbim sızladı.

Landon asla yalnız değildi. Popüler çocuklardan biriydi, bu yüzden o ve arkadaşları genellikle öğretmen yerlerine oturmalarını söyleyene kadar birilerinin masasının etrafında toplanır ve dalga geçerlerdi.

Belki arkadaşları onunla çoktan konuşmuştu, belki de ne diyeceklerini bilmiyorlardı ama o kadar yalnız ve üzgün görünüyordu ki gözlerim yaşardı. Acısını hissedebiliyordum ve onu hafifletmek istedim.

Masamdaki eşyalarımı boşalttım ve daha fazlasına ihtiyacı olmadığını düşünerek kendi üzüntümü temizledim. Güçlü ve destekleyici olmak, arkadaş olmasak bile konuşmaya ihtiyaç duyduğunda yanında olduğumu bilmesini sağlamak istedim.

Cesaretimi topladım ve masamdaki kekleri aldım. Landon'ın yaklaşılamayacak kadar havalı olduğu izlenimini üzerimden attım ve insanların bana bakıp ne düşündüğümü merak etmelerini görmezden geldim. Benim beceriksizliğim ve diş tellerimle güzel bir popülerlik balonu.

Başını kaldırdı ve yaralı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda kalbim eriyerek yavaşça mideme inen bir yapışkan madde birikintisine dönüştü.

Sesim garip bir şekilde titriyordu ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Söyleyecek mükemmel bir şeyim vardı, hepsini prova etmişim. Sabah okula gitmek için hazırlanırken, o bana bakarken tek bir kelime bile edemedim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kafasının karışmış olması anlaşılabilir. Orada bir gariplik totemi gibi duruyordum.

Boğazımı temizledim ve hazırladığım konuşmanın kırıntılarını toparlamaya çalıştım. "Um... Annene olanları duydum," dedim usulca. "Sadece çok ama çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Hayal bile edemiyorum..."

Çenesi gerildi. Fırtınalı yeşil bakışlarında öfke parladı. Midem bulandı, sular daha da dalgalanmadan geri dönmem gerektiği konusunda beni uyardı ama yolumdan dönmedim.

"Düşündüm de, yani annem dedi ki..." Kek kabını ona doğru ittim. "Sana biraz kek yaptım."

Kaşlarını çatarak önce kaba, sonra da bana baktı. "Bana kek yaptın," diye tekrarladı kesin bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Muzlu kekler. Gerçekten çok güzeller."

Kaşları kalktı. "Öyle mi? Annemin öldüğünü ve bunun benim suçum olduğunu unutturacak kadar iyi mi?"

Kalbim düştü. Yüzüm düştü. Kekler de düşecekti ama masasının üstü onları yakaladı.

"Bu doğru değil," dedim içimden.

Bakışları nefretle doluydu. Aslında kızdığı ben değildim ama o anda birini cezalandırması gerekiyordu ve ben de karşısında mükemmel bir hedef gibi duruyordum.

Keklerin kapağını açtı ve ayağa kalktı. Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü bana çok yakın duruyordu. Ne yapacağından emin olamadığım için beceriksizce yer değiştirdim. Söylemek istediğim diğer şeyleri hatırlamaya çalıştım, konuşmak isterse orada olduğumu söyledim.

Ama ben ona nasıl teselli ve destek sunmak istediğimi hatırlamaya çalışırken, ona yaptığım keklerden birini kapıp önümde durmaya başladı.

Hareket etmeye bile çalışmadım. Sırf iyi davranmaya çalıştığım için bana kötü davranacağı aklımın ucundan geçmezdi, bu yüzden gömleğimin önünü tutup çıkardığında ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Keki göğsümde parçaladı, sonra elinde kalanları ufaladı ve gömleğimden aşağı bıraktı, eğitim sütyenimi ve karnımı şeker, fındık ve kek kırıntılarıyla kapladı. Gömleğim eteğimin içine sıkışmıştı, bu yüzden muffin içeride sıkışmıştı.

Herkes onun ne yaptığını gördü. İnsanlar gülmeye başladı; önce sadece şaşkın bir kahkaha, ama sonra odadaki her çocuktan kahkahalar yükseldi.

Gömleğime sıkışmış ezilmiş çörek ve gözlerimden akan yaşlarla orada öylece durdum.

Landon sırtıttı, gözlerinde kötülük vardı. "Biliyor musun? Haklıydın," dedi. "Bunun yardımı oldu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, yüzüm ve kulaklarım aşağılanmışlıktan yanarken sırama geri döndüm. Eşyalarımı olabildiğince çabuk topladım ve okuldan kaçtım. Acil durumlar için bir telefonum vardı ve annemi arayıp beni almasını istemem gerekiyordu.

Landon o gün tam bir pislik gibi davransa da, kendime okula döndüğümde ne kadar gereksiz yere kaba davrandığımı düşünüp özür dilerse bunu ona karşı kullanmayacağımı söyledim. Acı çektiğini biliyordum ve annem eve dönerken arabada bazılarının

İnsanlar acı çekiyorsa, saldırırlar. Bu doğru ya da adil değil ve ben

Bu muameleyi kesinlikle hak etmemişti ama belki de kederinin ortaya çıkış şekliydi ve bunu kişisel olarak algılamamalıydım.

Ne yazık ki bu özür hiç gelmedi.

Daha önce Landon'ın radarında bile değildim ama o olaydan sonra varlığımın kesinlikle haberdar oldu. O zamanlar sadece şakalar yaparak ve benimle dalga geçerek, onu havalı gösteren ve aptal arkadaşlarını güldüren şeylerle, bulduğu her fırsatta beni korkutuyordu, ama liseye geldiğimizde tacizleri garip bir hal aldı.

İkinci sınıfta birkaç arkadaşımın okul futbol maçına gitmiştik. Landon artık takımında değil; kavga ettiğı için başı çok fazla derde girmişti ama o zamanlar öyleydi. Artık o kadar garip görünmüyordum. Artık diş telleri yok, sadece düz beyaz dişler. Artık antrenman sütyenim yoktu; neyse ki B-kuplarım nihayet gelmişti. Odaya girer girmez erkeklerin dikkatini çekecek türden bir kız değildim ama artık *The Princess Diaries*'teki Mia'nın önceki versiyonu gibi de görünmüyordum.

Beni görmeye alışık olduğu ortamdan farklı bir ortamdı. I Sanırım bu yüzden matan sonra gözümün çarpıp yanıma geldiğinde beni kuzeninin evindeki partiye davet etti. Bana güzel bir havuzları olduğunu, bu yüzden eve gidip mayo almam gerektiğini söyledi.

Heyecanlanmıştım.

Geriye dönüp baktığımda kendimi biraz aptal gibi hissediyorum çünkü bunun bir numara olduğu çok açıktı ama yıllar boyunca yaptığı onca saçmalığa rağmen Landon'a şüpheli bir gözle bakmamıştım. Belki de kafamda o aptal lise aşk hikâyeleri vardı; popüler pislik inek kızı fark eder ve pislik olmayı bırakır çünkü artık onu güzel bir insan olarak görüyordur Her zaman öyleydi ve ona deliler gibi aşıktı.

Landon'dan etkilendiğimi asla itiraf etmemiştim çünkü bana tam bir pislikmişim gibi davranan birinden nasıl etkilenebilirdim ki? Ama kör değildim ve onun iğrenç davranışları bir şekilde onu benim için itici kılıyor.

Genelde öyle olur. Kuzeni Malek yaygın olarak Okulumuzdaki tüm seks sembolleri, ve ben o aşağılıktan daha az etkilenemezdim.

Deneseydim göt herifin teki olurdum.

Belki de aradaki fark Landon'a duyduğum sempatiydi. Bu, onun korkunçluğunun tüm yükünü taşımasını engelliyordu çünkü bana göre, zorbalık yaparken bile, masasında tek başına oturan ve annesi gittiği için kendini suçlayan üzgün bir çocuktuk.

Ne kadar hak etmiş olursa olsun Landon'dan nefret edemezdik.

Eve gittim ve kıyafetlerimi değiştirdim. Bir parti elbisesinin altına mayo giydim, hatta biraz makyaj bile yaptım.

Zihnimde, içeri girdiğimi ve gözlerinin parladığını gördüğümü hayal ettim. Beni gördüğünde çok sevindi. Tüm gece boyunca konuştuğumuzu, onun bir pislik olmasının neden olduğu her acıyı çözdüğümüzü hayal ettim. Hatta gitmeden önce beni ilk öpücüğüme götürecek hayali yollara bile girdim - eve giderken beni bulutların üzerinde uçuracak yumuşak ve romantik bir şey.

Ne kadar aptalca davrandığım çok üzücü.

O geceyi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum ama aslında olan şey açık bir saldırıya çok daha yakındı. Beni iki saat boyunca görmezden geldi ve arkadaşlarıyla sarhoş oldu. Sadece beni davet etmişti, Hannah'yı ya da oyunda birlikte olduğumuz diğer iki kızı değil, bu yüzden partide konuşabileceğim başka kimse yoktu ve berbat zaman geçirdim. Ama sonunda yanıma geldi ve beni yakaladı. Bileğimden tuttu ve beni sözsüz bir şekilde kalabalığa doğru sürükledi. Kalbim küt küt atıyordu ve "İşte bu. Sonunda oluyor."

Ama bunda tatlı ya da romantik bir şey yoktu. Beni bir odaya sürükledi ve kapıyı kilitledi. İlk korku dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim ama bu aptalcaydı. Sonsuza dek Landon'la aynı okula gitmişim; bana *zarar vermezdi*.

Yine de bana zarar vermeyecekmiş gibi *gelmedi*.

Yatak odası karanlıktı çünkü ışıkları yakma zahmetine katlanmamıştı. O bana doğru yaklaşırken, kendimi geri çekilirken buldum.

Belki de o odaya onunla birlikte girmemem gerektiğini fark ettiğim ilk andı.

Bana tek bir kelime bile söylemedi, sadece beni duvara yasladı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Ellerini elbisemin altına sokarak kalçalarımı kavradı ve beni duvara yasladı.

Korku parmaklarını boğazıma doladı. Eğilip çenemi kabaca öperken likör gibi kokuyordu ve ağzıma ulaşmadan önce ondan uzaklaşmak için ani bir klostrofobik ihtiyaç hissettim.

Onun ilk öpücüğüm olmasını istemiştım ama bu şekilde değil.

Yapmam gerektiğini fark ettiğimde onu ittim. Hâlâ sersemlemiştım ve o bunu anlamadı. Bileğimi tekrar kavradı ve ondan uzaklaşmaya çalışırken beni geri çekti. Beni yatağa doğru itti, sonra beni yatağa attı ve bikiimin altını çekti.

Onu durdurmak için yaptığım şaşkın girişimlere rağmen onları çıkardı ve sert eli beni altına almak için çıplak kalçamı kavradığında panik başladı.

Bu olamazdı ama oluyordu.

Ağırılığı beni ezerken kalbim hızla çarpıyordu. Eğer onu üzerimden atıp o odadan çıkmazsam, beni öldürecekti.

Onunla dövüştüm ve yüzünü tırmaladığımda o kadar şaşırđı ki onu üzerimden atmayı ve yataktan yuvarlanmayı başardım. Kapıya doğru atıldım, kapıyı kırıp açtım ve koşmaya başladım. Çantamı karıştırırken, peşimden gelme ihtimaline karşı annemi aramak için telefonumu çıkarmaya çalışırken bacaklarım iki jöle çubuğı kadar sağlam hissediyordu.

O yapmadı.

En azından o gece.

Olanları anneme ya da başka kimseye anlatmadım. Kendimi çok aptal hissediyordum ve açıkçası bunu nasıl karşılayacağımı bile bilmiyordum. Beni o partiye sırf bana saldırmak için mi davet etmişti?

Ondan sonra ondan uzak durdum.

Beni fark etmekten asla vazgeçmedi ve arkadaşlarının önünde bana sataşmaktan asla vazgeçmedi, ancak onunla yalnız kaldığım o fırçadan sonra, beni bir daha asla yalnız bırakmadığından emin oldum. Hatta ofisine gidip

ve o yıl birlikte olduğumuz tek sınıftan nakil oldum. Ardından, üçüncü sınıfta, okul yönetiminin onunla aynı sınıfta olmak istemediğimi bilmesini sağlamak için çok uğraştım.

Yaz sonunda annem babasıyla dışarıdayken evime girene kadar beni bir daha hiç yalnız bırakmadı.

Beni yatak odama kadar kovaladı ve içeri hapsetti. Sırtımı kapıya dayayarak yere çöktüm, her seferinde artan bir korkuyla titriyordum. Elini tahtaya vurduğunda diğer taraftaki yankıları hissettim. Kapının dayanmayacağından korkuyordum, açılırsa bana ne yapacağından korkuyordum.

Kapıdan içeri girdiği andan itibaren, o gece partide başladığı işi bitirmek için orada olduğundan korktum, ama bu sefer sessiz değildi, bu yüzden niyetini merak etmek zorunda kalmadım.

Bu sefer, yatak odama girdiğinde bana tam olarak ne yapmak istediğini söyledi, bu yüzden korkmakta haklı olduğumu biliyordum.

Polisleri aradım. Yapılacak tek şey buydu.

İşlerin bu noktaya gelmesini istememiştım ama bana başka seçenek bırakmadı.

Her şey bittiğinde çok kızgın ve korkmuştım. Onun için bahaneler üretme ve hiçbir yanlış yapmadığım halde ondan kaçmak için elimden geleni yapma sınırına ulaşmıştım. Eğer hapse girmemi sağlamanın tek yolu güvendeyse, o zaman olması gereken yer hapisaneydi.

Ama babası Hayden Atwater, Baymont'taki, muhtemelen tüm Kaliforniya eyaletindeki en iyi ceza savunma avukatı.

Tüm doğru insanları tanıyor ve suç duyurusunda bulunsam bile oğlunun bu işten sadece bir tokatla kurtulmasını sağlayacağına dair bana güvence verdi.

Bu kasabadaki çocuklar çok daha fazlasıyla paçayı kurtardılar, bu yüzden yalan söylemediğini biliyordum.

Hayden, Landon'ın ona karşı suç duyurusunda bulunmamayı seçtiğime inanmasının en yararlı yol olacağına beni ikna etti. Bunun Landon'a

Bana biraz iyi niyet kazandırır. Kesinlikle suçlamada ısrar edip kaybetmemden daha fazla.

Ayrıca "teşekkür" hediyesi olarak annemin evinin parasını ödemeyi teklif etti, ama bu anneme evlenme teklif etmeden önceydi.

Biraz düşüncesiz ama her şeye rağmen Hayden'ı gerçekten seviyorum. Landon'ı hak etmediği halde korumak istemesini anlıyorum. Ben de aynı dürtüyle savaştım ve onunla akraba bile değilim.

Annemin onun babasına aşık olacağını asla tahmin edemezdim. Hayden dünyada başka biri olsaydı inanılmaz olurdu.

Ama ne yazık ki o Landon'ın babası.

Landon ilişkilerinin altına yerleştirilmiş bir mayın ve yılın geri kalanını patlayıp her şeyi yok etmemesi için üzerinde durarak geçirmek zorundayım.

Daha bir hafta bile olmamışken ve Landon birkaç günlüğüne kuzeninde kalmak zorunda kalmışken kendimi pek iyi hissetmiyorum. Akşam yemeğinde annem sessizdi ve onun da öyle olmadığını söyleyebilirim.

Üç kişiye bakarken kafamın içinde bir anı fısıltısı tekrarlanıyor. elbiselerimi yeni yatağıma serdim. Annemin eski evimizdeki yatak odasında Hayden'la ilk randevusu için hazırlanmasına yardım ettiğimi hatırlıyorum. Onunla olduğunu bilmiyordum ama heyecanını hissedebiliyordum ve bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim. Annem harikadır ama beni büyütmeye odaklanmak için aşk hayatını tamamen bir kenara bırakmıştı, bu yüzden Hayden'ın onu parlattığı gibi parladığını gördüğüm başka bir zaman hatırlamıyorum.

Onu çok iyi seviyor ve o da bunu hak ediyor. İkisi de hak ediyor.

Yataktan ortadaki elbiseyi aldım ve yenilenmiş bir iradeyle banyoya doğru yürüdüm.

Bu sadece bir parti. Kimin umurunda?

Hannah'nın evinde olacak ve davetli listesini hazırlayan benim, bu yüzden oradaki insanları tanıyorum.

En önemlisi, artık o şaşkın genç kız değilim. Landon artık beni şaşırtamaz ve onu hiçbir karanlık köşeye kadar takip etmeyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, en kötü ne olabilir ki?
Belki iyi vakit bile geçiririm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Parker

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ben içki masasına yaklaşırken Hannah başını kaldırıp gülümsüyor Parti için hazırlık yaptığı yere. "Ben hallederim. Yine de havuz alanı için bir taneye ihtiyacımız var. Mutfakta daha küçük bir küvet var. İstersen onu yaklaşık $\frac{3}{4}$ oranında buzla doldur. Dondurucuda açık bir torba var."

"Tamamdır," diyorum ve dönüp mutfağa doğru ilerliyorum.

Bir küvet dolusu buz aldıktan sonra ana parti odasına geri dönüyorum. Hannah kendi küvetini doldurmayı bitirmişti, ben de kalanları benimkini doldurmak için kullandım. Mini votka ve cin şişeleri ve bunların yerine isteyen herkes için birkaç küçük şişe su bulunmaktadır. Konserve alkolsüz içecekler ayrı bir buz küvetine daldırılır ve Hannah'nın hazırladığı parti kokteyli, üzerinde renkli, erimiş şerbet tepeciklerinin yüzdüğü "sürücü dostu" yazan iki ayrı cam dağıtıcıda dağıtılır.

Sadece bakarken bile ağzım sulanıyor. Muhtemelen düzgün bir ücretsiz çalışan olup çekimser kalmalıyım ama... canı cehenneme. Ben ücretsizim. O yumruktan biraz alacağım.

Hannah geri dönüyor ve beni mallara dalarken yakalıyor. Ona suçlu bir gülümseme fırlatıyorum, sonra da muhteşem kokteylinden açgözlü bir yudum alıyorum. "Dayanamadım."

Hannah kıkırdar. "Gerek yok. Bu biterse diye ikinci bir parti yapmaya yetecek kadar var. Gönlünüzce için."

"Bu durumda, ikinci parti sadece benim için olabilir mi?" Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi göstererek soruyorum.

"İyi deneme." Küvetime bir göz attı. "Oraya koymak için sana birkaç mini su da getireyim."

"Bir küvet dolusu tam boy suyumuz yok mu?"

"Evet ama özellikle içmek istemeyen ama içen arkadaşları ya da erkekler tarafından alkol kutularına sürüklenen insanlar olabilir. Aynı kaba bir su seçeneği de ekliyorum, böylece biraz baskı altında hissediyorsa ve farklı bir kutuya gitmek istemiyorsa dikkat çekmeden bunu kolayca alabilir."

Ona göz kırpıyorum.

"Bu senin için değil. Ama davetli listesini gördüm ve burada kimlerin olacağını biliyorum, o yüzden..."

Brittany.

Klik sesi. Eğer Landon'ın kendisinden kaçtığı için onunla dalga geçeceğini düşünseydi.

İçki kutusunu alkolsüz bir seçenek lehine çevirdiğinde, kesinlikle istemediği bir içkiyi alır ve hepsini bitirirdi.

İç çekiyorum. "Beni çok üzüyor."

Hannah başını sallar. "Bir arkadaşına ihtiyacı var. Onu yanıma alamam, çıkar çatışması olur," diyor ve beni işaret ediyor, "ama bu gece için bu işe yarar."

Saate bakmak için telefonumu çıkarıyorum ve partinin teknik olarak üç dakika önce başladığını görüyorum. Anae bana havalı birinin tam zamanında gelmeden öleceğine dair güvence verdi. İnsanların 15-20 dakika sonra gelmeye başlamasını beklememiz gerektiğini söyledi.

Hannah bir kucak dolusu mini su şişesiyle geri döner ama ne yazık ki yalnız değildir.

Anae delicesine yüksek topuklu ayakkabıları ve parti elbisesiyle yürüyor. Sarı saçları o kadar mükemmel ki, eminim okuldan sonra kuaförde yaptırmıştır. Sanki evin gerçek hanımefendisiymiş gibi, o üst katta hazırlanırken bizim yaptığımız işe bakıyor. "Burbon koyuyorsun, değil mi? Chloe, Arden'in burbon sevdiğini söyledi."

"Evet, burbon koyuyoruz," diye güvence veriyor Hannah.

"Sek seviyor. Buzun içine koymayın."

Hafifçe iç geçiriyor. "Nasıl alkol servisi yapılacağını biliyorum, Anae."

Hannah içki bile içmiyor ama mükemmel bir ev sahibesi; tabii ki alkol servisinin nasıl yapılacağını biliyor.

"Gözlükleri parlattın mı? Düzgün bir yardım alamayacağımızı düşünmesini istemiyorum."

"Evet, gözlükleri parlattım," diyor Hannah, ses tonunda hissetmesi gereken sıkıntıdan en ufak bir iz bile olmadan.

Anae havuzun kenarındaki düzeni incelemek için ayrılana kadar bekliyorum, sonra küçük bir şişe suyu buza daldırırken Hannah'ya bakıyorum. "Ee, Arden'a karşı her şeyini ortaya koydu mu?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece onun üzerinde iyi bir izlenim bırakma konusunda endişeli. Kendini kabul ettirmiş biri olmaya alışkın ve bu hafta birkaç kez onun artık besin zincirinin en tepesinde olduğu doğrulandı, bu yüzden onun kendisini sevdiğinden emin olmak istiyor. Eminim yeniden başlamak, özellikle de bir aksilikten sonra Dare gibi, onun için zor."

Anae'nin çırpınışları umurumda bile değil ama ben daha bir şey diyemeden havuzdan geri geliyor.

Dışarıda gördüklerinden memnun kalmış olmalı çünkü yorum yapmak ya da değişiklik yapmamız için bize bağırarak yerine bizim için küçük bir dönüş yapıyor, pembe abajur elbisesi uzun, ince bacaklarını göstermek için dışarı fırlıyor. "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor, koridorda asılı duran aynanın önünde poz vererek.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Hannah kibarca.

Anae döner ve kendine arkadan bakmak için omuzlarını kaydırır. "Değil mi? On üzerinden on, çakardı."

Gözlerimi deviriyorum, kıyafeti hakkında fikir beyan etme zahmetine girmiyorum. Zaten umurunda da değil.

"Çok prensesvari değil, değil mi?" diye soruyor, elleriyle kabarık alt kısmını düzelterek. "Büyük bir akşam yemeği yediğimi saklamaya çalışıyormuşum gibi görünmüyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyorum.

"Güzel." Bir an duraksadı, sonra dedi ki, "Prenseslerden bahsetmişken. Hannah, buraya gel."

"Bu nasıl 'prenseslerin konuşması' oluyor?" Hannah soruyor ama Anae'yi parti için hazırladığımız küçük kırmızı kadife koltuğa kadar takip ediyor ve oturuyor
En azından onun yanında.

Anae telefonunu çantasından çıkarır. "Sana bulduğum bir şeyi göstermek istiyorum."

"Bu parti için mi?" Davetli olmadığım halde yaklaşıp sordum.
"Muhtemelen başka bir şey yapmak için çok geç. İnsanlar gelmeye başlayacak _."

"Hayır, mesele o değil," diyor Anae, beni başından savarak. Dokunuyor ve ekranı kaydırıyor, sonra Hannah'nın görebilmesi için telefonu eğiyor. "Şu dövmelelere bak."

Dövme mi?

Hannah, Anae'nin telefon ekranında gördüğü şeye kaşlarını çatıyor. Merak ediyorum ve ben de bakabilmek için yanına gidip Anae'nin diğer tarafına oturuyorum.

Dare'in bir resmini gördüğümde nedense şok oldum - özellikle de bir Dare ve Aubrey'nin İtalya'da bir plajda çekilmiş fotoğrafı. Adamın kolları kıza dolanmış ve kız gülüyor. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme var ve siyah saçları biraz ıslak. Gözleri her zaman anlamlı değil ama bu fotoğrafta iyi vakit geçirdiği belli oluyor. Fotoğrafın altında "Bir denizkızı yakaladım" yazıyor.

"Gerçekten şu anda eski sevgilini siber olarak takip edecek miyiz?" diye sordum. "Odaklandığınızı sanıyordum. Yeni başlangıç! Parti! Whoo!"
Yumruğumu havaya kaldırarak söylüyorum.

Anae beni görmezden geliyor ve Hannah'ya odaklanıyor, çünkü o da başarılı bir şekilde içeri çekildi.

"Neye bakıyorum ben?" Hannah anlayamadan soruyor.

"Dövmesine ekleme yaptı."

"Tamam. Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü sen onun kolundasın."

Hannah'nın gözleri büyür. "Ne?" diye sertçe sorar, kaşlarını çatar ve ekrana daha yakından bakar.

"Sindirella dövmesi var," diyor Anae, kolunun üst kısmındaki patlamış saat kulesini göstererek. "Bak, karga onun, son sınıfın başında evini sembolize etmek için yaptırdı - o oniks, bilgelik, siyah bir Karga. Her neyse. Kargayı değiştirdi, artık bir tacı var. Taç benim için. *Tacımı* çaldı. O *benim* kötü kralımdı. Eminim o aptal vanilya kepçesine başka saçmalıklar da söylemiştir ama hepimiz biliyoruz ki *ben* kötü kraliçeyim. Yani, taç ona beni hatırlatan dövmesi. Denizkızı da o tabii ki," diyor gözlerini devirerek. "Ama akrep ve yelkovanı gece yarısına ayarlı bu saat kulesi? Bu açıkça sensin ve ağzındaki cam parçası? Sindirella'nın kırılmasından sorumlu olduğunu hissettiriyor ve içinde daha önce olmayan bir karanlık seziyorum."

Hannah temkinli bir şekilde geri çekiliyor. "Bunu çok fazla yorumluyorsun, Anae." "Okumuyorum. Bu mürekkebi almasının bir sebebi var. O adamlardan biri değil. sadece görünüşlerini seviyor. Ne anlama geldiklerini bulmam lazım. Dövme yaptıran bizler için bunun önemi nedir? Başlangıçta, bir anlamı olabileceğini düşünmüştüm. Onun ödülü. O hiçbir zaman benim gibi fiziksel ödüllerden hoşlanmadı ama ya *bu* onun ödülüysen? Derisini, sıkıp attığı tüm hayatların bir goblenine dönüştürüyor, anlıyor musun?"

Anae'nin gözleri heyecandan *parlıyor*. Bu kız tamamen aklını kaçırmış.

"Ama herkes orada değil. "Haiku" yazan o aptal kız Aubrey hakkında? Orada yok ve bir çiviye çizime dahil etmek inanılmaz derecede kolay olurdu. Şu aptal çocuk, Frank bilmem ne, o da yok ve o salak Dare'in işlediği bir suçtan dolayı hapiste. Seçilemeyen başka insanlar da var. Hepsini derisine işlememiş. Sadece biz varız. Sen, ben ve Aubrey. Aubrey ve ben ikimiz de onu becerdik." Hannah'nın gözlerinin içine bakıyor. "Bir kez daha soracağım, ya sen?"

"Sana yapmadığımı söyledim, Anae."

Anae'nin koluna dokunarak, "Diğer insanlar için de dövme yaptırmış olabilir. Belki de sadece farklı bir yere koymuştur."

Anae sanki bunu hiç düşünmemiş gibi, "Ah, doğru," diyor. Mükemmel alnında bir kırışıklık belirir ve diğer fotoğraflara bakarak o fotoğraftan uzaklaşır. vücudunun başka bir yerinde mürekkep bulabilir mi diye bakıyor. Birkaç plaj gönderisine baktığı için, bakacak çok fazla deri var.

Anae'nin dikkati dağılmışken Hannah'ya bakıyorum. Alt dudağını çiğniyordu.

Bu sapkın ağın içine tekrar çekilmesinden endişeleniyorum. Anae döndüğüne göre. Geçen yıl onun için gerçekten zordu. Taşındıklarında ve Anae ortalıkta olmadığına bu durumdan kurtulduğunu düşünmüştüm ama eğer Anae ve özellikle de Hannah'nın düşünmediği yeni kırışıklıklar bulursa...

Aubrey'le hiç tanışmadım ve kıza karşı bir şeyim yok ama Dare'le birlikte olmak onun seçimi idi. Elinden geldiğince insanlara yardım etmekten yanayım ama Bazen insanların seçimleriyle yaşamalarına izin vermeniz gerekir.

Hannah, Aubrey'nin onunla neye bulaştığını gerçekten bilmediği, onu kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiği ve ancak ona aşık olduktan sonra kendisiyle ilgili gerçeği açıkladığı konusunda ısrar ediyor ama umursamaz bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, bu Aubrey'nin sorunu. Eğer gerçekten onunla başı dertteyse, umarım bir çıkış yolu bulur ama Hannah'nın zararına değil. Kendi iyiliğini düşünen arkadaşımın onu kurtarmaya çalışırken Aubrey'nin işlevsizlik girdabına geri çekilmesini istemiyorum. Tekrar çıkabilir mi bilmiyorum.

Hannah bana tüm bunlardan ilk bahsettiğinde, yardım eli uzattığınızda birinin sizi aşağı çekmesinin, sizin onu yukarı çekmenizden çok daha kolay olduğu konusunda onu uyarmıştım, bu yüzden ayağının yere sağlam bastığından emin olmalıydı. Bir tökezleme ölümcül olabilirdi.

Aubrey'nin durumunda, eğer şeytan gerçekten bileğini ölümcül bir şekilde kavramışsa, bu daha da olasıdır.

Ama Hannah onunla savaştıkça Herkül gücüne sahip olmadığına ikna olmamıştı, çünkü aralarına her mesafe koyduğunda Aubrey'nin onu tekrar içine çekmesine izin veriyordu.

"Ya yanlış yorumluyorsan?" Hannah öneriyor. "Belki Külkedisi'ni kırmayı değil ama zamanla ilgili bir Şeyi sembolize ediyordur. 'Zaman doldu' ya da 'sadece bir zaman meselesi' gibi..."

Son tahminini söylediğinde korku içime işliyor. Hannah istemeden de olsa Anae'yi çılgınca bir yere götürmeden araya giriyorum. "Belki de hepimiz onun görmemizi hiç istemediği bu dövmeleri okumaya çalışmaktan vazgeçmeliyiz."

Anae kafasını kaldırır. "Oh, onları görmemi istedi. Beni hiçbir sosyal medya hesabından engellemedi. Telefonumu geri aldığında yapacağım ilk Şeyin onu kontrol etmek olacağını biliyordu, özellikle de balodan sonra bana o fotoğrafı gönderdikten sonra."

"Başka bir Şey söyledi mi?" Hannah soruyor. " eriği olmadan sadece fotoğrafı mı gönderdi yoksa ekinde bir mesaj var mıydı?"

"Sakladım," diyor sosyal medya sayfasını kaydırarak ve Dare ile eski mesajlaşmalarını getirerek.

Son mesaj ondan ona. Zaman damgası onun gönderdiğini söylüyor. balodan sonraki sabah. Hannah'nın kırmızı elbiseli ve g l kolyeli bir fotoğrafı ve üzerinde "Sen yokken Sindirella'nın oyuncaklarıyla oynadığını bilmek istersin diye düşündüm" yazılı bir baloncuk var.

Arkasına yaslanıp rengini kaybeden Hannah'ya bakıyorum.

Anlıyorum. Bu mesaja Anae'yi onun üzerine salmak olarak bakmak zor.

Bir sebep bulmaya çalışıyorum. "Bak, Dare acımasız biri. Bunu hepimiz biliyoruz. Onu tanıdığınız için neden böyle bir Şey yaptığını anlamaya çalıştığınızı anlıyorum, ama dürüst cevap muhtemelen sadece kendi Sadist e bir eğlence. Burada bile değil ve ikinizle de uğraşıyor. Bunu yapabildiğini bilmekten duyduğu zevki hayal edebiliyor musunuz?"

Anae i  geçiriyor ama bu beklediğim türden bir i  geçirme değil, sanki düpedüz aşık olmuş gibi. "O çok harika. Bir insan bunu nasıl sevmez? Adam mı? Çok ilginç biri."

" yle biri değil. O sadece ardında yıkım ve kırık hayatlar bırakan utanmaz bir psikopat."

Anae başını sallar. "Çok sıkıcsın. Tıpkı onun aptal vanilyalı kepçesi gibisin. Onun dehasını göremiyorsun."

"Onunla gün batımına doğru yol aldığına göre onda bir şeyler görüyor olmalı," diye belirtiyorum.

Anae gözlerini bana dikti. "Ew. Sen kimin tarafındasın?" "Hannah'nın.

Benim bu kavgada bir köpeğim yok. Umurumda bile değil. Chase Darington. Bence o en kötüsü ve gittiğine memnunum." Ayağa kalkarak, "Şimdi, derisi için seçtiği *mürekkep* konusunda dedektifçilik oynamayı bırakıp günümüze dönebilir misiniz? Aptal rujlarımızı seçmemiz gerekiyor."

Anae başını sallıyor ve ekrana bakıyor. "Bunu çözeceğim. Hala benimle oynuyormuş gibi hissediyorum. Beni terk ediyor Mesajları çözmem ve benden ne yapmamı istediğini anlamam gerekiyor."

"Ya da senden ne yapmanı istediğini umursamayabilirsin çünkü o kelimenin tam anlamıyla başka biriyle sonsuza kadar mutlu yaşıyor, bu yüzden dürüstçe, siktir et onu."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Aubrey onun son oyunu *değil*. Dare bir canavar ve onun bir kafeste yaşamasını istiyor. Huzursuz olacak. Sıkılacak. Belki de çoktan sıkılmıştır. Dare asla olmak istemediği yerde kalmaz, bu yüzden ondan sıkıldığında her şey biter. Tıpkı bana yaptığı gibi onu da terk edecek ve bu zamanı onu anlamayan, ona izin vermeyen biriyle geçirdikten sonra kim olursa olsun, beni sevgiyle hatırlayacaktır. Onu gerçekten olduğu gibi anlayan ve takdir eden biri olarak yanında olmamı özleyecek. Biz mükemmel bir çifttik. Sadece onun dikkati dağıldı, hepsi bu. Bana alışmıştı ve dişlerini geçirip kirletebileceği daha yumuşak, saf ve tatlı bir şeyin tadına bakıyordu. Ama artık bu tada alışmıştır ya da onu çoktan kirletmiştir ve artık onun için eğlenceli değildir. Muhtemelen seviyesini düşürmekten sıkılmış ve bir hata yaptığının farkına varmıştır. büyük bir hata. Bu yüzden bana tüm bu ipuçlarını bıraktı. Beni geri istiyor."

"Hayır," diyorum kararlılıkla, çünkü sanrıları tehlikeli bir hal almaya başladı. "Anae, o seni sevmiyor. Seninle birlikte olmak istemiyor. Fotoğraflara bak. *Mutlular*."

"Sosyal medyada istediğiniz imajı yansıtabilirsiniz" diye ısrar ediyor.

"Onunla birlikte olmanı istiyorsa neden onunla mutlu olduğunu düşünmeni istesin ki? Bu hiç mantıklı değil."

Kapı çalınıyor. Anae bir psikopat gibi şerit değiştiriyor ve ışıltı ışıltı gülümsüyor. "İlk misafirimiz. İlk konuk olmak çok ezikçe."

Anae'nin ön kapıya doğru yürümesini izliyorum. Yeterince uzaklaştığında tekrar Hannah'ya bakıyorum. Hâlâ kanepede oturuyor, bakışları odaklanmamış. Belli ki başka bir yerde.

Yanına oturdum ve kalçasına dokundum. "Hey, iyi misin?" Bakışları bana kayıyor. Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"O deli," diye hatırlatıyorum ona. "Yani, gerçekten deli. Olaylara çok fazla anlam yüklüyor. Ortada hiçbir şey yok."

"Ya varsa?"

Başımı salladım. "İmkânı yok. Onu istemiyor. İsteseydi, onunla birlikte olurdu. Boşuna çabalıyor."

"O konuda değil," diyor Hannah. "Anae'yi istemiyor. Onunla, onun kendisiyle ilgilendiği kadar ilgilenmiyor, hiç ilgilenmedi. Ama diğer bazı şeyler..."

Anae geri gelmeden önce acele etmesini ve dökülmesini söylemek istiyorum ama Hannah biraz zorlanıyor, bu yüzden ona kelimeleri bulması için zaman veriyorum.

Bakışları düşüyor ve yutkunuyor. "Sana Dare hakkında söylemediğim şeyler var. Balo gecesi hakkında. Balodan *sonraki* sabaha kadar ona mesaj göndermemiş. Baloda onunla ve Aubrey'le karşılaştım, belli ki resmimi o zaman çekmiş..."

Neyi sakladığını bilmek istiyorum ama bana söylemek istediği şeyi bitiremeden Anae, Brittany Benson'la birlikte içeri giriyor.

Tabii ki buraya ilk gelen o.

Landon'ın da burada olup olmadığını anlamak için arkalarından bakıyorum ama yalnız görünüyor.

"Bakın kimi buldum," diyor Anae neşeyle, sanki kızı gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi.

Brittany bana bakarak, "Sanırım biraz erken geldim," diyor. "Landon Malek'le geliyor, yani..."

İki şeyin aynı anda doğru olabileceğini biliyorum.

Biliyorum ki bu kızın bariz güvensizliği ve kendisi hakkında daha az sikik olamayacak bir adama tutunarak sergilediği bir sürü sorun için onun adına üzülebilirim ve yine de ondan her bahsettiğinde ondan biraz daha nefret edebilirim.

Yine de bana doğru gelmiyor, bu yüzden ondan kurtulmaya çalışıyorum.

Onu bu partiye davet ederek zaten ona iyi davranma yoluna girdim, bu yüzden sadece yarı ciddi olsam bile, devam edeceğim.

"Bir ruj seçmek ister misin?" Ona sordum.

Teklifim karşısında kafası karışmış görünüyor. Bakışları Anae'ye kayıyor, sanki beni takip edip etmemesi konusunda bir ölçüt olarak kullanabileceği güvenli bir insanmış gibi.

Tanrım, içgüdüleri berbat.

Anae ondan kurtulmak istiyor, bu yüzden coşkuyla başını sallıyor ve onu bana doğru itiyor. "Elbette. Bence sen şahsen sarıya benziyorsun."

Rujları paketlerden çıkardığımızda, Anae sarılara bir göz attı ve neden bu kadar çirkin bir ton yaptıklarını düşündü. Kimsenin bunu seçmeyeceğini söyledi, o yüzden tabii ki Brittany'nin üzerine yıkmaya çalışıyor.

Ve tabii ki Brittany, Anae söylediği için tereddüt etmeden bir sarı kapıyor.

İçimi çekip bir sarı da ben kapıyorum, böylece en azından bu iğrenç rengi giyen tek kişi o olmuyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Birinci Bölüm

Parker

Parti tüm hızıyla devam ediyor, bu da tabii ki banyonun *her zaman* dolu olduğu anlamına geliyor. Kapıyı 14^{üncü} kez denedikten ve kilitli bulduktan sonra şikayet etmek için mutfığa gidiyorum.

Davet edilmediği bir partiyi basan Malefiz gibi kapıdan içeri daldığımda Hannah bir tabak salatalık dolması hazırlıyordu.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor. Sadece ben olduğumu görünce drama gösterisini görmezden gelir ve Anae'nin konukları için atıştırmalıklar hazırlamaya devam eder.

"İki şey var," diyorum iki parmağımı kaldırarak.

"Ne oldu?"

"Birincisi, bu konuda bir şey yapmak ister misin bilmiyorum ama Arden kütüphanede oral seks yapıyor. Şöminenin önünde, berjer koltuklardan birinde oturuyor. Kapıyı kapatma zahmetine bile girmedim."

İnce bir dilim salatalığı yuvarlıyor ve bir kürdanla sabitliyor. "Söyle ona, kız yutsa iyi olur çünkü onu ben temizlemeyeceğim."

"İkincisi, buradaki banyo *hâlâ* dolu ve mesanem patlayacak."

"Üst kattaki banyolardan birini kullanabilirsin.

Böylece kimse seni yukarı çıkarken görmez. Bu parti bittiğinde yeterince temizlik yapacağım. İnsanların üst katı da kirletmesine gerek yok."

Ben de buna meyilliydim, sadece önce onunla konuşmak istedim çünkü ana merdivenden çıkmayı planlıyordum ve insanların beni yukarı çıkarken görebileceğini biliyordum.

Benden istediği için arkadakini alacağım, ama Landon'ın da katıldığı bir partide karanlık, izole koridorlarda yolumu bulmak

heyecanlandığım bir şey. Onu kalabalığın içinde buluyorum ve koridorda kaybolmadan önce bana bakmadığından emin oluyorum.

Bu gece bana göz kulak olduğunu fark ettim. Ve içiyordu.

Landon içtiğinde, çekingeniği pencereden dışarı çıkar.

Malek'in partiden sonra onu bırakması gerekiyordu. Çıkış zamanlamam için ideal bir yol bulamadım. Önce ben mi gideyim ve Landon'ın beni takip etme riskini göze alayım? Yoksa onun gitmesini bekleyip eve dönmesi için ona yeterli zamanı mı vermeliyim? Ben yapmadan önce?

Onun beni beklediğini hayal etmek, beni takip ettiğini düşünmekten daha güven verici değil.

Bir kez olsun kurallara uymasını ve bu aptal partide içki içmemesini gerçekten çok isterdim.

Şu anki düşünceler anında korku ve endişeyi tetiklediğinden, odağımı geleceğe kaydırıyorum.

Gelecek yıl bu zamanlar ikimiz de üniversiteye gitmiş olacağız. Landon nereye gidiyor bilmiyorum ama benim gideceğim yer olmadığına eminim.

Sadece annemle Hayden evlenene kadar huzuru korumam gerekiyor. *Sonsuza kadar* onun saçmalıklarıyla uğraşacak değilim.

Koridorda partiden uzaklaşırken, zihnim "ya *yapsaydım*?" senaryosuyla benimle dalga geçiyor. Annem ve Hayden evlenirse, ama Landon bir terör olmaktan asla vazgeçmezse.

Bundan on yıl sonraki Noel'deyiz. Beni hiç korkutmayan, sevgi dolu, destekleyici kocamla annemi ziyaret ediyorum. Landon yanında Playboy tavşanı görünümlü bir kızla orada. Geçen sene getirdiğiyle değil tabii ki. Landon benim hayalimde evli değil, sadece nakavttan nakavta koşuyor, her şey gerçeğe dönüşmeden gidiyor.

Her yıl tatil için eve geliriz ve ben annem ve Hayden için her şey yolundaymış gibi davranırım - ki onlar *hala o kadar mutlu bir evlilik sürdürüyorlar* ki *mutlusuz çiftler* hastalanır ve her yıl Landon'la yalnız karşılaşmamaya dikkat etmek zorundayım, çünkü o bizim

ailem, kocam ve o yıl yanında getirdiği küçük sevimli tavşanı.

Gündüz rüyası. Daha çok kabus gibi.

Hannah'nın kütüphanesine açılan devasa ahşap kapılara yaklaşıırken bu düşünceden sıyrılıyorum. Burası eskiden babasının çalışma odasıydı ama o gittiğinden beri çoğunlukla kullanılmıyor. Bu da bir talihsizlik çünkü harika bir çalışma odası.

Yukarı çıkmadan önce Hannah'nın mesajını iletmek için kütüphaneye gidiyorum. Röntgenci değilim ama Arden'in mahremiyetle uzaktan yakından alakası yok.

Kütüphanede başka kimse yok (bu yüzden onu ilk gördüğümde buraya gelip partiden uzakta dolaşmak istedim) ama kapı ardına kadar açık. Belki umursarlar diye birinin geldiğini haber vermek için kapıyı çalıyorum.

Arden'in dikkati bana doğru kaymıyor bile. Zeytin yeşili bluz giymiş bir kız, uzun siyah saçları Arden'in ellerinden birine dolanmış halde bacaklarının arasında yere diz çöküyor. Geçici at kuyruğunu Başını yukarı aşağı yönlendiriyor ve onlara yaklaşıırken ıslak, özensiz sesleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hannah burada temizlemesi için bir pislik bırakmasan iyi edersin dedi."

Arden'in başı geriye düşüyor ve bana çapkın bir gülümseme fırlatıyor.

"Sen söyle

Hannah o güzel küçük kafasını endişelendirmesin. Sahip olacak kadar şanslı olan her kız

Ağzındaki sikimi her zaman yutar. Belki bir gün ona ilk elden gösteririm."

Ew.

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç sanmıyorum. Hannah oyuncularla çıkmaz." "Çıkmaktan bahseden kim?" diye soruyor iyi niyetle.

Kucağında emekleyen kız aletini bırakıp ona bakıyor.

"Ben sana sakso çekerken sen cidden başka biriyle sikişmek hakkında mı konuşuyorsun?"

Adam soğukkanlılıkla ona bakıyor. "Sanırım bu çok iyi bir iş yapmadığınızı gösteriyor, değil mi?"

Onun yerinde olsaydım, sikine bir yumruk atar ve hışım la odadan çıkardım, ama belli ki onun kötülük anlayışına uygun biri, çünkü utançtan kızarıyor, bana bir bakış atıyor, sonra sikinin dibini kavırıyor ve tekrar ağzına alıyor, görünüşe göre onu memnun etmek için daha çok uğraşmak istiyor.

Birinin ona katlanabilmesi için bu şey gerçek bir sihirden yapılmış olmalı. Belirsiz bir inançsızlıkla başımı sallayarak, mesajımı iletmiş olduğum için gitmek üzere dönüyorum.

Kapıya ulaşmadan önce, "Parker" diye
seslendi. Durup arkama bakıyorum. "Evet?"

Mavi gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Çığır t kan olduğunu duydum.
Ne yazık ki karşılaşmamızı hatırlamıyorum."

"Oh, evet. Gerçekten dünyamı salladın."

Sırı tıyor. "Landon'a böyle şakalar yapmamalısın. Sana kafayı taktığını ve biraz asabi olduğunu biliyorsun. Suratıma yumruk yemek için fazla yakışıklıyım."

"Öyle değil," diye mırı ldandım. "Ve sen de iğrençsin, kimse sana söylemediyse diye söylüyorum."

"İşte bu yüzden bir gün evleneceğiz," diye sesleniyor arkamdan
kütüphaneden çıkıp koridorda ilerlemeye başladığımda.

O görmediği için gözümü bile kırpmıyorum, ama ugh, o çok kötü biri.

En azından mesanem sonunda biraz rahatlıyor. Aşağıya inmeden önce sessizliğin tadını çıkarıyorum, telefonumu kontrol ediyorum ve banyodan çıkmadan önce aynada çirkin sarı rujumu düzeltiyorum.

Burada kimsenin olduğuna dikkat çekmek istemediğim için üst katın ışıklarını açmadım. Uzun, karanlık koridordan yatak odalarına doğru bakarken omurgamda bir farkındalık ürpertisi dolaşıyor.

Gündüzleri burası muhteşemdir. Ama geceleri, cehennem gibi ürkütücüdür.

Diğer tarafa, merdivenlere doğru dönüyorum ve Landon'ın göğsünün sert duvarına çarpınca nefesim kesiliyor. Kalbim duruyor ve kanım damarlarımda donuyor. Soğuk korku ensemde başlıyor ve aşağıya doğru kayıyor.

"Ne yapıyorsunuz? Burada kimsenin olmaması gerekiyor." "Sen buradasın," diyor tembelce.

Dudaklarımı yalıyorum, o bir adım atarken bilinçsizce birkaç adım geri çekiliyorum.

Bana doğru yavaş adımlarla. "Beni takip mi ettin?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Söylediğin şarkı neydi?" "Neydi?"

"Banyoda bir şeyler mırıldanıyordun."

Öyle miydin?

Hatırlayamıyorum. O beni karanlık koridorda geri geri götürürken düzgün düşünemiyorum, bu yüzden hareket etmeyi bırakıyorum. "Aşağıya geri dönmeliyiz."

Görünüşe göre ne yapmamız gerektiği konusunda çok da endişeli değil, küçük bir içki şişesi uzatıyor. "Sana bir içki getirdim."

Bir göz attım. Macallan 12. "Viski sevmem," diyorum ona.

"Hayır mı?" Omuz silkiyor, kapağını açıyor ve geri fırlatıyor. "Benim için daha fazla o zaman."

Boş şişenin kapağını kapatıp koridordan aşağı fırlatırken yutkunuyorum. Şişe ahşap zemine çarpıp yuvarlandığında irkiliyorum ve buranın ne kadar sessiz olduğunu vurguluyorum. "Sanırım yeterince içtin," diyorum nazikçe.

"Öyle mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, omuzlarımdan tutup beni duvara yaslamaya zorluyor.

Aklıma gelen ilk can simidine uzandım. "Brittany bütün gece seni takip etti. Seni aramaya gelecek."

Sırıttırıyor. "Ona ayak bileklerini benim için tutmasını söyleyebilirim ve o da tutar. Beni aramaya gelse bile umurumda değil."

Bakışlarımın dudaklarına kaymasından nefret ediyorum, ama orada oyalanırken buluyorum, renkte herhangi bir değişiklik ipucu arıyorum. Ruju kendim denemedim ve diğer insanlara da dikkat etmedim. Bilmiyorum.

Birini öptüğünüzde renk ne kadar dramatik bir *şekilde* değişiyor - *sanırım öpücüğe bağlı* - ama Brittany'nin sarı giydiğini biliyorum, tıpkı benim gibi.

Landon maviyi yakalamıştı, yani bu gece onu öperse en azından bir parça yeşil olmalı, değil mi?

Koridor emin olmak için çok karanlık ama sanırım dudakları mavi.

Farkında olmadan benimkileri yalıyorum ve ona bakıyorum.

Gözlerinde sıcaklık ve damarlarında alkol var ve bu ölümcül bir şey. Kombinasyon.

İşler kötüye gitmeden onu aşağı indirmem gerektiğini biliyorum ama zihnim bir çıkış yolu düşünecek kadar berrak değil.

Bu, beni karanlık bir odada yalnız bıraktığı ikinci sınıfa çok benziyor ama aynı zamanda farklı da hissettiriyor.

Artık yaşlandık.

Ve o zamanlar sahip olmadığı bir kozu var.

O zamanlar benim üzerimde baskı *kurmak istediğini* bile bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum ve şimdi istediğimden daha fazlasını biliyorum.

"Aşağı inmeliyiz," diyorum. Zekice ya da zorlayıcı değil. Sadece olması gereken bu.

Tabii ki Landon'ın ne olması gerektiği konusunda verecek bir siki yok.

Sebebini anlayıp beni aşağıya kadar takip etmek yerine, sanki çok vakti varmış gibi yavaşça bana bakıyor. Elbisemin eteğini tutuyor ve yukarı çekerken nefesim kesiliyor, serin hava açıkta kalan kalçalarıma çarpıyor.

"Landon, dur." Elbiseyi tekrar aşağı itiyorum. Bana izin veriyor ama sadece bileklerimi tutup başımın üzerinde birleştirebilmek için.

"Landon! Yemin ederim."

Bir eliyle bileklerimi tutuyor, sonra diğer eliyle elbisemi tekrar kaldırıyor.

"*Yapma* bunu. Yapmak zorunda kalmak istemiyorum..."

"Ne? Bana mı anlatacaksın?" Sırıttıyor, öne doğru eğiliyor ve kaslı vücudunu kullanarak beni duvara yaslıyor. Eli kalçamda geziniyor, sonra külotumun bel bandını okşuyor, ardından tehditkâr bir parmağın bandı geçip çıplak tenime dokunmasına izin veriyor. "Yapacağını sanmıyorum Parker. Bence babamdan hoşlanıyorsun. Hastalıklı bir şekilde değil, umarım, ama kesinlikle onu benden daha çok seviyorsun. Onunla her konuştuğunda bunu görebiliyorum. Sen gözlerinde heyecanlı bir parıltı oluyor, sanki akraba bir ruh bulmuşsun gibi. Tuhafsın, bu yüzden dünyamız senin için biraz yalnız, ha? Benim babam da bir akademisyen. Azimli. Odaklanmış. Muhtemelen onunla bir bağın vardır." Parmaklarını çene çizgimin kıvrımları boyunca sürükleyebilmek için kalçamı bırakıyor. "Hepsi bu, değil mi? Aşık falan değilsin, değil mi?"

"Bu iğrenç," diye fısıldıyorum, yüzümü onun dokunuşundan uzaklaştırarak.

Omuz silkiyor, bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor ve eğilip beni öpüyor.

Çene. "Yani, babamın yeni baban olmasını istiyorsan, aileyi dağıtacak bir şey yapamazsın. Beni ispiyonlayamazsın çünkü o zaman annen sizi evden atar." Dudakları boynuma doğru ilerliyor. "Sana istediğim her şeyi yapabilirim Parker ve sen tek kelime bile etmeyeceksin. Sen benim en sevdiğim oyuncagımsın ve kimse beni seninle oynamaktan alıkoyamaz."

"Ben senin *oyuncağın* değilim." Yüzümü tekrar geri çekiyorum, ama bu sefer çenemi tuttuğunda, beni korkutacak kadar acıtıyor.

"Sana ne olmanı söylersem osun."

Başımı sallıyorum, ona bakarken kalbim küt küt atıyor. "Bu iş böyle yürümeyecek. Haklısın, aileyi bir arada tutmak istiyorum ama..."

Bunun bir parçası olmak zorunda değilsiniz.

Hayden'ın, Landon sınırlara saygı göstermez ve beni tekrar incitmeye kalkarsa onu evden atacağını söylediğini bilmiyor.

Ben de ona söylemeye cesaret edemiyorum.

Taşınmaya karar verdiğimizden beri bunun acil durumlar için arka cebimde tutabileceğim bir kart olduğunu biliyordum, ancak bu acil bir durum gibi geliyor ve kendimi onu oynamaya ikna edemiyorum.

Hayden'ın oğluna asla sırtını dönmeyeceğini, son sınıftayken ona kalacak bir yer ayarlayacağını bilsem de, babasının bunu bile masaya koyduğunu bilmenin Landon'a zarar vermeyeceğini düşünemiyorum.

Bunu hak etse bile, kendi hatası olsa bile... Bunu söylemeye dilim varmıyor.

Sihirli sözcükleri bastırmak için yutkunarak göğsüne bastırıyorum, ama o kımıldamıyor. "Dur, Landon."

Durmuyor. Çenemi ısıırıyor ve sonra sert öpücükleri tehlikeli bir şekilde ağzıma yaklaşıyor.

"Kes şunu!" Başımı çeviriyorum, ama o sadece hareketi takip ediyor ve çenem boyunca ilerlemeye devam ediyor. "Beni öpmeni *istemiyorum*. Sarhoşsun ve bana kötü davranıyorsun ve-"

Çenemi kavırıyor ve daha iyi erişebilmek için başımı duvara doğru iterken beni korkutuyor. Sert ağzıyla boynuma saldırmadan önce belirgin bir şekilde "Umurumda değil," diyor.

"Landon." Uzaklaşmak için çabalıyorum, tekrar göğsünü itiyorum. Onu hareket ettiremiyorum, bu yüzden yanından geçmeye çalışıyorum, ama biraz ilerlediğim anda saçlarımdan tutup beni geri çekiyor. "Bırak beni." Onu göğsünden sertçe itiyorum ama çabalarımı eğlenceli bulmuş gibi sırtıyor. "Spor salonunda daha az, terapistin ofisinde daha çok zaman geçirmelisin," diye çıkışıyorum.

"Ve ağzını açmaya daha az, açmaya daha çok zaman ayırmalısın."

Bu ima karşısında gözlerim açılıyor, sonra omuzlarımı itiyor.

Deli mi bu?

"Senin için dizlerimin üzerine çökmeyeceğim." "Eminim diz çökeceksin."

"Saçımı bırak ve benden uzak dur, Landon. Ben Ciddiyim. Benden bu kadar. Bu gece seninle oynamak istemiyorum."

"Kim oynuyor?"

"Partiye geri dönmemiz gerek. Senin... *Brittany* muhtemelen seni arıyordur," diye çıkışıyorum, ona başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Anae bu gecenin konuk listesini senin yaptığını söyledi. Düşünsene, benim ilk

Sürpriz." Yüzüme kazınan kızgınlığa sırıtıyor. "Son oyuncağımı davet etmeniz çok mu hoştu, yoksa onun burada olmasının sizi daha güvende kılacağını mı düşündünüz bilmiyorum." Dudakları bir sırıtışla yukarı doğru çekildi. onu tokatlamak istiyorum.

"*Beni* oyuncağın mı sandın?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Sen benim *en sevdiğim* oyuncağımsın. Yüzlerce kez kırıp tekrar dikmek zorunda kalabileceğim, böylece her şeyi yeniden yapabileceğim bir oyuncak. O bir kullan at."

Şu anda ondan çok nefret ediyorum. "Haklıydım. Sen şeytansın."

Kaşını kaldırıyor ve ben de onu kendimden uzaklaştırmak için göğsüne sert bir darbe indiriyorum.

Kımıldamıyor ve beni dizlerimin üzerine iterken saçlarımı bırakmıyor. Ona karşı koyuyorum ama çok güçlü ve haklı, bu sefer oynamıyor.

Ona bakarken korku omurgamdan aşağıya doğru fırlıyor.

Bana bakarken dudaklarında karanlık bir gülümseme belirliyor. "Bunu uzun zamandır bekliyordum."

Sanırım beklemeye devam etmek zorundasın, pislik.

Pantolonunun fermuarını açmak ve sikini çıkarmak için saçımı bıraktı. Sürünerek kaçma özgürlüğünden yararlanıyorum. Ayaklarıma doğru giderken tökezliyorum, ama ayağa kalkmadan beni saçlarımdan tutup geri çekiyor.

"O kadar hızlı değil. Burada işimiz bitmedi."

"Siktir git," diye bağırarak elindeki saçı tuttum ve koparmaya çalıştım. "Çek ellerini üzerimden, Landon."

"Senin üzerinde ellerimden çok daha fazlasını kullanacağım, Parker." Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni bacaklarına doğru çekiyor, kafa derim acıyla çığlık atıyor

Çünkü beni kontrol etmek için bunu kullanıyor. "Sikimi deliklerinin her birine sokacağım. Sana sahip olacağım," diyor ve ahlaksız sözlerini kusarken diğer elini yüzümü okşamak için aşağı uzatıyor. "İyi bir kız ol, ben de senin için iyi bir şey yapayım."

Gözlerim doluyor.

Evime girdiğinde korktuğum şey buydu, ama bu sefer aramızda kapı yok.

Çılgılık atabilirdim ama yüksek sesli müzik yüzünden alt kattakilerin beni duyacağından şüpheliyim.

Cüzdanım hâlâ bende. Yardım için birini arayabilirim ama ondan uzaklaşamazsam olmaz. Beni kurtarması için birine mesaj atarken sabırla bekleyecek ve telefonumu elime alır almaz onu benden alacak gibi değil.

Aramızda bir kapı olması lazım.

Koridora bakıyorum. Bu koridorda bir sürü kapı var. Hannah'nın eski yatak odasından sadece birkaç adım uzaktayız. Kapısında bir kilit var. Tek ihtiyacım olan ona ulaşmak için yeterli zaman.

Gerçi o benden daha hızlı. Landon bir atlet ve ben kesinlikle değilim. Onu kapısı kilitli bir yatak odasına götürmeyi gerçekten istiyor muyum?

Yapabileceğim her hamlenin kötü olasılıkları var.

Hâlâ dizlerimin üzerinde bacaklarına yaslanmış durumdayım ama Landon beni hareket ettirmeye başlayınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ayaklarımı altıma almaya çalışıyorum, ama ben yapamadan beni geri itiyor, sonra beni yere doğru takip ediyor ve beni yere sabitliyor.

Hayır.

"Landon," diyorum, saçlarımı bırakıp ellerini kalçalarımın arkasına doğru kaydırırken sesim titriyor. Bu gece aptal bir elbise giymiştim, bu yüzden elleri kıcımlı kolaylıkla buluyor, külotumun ince bariyerinden başka hiçbir şey beni korumuyor.

Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına giriyor, sonra kalçalarımı kavırıyor ve sikini bana sürtebilmesi için bana tutunuyor.

"Seni istememin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. "Sen tanıdığım en büyük baş belasısın. Sana tahammül edemiyorum ama yine de sikimin içine girmesini suç işleyecek kadar istiyorum. o."

Ellerini iterken kalbim boğazıma düğümleniyor ama bu çıldırtıcı bir çaba kaybı. Onları itiyorum ve sonra yine başka bir yerime dokunuyor.

Direnışimden bıkarak, bir eliyle beni duvara dayadığında yaptığı gibi başımın üstünde tutuyor, diğer eliyle de külotumu görene kadar elbisemi yukarı itiyor.

"Hayır," diye haykırıyorum, bir elini karnıma koymadan bir an önce niyetini anlıyorum, sonra külotumun içine doğru kaydırıyor. "Hayır. Landon, lütfen. Lütfen durun."

Kendi yalvarışından dehşete düşüyorum ama bu onu duraksatıyor. Eli leğen kemiğimin üzerinde sıcak ve sahiplenici, ama beni gerçekten ihlal etmek için aşağı kaymıyor. En azından henüz değil.

"Bana ne teklif etmek istiyorsun?" diye mırıldanıyor.

Hemen anlayamayacak kadar korkuyorum. "Ne?"

"Aminla oynamamı istemiyor musun? O zaman çekici bulacağım bir karşı teklifte bulunsan iyi edersin."

"Ben... Ben ne istediğini bilmiyorum."

Bakışlarımı tutuyor. "Elbette biliyorsun."

Ben hemen konuşmayınca parmakları daha da aşağı iniyor. "Bekle," diye bağıyorum, Kalbim göğsüme çarpıyor, panik beynimi boşaltıyor, böylece teklif edecek bir şey düşünemiyorum. "Ben... Ben... Ben..."

"Beni öpeceksin," diye önerdi, çünkü herhangi bir şey üretmekte zorlanıyordum. fikirler.

Başımı sallıyorum ama midem bulanıyor. Hala kimseyi öpmedim. Öptüm. Denedim ama Landon çıkmama izin vermiyor. *Bana* çıkmama izin vermediğini hiç söylemedi, ama çıkmayı kabul ettiğim tek erkek gizemli bir şekilde

onunla karşılaştıktan sonra fikirlerini değiştirdiler. Olanları bir araya getirmek zor değil.

Bir zamanlar öyleydim, ama şimdi onun olmasını istemiyorum.

Yine de bana pazarlık için fazla alan bırakmıyor.

"İnandırıcı olsan iyi edersin," diyor yaklaşırken.

Aynı anda hem midem bulanıyor hem de içim kıpır kıpır oluyor. Çekingen bir şekilde uzanıp yüzüne dokunuyorum. İstedığım ilk öpücük bu değil ama alacağım öpücük bu, o yüzden en azından kendim için iyi bir şey yapabilirim.

Kalbim duracak gibi oluyor, sonra dudakları dudaklarımla buluştuğunda aşırı hızlanıyor. Dudakları yumuşak, dolgun ve mükemmel. Kaba ve zorba olabilirdi ama değil. Beni sevgiliymişiz gibi öpüyor, aptal kalbimin çırpınmasına neden oluyor.

Tıpkı yıllar önce beni bu şekilde öpmüş olsaydı olacağı gibi.

Belki sarhoş edici öpücükten ve korkunun güçlü kovalayıcısından, belki de elinin hala külotumun altında olmasından, ama bir daha asla düşünmek zorunda kalmamak için bastırmak için savaştığım bir uyarılma kıpırdanması hissediyorum.

Dili dudaklarımla arasına giriyor. Nefesim kesiliyor, içeri girmesine izin vermek istemiyorum ama o yine de giriyor. Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı eğiyor. Ağzı benimkini eziyor, dili savaştaki bir general gibi içeri girip hükmediyor, dokunduğu her santim toprağı bulup onun olarak işaretleiyor.

Eli saçlarımdan ayrılırken bedenim yerden yükseliyor ve elbisemin kumaşından memelerimi sıkıyor. Bu masaya koyduğumdan daha fazlaydı, bu yüzden öpücükten ayrılmaya çalışıyorum, ama ağzı tekrar yakalıyor Benimkini kolayca. Bırakmıyor, nefes almama bile izin vermiyor.

Sonra diğer eli aşağıya kayıyor, orta parmağı giriş yerimle alay ediyor.

"Hayır." Onu itiyorum, kalçalarımı birbirine yapıştırmak için deli gibi uğraşıyorum ama o kalçalarımın arasına yerleşmişken bu imkânsız. "Seni öpersem duracağını söylemiştin."

"Hayır, yapmadım."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Ne?"

Başını sallıyor, ağzını bir sırıtma kaplıyor. "Ben sadece bana bir teklif yap dedim. Herhangi bir anlaşma yapmadık."

Seni hilekar piç.

"Bırak beni," diyorum, iki elimle itiyorum ve vücudumu onunkinin altından çıkarabilecek kadar onu geri itmeyi başarıyorum. Yerden çantamı kaptığım gibi fırlıyorum ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridorda ilerliyorum.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın," diye sesleniyor, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında oldukça hafifçe.

Bahse girmek ister misin?

Hannah'nın kapısını yırtıp açıyorum ve kendimi içeri atıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve kilidi hızla çeviriyorum.

Son kapı onu zar zor tuttu. Bu

tutacak mı bilmiyorum.

Ama en azından artık aramızda bir kapı var.

En azından şimdi bir şansım var.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On İkinci Bölüm

Parker

Telefonumu çıkarmak için çantamı karıştırmakla vakit kaybetmiyorum. Hannah'nın mesaj zincirinde gezinirken ellerim titriyor ama yardım için ona mesaj atmadan önce Landon'ın kapının diğer tarafında olduğundan emin olana kadar bekliyorum.

Sesi bu sefer sakın, geçen sefer aramızda kapı olduğu zamanki gibi değil. "Aç şu lanet kapıyı, Parker."

"Beni rahat bırak," diyorum ona.

"Bilmiyorum. O öpücük seni yalnız bırakmamı istiyormuşsun gibi hissettirmedi."

Tüm vücudum hala o öpücükten dolayı kızarmış durumda. Ama bütün vücudum mücadele etmekten de kızarmış durumda, yani belki de sorun öpücük değildi. "İnandırıcı olmamı söyledin, ben de öyle yaptım."

"O zaman çok iyi bir oyuncusun," diyor. "Bu yüzden mi senin amın da ıslaktı?"

Nefesim kesildi, dehşete kapıldım. "Değildi!"

"Kendine istediğin kadar yalan söyle. Ben hissettim."

Başımı sallıyorum, sınırlarımı zorluyorum. Hannah'ya mesaj atıyorum, "Malek'i çağır ve Landon'ı almak için yukarı gel, lütfen. Beni eski evinizde kapana kısırdı. yatak odası."

"YİNE Mİ?" diye mesaj atıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece benden uzak durmasını istiyorum ama o beni dinlemiyor."

"Hemen geliyorum," diye cevap veriyor.

Aramızda bir kapı olduğu için kendimi daha güvende hissediyorum, çünkü bu sefer kapıyı kırmaya çalışmıyor. "Malek seni almak için yukarı geliyor."

"Beni tekrar polise ihbar etmek istemediğine emin misin?"

"Belki sonra."

Hannah, Malek'i yakalayıp merdivenlerden koşarak çıkmış olmalı çünkü daha tek bir kelime bile edemeden Malek'in Landon'a aptal kışını yine bu amcığın peşine takıp tutuklatmak isteyip istemediğini soran kısık sesini duyuyorum.

Şu Malek çok çekici.

Hannah'nın "Gitti" demesini bekliyorum, sonra kapının kilidini açıp onu içeri alıyorum.

Beni tek parça halinde görünce rahatlayarak omuzları düşüyor ama emin olmak için hızlıca bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, hissediyorum... Aslında nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Biraz heyecanlıyım, kesinlikle utanıyorum. "Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Ben sadece işler kızılaşacak."

"Bu konularda benden yardım istediğin için asla özür dilemene gerek yok. Baymont'un baş belası çocukları. Burada suyun içinde bir şey olmalı, yemin ederim."

Gülümsüyorum. "Belalı bir kelime. Daha güçlü bir kelime seçebilirdim."

"Onu davet etmemeliydik."

Omuz silkiyorum. "Mecburduk. Onu davet etmemek... Eğer onu Anae'nin radarından uzak tutmak için çok uğraşırsam, bu onu Anae'nin radarına sokar.

Onu tanıyorsam, sırf beni kızdırmak için onunla birlikte olur, onun akli dengesi yerinde olmayan bir deli olduğunu ne fark eder ne de umursar. Brittany'den hoşlanmıyor olabilirim ama onu Anae'ye onda on tercih ederim."

"Bu doğru," diye mırıldandı Hannah. "Dare'den sonra Anae'nin rekabet için sabrı olduğundan da emin değilim. Tüm arkadaşlarımı öldürmeye çalışmasını kaldıramam."

Gülümsüyorum. "Evet ve kaçırılma olayından yara almadan kurtulacak bir mizaca sahip olduğumu sanmıyorum. Eğer benim için gelirse, seni tanımak güzeldi."

"Senin onuruna bahçeye çiçek ekeceğim," diye söz veriyor.

Başımı sallıyorum ama sonra Hannah'nın bakışlarının tuhaf bir şekilde ağzıma ve çeneme kaydığını fark ediyorum ve bunun bir ruj partisi olduğunu anlıyorum. "Yüzümün her yerinde ruj var, değil mi?"

Hannah başını sallar. "Şirinlere benziyorsun."

"Harika." Eski şifonyerine doğru yürüyorum ve çene çizgim boyunca ve boynumdan aşağıya bulaşan maviye bakarak yüzümü buruşturuyorum. Dudaklarım sarıdan yeşile döndü.

Landon'ın hırpalandığına dair çok fazla kanıt var.

Hannah beni takip ediyor, hasarı inceliyor. "Bunlar yeni rujlar, yani tam olarak yüksek kaliteli değiller. Her yere bulaştı." "Bu şekilde eve gidemem. Makyaj temizleyiciye ihtiyacım var."

"Sana biraz getirebilirim."

"Landon'ın partiden sonra eve gitmesi gerekiyor. Annem beni bekleyecek ama ben eve gelince yatacak. Eğer eve daha geç gelirse..."

Kapıma sürgü taktırmam lazım.

... Ya da eve gitmezsın.

Arkamı dönüp odanın diğer tarafındaki yalnız yatağa bakıyorum.

Hannah burada uyurken oda onun eşyalarıyla doluydu ama üvey annesi geçen yıl onu acımasızca evden attığından ve Hannah'nın eşyalarının çoğunu sattığından beri oda artık bomboş. Kocaman, boş bir odanın ortasında büyük, süslü bir yatak.

Yatak hala üzerinde.

Hannah'ya dönüp bakıyorum. "Sence bu gece burada kalsam Jackie çıldırır mı?"

"Tavan arasındaki ikiz yatağında yer yok," diyor, eski yatağına da bakarak. Yine de onun bakışları benimkilerden daha perili. I
Eskiden ona ait olan bir yere bakıp artık orayı işgal etmesine izin verilmemesinin tuhaf olduğunu varsayalım.

"O kadından nefret ediyorum," diyorum.

Kim olduğunu söylememe gerek yok. Hannah biliyor ve üzüntüyle başını sallıyor. Yine de bu duygunun sürmesine izin vermiyor. Onu ittiğini ve yüzünün yaramaz, gamzeli bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyorum. "Sen Biliyor musun? Parti yüzünden bu gece burada değil. İstersen buraya gizlice girebiliriz. Sadece Anae'nin bizi duymaması için sessiz olmalıyız."

Bu gece Anae'den mi kaçmayı tercih ederim yoksa
Landon'dan mı? Anae bu özel durumda muhtemelen
daha güvenli.

"Hadi yapalım şu işi. Şimdi burada kalabilir miyim? Partiye geri dönmek istemiyorum."

Hannah başını sallıyor. "Sana makyaj temizleyici, telefon şarj aleti ve atıştırmalık bir şeyler getireyim. Başka bir şey getirmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Sanırım böyle iyiyim. Teşekkürler, Hannah."

"Tabii ki." Çıkarken kapıyı kapatıyor ama tamamen kapatmadan önce bana dönüp bakıyor. "Buraya geri dönme ihtimaline karşı bu kapıyı kilitle. Açmanı istediğimde kapıyı çalacağım."

—

Hannah son misafiri de evden çıkardıktan sonra partinin dağınıklığını toplamasına yardım etmek için aşıya iniyorum.

Yorgun olduğunu görebiliyordum, o yüzden ona "Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?"

Duş mu? Ben burada bitireyim. Böylece daha erken yatabilirsin."

Hannah başını iki yana sallıyor, birinin daha önce taco'sundan dikkatsizce düşürdüğü baharatlı jackfruit'i süpürüyor. "Sorun değil. Uyuyabileceğimden değil zaten."

Nedenini sormaya başlıyorum ama arkamı döndüğümde mutfağa doğru

gittiğini görüyorum. Sonunda her yer pırıl pırıl oldu ve üst kata çıkabildik. Anae saatlerdir uyuyor, bu yüzden Hannah ve ben ayrı ayrı duş alıyoruz.

Böylece daha erken yatabiliriz.

Eski yatak odasına dönüp yorganın altına girdiğimde Hannah hâlâ eski banyosundaydı. Dişlerini fırçaladıktan sonra saçları gevşekçe örülmüş ve birkaç sarı tutam yüzünün etrafına sarkmış halde dışarı çıkıyor. Üzerinde soluk mavi bir atlet ve bir çift beyaz uyku şortu. Yatağa atlayıp bacaklarını battaniyenin altından geçirirken bana gülümsüyor.

"Bu yatak benimkinden çok daha rahat," diyor. "Yani, bu senin yatağın."

"Artık değil," diye şarkı söylüyor hafifçe, avucuna biraz losyon doldurup bana uzatırken.

Bir pompa alıyorum, bakışlarım onun yüzüne kilitleniyor. "Jackie seni neden tahliye ettiğini hiç söyledi mi?"

Hannah losyonu cildine sürerken başını sallıyor. "Bunu yapmasına gerek yoktu. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Bakışları çene çizgime kayıyor, artık ucuz mavi ruj bulaşmış değil ama zihni belli ki eski halini canlandırıyor. "Landon'la aranızda daha önce olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Ve bana Dare'i anlatmayı bitirmeni istiyorum. Aptal parti başlamadan önce bitiremedin."

Bu olasılık onu heyecanlandırmışa benzemiyor ama başını sallıyor. "Önce sen git."

Gerçekte ne olduğunu itiraf etmek konusunda garip bir utangaçlık patlaması hissediyorum. Ona ne kadar anlatmak istediğimi bile bilmiyorum.

Hannah'nın otoriter olmadığını ve beni asla yargılamayacağını bilmeme rağmen, roller tersine dönseydi, çok fazla ne olduğu ve bundan sonra ne yapması gerektiğine dair fikirlerini paylaşırdı. Onun için korkardım ve onu güvende tutmak isterdim ve Hannah'nın da aynı arzulara sahip olabileceğini biliyorum...

Ama müdahale etmeye çalışacağını da sanmıyorum.

Geçen yıl Aubrey'i Dare'den uzaklaştırmak için bu kadar uğraşması alışılmadık bir durumdu. Onu gerçekten ne kadar tehlikeli gördüğünün kanıtı,

Çünkü Hannah genellikle birlikte olduğu adamın iyi olmadığını düşündüğü bir arkadaşına tavsiyede bulunabilirdi ama kendini bu işin ortasına atmazdı.

Hannah isteyenlere mükemmel tavsiyeler verir, ancak kimseyi bunları almaya zorlamaya çalışmaz.

Bu benim. Ben olsam yapardım.

Aubrey'nin çoğu insandan daha fazla yardıma ihtiyacı olduğuna karar vermiş olabilir ama Hannah beni tanıyor. Yıllardır en iyi arkadaşımdı. Düşman ev arkadaşım la nasıl başa çıkacağıma kendim karar verebilecek kapasitede olduğumu biliyor.

Anneme söylemesi ya da Landon'la davranışları hakkında yüzleşmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Eğer bu dünyada beni ısırtmasından korkmadan güvenilebileceğim biri varsa, o da Hannah'dır.

Sonunda derin bir nefes alıp bırakıyorum. Ovalamaya başladım Bana verdiği losyonu sıktım, böylece ellerimin yapacak bir işi oldu, sonra ağzımdan "Landon ve ben öpüştük." cümlesi çıktı.

Gözleri büyüyor ve çenesi açılıyor. "Rızayla mı?"

"Onu öpmek *istemiordum* ama o son derece tecavüzcü davranıyordu ve ben de vücudumu serbest bırakmak için pazarlık yapmaya çalışıyordum."

"Bu, hayal edebileceğim en Parker ifade tarzı."

"Bir anlaşma yaptık, ama sonra o anlaşmadan caydı." "Tipik."

"Benden hoşlanmadığı halde beni becermek istediğine dair çılgınca şeyler söyledi. Sanırım dün gece bana, birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca söylediklerinden daha fazlasını söyledi. Delilikti."

"Herkes seni becermek istediğini biliyor, Parker." "Bu doğru değil."

Kaşlarını kaldırıyor. "Biriyle çıkmaya izin vermiyor. Bunun seni kendisi için istemesinin ötesinde pek bir nedeni yok."

"Başka olası nedenler de var."

Benim konuyu saptırma çabamı görmezden gelerek soruyor: "Ee, nasıldı? Hoşuna gitti mi, yoksa...?"

"I..." Burada gerçekten hayır demek isterdim ama ona yalan söylemek istemiyorum. "Şaşırtıcıydı. Daha önce partide beni köşeye sıkıştırdığında, ilgimde bir kıpırdanma hissetmemiştim ve o zamanlar ondan gerçekten *hoşlanmıştım*. Bu sefer, ben kesinlikle..." Losyonu bir kez daha sürüyorum ama bu sadece ellerimi sıkmak için bir bahane olabilir. "Bilmiyorum. Çok yoğundu."

Yaramazca gülümsüyor. "Onu tekrar öpeceğini düşünüyor musun?" "Ne?"

Hayır, tabii ki sevmiyorum. Hâlâ birbirimizden hoşlanmıyoruz, sadece ağızlar öyle görünüyordu."

"Aptal ağızlar."

"Hiçbir şekilde muhakeme yetenekleri yok," diye katılıyorum. "Zayıf muhakemeden bahsetmişken, Anae ile Dare hakkında mı konuşuyorsun?" Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Belki de ne pahasına olursa olsun yapmaktan kaçınman gereken bir şey."

Hannah iç geçirir. "Biliyorum. İsteyerek yapmadım, sadece beni hazırlıksız yakaladı."

Dare ve Aubrey'nin fotoğraflarına bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorum. Elbette profiline girmiyorum ama Aubrey'i takip ediyorum ve o da fotoğraflarını çok gördüm. Gerçi dövmelelerine hiç dikkat etmemiştim."

"Evet, çünkü sen ona takıntılı değilsin. Ama Anae takıntılı ve seni onunla bu şekilde ilişkilendirmesini istemezsin. Bu çok tehlikeli. Ayrıca, o saat dövmesinin seninle hiçbir ilgisi olmayan milyonlarca anlamı olabilir."

Başını sallıyor ama sıkıntılı görünüyor. "Evet. Haklısın. Haklısın, olabilir."

Onu izliyorum ve yüzüm kaşlarımı çatıyor. "Ama sen bunun Sen?"

"Sanırım... balo gecesi bana Sindirella diye hitap etti ve Anae'ye attığı mesajda. Ve onu engellemediği konusunda haklı. Bu çok garip. Neden onu engellemesin ki? Sadece Aubrey'i güvende tutmak için bile olsa, onun kendisini bu kadar yakından takip etmesini istemeyeceğini düşünürdüm. Onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama Anae'nin dövmelelerini görmesini istemiş gibi görünüyor."

"Belki de onu engellemeyi unutmuştur."

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Dare çok titizdir. Böyle bir şeyi unutmaz."

"Dare'le birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum." "Ediyoruz."

"O zaman neden senin için dövme yaptırırsın ki? Bu hiç mantıklı değil."

Hannah tedirgin bir şekilde omuz silkiyor ama bu fikrin onu benim kadar şaşırtmadığını hissetmekten kendimi alamıyorum. "Dare metodiktir. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir nedeni var. Aslında Anae'nin bana taktığı lakaptı, bu yüzden dövmenin onun aklına beni getireceğini biliyordu."

"Cidden sırf Anae'nin gazabını sana karşı kıskırtmak için derisine kalıcı bir dövme yaptırdığını mı düşünüyorsun?"

"Bu onun yaptığı en çılgınca şey olmazdı."

Bu doğru.

"Yine de başka bir şey olabilir," diye ekliyor. "Daha kişisel bir şey."

"Ne gibi?"

Bana doğru baktı. "Sana söylersem deli olduğumu düşüneceksin."

"Ben zaten Dare ile ilgili herkesin deli olduğunu düşünüyorum," diyorum ona hafifçe. "Paylaşalım bari."

Parmaklarını oynatıyor, benim yerime onlara bakıyor. "Sanırım Dare bir seri katile dönüşebilir."

Gözlerim açılıyor ve kalbim sıkışıyor. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Ne?"

Perili bakışları benimkilere yöneliyor. "Bunu düşünmek için çok uykusuz geceler geçirdim ve bence geçen yıl Aubrey'e yaptığı şey onun deneme sürüşüydü. Performansını değerlendirmek, neleri başardığını ve neleri geliştirmesi gerektiğini görmek için bir cinayet planladı ve neredeyse uyguladı."

"Hannah..." Tedirgin bir şekilde devam ediyorum.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onunla aramda garip bir bağ var. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki onu net bir şekilde görebiliyorum ve o da Diğer herkes. Harry Potter ve Voldemort'un nasıl bağlantılı olduğunu biliyor musun? Bu da onun gibi bir şey."

"O senin Voldemort'un," diye tekrarlıyorum.

Omuz silkiyor. "Belki de. Tek bildiğim, görmemi istemediği şeyleri, diğer insanların fark etmediği şeyleri görebildiğim. İnsanlar onu bir gizem olarak görüyor, ama benim için değil. Pek sayılmaz. Yaptığı hamleleri gayet net görebiliyorum. Saçmalıklarını görebiliyorum." Duraklıyor. "Ve bazen niyetini hissedebildiğimi düşünüyorum ve bazen bu niyetler..."

Bekliyorum ama aklımdan geçenleri dile getirmek istemiyor, öylece oturuyor. "Hadi," diyorum, gözlerim büyüyor. "Beni böyle asılı bırakamazsın."

Bakışları o kadar ciddi ki beni korkutuyor. "Sanırım beni öldürecek, Parker."

Kalbim neredeyse duracak.

Düşünmeden başımı sallıyorum - bir inkar, söylediklerini kabul etmeme. Yani, böyle bir şeyi tahmin etmek nesnel olarak delilik. Evet, Dare tehlikeli ama...

"Hissediyorum," diyor
usulca.

Dehşet omurgamda dans ediyor. Keşke bunu paranoya ya da dramatik davranıyor diye geçiştirebilseydim ama Hannah hiçbir zaman aşırı tepki veren biri olmadı. Ve sanırım geçen yıl yaptığı şeylerden sonra, onun birini öldürdüğünü hayal etmek o kadar da zor değil.

Cinayet işleyebilecek biri olsaydı, Hannah'nın seçtiği hedef olacağını düşünmek hiç de zor değil.

"Yapmakla tehdit ettiği şey bu muydu?" Yumuşakça soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ama o zamanlar benden sonunda olduğu kadar nefret etmiyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen bunu ilk o yapardı. Sanırım bir parçası bunu istiyordu. Bununla ilgili rüyalar gördüm." Yere bakıyor. "Ama ben

Aubrey'e, kendisini hapisten kurtarmak için onu koruması gerektiği konusunda yalan söylediğini düşünüyorum. Bence Anae'nin sadece kendisi ve Aubrey etrafta olduğu sürece kilitli kalmasını istiyordu. Sadece onlar gidene kadar kilitli kalması oldukça uygun görünüyor, değil mi? Sanırım onu bu yıl dışarı çıkarmak *istedi*, böylece onu benim üzerime salabilecekti."

"Kızın onun için bir şey yapmaya istekli olacağını nasıl tahmin edebilirdi ki? Adamın biri kışımı bir yıllığına akıl hastanesine kapatsa, sikiinin şişte açık havada kızarmasını isterdim. alev."

Hannah espri yapmadan gülümsüyor. "İşi şansa bırakmadı. Ona birkaç kemik fırlattı. Anae'yi duydun. Haklı olsam da olmasam da Anae kendini, hapiste fazla zaman geçirmemesi için bu anlaşımayı yaptığına inandırdı. Balodaki resim, hâlâ onun tarafındaymış gibi hissettirdi ve ben de onların ortak düşmanıydım. Taç dövmesi bile.

Belki Anae haklıdır ve onun için öyledir, ama öyle olmasa bile, onun öyle olduğunu düşünmesini istemiş olabilir. Profiline sızabilsin diye onu engellemedi. Kızın tutunabileceği ve hala onunla oynamakla ilgilendiğini hayal edebileceği yeterince açık kapı bıraktı. Onunla romantik olarak ilgilenmiyor ama kesinlikle onu kullanıyor ve oyalıyor olabilir. Veziri piyonuna dönüştürüyor. Artık işine yaramayana kadar onunla oynayacak."

"Daha geçen yıl kız arkadaşını öldürmeye çalışmışken bu tehlikeli bir hareket gibi görünüyor."

"Biliyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Fotoğraflara bakınca, Anae'nin Aubrey'den sıkıldığına dair umudunun bir ağırlığı yok gibi görünüyor ama Dare de görünüşün öneminin çok farkında. Geçen yıl bana, kaçırılma olayından sonra her şeyi o şekilde göstermek için sosyal medyada stratejik olarak bazı şeyleri beğendiğini ve paylaştığını söyledi. Eğer sevgi dolu, sadık bir erkek arkadaş olarak görünmek istiyorsa ve sonra da onu bir kez öldürmeye çalışmış olan deli eski sevgilisi

işi bitirmek için geri gelir? Yani, bu kesinlikle inandırıcı ve o tamamen masum görünüyor. Sadece Anae bunun için aşağı inerdi. Bu sefer elleri tamamen temiz olacaktı. Ve eğer kendini savunmaya çalışıp 'sosyal medyasında ekmek kırıntıları bulmamı istedi' gibi çılgınca şeyler söylerse

gönderiler!" diye bağırırsa, gerçekte olan bu olsa bile çılgın bir deli gibi görünecektir."

"Vay be. Bu çok şeytani, Hannah."

"Belki de nedeni bu değildir, belki de Anae'nin sadece bana işkence etmesini istiyordur ve sadece kaosu kontrol edebileceğini ve Aubrey'i güvende tutabileceğini düşünüyordur, ama kesinlikle onu üzerime salıyor. Bunu yapması için başka bir sebep yok. bu şeyler."

"Ama son oyunu ne?"

"Bilmiyorum. Beni kendisi öldürmek istiyormuş gibi hissediyorum, ama belki de

Aubrey'nin onu asla affetmeyeceğini biliyor, bu yüzden işi dışarıdan almaya mı çalışıyor? Bu his uygun bir şekilde paylaşılan bir google dokümanı değil; onun zihnini okuyamıyorum, sadece beni öldürmek istediğine dair bir his var içimde. Ve içimde korkunç bir his var.

rüyalar." Muhtemelen uyumadan hemen önce bunları düşünmek istemediği için başını sallıyor. "Bilmiyorum Parker. Ama biliyorum ki ve henüz en kötüsünü gördüğümüzü sanmıyorum. Bence gerçekten yıkıcı zararlar verebilir ve benimle işi bitmiş gibi hissetmiyorum."

"Eğer gerçekten seni öldüreceğini düşünüyorsan, bu daha da Bu işin dışında kalmaya teşvik. Ciddiyim, Hannah. Bırak gitsin. Engelle onu. Gerekirse onu da engelle. Tüm iletişimi kes ve hayatına devam et. Belki o zaman... geri çekilir."

"Bunu düşündüm ama... Ona da zarar verebileceğinden korkuyorum. Aubrey ona asla zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inanıyor ama ben inanmıyorum. Bence ona yalan söylüyor. O inanmıyor ama ben ona güvenmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadınız. Ne kadar korkutucu olabileceğini anlamıyorsun.

Acımasız biri. O normal bir adam değil, Parker. Tipik bir insanın sahip olduğu sınırlara sahip değil."

Tüm bunlar midemi bulandırıyor. Birinin Hannah'ya zarar vermesi fikri kelimenin tam anlamıyla midemi bulandırıyor. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. O kadar çok yasadışı şey yaptı ki. Onu enseleyebileceğimiz bir şey yok mu?"

Hannah üzüntüyle başını sallıyor. "Aubrey onun aleyhinde tanıklık etmek zorunda kalacak ve bunu asla yapmayacak."

"Belki Hayden'la konuşup bazı fikirler alabilirim." Kaşlarımı çattım. "Oh. Boş ver. Hayden Dare'in avukatı, o yardımcı olamaz."

"Anae tanıklık edebilirdi ama o da bunu yapmazdı. Aşıklarına garip, sınırsız bir sadakat aşıyor, oysa onlara karşı hiçbir sadakati olduğuna inanmıyorum. Çılgınca ama çok ikna edici. Sanki onların gerçekliğini kendi değiştirilmiş versiyonuyla değiştiriyor. Bir keresinde insanları nasıl hasta ettiğiyle ilgili bir yorum yapmıştı. Bilmiyorum, belki de egosundan daha fazlasıydı. Belki de insanları yozlaştırıyordur, ama bu beni Aubrey için daha da korkutuyor. Onu ölesiye seviyorum ama yardım almadan onu uzak tutabilecek kadar güçlü bir zihne sahip değil. Benim yardımımla bile ona sırtını dönmesini sağlayamadım. Onu bir süreliğine ondan uzaklaştırabilseydim belki yapabilirdim, ama ona ne kadar açıklık veririm veririm, hemen geri dönüyor. onu tekrar görüyor ve şimdi birlikte yaşıyorlar. Ona yeterince hakim olabilmemin bir yolu yok, başkasının da olabilmesinin bir yolu yok. Başka arkadaşı olmasına izin vermiyor. Onu izole ediyor, böylece başka kimse Gördüğüm şeyi görecek ve ona yardım etmeye çalışacak kadar yakındım."

Başımı sallıyorum. "O çok zehirli. Aubrey'i önemseydiğini biliyorum ama bu işe karışmamalısın, Hannah. *Seni* seviyorum ve eğer bu piç seni öldürürse, Veronica Mars'ın kışına tekme basmak zorunda kalacağım. Bu benim gelecek planları."

Biraz gülümsedi. "Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim." Şakacı bir ciddiyetle başımı sallıyorum. "Buna minnettarım."

Hannah iç geçirir. "Sanırım biraz uyumaya çalışmalıyız."

"Eminim artık ikimiz de harika rüyalar göreceğiz," diyorum alaycı bir şekilde. "Özür dilerim," diyor utangaç bir ifadeyle.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Üçüncü Bölüm

Parker

Atwater malikanesinin ön kapısından içeri adımımı atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Aklım en kötü yerlere gidiyor ama kendime, gerçekten felaket bir şey olsaydı annemin bana ulaşacağını söylüyorum.

Annemle Hayden'ı havuz başında ve ortak kullanım alanlarında arıyorum ama bulamıyorum. Yatak odalarını kontrol etmekte tereddüt ediyorum ama kapı kapalı olduğu için cevap veren var mı diye kapıyı çalıyorum.

Hayden'ın sesi geri dönüyor, "Kim o?" "Ben

Parker," diye cevap veriyorum kararsızca.

Bir dakika sonra kapı açılır.

Annemin gözleri şiş, bu da evdeki kötü havayı doğruluyor. Midem bulanıyor. "Neyin var?"

Annem bana sarılıyor, "Dün gece neden eve gelmedin?" diye sorarken sesi titriyor.

Kafam karıştı çünkü ona mesaj atıp partiden sonra temizlik yapmasına yardım etmek için Hannah'larda kalacağımı söyledim. Geç bir saat olduğu için ona orada uyumanın ve sabah eve gelmenin en mantıklısı olduğunu söyledim.

Hikayem sağlamdı. Doğru olmadığından şüphelenmesine imkan yoktu.

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ve benim sağlığını kendisinin değerlendirmesi gerekiyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Hayden bize yaklaşıyor ve annemin omzuna topraklayıcı bir el koyuyor. "Sana iyi olduğunu söylemiştim."

Annem başını sallar, burnu kızarmıştır. "Senin annelik içgüdülerin yok. Erkekler hiçbir şey bilmez."

Bir kahkaha patlamasını zar zor bastırabiliyorum.

Sonra annem, "Bence gidip bir iki hafta eski evde kalmalıyız. Bir anda taşınmak çok ağır geldi. Bunu daha yavaş atlatmalıydık."

Artık eğlenmiyorum.

Bir yandan, eski evimize geri dönmeyi gerçekten çok *istiyorum*. Evet, Atwater'daki yer daha büyük, havalı eşyaları ve yarı zamanlı çalışanları var ama ben evim gibi hissettiğim yeri tercih ederdim.

Hayden itiraz ederken diğer eli temsil eder. "Gemma, buna gerek yok. Sana söyledim, Parker'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Arkadaşının evindeydi. Başka bir şey yok. Bu konuda çok hassassın tatlım," dedi ve onu kendisine doğru çevirerek, "Landon'ın yaz boyunca yaptıkları yüzünden. Seni tamamen anlıyorum, ama bu seni aşırı dikkatli yaptı. Tehlikenin olmadığı yerde tehlike görüyorsun. Eğer Parker Bu evde güvensizlik varsa, bize söylediler." Bakışları bana kayıyor. "Sen söylemez miydin, Parker?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Anneme yalan söylemekten nefret ediyorum. Daha önce böyle bir ilişkimiz yoktu. Elbette ona söylemediğim şeyler vardı ama hayatımın her gününün bir yalan örtüsüyle kaplandığı bu seviyede değildi.

Annem başını sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor. "İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor ama eve döndüğümde baş başa konuşmamız gerek."

Başımı sallıyorum, dönüp koridordan yatak odama doğru ilerlerken boyumun yaklaşık beş santim uzadığını hissediyorum.

İçeride fazla kalmadan kapım çalındı. Gerildim ama sonra "Hayden arıyor." dedi.

Kapıyı yavaşça açıp dışarı bakıyorum, hâlâ biraz kararsızım.

"Bu gece için bir planın yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Sanki beklediği cevap buymuş gibi başını sallıyor. "Güzel. Hiç yapma. Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama benimle buluşabilir misin? Alt kattaki çalışma odamda? Konuşmamız gerek."

—

Bu odaya son adımımı atalı sadece bir hafta oldu ama sanki daha uzunmuş gibi geliyor.

Fotoğraf albümleri kutumuz açıldı ama nereye taşındıklarını bilmiyorum.

Paketlerini açmayı yeni bitirdiğimiz her şeyi yeniden paketlemek zorunda kalmayı düşünüyorum ama eve taşınma teklifinin en kötü yanı bu değil.

Bunu daha fazla düşünmeden Hayden arkamdan odaya giriyor. Döndüm, onu bekliyor olmama rağmen varlığıyla irkildim. İş günlerinde olduğu gibi güzel bir takım elbise giymişti. Bu sabah mı içeri girdi, yoksa annem işte olduğu için mi içeri girmeyi planlıyor bilmiyorum.

Bana hafifçe gülümsüyor, sonra maun masasına yaklaşıyor. Onu takip ediyorum ve karşısındaki sandalyelerden birine oturuyorum.

"Nasılsın?" diye ciddi ciddi soruyor. "İyiim."

Dünkü elbisemin eteğiyle oynuyorum, zihnimi temizlemeye çalışıyorum. Oğlunun daha dün gece onu çekiştirip elini külotunun önünden aşağı kaydırduğu anı.

"Bunun sizin için muhtemelen zor bir hafta olduğunu biliyorum. Hepimiz bunun bir alışma süreci olacağını biliyorduk. Sadece kontrol etmek, ne durumda olduğunu ve nasıl hissettiğini görmek istedim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne sorduğundan bile tam olarak emin değilim ve karnımda sallanan, çırpınan bir his var.

daha fazla yalan söylemek zorunda kalmaktan.

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekliyor, sanki niyetimi anlamış gibi.
"Bana palavra sıkmana gerek yok. Annene söylemeyeceğim. Bu konuşma...
avukat-müvekkil ayrıcalığı olarak düşün," diyor biraz kuru bir sesle.

Gülümsedim. "Bunun için sana bir dolar vermem gerekmiyor mu?"

Gülümsememe karşılık veriyor ama bu beni istediği yere götürmek için yaptığı hesaplı bir hareket.

Benim için fark etmez. Hayden'ı artık beni bunlardan biri için kenara çektiği son seferden daha iyi tanıyorum. Landon'ın dediği gibi, istediğini elde etmek için azimli ve kararlı olduğunu biliyorum ve şu anda ben de onun elindeki araçlardan biriyim. Eğer istediği şey annemi gitmemeye ikna etmekse, muhtemelen en etkili araçlardan biri.

Aynı şeyi istiyoruz ve o da bunu anlatmak için saçmalıkların arasından sıyrılıyor.

Sandalyede biraz geriye yaslanırken omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. "Gerçekten mi?
Biraz bunalmış durumdayım."

Hayden başını sallıyor, zeki gözleri bana kilitlenmiş. Notlar alıyor, hesaplıyor. Daha fazla veri bekliyor.

"Ben... eve geri dönmek istemiyorum. Yani bir yanım istiyor ama yapamayız. Burada bir hafta yaşadıktan sonra taşınmak zorunda kalırsak, bunun bir felaket olacağını düşünüyorum. Onu buraya geri getirmenin ne kadar kolay olacağını bilmiyorum."

Hayden başını sallar, yüz ifadesi asıktır. "Evet, benim de düşüncem buydu. Başarısız olmak için çok erken. Her şeyi kötü bir fikirmiş gibi gösteriyor.
-Ve daha sonra tekrar düşüneceğiniz bir şey değil."

Adil olmak gerekirse, öyleydi.

Ben öyle demiyorum.

Bunun yerine boğazımı temizliyorum ve geri kalanına nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum.

Beni yönlendirmek için bir soru sorarak bana yardımcı oluyor. "Landon'la işler nasıl?"

Oldukça diplomatik bir şekilde, "Meydan okuyor," diyorum.

"Evet," diye kuru bir sesle onaylıyor Hayden. "Ama seni güvensiz hissettirecek bir şey yaptı mı?"

"Onun varlığı beni güvensiz hissettiriyor," diyorum, babasına karşı beklediğimden daha dürüst bir şekilde. "Ama bununla başa çıkıyorum."

"Dün geceki partide seni üzecek bir şey yaptı mı?"

Bakışlarımı indiriyorum, kalbim birkaç hız birden atıyor. Hayden dürüst olmamı istiyor olabilir ama ben nasıl o kadar dürüst olabilirim bilmiyorum. Bunun çok fazla katmanı var. Şimdi, "evet, pislik her fırsatta bana saldırıyor, bu yüzden giderek zorlaşan bir iş yapmak zorundayım" kadar basit bile değil. Beni asla yalnız yakalayamayacağından emin olmak için *bir* dizi özen gösterdi ve sadece *bir hafta* oldu."

Sadece Landon'ın dün gece beni öptüğünü bilse bile, çok garip olmaz mıydı? Yani, annemle evleniyor. Fiziksel olarak bunu söylemeye dilim varmıyor ama her şey plana uygun giderse, Landon tüm bunların sonunda benim üvey kardeşim olacak.

Bu çok boktan.

Daha önce bu kadar net düşünmeme izin vermemiştim ve bundan hoşlanmıyorum.

Ama ben bunun için imza attım ve annemle Hayden evlenecekse bu kaçınılmaz.

İç çekerek, "Neden Hayden Atwater'sın?" diye sordum.

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Korkarım gülün başka bir adı olsa yine Landon'ın babası olurdu. Parti," diye dürtüyor.

Parti hakkında konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile beni yoruyor ve Hayden'ın gizlilik perdesi altında bile olanları itiraf etmenin bir yolu yok. *Böyle* bir şeyi anneme anlatması gerekirdi, avukat-müvekkil gizliliğiyle ilgili şakalar bir yana.

"Partide birkaç kadeh içti," diye isteksizce itiraf ediyorum, yanaklarım tam bir narkotikçi olma duygusuyla anında ısınıyor. "Lütfen bunu sana söylediğimi ona söyleme. Onu cezalandıramazsın. Buna izni olmadığını biliyorum," diye ekliyorum.

"Ama sana ispiyonladığımı düşünürse, bu benim için işleri daha da kötüleştirir."

Hayden anlayışla başını sallar. "Malek onu sabah eve getireceğini mesaj attığında ben de öyle düşünmüştüm."

"Açıkçası, içtiği zaman, kırmızı kriptonite dönüşüyor Clark ve aptalca şeyler yapar, o da bazı aptalca şeyler yaptı ama ayrıntılara girmemeyi tercih ederim. Mesele şu ki... evet, dün gece biraz sert geçti."

Başını neredeyse dalgın bir şekilde sallamaya devam ediyor, bakışları odanın öbür ucundaki bir noktaya sabitlenmiş, düşünüyor. "Annen bunu hissedebiliyordu. Bu çok tuhaf bir şeydi. Orada değildi, inanmak için hiçbir nedeni yoktu..."

Ben de başımı sallıyorum. "Hırsızlık olayından beri çok gergin. Sanırım tüm aramaları ve mesajları kaçırdığı için suçluluk duyuyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissedip oraya daha erken gitmesi gerektiğini düşünüyor ama dikkatim dağıldı."

"Benim tarafımdan," diyor

acımasızca. "Evet."

Hayden burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. Bir süre sonra, "Parker, anneni koruma arzunu anlıyorum. Yaz boyunca olanların ikiniz için de çok sarsıcı olduğunu biliyorum. Ama olabildiğince açık konuşacağım: Benim çatım altında sana bir daha böyle bir şey olursa, annen beni *asla* affetmez."

Acımasızca başımı sallıyorum, bakışlarımı ona çevirmeden önce kısa bir süre kucağıma bakıyorum. "Biliyorum. Burada elimden geleni yapıyorum. Ben sizin takımınızdayım, sadece... Oğlunuz değil," diyorum dürüstçe. "Her adımda bana karşı çalışıyor."

"Landon ve benim karmaşık bir ilişkimiz var. Annesi öldüğünden beri..." Sözü nü kesiyor, sonra yeniden başlıyor ve burnunu sokmamaya teşvik eden sert bir üslupla özetliyor. "Muhtemelen daha iyi idare edebilirdim."

Garip bir sempati ile bir omzumu silkiyorum. "Üstesinden gelinmesi zor bir durum. Eminim o bu kadar gençken böyle bir şeyle başa çıkmak zorunda kalacağınızı hiç düşünmemişsinizdir."

"Hayır. Ve böyle bir kayıp hayatım boyunca bir daha yaşamayı düşündüğüm bir şey değil, bu yüzden umarım tekrar yolumu bulmam gereken bir şey değildir. Ama oldu, hasar verildi. Belli ki çok derinlere iniyor ve dürüst olmak gerekirse," diye iç geçiriyor, "bunu nasıl düzeltebileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Çok kızgın, çok içine kapanık. İlişkimizi onarmak *istemiyor* ve kesinlikle annenle evlenmemi istemiyor. Tarihsel olarak, Landon bir şeyi istemediğinde, istediğini elde etmek anlamına geliyorsa kaçınmayacağı hiçbir şey yoktur. Tarihsel olarak, hiçbir şeyin yoluma çıkmasına *izin vermem* ama..."

"O senin oğlun. En ideal rakip çünkü karşılık veremeyeceğin kişi o."

Suratsızca başını sallıyor. "Kesinlikle."

Bir an sessiz kaldım, söyleyeceklerimi takdir edeceğinden emin değildim, ama söylemenin bir zararı olmayacağına karar verdim. "Bence Landon'ın gömülü çok fazla acısı var. tüm o öfkenin altında. Belki de sizin tarafınızdan desteklendiğini ya da dahil edildiğini hissetmiyordur. Belki de daha fazlası... onu burada istemediğinizi hissediyor. Ve bunu anlıyorum, çünkü dönüştüğü kişi çok zor ve hatta bazen tehlikeli. Beni zarardan korumaya çalışmakta kesinlikle haklısınız ve zarara dönüşmesi *onun hatası*. Tüm kötü dürtülerine boyun eğmek zorunda değildi, bunun üzerine çıkmak için çaba sarf edebilirdi, ancak suçu ona atmak burada hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Kimin ne için hatalı olduğu önemli değil. Kesin olarak söyleyebilirim ki beni ya da annemi 'ailenin bir parçası' olarak görmüyor ve bu işin yürümesi için bunu düzeltmemiz çok önemli görünüyor. I Sizi temin ederim, işleri bu yöne itme çabalarımda mutlak bir azizin sabrını sergiliyorum, ancak bunu tek başıma yapamam. Onu düzeltemem. Çok fazla hasar var ve bunların hiçbirine ben sebep olmadım."

"Annesi ilk vefat ettiğinde onu terapiye gönderdim ama hiçbir işe yaramadı. Onunla tek kelime bile konuşmadı."

Bu beni şaşırtmadı.

"Şimdi, içmeye devam." Başını sallıyor. "Bilmiyorum. Rehabilitasyona ihtiyacı var mı bilmiyorum. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama umursadığımız sürece bu doğru yönde atılmış bir adım, değil mi?"

Hayden'ın bakışları tekrar bana kayıyor.

"Neden kolay bir şeyle başlamıyoruz? Aile yemeğinin bu olabileceğini düşünmüştüm ama değilmiş. Bu sefer evde kalmalıyız. Annem ve ben evde film geceleri yapmaktan her zaman keyif almışızdır. Abur cubur yiyip film izleriz ve en iyi tarafı da kimsenin fazla konuşmasına gerek kalmaz, hep beraber oluruz. Bu iyi bir ilk adım olabilir ve Landon'ın patlamadan ya da... kaçıp çeşitli adi suçlar işlemekten atlatabileceği bir şey gibi görünüyor."

Hayden gülümsüyor. "Kulağa ucuz geliyor. Bunu sevdim."

Başımı sallıyorum, başlangıçta planımın onaylanmasına kapılıyorum, ancak Landon'la her ikimizin de ebeveynlerinin önünde bir film izlemek zorunda kalacağımı ve muhtemelen bunun yanlış gidebileceği birçok yol olduğunu fark ettiğimde bu hızla kayboluyor.

Ama Hayden rotasını çoktan belirlemişti, o yüzden öne doğru oturdu. "Yarın yaparız." Çok işveli bir tavırla masasının çekmecesini açıyor ve bir dizi anahtar çıkarıyor. Onları bana uzatıyor.

Şaşkın gözlerle elimi uzattım ve o da bana verdi. "Nedir bu?" Dikkatle sordum.

"Yeni arabanın anahtarları. Annemle baktığın Prius'u sana ben aldım. Çok yüksek puan aldı. Mükemmel seçim."

"Um... Hayden, bana araba almak zorunda değildin."

Sanki bana yeni bir çanta almış gibi el salladı. "İhtiyacın vardı. Artık bir tane var. Ne yazık ki okulda size ayrılmış bir yer ayarlayamayacağım, çünkü bu yıl için ayrılan yerler çoktan doldu. Eğer senin için önemliyse birkaç telefon görüşmesi yapabilirim ama bu biraz zaman alabilir. bedava bir tane."

Başımı salladım. "Öyle değil. Teşekkür ederim ama... Herkes gibi ben de otoparka park edebilirim."

"Eğer annen sorarsa..."

"Ona teklif ettiğini söyleyeceğim."

Göstermelik bir baş sallama. Hafif bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sanırım ikinizin de yeniden bir araya gelmeye ve evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var.

Sana bu gece için sahildeki bir spa merkezinde oda ayırttım. Gemma ayrılmak ister ve en iyisi ona izin vermektir, böylece kazmaz, ama bir hareket değil, sadece bir mola. Sahildeki güzel bir terasta güzel bir akşam yemeği yiyeceksiniz, vücutlarınızı rahatlatmak için spa uygulamalarının keyfini çıkaracaksınız; biraz kız kıza vakit geçireceksiniz,

Belki sahile gideriz. Rahatlayın ve gevşeyin, böylece yarın ikiniz de zinde ve film gecemiz için hazır olursunuz. Belki anneniz siz taşınmadan önce olduğu gibi sizinle daha fazla bire bir zaman geçirdiğinde, bazı şeyler hakkında daha iyi hissedecektir."

"Bence bu kulağa çok hoş geliyor, Hayden. Teşekkür ederim."

"Sanırım bayi bugün erken kapanıyor ama yine de alabilmemiz için anahtarları teslim ettirdim. Anneniz işten çıkar çıkmaz sizi arabayı almaya götüreceğim ve siz de onu spa'ya götüreceksiniz. İkinize de Landon'dan tam gün izin vermeyi tercih ederim, bu yüzden o yokken onun için bir gece çantası hazırlamanın sakıncası yoksa..."

"Elbette, bunu yapabilirim."

"Mükemmel. Kendiniz için de bir tane hazırlayın, biz de onu kapıda karşılayalım ve arabaya biner binmez onu yolcu edelim."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

"Bu konudaki yardımın için minnettarım Parker. Ve senin sağduyun. İkimizin de anneni korumak istediğimizi biliyorum ama lütfen kendinize de dikkat edin. *Bir şeye* ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak. Bu konuda yalnız olduğunu hissetmeni asla istemiyorum. Dediğin gibi, aynı takımdayız ve ikimiz de neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda oldukça gerçekçi bir fikre sahip görünüyoruz."

Bunu tekrar söyleyebilirsin.

"Film gecesi öneriniz için de teşekkür ederim. Bu birleşmeyi nasıl daha kolay hale getirebileceğimize dair başka fikirleriniz olursa, paylaşmaktan çekinmeyin. Fikirlerinizi almaktan her zaman mutluluk duyarım."

Bakışlarını eğlenerek karşılıyorum. "Annemle konuşurken bundan bir birleşme olarak bahsetmemenin faydası olabilir."

"Elbette." Belli belirsiz gülümsüyor. "Ama şu anda seninle konuşuyorum."

Hayden bize Baymont Beach Resort'ta bir junior süit ayırttı, bu da bize tam bir daire ayırttığını söylemenin süslü bir yolu.

Junior süitten bir adım ötesi nedir bilmiyorum çünkü bu oda inanılmaz.

Dolu bir bar, bir oturma odası, içeride bir yemek alanı ve balkonda bir tane daha var. Her oda okyanus manzaralıdır ve sürgülü kapılar açıkken kıyıya vuran dalgaları duyabilir ve tuzlu okyanus esintisini teninizde hissedebilirsiniz.

Burası mükemmel bir yer.

"Burada yaşayabilir miyiz?" Balkonda durup okyanusu seyrederken anneme şaka yapıyorum.

Annem kolunu omzuma doluyor ve başını benimkine yaslıyor. "Keşke. Dün gece o partiye gittiğinden beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum." Bana bakıyor, bakışları araştırıyor ama sesi nazık. "İçimde kötü bir his var."

Rahatlamak için yeterince zamanım oldu ve Hayden haklıydı. burası yardımcı oluyor. Kendimi stresli, gergin ya da yalan söylüyormuş gibi hissetmiyorum.

-Öyle olduğumu bildiğim halde ona "Parti iyiydi anne. Her şey yolunda."

"Öyle olmasaydı bana söyledin,
değil mi?" "Tabii ki söyledim."

Yalan gibi gelmiyor çünkü üstesinden gelemeyeceğim bir şey olsa elbette ona söyledim.

Dün gece kıl payı kurtulmuş olabilirim ama üstesinden geldim. Ayrıca bir yetişkinle bu konuyu konuştum. Sadece onunla değil.

Annem her zaman biraz aşırı korumacı olmuştur, ama Hayden benim kararına güvenmeye daha istekli. Ne düşündüğümü gerçekten dinlemeye istekli.

ve kendimi rahat hissettiğim riskleri almama izin verin.

Annem riskten daha çok kaçınır.

Bu konuları onunla konuşmayı tercih ettiğimi duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum. O adamla evleniyor olabilir ama ben neredeyse yetişkin sayılırım. Ebeveynliği paylaşmak zorunda kalacağını düşündüğünü sanmıyorum. onunla birlikte sorumluluklar.

"Dinle, Landon'la yaşamanın dünyanın en kolay şeyi olmadığını biliyorum. Olmayacağını biliyorduk," diye hatırlatıyorum ona. "Ama bu konuda açık fikirli olmaya karar verdik ve bir hafta sonra ayrılmak ona gerçek bir vuruldu."

"Açık fikirli, evet. Ama sadece herhangi bir tehlike altında olduğunuz noktaya kadar. Bu her şeyi kapatır."

"Tehlikede değilim anne. Her şey kontrolüm altında."

Annem başını sallarken bana bilmiş bir bakış atıyor. "Tatlım, bildiğini düşündüğünü biliyorum ama burada bulunduğumuz bir hafta boyunca gördüğüm tek şey Landon'ın serseri mayın olduğunu. Gitmek için seni havaya uçurmasını beklemeyeceğim. Hayden'in anlattıklarına bakılırsa Landon'ın en azından başlangıçta medeni olmaya çalışmasını beklerdim ama hiçbir çaba göstermedi. Eğer bu onun en iyi haliyse, en kötü halini görmek istemiyorum ve kesinlikle *senin* de görmeni istemiyorum."

Başımı salladım. "Bunu bizim için kolaylaştırmaya çalışmadığına katılıyorum, ama onun için de kolay olduğunu sanmıyorum. Bu senin hatan değil, ama bence babası tanımadığı bir kadını eve taşıyor... Bence bu onu rahatsız ediyor. onu."

Annem bir şey söylemiyor, ben de bunu ilerleme olarak kabul ediyorum.

"Hayden'a birlikte bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim." "Aile yemeği gibi mi?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Aile yemeği planlandığı gibi gitmedi," diye kabul ediyorum. "Ben bir Film gecesi. Yarın eve gittiğimizde. Normal ailelerin yaptığı, çalıntı ya da başka türlü alkole erişimin olmadığı ve birlikte çöküp yanmayan bir şeyler yapabileceğimiz bir şey. İhtiyacımız olan şey bu."

Başarılı bir etkileşim. Bir galibiyete ihtiyacımız var. Belki Landon bu yeni aile biriminde başarılı bir deneyim yaşar ve her şeyin kötü olmadığını ve yok etmesi gereken bir şey olduğunu anlarsa... belki böyle bir pislik olmaktan vazgeçer. Belki o zaman daha açık fikirli olur. Ama ilk adım ona başarılı bir aile etkinliği sunmak. *Hepimize* başarılı bir aile etkinliği yaşatmak."

Annem bana şüpheyile bakıyor. "Sence film gecesi işe yarar mı?"

Omuz silkiyorum. "Hepimizin aynı odada olduğu ama çoğunu konuşmadığımız bir şey yapmamızın zararı olmaz. İşlerin ters gitmesi için daha az fırsat olacak gibi görünüyor."

Annem gülümsüyor. "Ne kadar umut verici. Hepimiz sessiz kaldığımız sürece iyi geçinmemiz mümkün olabilir."

"Bundan sonra sessiz sinemayı deneyeceğiz," diye şaka yapıyorum.

"Belki hep birlikte pandomim okuluna gidebiliriz," diye öneride bulundu.

"Aile uykusu. İyi bir uykuyu kim sevmez ki?"

Annem gülümsüyor ve yüzündeki yumuşaklıktan onu ikna ettiğimi anlıyorum. "Pekâlâ. Rahat olduğundan eminsen ve durum değişirse *bana* haber vereceğine *söz verirsen*."

Boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorundayım. Gerçeği eğip bükmek başka bir şey, sözünden dönmek başka bir şey gibi geliyor.

Ama kendime bu dilde çok fazla hareket alanı olduğunu söylüyorum. Rahatlık seviyem yoruma açık, değil mi? Rahatlık seviyesi Ne? Çivi yatağında mı uyuyorsun? Evet, ona kıyasla çok rahatım.

Bunun bir boşluk olduğunu biliyorum ama neyle başa çıkabileceğimi de biliyorum, Landon'la tek başıma gayet iyi başa çıktım. Düşük riskli bir sistem mi? Hayır. İşlerin daha da kötüye gitme ihtimali var mı? Elbette var.

Ama daha iyi olma şansları da var ve ona söylediklerime gerçekten inanıyorum. Bir başarının Landon'ı farklı bir yöne itebileceğine gerçekten inanıyorum. Ona neden hep birlikte yaşamamızın onun için iyi bir deneyim olabileceğini göstermek için zamanımız ya da fırsatımız olmadı (adil olmak gerekirse, çünkü bize fırsat vermeyi reddetti).

Bana işkence etmek için daha fazla fırsatı olması dışında, ama umuyorum ki hep birlikte bir aile olmamızın başına gelebilecek en kötü şey olmadığını anladığında bu da sona erecek.

"Tabii ki yaparım," diyorum ona. Kendimi suçlu hissetmeme neden olduğu için bu konuyu fazla uzatmak istemiyorum, bu yüzden okyanusa son bir kez bakıp iç çekiyorum. "Artık aşağıya insek iyi olacak. Masajdan önce tuhaf spa sularını denemek istiyorum."

"Suya meyve koymayı hiç anlamadım. Su bu haliyle de lezzetli, sadece buna gerek yok."

"Özellikle de fincan buzla doluysa. Mmm."

Annem kolunu omuzlarıma doluyor ve bana sarılıyor, sonra da akşamki şımartmaya hazırlanabilmek için içeri giriyoruz.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm On Dört

Landon

"Bu sefer aptalca bir şey yapmamaya çalış."

Kuzenime bakıyorum, bana almayacağımı bildiği bir öğüt verirken çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Yakalanmamaya çalış, demek istiyorsun."

Malek başını sallar. "Onda ne gördüğünü asla anlayamayacağım. kızım."

Arabanın kapısını açarken "İşte bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz," diye yarı şaka yapıyorum.
ve kendimi onun pırıl pırıl beyaz Aperta'sından dışarı bıraktım. Kapı dışarı ve yukarı doğru açılıyor, ben de kapıyı itmeden önce elimi yarım yamalak bir veda el sallaması için kaldırıyorum.

Garaj yoluna çıkmamı beklemedi. Spor çantamı omzuma atıp araba yolundan eve doğru ilerliyorum.

Kapıyı açar açmaz pişen yemeğin kokusunu aldığımında hiç şaşırmadım. Akşam yemeği vakti ve eminim babam ve yeni küçük ailesi takılmak için sabırsızlanıyordur.

İlk seti almaya başlarken kendi düşüncelerime gözlerimi deviriyorum. merdivenlerden sağa dönüyorum, böylece tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmıyorum, ama Antonia'nın bana seslendiğini duyunca duruyorum.

Kaşlarımı çatarak mutfağa doğru ilerliyorum.

"İşte buradasın," diyor bana sıcak bir gülümsemeyle. "Baban içeri girdiğinde seni yakalamamı istedi. Bu gece sadece sana yemek yapacağım, o yüzden en sevdiğinden yapıyorum."

"Yalnız mı yiyeceğim?"

"Baban akşam için dışarı çıkıyor. Gitmeden önce sizinle çalışma odasında konuşmak istiyor."

Kaşlarını çatarak, "Kızlar nerede?" diye sordum.

Antonia omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Baban içeri girip giremeyeceğini sordu ve ben de boşum, işte buradayım."

Gemma'nın arabası garaj yolunda, yani burada olmalarını bekliyordum. Sanırım Parker hâlâ Hannah'larda saklanıyor olabilir ama bir şeylerin ters gittiği kesin.

Babamın çalışma odasının kapısı kapalı. İçeri girmeden önce kapıyı tıklatıyorum, ben içeri girdiğimde kafasını kaldırmış bakıyor, yüz ifadesi asık.

"Neler oluyor? Gemma yemek yapmaktan bıktı mı? Antonia neden cumartesi günü burada?"

Babam masasının karşısındaki koltuğa oturmamı işaret ediyor.

Bu lanet koltuktan hep nefret etmişimdir.

Çocukken bile, azarlayan kendisi olduğunda beni azarlamak için ofisine getirirdi. Annemin farklı bir yaklaşımı vardı. Daha az çatışmacı. Böyle şeyleri onun halletmesini tercih ederdim.

Neler olduğunu öğrenmek istediğim için oturuyorum ama çantamı gürültüyle yere bırakıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ki burada olmaktan mutlu olmadığımı anlasın.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama öylece oturup beni izliyor. "Ne?" Şak diye söyledim.

"Kızların burada yaşamasını istemediğini açıkça belirttin. Bir kez daha istediğini elde ettiğin için seni tebrik etmem gerektiğini düşündüm. Gemma buraya taşınmanın bir hata olduğuna ve Parker'la birlikte eski evlerine geri dönmeleri gerektiğine karar verdi."

Kalbim bir an için durdu. Çok telaşlı görünmek istemiyorum ama... "Bir hafta oldu."

"Evet." Acımasızca başını

sallıyor. "Parker ne yaptığını

söyledi?"

Bakışları zaten soğuk ama bunu sorduğumda birkaç derece düşüyor. "Parker ona bir şey yaptığını kimseye söylemedi. Söylemeli miydi?"

"O zaman neden gidiyorlar?"

"Neden gittiklerini biliyorsun. Aslında, muhtemelen benden daha doğru bir fikre sahip olduğunuzu söyleyebilirim. Her neyse, bitti sayılır. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne yani? Nişan iptal mi oldu? Gemma'nın arabası hâlâ dışarıda park halinde."

"Duygusal bir gündü. Gemma ve Parker'ın biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Onları gece için bir spa merkezine gönderdim çünkü Gemma'nın fikrini değiştirmeye çalışıyorum ama bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Gemma tatlı, yüzleşmekten nefret eden bir ruh ama kızını korumak için yapmayacağı şey yok. Eğer bu benimle evlenmemesi anlamına geliyorsa, o zaman... işte bu anlama geliyor."

Tüm soğukkanlılığına rağmen, tenimin altındaki ısıya bakılırsa odadaki sıcaklık artıyor gibi görünüyor. "Ne yani? Öylece gitmesine izin mi vereceksin? Bu dansçı kızın senin için İsa'nın bir sonraki gelişi olduğunu sanıyordum. İki dakika sonra evlenme teklif ettin, şimdi de çekip gitmesine izin verip işi bitirecek misin?"

"Açıkçası istediğim bu değil Landon, ama onu tutsak tutabileceğimden de değil," diyor kuru bir sesle.

Bana pes etmekten bahsediyormuşsunuz gibi geliyor ama ben öyle demiyorum.

"Ona güven vermeye çalıştım ama bana inanmıyor. Başlangıçta taşınmasını sağlamak için bir sürü boş vaatle bulunmak zorunda kaldım ve bunları yerine getirmedim, bu yüzden elimde fazla bir koz yok. Her girişimimi reddettin. ve sen her fırsatta sorun çıkardın. Ona her şeyin düzeleceğini söyleyemem. Artık bana inanmıyor. Başka ne yapmamı isterdin?" diye soruyor, sesi çoktan pes etmiş gibi çıkıyor.

İnanılır gibi değil.

"Ne zaman böyle bir korkağa dönüştün?" diye soruyorum. Gözleri parlıyor ama cevap vermesine fırsat vermiyorum. "Şahsen Gemma umurumda bile değil, ama yıllar boyunca çıkmadıktan sonra *onunla evlenecek* kadar hoşlanıyorsan, umurunda olduğunu varsayıyorum. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap.

onu burada tutmak için. Lanet olası evini yak. O zaman geri dönecek bir şeyi kalmaz."

Babam bana baktı. "Bu yasadışı."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru, üzgünüm. Evini yakması için *başka* birini tut. Onunla birlikte olduğundan emin ol ki senin yapmadığını anlasın."

Kendine rağmen dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sanırım bu da işleri halletmenin bir yolu - eğer bir orman yangını başlatmaktan endişe etmiyorsam."

"Lanet bir balerini kontrol edemediğine inanmayı reddediyorum. Aynı kadından bahsediyoruz, değil mi? Yaklaşık bir metre boyunda, üç kilo ağırlığında, lanet bir köy faresinin korkutma faktörüne mi sahip? Yemin ederim bir örümceğin onun önünde yürüdüğünü ve küçük bir dans yaptığını gördüm çünkü o kadar korkusuzca."

Babam gülümsüyor. "Kıbarlığı onun en sevdiğim yönlerinden biri."

"Öyleyse kullan. Nazik olmaktan çok uzaksın. Canavarı serbest bırak. Ne bekliyorsun lan?"

"Sanırım denemediğim birkaç şey var."

"Öyleyse dene," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde. "Aman Tanrım. Bu roket bilimi değil."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları duyuyorum.

Orada oturan adama bakıyorum, sözde en yeni yüksek değerli ödülünü kaybetmenin eşiğinde olan bir adam için hiç de paniklemiş görünmüyor.

Beni hazırlıksız yakaladı ve geçmişte yaptığı Makyavelist saçmalıklardan herhangi birini yaptığından şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu, ama şimdi fark ediyorum... takım elbise buruşuk değil. Saçının bir teli bile yerinde değil. Bir saniyeliğine de olsa, gerçekten de kendi işine bakmayı düşünseydi, beklediğim gibi bir sıkıntı belirtisi yok.

Gelin adayını onu terk ediyordu.

"Gitmiyorlar."

Cevap vermiyor, sadece beni izlemeye devam ediyor.

"Bir şeyler bulmalıydın. İlk hamleniz yenilgiyi kabul edip yolunuza devam etmek değil."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Başımı sallıyorum, lanet bir tuzağa doğru yürüdüğümü fark ediyorum. "Sadece umursayıp umursamayacağımı görmek istedin."

"Yalan söylemeyeceğim, bunu yaptığınızı görmek beni rahatlattı."

Şimdi sinirlendim. "Evet, eminim öylesindir."

"Tamamen bir tatbikat değil," diyor, üzgün çuval rolünü bırakıp öne doğru oturuyor ve ellerini masasının üzerinde birleştiriyor. "Gemma bugün erken saatlerde bana taşınmak istediğini söyledi. Biraz uğraştık ama Parker ve ben onu vazgeçirmeyi başardık. *Bu seferlik*. Ama o böyle hissediyor, Landon. Bu hafta olduğu gibi devam edemeyiz. Eğer devam edersek, sana söz veriyorum, en iyi çabalarım bile onları burada tutamayacak."

Ona ters ters bakıyorum, kollarım hâlâ bağlı.

"Eğer onları kalmaya ikna edeceksek, yardımınıza ihtiyacım var."

Samimi görünüyor. Babamın en son ne zaman benden bir konuda yardım istediğini hatırlamıyorum. Sanırım ona yardım etmemi beklemiyor, ama ortak bir çıkarımız olduğundan emin olmak için manipülatif saçmalıklarını çoktan yaptı.

"Parker ve annesinin önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde taşınmasını gerçekten istemiyorsanız, daha fazla çaba göstermeye başlamalısınız."

"Benim duyduğum, eski evlerini yakıp yıkın ki başka seçenekleri olmasın ve kalmak zorunda kalsınlar."

Bana öylece bakıyor ama ciddi olabileceğimi anlayınca ses tonu sertleşiyor. "Sana kesinlikle bunu yapmanı söylemiyorum."

"Bilmiyorum, bir erkeğin ellerini temiz tutmak için söyleyeceği bir şeye benziyor." Ona göz kırptım. "Merak etme. *Bunu yapmayacağım*."

"Landon."

Biraz gülmekten kendimi alamıyorum. "Kahrolası evi yakmayacağım. Henüz değil. Ama Gemma'yı mutlu etsen iyi olur, çünkü aklımdan

Şimdi aklımda, yani..."

Bana bakıyor, hâlâ etkilenmemiş gibi, ama devam ediyor. "Parker ailece bir şeyler yapmamızı önerdi."

"Evet, geçen sefer iyi gitmişti."

Bakışları üzerimde daralıyor. "Evet, peki bu kimin hatasıydı?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu sefer bir film gecesi yapmak istiyor. Kızlar evde olmayacak. Bu gece tatil köyünde kalacaklar, böylece enerji toplayıp eve zinde dönebilecekler. Ama yarın çaba göstermeni istiyorum Landon. Lütfen Gemma'ya karşı nazık ol. Filmi bizimle izle, sonra odana gidip istersen bizi görmezden gelebilirsin ama Gemma'nın iyi bir deneyim yaşamasına ihtiyacım var. Her şeyin yoluna girebileceğine dair umudunu tazeleyecek bir şey. Senden ona arkadaşlık bileziği yapmanı ve saçlarını örmeni istemiyorum ama lütfen bir geceliğine sorun çıkarma."

Öne eğilip çantamı alırken sırtıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Merak etmeyin. En iyi şekilde davrandığımdan emin olacağım."

Alaycı ses tonum ona yeterince güven vermemiş olmalı, çünkü ben kapıya yönelirken, "Umarım öyledir. Burada tehlikede olan çok şey var Landon ve bazı hasarlar geri alınamaz."

Bana bunu söylemesine acı acı gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, baba. Biliyorum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Beşinci Bölüm

Parker

Patlamış mısır tuzlanıp iki kaseye eşit olarak dağıtıldıktan, şekerler açılıp sehpanın üzerinde bekletildikten ve bir sürü içecek sıraya dizilip açgözlü tüketimimizi bekledikten sonra, nihayet ailece film gecesinin başlamasına hazırız.

Çoğunlukla. Landon

burada değil.

Öyle olması gerekiyordu tabii ki.

Onun katılımı aile filminin en önemli parçasıydı.

Gece.

Ama filmin başlaması gereken saatin 20 dakika geçmesini bekledik. ve o hala burada değil.

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim.

Annem de şaşırmadı ama Hayden ve benim kadar hayal kırıklığına uğramadı. Artık hepimiz rahat bir gece geçirebilir ve Landon'ın maskaralıkları hakkında endişelenmek zorunda kalmayabiliriz.

"Ne izliyoruz?" Yeşil patlamış mısır kaseyle birlikte rahat koltuk minderlerine gömülürken soruyorum.

Annem ve Hayden mavi kâseleriyle birlikte ortadaki koltukta oturuyorlar. "Henüz emin değilim," diyor annem Hayden'a bakarak.

Hayden telefonunu bir kez daha kontrol ettikten sonra iç geçirir. "Henüz karar vermemiştim. Landon'a ne izlemek istediğini soracaktım. Sadece biz olduğumuza göre, sanırım sizin de fikrinizi söylemeniz gerekecek. Ben *Goodfellas* ya da *The Departed*'ta karar kıldım."

"Oh, iyi seçimler," diyor annem, etkilenmiş bir ifadeyle.

Birkaç parça patlamış mısır aldım. "İkincisini izlediğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Hayden kaşlarını kaldırarak soruyor. "O zaman izlediğimiz şey bu. Seni eğitmek zorundayım."

"Ne hakkında?"

"Yasadışı şeyler," diye cevaplıyor annem.

"İş yerinde bunu yeterince yapamıyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Ben pek çok ilgi alanı olan bir adamım. Yasadışı faaliyetler de bunlar arasında yer alıyor."

Baba gibi, oğul gibi, sanırım.

Hayden oturma odasındaki devasa televizyonu çalıştırırken belli belirsiz gülümsüyorum. "Ben hâlâ bunu medya odasında yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Tam anlamıyla bunun için var," diyor.

Asıl planımız buydu ama Landon'ı bekliyorduk. alt kattaki kanepede. O kadar uzun süre bekledik ki, annem filmi izlemek için burada kalmamızı önerdi.

"Evinizde bir sinema salonu olması çok tuhaf," diyor annem. "Eğer burada sinemaya gidebiliyorsak, neden bir daha sinemaya *gitmemiz* gerekiyor ki? Bunun özel bir gezi olması gerekiyor. Aile film geceleri oturma odasında yapılmalı."

"Ama medya odasında surround ses sistemi ve daha büyük bir televizyon var."

"Ve rahat sinema koltukları," diye ekliyorum, bu konuda Hayden'ın tarafındayım. "Ve karanlık," diyor Hayden. "Filmler karanlıkta daha güzeldir."

"Oturma odasındaki ışıkları kapatabiliriz," diyor annem kibarca, kımıldamak istemiyordu. "Siz ikiniz bana karşı birleşseniz de birleşmeseniz de burada aile filmi gecesi olacak."

Hayden dramatik bir şekilde iç geçiriyor. Aile kavgasının eğlenceli yeniliğine gülümsüyorum ama ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda gülümsemem düşüyor ve kalbim sıkışıyor.

Olabilecek tek bir kişi var.

Hayden kuru bir ifadeyle, "Sonunda ortaya çıkman ne güzel," diyor.

Landon televizyona bakıp açık olduğunu görünce, "Evet," diye kısa ve öz bir yanıt veriyor. "Kibar olmak. Ben bununla tanınırım."

"Biz de tam bir film seçmek üzereydik."

"Sonra da psikopatlar gibi tüm ışıklar açıkken mi izleyelim?"

Hayden gülümsüyor. "Ben de tam kalkıp ışıkları kapatmak üzereydim aslında. Hâlâ ayakta olduğuna göre sen yapabilirsin."

Landon ışığa vuruyor ve oda birdenbire çok daha karanlık oluyor. Köşedeki mutfaktan ve sağ tarafımızdaki pencere duvarından hâlâ biraz ışık sızıyor. Hayden kumandadaki bir düğmeye basıyor ve hafif bir mekanik ses dikkatimi çekiyor. Başımı çeviriyorum ve panjurların ay ışığını engellemek ve odayı daha karanlık hale getirmek için otomatik olarak alçaldığını izliyorum.

Ben de film izlerken genellikle karanlık bir odayı tercih ederim, ancak şimdiye kadar yaşadığımız her etkileşim nedeniyle, Landon ile karanlık bir odada olmak beni tedirgin ediyor.

Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum çünkü ailelerimiz de bizimle birlikte, ama aramızdaki mesafe azaldıkça ciğerlerim de küçülüyor.

Yanıma geldi ve onun için ayırdığımız boş kanepeye baktı. Üzerine oturmak yerine, hemen *yanımdaki* kanepeye çöktü.

Karnım sinirden zangır zangır titriyor ama daha dik otururken endişemi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum. "Um... Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre aile film gecesi," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Bunu bilmemene şaşırdım. Bu senin fikrindi, değil mi?"

"Şurada bomboş bir kanepa var," diye işaret ediyorum, onun için ayırdığımız koltuğu göstererek.

"Ah, ama patlamış mısır sende."

Benden birkaç santim uzakta olan ona bakıyorum ve o da gülümsüyor, yeşil gözleri muziplikle dans ediyor.

Koluma kasten dokunarak yanımdan geçiyor ve ağzına atmak için birkaç parça patlamış mısır alıyor.

"Nefis," diyor, sırf benimle alay etmek için.

Nefesindeki alkol kokusunu aldığımda kalbim sıkışıyor.

Olamaz.

Bu işin iyi gideceğine dair tüm umutlarım pencereden uçup gitmeye çalışsa da elime bir çekiç ve çivi alıp yakalayabildiğim kadar çok parçayı yere.

Bu iş iyi gitmeli. Olmak zorunda. Annemin onun hakkındaki fikrini değiştirme şansım azalıyor.

"İyi," diyorum, sanki rahatsız olmamış gibi. "Zaten bunların hepsini yiyemezdin. İstedğin kadar ye."

Açgözlülükle bir avuç daha alarak, "Oh, alacağım," diye beni temin ediyor. İçimde patlamış mısırdan bahsetmediğine dair kötü bir his var.

Hayden bu potansiyel enkazı tekrar rotasına sokmaya çalışır. "Sanırım *Köstek*'e devam edeceğiz."

"Bana uyar," diyor Landon.

Ebeveynlerimizin onun burada oturmasının sorun olup olmadığından emin olmak için beni izlediklerini hissedebiliyorum, bu yüzden onun bu kadar yakınımda olmasından duyduğum rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum ve televizyona dönüyorum.

Bu *imkansız*.

Çok yaklaştığı için beni sinirlendirmek için yer değiştirdiğini ve hareket ettiğini şimdiden hissedebiliyorum. Patlamış mısırı ona vermeyi düşünüyorum, böylece sürekli uzanmak zorunda kalmayacak, ama eğer yapmazsam annem bir şeyler olduğunu anlayacak artık iştahım yok. Film gecesi için bir şeyler hazırlamaya başladığımızdan beri durmadan patlamış mısırdan bahsediyorum.

Hayden filmi başlatıyor ve Landon kolunu arkamdaki kanepenin arkasına sarkıtabilmek için pozisyonunu değiştiriyor.

Kolunu neredeyse bana dolamışken tüm vücudum geriliyor ama kendime ailelerimizin önünde çılgınca bir şey yapmayacağını söyleyip duruyorum.

O deli, ama *o kadar* da deli değil.

En azından ayıkken *o kadar* da deli değil. Ki şu anda değil.

Sorun yok. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek.

Buna inanmak için kendimi zorluyorum ama daha filmin jeneriği bitmeden parmaklarını ensemdede hissediyorum. Parmak uçlarını çok hafifçe hassas noktamda gezdiriyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Dikkat çekmemeye özen göstererek yavaş ve sabit bir nefes alıyorum. Kurnazlık yapmaya çalışarak kürek kemiklerimi ve duruşumu değiştiriyorum, elini kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Tek yaptığı elini sırtımda gezdirmek.

Parmakları sütyenimin askısına gidiyor ve onu sırtımdaki kumaş şeridine kadar takip ediyor. Ebeveynlerimize ne yaptığını belli etmeden elini üzerimden çekmek için farklı şekillerde hareket etmeyi deniyorum ama piç kurusu utanmıyor ve parmaklarını kopçanın altına sokuyor.

Kancayı çözemeden kaseyi kucağına koyuyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. "Landon'a içecek bir şey almadığımızı fark ettim. Susamış görünüyorsun," diyorum.

Sırıttıyor. "Öyle mi? Ne kadar iyi bir kızsın, ihtiyalarımla bu kadar yakından ilgileniyorsun. Güzel, soğuk bir bardak limonataya ne dersin?"

Soğuk bir şeye ihtiyaı var, tamam mı? Belki bir duşa.

"Buzdolabında hiç yok," diyorum çünkü akşam yemeği için biraz almaya gittiğimde sürahinin olmadığını fark ettim.

"O zaman bana da yap."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor ama annemin araya girmek üzere olduğunu hissedebiliyorum ve bunu yapmasını istemiyorum. Zaten tek bir iyi nedeni olmadan ondan hoşlanmıyor. O kadar da büyük bir mesele değil, sadece, bilirsiniz, gururum için *dehşet verici*.

Acısını hafifletmek için anneme ve Hayden'a bakıyorum. "Limonata kulağa hoş geliyor aslında. Başka isteyen var mı?"

Hayden oğlunu temkinli bir şekilde izliyor. "Parker senin hizmetçin değil, Landon.

Biraz terbiyeye ne dersin?"

Bu noktada lütfen kelimesini silah haline getirmiş durumda, bu yüzden aslında bir daha söylememesini tercih ederim. Daha önce de benimle alay ettiği için bunu yapmasını bekliyordum ama Landon bana dönüp baktığında, "Kahretsin. Terbiyesizlik etmek istemem. Seninle mutfığa gelmemi ister misin? Sana yardım edeyim mi?"

"Hayır," dedim açıkça. "Sanırım limonata yapmayı kendi başıma halledebilirim." Bakışlarım annem ve Hayden'a kayıyor. "Bir dakikaya geliyorum."

Taze bir sürahi limonata hazırlarken Hannah'ya mesaj atıp Landon'ın beni kişisel Külkedisi olarak görmesinden yakınıyorum. Ayrıca buraya gerçekten gelmediğinden emin olmak için gözümü dört açıyorum. Bana yardım ederdi, tamam, ama o elin istediğim yerde olacağını sanmıyorum.

"Ah, bu berbat, üzgünüm," diye sempatik bir şekilde mesaj atıyor.

"Geç geldi ve içki içiyordu. Cüretkârlık konusunda hiçbir eksiği yok ve bu konuda biraz endişeliyim."

"Sorumlu bir arkadaş olarak bunu söylemek zorundayım. Belki de partide olanları annene anlatmalısın."

Önerisini hiç düşünmeden reddediyorum. "Bunu yapamam. Ama film bittikten ve ailelerimiz yattıktan sonra odama girmesinden endişe etmesem kendimi daha iyi hissederdim. Yarın okul olmadığı için yatıya kalma şansın var mı?"

Cevap vermesi bir dakika sürüyor, ben de üst dolaptan iki bardak alıyorum.

Sonunda, "Yapabilirim ama ev işlerimi bitirene kadar olmaz. Ve eğer sabah onlara kahvaltı hazırlamak için burada olmayacaksam, gitmeden önce bu gece bir şeyler hazırlamam gerekecek. Kek, yumurtalı kek ya da başka bir şey."

"Sorun değil. Zaten Köstebek'e yeni başladık, yani bolca vaktiniz var."

Cebimde telefonum ve iki bardak limonatayla oturma odasına geri dönüyorum. Boş kanepeye oturmak istiyorum ama annemin ne kadar endişeli olduğunu görebiliyorum. Sırf ben olduğum için rahatsızım.

Oturduğumda Landon'ın oturduğu kanepeye oturuyorum ama bana dokunamasın diye birkaç minder uzağa oturuyorum.

"Herkes iyi mi şimdi?" Hayden soruyor.

Landon limonatasından bir yudum alır. "Mm. Lezzetli." Sonra, sırf benimle alay etmek için, "Teşekkürler, Parker." diyor.

Sesinin normal bir şey söylemesi bile beni geriyor, bu yüzden filme girmeden önce kendimi tüm bunların sonunda bir sığınak olacağına ikna etmeye çalışıyorum.

Telefonumu çıkarıp anneme soruyorum: "Filmi izledikten sonra Hannah geceyi geçirmek için bize gelse olur mu?"

"Tabii ama o zamana kadar epey geç olur. Bu film iki buçuk saat sürüyor."

Tabii ki öyle.

"Biliyorum," diyorum, çünkü amacım açısından bunun bir önemi yok. "Tavan arasındaki ikiz yatakta pek iyi uyuyamıyor ve ona henüz buradaki odamı göstermedim. Yarın okul olmadığı için onu bu gece misafir etmenin iyi olacağını düşündüm ve buraya sadece uyumak için gelse bile uyuyabilir."

Hayden kaşlarını çatıyor. "Neden tavan arasında ikiz yatakta uyuyor?" "Bu uzun bir hikâye."

Landon, "Üvey kız kardeşinin erkek arkadaşıyla oynaşmış ve yakalanmış, bu yüzden onu cezalandırmış," diyor.

Bakışlarım ona kayıyor, gözlerim irileşiyor ve tenim aniden öfkeden kızarıyor. "O *yapmadı*. Bunu nereden duydun ki?"

Landon omuz silkiyor ve aptal ağzına birkaç parça daha patlamış mısır atıyor. "Herkes biliyor."

İnanamayarak kıkırdıyorum. "Yani herkesin seni evime davet ettiğini ve sonra da zorla girdiğin için suçu üzerine yıkmak için polisleri aradığını bildiği gibi mi?"

Sırıttıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Evet, aynen öyle." Ona bağırarak ya da patlamış mısır kasesini kafasına fırlatmak istiyorum- Kendimi daha iyi hissetmem için bir şeyler yapmalıyım ama ailemiz burada. Öfkemi dizginleyip dostça davranıyorum.

Hayden'a dönerek kararlı *bir* şekilde, "Eski odasından atılmak için *hiçbir* şey yapmadı. Sana daha önce bahsettiğim kişi o, Anae Richards'la birlikte yaşıyor. Landon'ın bahsettiği üvey kardeş o."

"Ah," diye mırıldanıyor, çok daha az heyecanlı görünüyor. "O zaman söz konusu erkek arkadaşın Chase Darington olduğunu varsayıyorum."

"Evet, ama böyle bir şey olmadı. Öyle bir şey olmadı. Onun kız arkadaşıyla arkadaştı, Anae'yle değil, Anae'nin nefret ettiği yeni kız arkadaşıyla. Dediğim gibi, bu uzun bir hikaye." Anneme baktım. "Yani geceyi burada geçirebilir mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Hayden, Hannah'ya mesaj atmamı ve telefonumu kaldırmamı bekliyor, sonra filmi durduruyor.

İlk yarı olaysız geçti. Hikâyenin ve karakterlerin içine giriyorum ve Landon bana dokunamayacağı kadar uzakta.

Sonra Landon tuvalete gitmek için kalktı ve filmi durdurmak zorunda kaldık. Geri döndüğünde, kanepede bana daha yakın oturdu, bu yüzden kalkmak sadece hareket etmek için bir numara olabilirdi.

O noktada umurumda değil. Filmin gergin bir bölümündeyiz ve onun yakınlığı hakkında endişelenemem. Bundan sonra ne olacağını bilmem gerek.

"Geri döndü. Duraklamayı kaldırın," diyorum sabırsızlıkla, çünkü her iki ebeveyn de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için buraya bakıyor.

Hayden sırtıyor. "Anladığım kadarıyla film hoşuna gidiyor?"

"Mükemmel bir zevkin var," diye onaylıyorum. "Şimdi, tıklamaya başla."

Hayden kıkırdıyor ve filmi durduruyor.

Landon beni geri çekiyor, böylece vücudum kanepede onunkine yaslanıyor, ama karşı koymuyorum çünkü muhtemelen bunu yapmamı istiyor. Onu beslemek istemiyorum; lanet filmi izlemek istiyorum.

Neyse ki vücutlarımızın temas etmesinden memnun görünüyor çünkü filmin geri kalanını dikkatim dağılmadan izlememe izin veriyor.

Film bittiğinde çok heyecanlandım. Hayden'ın daha deneyimli film beyninde bunun gibi başka mücevherler aramak istiyorum, böylece başka bir tane daha izleyebiliriz, ama annem esniyor ve bu bana yakında yatacaklarını hatırlatıyor.

"Bunu gelecek hafta sonu tekrar yapmalıyız," diye teklif ediyorum ve telefonumu çıkararak Hannah'ya mesaj atıp yakında çıkıp çıkmayacağını öğreniyorum.

"Kesinlikle," diyor annem gülümseyerek. "Bir sonraki filmi de Hayden seçebilir," diyorum.

Hayden sırtıyor. "Bunu yapabiliriz. Cumartesi gecesi?" "Bana uyar." Landon'a bakıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunun için benim de mi hazır bulunmam gerekiyor?"

"Öyle," diye onaylıyorum, ayağa kalkarken telefonumu cebime sokuyorum. Annemle Hayden'ın boş patlamış mısır kâsesini alıp kendi kâseme koyuyorum, sonra aynı şeyi içecek bardaklarımız için de yapıyorum, böylece tüm bulaşıkları tek seferde mutfığa götürebiliyorum.

Her şeyi lavaboda durulayıp istifliyorum ama arkamı döndüğümde Landon'ın elinde yarısı boş bir Twizzlers poşeti ve film için aldığımız diğer atıştırmalıklardan bazılarını görünce irkiliyorum.

"*Yardım mı ediyorsun?*" sorusu neredeyse içimden patlayacaktı ama kendimi tuttum ve çok daha nazik bir şekilde "Yardımın için teşekkür ederim" dedim.

Atıştırmalıkları tek kelime etmeden tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Filmi beğendin mi?" Dostça davranmaya çalışarak soruyorum.

Dolaptan bir Ziploc poşeti alır ve Twizzlers'ı içine koyar. "Bunu daha önce görmüştüm. Sevdigimi biliyordum."

M&M kutusunu aldım ve kapatmak için tırnağı küçük yuvaya soktum. "Oh. Doğru, bu mantıklı. Sanırım baban filmi seviyorsa..."

"Hannah ne dedi?" "Yolda olduğunu."

Ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Tabii ki öyle." Bir başka çantayı kapatırken başını sallıyor. "Bir kıza şaperon."

Bu imayı görmezden gelerek anneme ve Hayden'a söylediğim bahaneyi yineliyorum. "Hannah henüz yeni odamı görmedi ve ben de düşündüm ki-"

Sözümü kesti. "Bu saçmalıkları, senin gibi Buna inan." Elindeki poşet şekeri tezgâhın üzerine bırakıp bana doğru dönüyor. Dürtüyle bana doğru ilerlerken gözlerim açılıyor ve geri çekiliyorum. "İkimiz de Hannah'yı bu gece neden yatağında istediğini biliyoruz."

Yutkunuyorum, bakışlarım mutfak girişine doğru kayıyor.

Ailelerimiz orada değil ama her an gelebilirler. Şu anda onun aptal korkutma oyunlarını oynayamam. Gece tam anlamıyla başarılı geçmemiş olabilirdi ama tam anlamıyla başarısız da değildi. Bütün bunları değiştirebilir. Şimdi.

Ondan kaçıyorum ve neyse ki mutfak yeterince büyük olduğu için etrafından dolaşabiliyorum.

Beni kovalamaya çalışmaması yardımcı oluyor.

Kalbim hala çarpıyor, zihnim yarı yarıya beni belimden tutup kendisine doğru çekmesini bekliyor, ama sonra kapı çalıyor ve rahatlama vücudumu sele boğuyor.

Hannah geldi.

"Ben hallederim," diye neşeyle sesleniyorum ve hızla kapıya doğru ilerliyorum.

Hannah diğer tarafta saçları açık, omzunda büyük olasılıkla içinde yarının giysileri olan büyük bir çanta ile bekliyor.

"Selam," diye neşeyle selamlıyorum onu. "Mükemmel zamanlama."

"Film yeni mi bitti?" diye tahmin ediyor içeri girerken. "Baktım İnternette ne kadar uzun olduğunu gördüm, bu yüzden tam bittiği anda gelmeye çalıştım."

Başımı salladım. "Biz de temizlik yapıyorduk. Filmi hiç izledin mi? Gerçekten çok iyiydi."

"Yapmadım."

"Bir gün izlememiz gerekecek." Annem ve Hayden oturma odasında durduğu için koridorun sonunda duruyorum. "Hannah, bu Landon'ın babası, Hayden Atwater. Hayden, bu benim en iyi arkadaşım, Hannah Dupont."

Hannah dostça bir gülümseme sunuyor ve Hayden da ona karşılık veriyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Hannah. Hakkında çok şey duydum."

Landon mutfaktan çıkarken hafifçe "Bazıları doğruyd bile," diyorum. Ebeveynlere dönerek, "Biz yukarı çıkıyoruz," diyorum.

Merdivenlerden çıkarken annem "İyi eğlenceler," diyor.

Arkamda Hannah'nın hafif ayak seslerini duyuyorum ama Landon'ın daha ağır ayak seslerini de duyuyorum. Beni takip etmesinden endişelenmiyorum. Bu gece içki içmiş olsa bile merdivenlerden inmeyecek çünkü Hannah aramızda ve ona bulaşmayacağını biliyorum. Sadece benimle uğraşıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Altıncı Bölüm

Landon

"Yeni bir üvey kardeşe sahip olmak nasıl bir şey?" Arden soruyor.

Ses tonu bilgili ve iğrenç çünkü o da benim kadar biliyor ki annesiyle babam arasında ne olursa olsun Parker'ı asla bir kız kardeş gibi görmeyeceğim.

"Harika," diyorum alaycı bir tavırla, bira şişemi geri devirip bir yudum alarak. "Benim için öyle, onun için değil."

Arden sırtıyor. "Eminim öyledir. Çok küstah biri. O ağzı nasıl kullanacağını gösterecek birine ihtiyacı var."

Gözlerim parlıyor ve ona karanlık bir bakış atıyorum. "Dikkat et, sıkık."

Alaycı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Hey, bu iş için gönüllü olmamıştım."

Tabii ki değildi.

Yapsa da fark etmezdi. Benden biraz olsun korkmasa ve onun peşinden gitmek için her şeyi yapsa bile Parker o pisliğe asla gün yüzü göstermez. Onun tipi değil.

Onun tipinin ne olduğunu bilmenin bir yolu yok sanırım. Gerçek şu ki, bunun bir önemi yok.

Hoşuna gitse de gitmese de onun tipi benim.

Aladdin'in hatırlattıkları tatsız bir şekilde yüzeye çıkıyor ve o lanet akşam yemeğinden beri ilk kez yola doğru bakıyorum, düşüncelerim başladığım işi bitirmek için şehir kulübüne geri dönmek.

Tabii ki, babam onlarla birlikte olmadığım sürece uzak durmam konusunda beni uyardı - ve bu durumda en iyi şekilde davranmam için - ama beni dinlemeyeceğimi biliyor ve gerçek şu ki, umurunda değil. O sadece bunu yapıyor

Gemma'nın ilgisini çektiğini düşündüğü için birdenbire bana ebeveynlik yapmak istediğini gösteren güçlü bir gösteri.

Ve sinir bozucu bir şekilde haklı.

Sikine takmayan sıradan bir sürtük bulmuş olamaz, değil mi? Onun nesi var böyle? Yarı yaşında biriyle çıkması gerektiğini bilmiyor mu? kızlarla olan kokteylleri, önceki evliliğinden olan oğluyla olan ilişkisinden daha mı önemli? Bu yaşta banka hesabı olan nasıl bir adam ikinci evliliği için genç bir kızı olan yetişkin bir kadını seçer? küçük mutlu bir aile şansı mı? Bu

hastalıklı bir durum.

Hiçbir şeyi doğru yapmıyor.

Sanırım Parker'ı benimle aynı çatı altında yaşamaya ikna eden kişi o.

Tamam, bir şey var.

Sırıtiyorum, şişemdeki son birayı da içerken, sadece okula birlikte gittiğimiz zamanlarda benden nasıl saklandığını hatırlıyorum.

Küçük korkak.

Zümrüt olduğu için bu ironik bir durum.

Cesurların evi. Bana gelince hariç.

Elimi zümrüt yeşili Jaguar'ımın zarif kıvrımlarında gezdiriyorum, sonra eve doğru bakıyorum. Geç olmuştu. Eminim o ve Hannah derin uykudadırlar, gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar ya da onlar gibi kızlar ne hayal ediyorsa onu hayal ediyorlardır.

Onu uyandıracağım.

Arkadaş istiyorum.

Elbette, burada bu piçler var, ama onlar benim istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Malek, kendi tayin ettiğim oyun alanım olarak soruyor sürücü koltuğuna oturmamı izliyordu. "O arabayı sen kullanmıyorsun.

lanet şey. İhtiyacım olan son şey-"

Tam bir baş belası, bu yüzden motoru çalıştırırken onun sıkıntısına sırtıyorum, gürültülü motor benim yapmama gerek kalmadan onu durduruyor.

Dikkatim ondan uzaklaşıyor ve onun yerine evin en üst katındaki karanlık pencerelere odaklanıyorum. Parker'ın herhangi bir ışık yakacağını sanmıyorum. Geç oldu ve kendi iyiliği için fazla düşünceli, bu yüzden kimseyi uyandırmak istemeyecektir.

Ama başkalarını da uyandırmamı istemeyecektir. Bu saatte olmaz.

İçtiğim zaman olmaz.

Ve daha önce olduğumu biliyor. Eve girmeden önce. Hannah'nın evinden aşırđığım küçük şişelerden bir yudum aldđıma eminim, böylece üzerimde kokusunu alacak ve hasar kontrolü yapması gerektiğini anlayacaktı.

Araba hala park halindeyken ayağımı gaza basıyorum.

Bu arabaya bakmak çok güzel ama çok gürültülü. Tekrar ve tekrar devir çeviriyorum.

Arden sırtıyor ve Malek başını sallıyor. Ne olduğumu biliyorlar. yapıyor.

Ve istediğimi elde edene kadar bunu yapmaya devam edeceğim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Yedinci Bölüm

Parker

Uyandığımda hala karanlıktı.

Başlangıçta beni neyin uyandırdığından emin değilim. Sanırım bir ses. Dışarıda bir şey.

Normalde karanlıktan korkmam ama dün gece uykuya dalmaya çalışırken Hannah'nın yanımda uyumadığını fark ettim. Bu bana onun sürekli gördüğü kabusları düşündürdü ve sanırım bu da benim sempati duyduğum bir kabusu tetikledi.

Bu yüzden, gecenin bir yarısı yorganı geriye itip yataktan kalktığımda, zihnim kötü adamların uzak tutulamadığı bir diyarda yakalanıyor. Bu iyi niyetli engeller ne kadar pahalı veya etkileyici olursa olsun, istedikleri şeyleri kapılar veya duvarlarla engelleyemezler.

Burada kimse yok.

Yatak odamın kapısına doğru sürünürken kendime bunu söylüyorum. Sadece araba yolunu gören bir pencereye ulaşana kadar koridorda ilerlemeyi planlıyorum. Ama sonra dışarıda bir motor sesi duyuyorum ve bu, arazinin etrafında sürünmeye çalışan biri olamayacak kadar yüzsüzce.

Sesi tekrar duyduğumda pencereye gitmeye zahmet etmiyorum.

Gecenin bir yarısı kimi uyandırdıklarını umursamadan garaj yolunda motorlarını deviren bazı pislikler tanıyorum. Aslında onlardan bir grup.

Yatak odamdan çıkmadan önce Hannah'nın hâlâ uyuduğundan emin olmak için yatağa bir göz atıyorum.

Telefonumu ya da en azından bir bornozu yanıma almam gerektiği aklıma geliyor. Üzerimde bir çift gri uyku şortu ve altında sütyen olmayan zeytin yeşili bir atlet var. Landon ve hovarda arkadaşlarıyla uğraşmak için pek de ideal bir üniforma sayılmaz.

Bir çift sandalet giyip neler olduğuna bakmak için dışarı çıkıyorum. Bu gece mahkeme görünüşe göre garaj yolunun ortasında toplanmış.

Arden Prince şık, seksi, kırmızı bir Camaro'nun kapısına yaslanıyor. Yeni bir model, klasik değil. Muhteşem bir araba, kendisi gibi güzel ve gösterişli, ama nedense ona pek yakışmıyor. Baymont'un en zengin varislerinden biri için muhtemelen çok ucuz.

O da aynı fikirde görünüyor. Arden'in bakışları Malek'in arabasına kilitlendi.

çılgınca pahalı sınırlı üretim Ferrari'sini umursamıyor bile. Babasının o kadar çok arabası var ki, geçen yıl doğum gününde Malek'e bu arabayı hediye ettiğı, ancak Malek'in arabayı tamamen unuttuğı ve bir hediye için çabalıyor. Belki de hediyein düşüncesizliğinden kaynaklanıyor, ama Malek anahtarları aldığı andan itibaren üç milyon dolarlık aracından sessizce nefret etti.

Şu anda arabanın yanında bile durmuyor. Onun yerine Jordan Brewer'la birlikte kenarda duruyor.

Landon Jaguar'ının direksiyonunda. Sanırım gürültülü kış motorunu deviren oydu.

Tabii ki öyleydi.

Merdivenlerden inerken Arden, "Vay, vay, vay, görünüşe göre misafirimiz var," diye gözlemliyor.

Landon arabanın tavanını açtı ama camları indirdi. Yolcu penceresinin deliğinden bana bakıyor ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. "Giysiler."

"Zar zor," diye tersliyor. "O şortlar neredeyse iç çamaşırı gibi." Mantıken, onun tamamen deli olduğunu biliyorum.

Mantıksız bir şekilde, onun yorumları bana bunların benden daha kısa olduğunu hissettiriyor.

fark ettim ve belki de etrafta kışıma bakan bu sürüngenler varken arabanın kapısına yaslanmamalıyım.

Landon'ın eleştirilerinin beni rahatsız ettiğini bilmesine izin veremem, bu yüzden direniyorum.

kalçalarımı daha fazla örtmek için şortumu çekiştirme ve ısıricı bir yorum yapma dürtüsü. "Evet, biliyorum. Hannah'nın şu anda yaydığım tüm bu seksilikle ellerini benden nasıl uzak tuttuğunu bilmiyorum."

Landon bana ters ters bakıyor ama arkamdan gelen ses dikkatimi başka yöne çekiyor.

"Hannah içeride mi?" Bu Arden'in dikkatini çeker. Eve ilgiyle tekrar bakar.

Onu görmezden gelerek Landon'a bakıyorum. "Yatağında uyuyor olacaktım ama düşüncesiz bir pislik gürültülü arabasıyla beni uyandırdı. Buralarda böyle birini gördün mü?"

Jordan gülüyor ama Malek gülmüyor. O da benden nefret ediyor, sadece bunu bana her zaman belli etmekle ilgilenmiyor.

Landon gülümsemiyor. Bakışları göğsüme düşüyor ve beni kendime getiriyor, ben de göğüslerimi örtmek için kollarımı kavuşturuyorum.

"İçeri gir," dedi bana.

İstesem bile şimdi yapamam çünkü az önce bana emretti ve aptal arkadaşları arka planda beni bir çift çimento ayakkabıyla eyerleyen "ooh" sesleri çıkarıyor.

"Anahtarların olmadan hiçbir yere gitmiyorum. İçki içiyorsun ve arabayı uçurumdan aşağı sürmeyeceğine güvenmiyorum."

"Sanki umurunda da," diye mırıldanıyor.

"Bir uçurumdan aşağı sürsen kesinlikle umurumda olurdu, Landon. Neredeyse herkes uçurumdan yuvarlansa umurumda olur. Bunu yapabilecek ve umursamayacağım insanların listesi çok kısa ve sen bu listeye girmeye çalışsan da henüz giremedin."

"Henüz, diyor," diye yorumluyor Arden. "Ona zaman verin, başaracaktır." Görünüşe göre manzara değişikliğine hazır, ekliyor, "Yine de haklı. Araba kullanmamalısın. Neden içeri girmiyoruz? Susadım ben. Bir şeyler içebilirim. Sindirella da uyandı mı?"

"Ona öyle deme," diyorum, hiç de eğlenmeden. "Uyuyor ve ne olursa olsun senin hizmetçin değil."

Bana sırtıyor. "Henüz değil. Üvey annesi ve üvey kız kardeşinin para kazanma şekline bakılırsa, yeterince iyi bir teklif yaparsam onu bana satacaklarına bahse girerim."

O iğrenç biri ve onunla konuşurken uykularımın kaçtığına inanamıyorum. Onu.

Landon'ın arkadaşlarını dizginlememe izin vermeyecek kadar zor biri olduğunu biliyorum.

Tanıklar, bu yüzden aynı hedefe giden daha yumuşak bir yol seçiyorum çünkü yorgunum ve beni oraya daha çabuk götüreceğini biliyorum.

Landon'ın arabasına doğru daha fazla eğilerek daha yumuşak bir sesle, "Saat gerçekten geç oldu ve böyle şeyler yapmaman gerekiyor. Neden tekmelemiyorsun?"

Bu adamlar dışarı çıksın ve başkalarını uyandırmadan önce yatağa

girsinler mi?" Sırtıyor ve daha yakına eğiliyor. "Benimle gelersen yaparım."

Dengeli, ölü gözlerle bakmaya devam ediyorum. "Pas."

Omuz silkiyor. "O zaman sanırım içeri gelmeyeceğim." İçimi çektim. "Burada ne yapıyorsun ki?"

"Arden yeni bir araç arıyor, biz de arabaları karşılaştırıyorduk. O Malek'i Aperta'yı satması için ikna etmeye çalışıyor."

"Saat sabahın üçü olmadığında arabalarınızla oynayabilirsiniz," diyorum.

"Yapabilirdik, ama zaten buradayız, yani..."

"Beni uyandırdığın gibi onu da uyandırırsan babanın ne diyeceğini sanıyorsun? İçki içtiğini ve direksiyon başında olduğunu fark ettiğinde ne diyecek?"

"Umurumda değil," diyor.

İçimi çekiyorum, onun isyankârlığına hiç anlam veremiyorum. "Lütfen içeri gel Landon. Gecenin bir yarısı."

Bir süre beni izledi, sonra beni şaşırtarak ve kapıyı açıyor. Dışarı çıktığında daha da şaşırdım.

Beni gerçekten dinliyor mu?

Domuzların uçup uçmadığını görmek için tepeme bakıyorum, ama tek
Gök gördüğüm berrak bir gece
yüz

ü. Landon arkadaşlarına "Yola çıkmanız gerekecek," der.
"Parker'ın aklında sabahın 3'ünde yapılacak başka aktiviteler var ve korkarım
hepinizden daha güzel göğüsleri var, o yüzden..."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Arden sırtıyor, Malek gözlerini deviriyor ve ben Landon'a sertçe
bakıyorum.

Yanıma yaklaşıp beni kendine çekmek için kolunu boynuma
doladığında kaskatı kesiliyorum ama ona karşı koymuyorum.

O en kötüsü, ama ben de bunu inkâr etmeye zahmet etmiyorum. Birazcık
beyni olan herkes onu becerecek havada olmadığımı anlayabilir ama en azından
Jordan sırtışına bakılırsa ona inanıyor gibi görünüyor.

*Sanırım bir beynin en azından yarısına sahip olmak çok büyük bir
beklentiydi.*

Zaten bu adamların hiçbirleriyle yatmam, o yüzden ne düşündükleri
umurumda değil.

Arden önce arabasını iter. "Pekala dostum, yarın görüşürüz."

Diğer ikisi de Malek'in şık beyaz spor arabasına binerek onu takip eder.
Motoru çalıştırdığında irkildim.

"Arabalarınız neden bu kadar gürültülü?" Şikayet ediyorum.

Prius'um onların aptal spor arabalarından çok daha kibar.

"Sahiplerine uygun olsun diye," diyor Landon gülerek, beni merdivenlere
doğru çekerken bile kolunu hâlâ boynuma dolayarak yakınımda tutuyor.

"Artık bırakabilirsin," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Yapabilirim," diye kabul ediyor ama sıkı tutuşu gevşemiyor.

Biraz geç de olsa tüm tanıkları reddettiğimi fark ediyorum ve şimdi onunla
eve tek başıma girmek zorundayım.

Beynim yeni uyandığım için aşağı indiğimde ne yaptığımı düşünemeyecek kadar bulanıktı. Herkesi uyandırıp başını belaya sokma ihtimalini düşündüm ve daha fazla düşünmeden harekete geçtim.

Ama bunu daha fazla düşünmeliydim.

Dikkatini dağıtmak için soruyorum, "Aç mısın? Aşağıdayken bir şeyler atıştırabilirim."

"Hayır. Odama gitmeme yardım etsen iyi olur. Bunu tek başıma yapabilecek kadar ayık olmayabilirim."

Bana *hiç işe yaramaması gereken* ama utanç verici bir şekilde midemi bulandıran yavru köpek suratını *gösterdiğinde* gözlerimi deviriyorum. "Sen o *değilsin* sarhoş."

"Ne kadar sarhoş olduğumu bilmiyorsun."

Onunla birlikte merdivenleri çıkmaya zorlandığım ya da düşme riskiyle karşı karşıya kaldığım için huzursuzum.

Tepeye çıktığımızda, ön kapıdaki güvenlik kamerasına baktığımı görüyorum. Bu ona doğru davranması gerektiğini hatırlatsaydı iyi olurdu ama hatırlatmıyor. Kapıyı açıp beni içeri çekerken son derece ilgisiz görünüyor.

"Bırak beni," diyorum, fuayeye girdiğimizde ondan uzaklaşmaya çalışarak.

Kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni yakınında tutuyor, sonra kapıyı kilitlemek için beni de yanına alarak geri çekiliyor. "Kimsenin seni çalmadığından emin olmalıyım."

Belki de sarhoştur. Şaka yapıyor olsa bile bu bana ayıkken söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor.

Belli ki benden daha güçlü, bu yüzden gideceğimiz yolu o kontrol ediyor. Sağa, üst kata çıkan ve ana süitin hemen dışına açılan merdivene doğru ilerliyoruz. Sola dönüp boş yedek odayı geçerek yürümeye devam edersen benim odama da o şekilde ulaşabilirsin ama Hannah'nın benim odamda olduğunu biliyor.

Tam merdivenlere yaklaştışımızda beni sola, merdivenlerden uzağa sürüklüyor. "Hayır, o tarafa gidemezsin, ha?" Eğilerek komplocu bir şekilde fısıldıyor, "Aileyi uyandırabilirsin."

"Yatağa götürmek için bir şişe su almalısın," diyorum ona. "Ah.

Benim için mi endişeleniyorsun?" diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kolunu boynumdan çekmeye çalışıyorum. "Evet, ben çok

Bir uzvunu kaybetmek üzere olduğuun için endişeleniyorsun."

Kıkırdıyor. "Birkaç kutuyu taşımakta zorlandığınızı gördüm. Beni yaralama kapasiten konusunda endişelenmiyorum."

"Belki de olmalısın," diyorum kibarca. "Her zaman en az şüphelendiklerinizdir."

"Öyle mi?" Boynumu bırakıyor ama ben daha zafer kazanmış gibi hissedemeden kalçalarımın tutup beni babasının çalışma odasının kapısına doğru götürüyor.

Beni içine hapsederken kalbim göğsümde çarpıyor. Kapat.

"Dövüş benimle o zaman. Bakalım neyin varmış."

"Landon." Bakışlarım en yakın merdivene yöneliyor. Eğer babası ya da benim Annem bir şey duydu ve kontrol etmek için aşağıya inmek istedi, bu şekilde gelirlerdi. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

İtirazlarıma kulak asmak yerine elini atletimin altından yukarı kaydırıyor. Parmak uçları belimi sıyırdığında kalbim duracak gibi oluyor. Eli daha yukarı kayıyor ve midemde bir kelekler kaleydoskopu patlıyor. Sonra beni yerimde tutmak için yan tarafımı kavrarken diğeri eli çıplak göğsümü kavramak için yukarı kayıyor.

Panik tüm kelekleri ürkütüyor. Elini itmeye çalışıyorum ama bir kolunu kolayca sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor, eli göğsümü sahiplenici bir şekilde sıkarken beni sert vücudunun ön tarafına yaslıyor.

"Landon, dur."

Sıcak nefesini boynumda hissediyorum, parmaklarının sinsi G mleğimin altından çıplak göğsümü sıyrıyor. Kanım damarlarımda bir sıcak bir soğuk akarken yaşadığım panik düşünmemi zorlaştırıyor. Dudakları boynumu okşarken zihnim ve bedenim savaş halinde ve göğsümü bu şekilde avu lamasıyla birleşince karnımın alt kısmında kafa karıştırıcı bir hissi tetikliyor.

"Yap beni."

Ondan uzaklaşmam gerek.

Ondan hemen uzaklaşmam gerek.

G ğs n  itiyorum ama bir duvarı yıkmaya çalışıyor da olabilirim. Bakışlarım merdivenlere yöneliyor. Dudaklarımı yalıyorum, onu durdurmak için duyduğum çaresizlik ne yapmam gerekiyorsa yapmam için beni baştan çıkartıyor.

 ığlık atarsam birinin geleceğini biliyorum.

Annem ve Hayden merdivenlerin hemen başında. Hannah
hemen koridorun sonunda.

Kendimi uyandıramadığım kötü bir rüya gibi.

Yardım sadece bir çığlık uzakta, ama ağzımı açamıyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Sekizinci Bölüm

Parker

Landon'ın başparmağı boncuklu meme ucumun üzerinde kayarak beni dışarıdan bir kurtarıcı hakkındaki düşüncelerimden koparan bir his şokunu tetikliyor.

Tüm evi kaosa sürüklemekten beni bu durumdan kurtarabilecek tek kişi benim, bu yüzden bir fikir üretmeye çalışıyorum.

Taşaklarına diz at.

Dizimi kaldırmaya çalışıyorum ama o hamlemi önceden seziyor ve elini indirerek girişimimi engelliyor. Sonra kıkırdıyor, yakışıklı yüzüne yayılan koyu bir eğlenceyle bana bakıyor. "İyi denemeydi bebeğim." Bir eliyle kaldırdığım dizimi avuçlarken diğer elini göğsümden indiriyor.

Rahatlamam kısa sürdü. Dizimi kaldırarak ona daha kolay erişim sağladığımı geç de olsa fark ettim. Bacağımı kurtarmaya çalışıyorum ama dizimi çoktan sıkıca kavramış durumda. Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve onu durduramıyorum bile.

"Hayır dedim," diye homurdanıyorum, kaba gücüne karşı mücadele etmekten sinirlenmiş ve her tarafım ateş içinde. Yapacak başka bir şey düşünemiyorum, bu yüzden avucu gri uyku şortumun ince kumaşından amımı örtmeye geldiğinde, yüzüne bir tokat atıyorum.

O donakalıyor ve ben de donakalıyorum. Kalbim bir kaya gibi düşüyor ve o yavaşça başını çevirip benimle bakışlarını birleştirirken ben de iri gözlerle ona bakıyorum. Burada, gölgelerin arasında bile gözlerinin ateşe atılmış iki zümrüt gibi yandığını görebiliyorum.

Şoku atlatmadan önce sadece bir saniyem olduğunu biliyorum, bu yüzden bundan yararlanıyorum ve onu itiyorum. Geriye düştü, buna hazırlıklı değildi ve ben de solumdaki merdivene doğru deli gibi koştum.

"Hiç sanmıyorum," diyor ve peşimden geldiğini duyduğumda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Beni yakalamadan önce sadece birkaç adım gidebildim.

Belimden tutup beni öyle bir kendine doğru çekiyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Sert oynamak istiyorsun, ha?" diye mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Sert oynayabilirim."

"Landon, lütfen."

Evime girdiği gece benden almak için çok uğraştığı yalvarışları görmezden gelip beni çökmüş oturma odasına doğru sürüklerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Beni götürdüğü yere götürmesini engellemek için morartıcı tutuşuna karşı koymaya ve geri itmeye çalışıyorum, ama tek yaptığım ayak parmağım çarptı. Neredeyse basamaktan düşüyordum ama Landon'ın kolu bana öyle sıkı sarılmıştı ki, iki ayağım da yerden kesilse bile beni ayakta tutuyordu.

"Lütfen," diyorum tekrar, beni kanepeye doğru çekerken çaresizliğim artıyor. "Landon, bırak gideyim. Bırak *gideyim*."

Ve sonra kaçıyor, ama kaçayım diye değil. Beni kanepenin koluna ittirmek için.

İlk başta beni kanepeye oturtmaya çalıştığını düşünüyorum, böylece üstüme tırmanıp beni altına hapsedebilecek ama beni minderlere doğru itmek yerine kalçalarımдан tutuyor ve pozisyonumu ayarlıyor, böylece hala kolun üzerinde asılı duruyorum.

Sonra kalçalarımı ayırıyor ve beni bir yere itmeye çalışmadığını fark ediyorum - zaten beni istediği pozisyondayım.

"Dur!"

Ona dönüp bakmaya ve tekmeyle uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kafatasımın arkasından tutup yüzümü kanepenin minderine bastırıyor. Yüzümü orada tuttuğunda paniğe kapılıyorum, sonra buz gibi bir korku omurgamdan aşağı kayıyor.

Bana vurduğunda bana bakma ayrıcalığı. Sert oynamak istiyorsan, sert oynarız. Ama lanet öpücükler ve göz teması bekleme."

Vücudum savaş ya da kaç moduna girmiş durumda ama kanepenin minderine bu şekilde itilerek nefes alamıyorum, bu yüzden sakinleşmeye ve onunla savaşmayı bırakmaya çalışıyorum. Durduğum anda eli hafifçe gevşiyor, böylece yüzüm koltuk minderine çarpmış olsa da nefes alabiliyorum.

Karşı koymayı bırakır bırakmaz kafatasımı serbest bırakıyor, sonra iki eli kalçalarımın dönüyor. "Şimdi o güzel ağzını kapalı tut ve iyi bir kız gibi kıcını kaldır."

Kalçalarını öne doğru itip sertliğini girişime doğru iterken nefes nefese koltuk minderinin kenarına tutunuyorum. Aramızda dört kat giysi var ama kalçalarımı daha sıkı kavrayıp kendini bana doğru zorlarken bu yetersiz bir bariyer gibi geliyor. Sertliğini yumuşak kısımlarıma sürüyor, kalbimin o kadar hızlı çarpmasına neden oluyor ki duyabildiğim tek şey bu ve midemi karmakarışık bir karmaşa içinde bırakıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye kabaca soruyor, sikini bana o kadar sert sürüyor ki canım yanıyor. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı sürüyor.

"Landon." Sesim düzensiz bir fısıltı gibi çıkıyor. Bana doğru itmeye devam ediyor. Vücudumu onunkini tatmin etmek için kullanırken kanepenin kenarına sıkıca tutunuyorum. Bana sürtündükçe şişkinliği daha da büyüyor ve sertleşiyor.

Kat kat giysilerin arasından bile aletin içime doğru bastırdığını hissedebiliyorum.

"Siktir, Parker." derken sesi çakıllı bir hal alıyor.

Şişmiş kafasının amımı dürttüğünü hissedebiliyorum. Beni daha sert, daha hızlı itiyor. Vücudum onun aletine karşı ileri geri zıplarken nefeslerim kısa ve hızlı patlamalar halinde geliyor. Sürtünme kanımı alev alev yakıyor. Kanepeye tutduğumda çok ateşliyim, amımın ona karşı iterken onu almak için ayrıldığını hissediyorum. Bana sürtünmesinden dolayı çaresiz bir ihtiyaç hissediyorum.

Hayır! Hayır!

Ondan sürünerek uzaklaşabilmek için kolunun üzerinden geçmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştığımı hissederek hissetmez, beni geri çekiyor, ileri doğru sürüyor ve sikini daha sert bir şekilde içime sokuyor, orada tutuyor, böylece penetrasyon tehdidini daha keskin bir şekilde hissedebiliyorum.

"Benden kaçmaya çalışmaya devam edersen, onun yerine lanet ağzını alırım."

Sözleri beni felç etti.

Bunu istemiyorum, ama bunu daha fazla istemiyorum.

Bana bir *seçenek* sunulması daha kötü hissettirmemeli -eğer *buna bir seçenek sunulması denebilirse- ama hissettiriyor*. Beni kelimenin tam anlamıyla zorladığı bu iğrenç eylemde kendimi suç ortağı gibi hissettiriyor. Bu adil değil, ama o bunu umursamıyor. Bana seçeneklerimi söylüyor; kurtulmak için beni kullanmasına izin vermemi.

ya da onunla dövüşürsün ve o bunu on kat daha kötü yapar.

Bunu yapabileceğinden şüphem yok. Bunu gerçekleştirme olasılığından da şüphe duymuyorum.

Yani olasılıklarımı biliyorum ve sonuçla kumar oynamaya niyetim yok.

Tırnaklarım kanepeyi kaplayan yumuşak kumaşa batarken midem sallanıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendime bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyorum. Yakında bitecek. Sadece bunu atlatmam gerekiyor ve sonra gitmeme izin verecek.

Eli kıcıımı okşarken neredeyse yatıştırıcı bir şekilde "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. Bu kısa süreli, ahlaksız bir rahatlama jesti kalbimin sıkışmasına neden oluyor, sonra fermuarını duyuyorum.

Panikle koltuktan kalkmaya başladım. "Dedin ki-"

Yüzümü tekrar minderlere doğru itiyor. Panik beni ele geçiriyor ve tekrar savaşımaya başlıyorum, ancak önceki sözleri içeri giriyor ve ben içgüdüyü geçersiz kılar.

Landon'ın sözünün bir anlamı var mı bilmiyorum. Partide beni kandırdı, onunla pazarlık yapmamı istedi ve ben onu öptükten sonra yine de daha fazlasını istedi.

Ama gerçekçi olmak gerekirse, onun merhametine kalmış durumdayım.

Almak istediğı her şeyi alacak çünkü bağırmayacağımı biliyor ve kesinlikle onunla savaşıacak fiziksel güce sahip değilim.

Sözünün bir anlamı olmasını *ummalı* ve beni bir daha böyle yalnız bırakmayacağına yemin etmeliyim.

Gerçeklik zihnime fısıldıyor ve bunun son sınıfın sadece ikinci haftası olduğunu hatırlatarak umutlarımı kırmaya kararlı. İkinci haftanın *başlangıcı*.

Kendini bana doğru ittiğinde bu sefer farklı hissediyorum. Aletini çıkardığını anlamak için bakmama gerek yok. Şortum ve külotum hâlâ üzerimde ama artık *onun* kumaşının beni koruyan bariyeri yok.

"Bir dahaki sefere bu şortu herkesin içinde giymeyi düşünürsen," diye mırıldanıyor, aletini yumuşak kumaşa sürterek, "*Giyme.*"

Bir dahaki sefere tecavüzcü bir pislik olmayı düşündüğünüzde, yapmayın, diye düşünüyorum, ama başımı daha fazla belaya sokacağı için ağzımı kapalı tutuyorum.

Birkaç dakika daha beni kıyafetlerimin içinden sikiyormuş gibi yapıyor ama şortumu indirip sadece iç çamaşırla kıcımı ortaya çıkarana kadar karşı koymaya başlamıyorum. Acıyana kadar sıkıyor, sonra Parmaklarımla ince kumaşın üzerinden amımı okşuyordum.

Kaslarım bu pozisyonun zorlamasıyla titriyor ve o sikini bana sürttükçe benden kaçmaya çalışan tüm sesleri engelliyor. Bunun fizyolojik olduğunu ve kontrol edemediğimi biliyorum ama beni boşaltmasına izin vermeyi reddediyorum. Kendime bunun sadece yaptığı şeyle ilgili daha iyi hissetmesini sağlayacağını söylüyorum ama bundan utanç duyuyor mu bilmiyorum. Ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum. Öyle.

Külotumun içinden beni parmaklarken, evime girdiği gecenin anıları kafamda canlanıyor. Kalçalarımı oynatarak onu durdurmaya çalışıyorum.

Sonra nefesim kesiliyor, ılık, ıslak bir his kıcıma çarpıyor ve o inerken amıma ulaşmak için aşağı sızıyor, daha yavaş, daha uzun bir vuruşla ileri doğru itiyor.

Kalbim küt küt atıyor ve hareketsiz yatarken zorlukla nefes alabiliyorum. Sol uyluğumdan aşağı ıslaklık damlıyor ve tenim o kadar sıcak ki patlayabileceğimi düşünüyorum.

Ağır bir rahatlama iç çekişi.

Yüksek sesle, kesik kesik birkaç nefes alıyorum ve az önce *üzerime boşaldığı* gerçeğini görmezden *gelmeye* çalışıyorum.

Gücünü yeniden kazanacak kadar toparlandığında, kıcımı örtmek için şortumu geri çekiyor. Dölünü hâlâ külotumun üzerinde, tenime bastırılmış bir şekilde hissedebiliyorum.

Korku içimde kabarıyor, öne doğru sürünüp kanepeden inerken kaslarım titriyor. Tökezlerken ona bakamıyorum. Düşmemem için içgüdüsel olarak beni tutmak için uzanıyor ama elini savurup etrafından dolanıyorum.

Merdivenleri hızla çıkıp odama doğru ilerlerken ne hissedeceğimi bilemiyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı dayıyorum, sonra dizlerimi göğsüme çekene kadar aşağı kayıyorum.

Zihnim kutsanmış bir şekilde boş. Her şeyi kaplayan karanlığın altındaki kaosu hissedebiliyorum ama şu anda bununla uğraşacak enerjim yok.

Tükendim.

Yenildi.

Bu gece güvende olacağımı düşünmüştüm ama sonra beni tuzağa düşürmesine izin verdim.
hemen dışarı.

Kaslarım titremeyi bıraktığında yerden kalkıyorum. Bu kirli kıyafetlerden kurtulmalıyım. Yatağıma girmeden önce onu da üzerimden temizlemem gerekiyor.

Hannah'nın uyuduğundan emin olmak için kontrol ediyorum, sonra usulca banyoya giriyorum. Duşu açıyorum ve robot gibi soyunuyorum.

Ayağa kalkıyorum ve aynada kendime çıplak bakıyorum. Aynı solgun, çilli ten bana geri bakıyor.

Ama ben farklı hissediyorum.

Kendime sabah daha iyi hissedeceğimi söyleyip kurtulmaya çalışıyorum. Sadece bir duş ve biraz uykuya ihtiyacım var.

İyi olacağım.

Sıcak spreyin altına giriyorum. Normalde duş alırken beynim fazla mesai yapar ama bu gece sessiz olmak için yeterince şefkatli.

Tüm sıcak suyu bitirdiğimde ve cildimi kızarana ve lekelenene kadar ovaladığımda, sonunda dışarı çıkıyorum.

Uzun kollu bir gömlek ve pantolon giyiyorum çünkü sıcak duşa rağmen vücudum üşüyor.

Sonunda Hannah'yı uyandırmamaya dikkat ederek yatağa girdim.

Uyandığımı ve kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark ettiğini hayal ediyorum. Az önce olanları ona anlatmak zorunda kaldığımı hayal ediyorum ama bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

Yüzünün nasıl görüneceğini biliyorum. Kollarını beni koruyacak şekilde sardığında sarılmasının nasıl hissettireceğini biliyorum. Benim için dökeceği gözyaşlarının, kaçınılmaz olarak yüzünden düşüp tenime çarptığında nasıl hissettireceğini bile tahmin edebiliyorum.

Ve bu sefer biliyorum ki, ben anneme söylemesem bile onun söyleme ihtimali çok yüksek.

Hannah harika bir arkadaş. Bu nedenle, Landon'ın az önce aştığı çizgiyi bilseydi, benim adıma müdahale etmek zorunda hissedebilirdi.

Daha önce yapmadı çünkü ona halledebileceğimi söyledim ve o da bana inandı.

Ama hiçbir şeyi halletmiş gibi hissetmiyorum.

Halledildim.

Kese kağıdından çıkmayı bile beceremeyen lanet olası bir sporcu tarafından.

Bu belki de Landon hakkında aklıma gelen en acımasız düşünceydi ama şokun etkisi geçerken öfke de başlıyor.

Buna *hakkı yoktu*.

Öfkenin beni sadece uyanık tutacağını biliyorum ve umutsuzca yapmak istediğim şey uyumak, bu yüzden şimdilik onu rafa kaldırmaya çalışıyorum. Sahili düşünüyorum.

kıyıya vuran dalgaları. Havuzu ve Landon için endişelenmek zorunda olmadığım nadir anlarda gözlerim kapalı, kollarımı iki yana açarak içinde yüzerken hissettiğim huzurlu memnuniyeti düşünüyorum.

Yeniden yakaladığım huzur, onun düşüncesi aklıma geldiğinde dalgalanıyor, ama onu kapatıyorum. Huzura kavuştum ve o bunu mahvedemeyecek.

Kaslarım gevşedi ve vücudum ağırlaştı.

Yarın ürkütücü geliyor, bu yüzden kendime öyle olmayacağını hatırlatıyorum. Hannah burada ve yarın uyanık olacak. Beni yalnız yakalayamayacak (eğer denerse bile) ve ben bu yola bağlı kaldığım ve beni yalnız yakalamasına izin vermediğim sürece... burada yaşamaya devam edebiliriz.

Bu *rahat* bir düşünce değil. Şu anda bunu başka hiçbir zaman istemediğim kadar çok istiyorum.

Ne yazık ki, başka hiçbir şey değişmedi.

Huzurumun kaçmaya başladığını hissediyorum, bu yüzden tüm düşüncelerimi bastırıyorum ve tekrar sahili hayal ediyorum.

Yarın yeniden toparlanabilir ve ileriye dönük daha iyi bir plan yapabilirim.

Bu gece uyumam gerek.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Dokuzuncu Bölüm

Parker

Ertesi sabah yatağımdan kalktığımda, 64 yaşına girmiş gibiydim. yıllar.

Siğil suratlı bir Disney kötü adamı gibi kambur duruyorum ve Dik dur.

Harika.

Tuvalete gittiğimde ve işeyip ellerimi yıkadıktan sonra bile uygun boyuma gelemediğimde kalbimin etrafındaki sıkıntı yoğunlaşıyor.

Hannah'nın gece yarısı kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark etmemesi ihtimaline karşı aşağı inmeden önce giyinmeyi planladım. Yatağımda değil, o yüzden aşağıya indiğini tahmin ediyorum. Ama sırtım bu haldeyken bunu yapabileceğimden emin değilim.

Huysuz ve hafif acı içinde, telefonumun şarj aletini çıkarıyorum, böylece aşağıya yanımda götürebiliyorum. Ekranın annemden gelen cevapsız bir mesajla aydınlandığını görüyorum.

"Günaydın tatlım! Hannah hala evde olduğu için Hayden işteyken yapmam gereken ayak işleri var. Ben dönene kadar gitmesine izin verme."

Endişelenecek bir şey yok.

Mesajıma cevap olarak söylemeyeceğimi yazıyorum ama dikkatimin çoğunu merdivenlerden inip Landon'ı görmek zorunda kalırsam diye aklımı toparlamaya veriyorum. Anne ve babam dışarıda olduğu için ona iyi davranmak zorunda değilim ama Hannah burada ve eğer dün gece olanları ona anlatmak istemiyorsam, yine de kendimi tutmam gerekecek.

Kapıyı açar açmaz, pişen yemeğin kokusunu alıyorum. Ağzımın sulanması bir gösterge ise, lezzetli yemekler.

Tanrı seni korusun, Hannah.

Landon'ı görmeden mutfağa gittiğimde daha da rahatladım.

"Günaydın, güzel kahvaltı hazırlayıcısı." Hannah gülümseyerek bana doğru bakıyor. "Selam." "Yemek yapmana gerek yoktu."

Omuz silkiyor. "Bu benim günlük rutinimin bir parçası. Açıkçası yapmamak garip geliyor." Bakışları tekrar bana doğru kayıyor ve kıyafetimi hızlıca not alıyor. "Uyumaya gittiğimizde giydiğin şey bu değildi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve ona yalan söylerken göz teması kurmak zorunda kalmamak için buzdolabına doğru yürüyorum. "Uyandım ve biraz üşüdüm, o yüzden üzerimi değiştirdim." Büyük buzdolabının kapağını açıp, "Ne içmek istersin?" diye soruyorum.

"Ben portakal suyu alacağım" dedi.

Kartonu almak için uzanıyorum ama tekrar konuştuğunda tüm vücudum donuyor.

"Bize ve Landon'a yetecek kadar yaptım ama sanırım hâlâ uyuyor. Onu aşağı çağırırım mı?"

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "O kahvaltı almayacak. Onun payını ikimiz arasında paylaştırabilirsin."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama itiraz etmeden başını sallıyor. "Tamam."

Hannah'nın yumuşak başlı doğasını hiç bu kadar takdir etmemiştim. Ben bu anın içindeyim. Bu anı yaşadığımı düşündüğümde hızla gelişen gerilim açıklamak zorunda kalabilirim diye düşündüm ve iki bardak almak için dolaba doğru yürüdüm. "Biraz daha kalabilir misin, yoksa hemen dönmek zorunda mısın?"

"Anae kızlarla alışverişe gidiyor, o yüzden muhtemelen dışarıdayken öğle yemeği yiyecek. Jackie'nin öğleden sonra bir toplantısı vardı, o da muhtemelen dışarıda yer. Ben bir süre boş olacağım."

"Güzel. Bu evin bazı ciddi olanakları var ama Şeytan'la yaşadığım için genellikle bunlardan yararlanamıyorum. Burada yaşadığımız son hafta olması ihtimaline karşı bugün birlikte tadını çıkarabiliriz."

Hannah'nın kaşları yeniden kalkıyor. "Onunla işler daha da mı kötüye gitti?"

"Onun hakkında *gerçekten* konuşmak istemiyorum. Zaten çoğunlukla şaka yapıyordum.

Yemekten sonra size havuz evini göstereceğim."

Hannah başını sallıyor ama sonra yürüyüş şeklini fark edip kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Sanırım belimi yanlış bir şekilde büktüm. Biraz esnemem lazım. Belki bodrumdaki spor salonunda yoga yapabiliriz. Annemin matını ödünç alabilirsin."

"Elbette. İhtiyacın olursa sana masaj da yapabilirim." Ocağı kapatmadan önce yumurtaları tavaya itiyor. "Yogayı bodrumda mı yapalım yoksa sahilde mi?"

"Bugünkü kocakarı hastalığımla sahile inebileceğimden emin değilim."

Hannah belli belirsiz gülümsüyor. "Belki bir dahaki sefere."

—

Kahvaltıdan sonra Hannah'ya spor kıyafetleri ödünç verdim ve dikkatlice üzerimi değiştiriyorum, sonra da yoga yapmak için bodrumdaki spor salonuna iniyoruz.

Hannah gerçekten nazik, huzurlu bir yoga öğretmeni ve bugün tam da ihtiyacım olan şey buydu, bu yüzden liderliği ele almasına izin verdim ve beni böylece bir süre onunla birlikte olabiliyorum. Bana ilk birkaç pozu anlatırken omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissedebiliyorum.

İşimiz bittiğinde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama matın üzerinde uzanırken resmen huzur ve sükûnet saçıyorum, bedenim artık ağırmıyor ve kamburlaşmıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona sakince.

Hannah usulca gülüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Buraya taşınmalısın. Eğer benimle burada yaşarsan, burada yaşamakla ilgili hiçbir sorunum olmaz. Cehennem dokuz çemberinden herhangi birine taşınabilirim ve oda arkadaşım olsaydın, bunu sorun etmezdim."

"Bunlar biraz gergin olmalı," diye şaka yapıyor.

"Sorun esnemeler değil. Sorun sensin. İnanılmazsın." İsteksizce gözlerimi açıyorum ve başımı çevirip yanımdaki minderde yatan ona bakıyorum.

Muzipçe gülümseyerek, "Masajın bitene kadar bekle. O zaman beni gerçekten seveceksin."

"Taşın," diye yalvaran bir ses tonuyla konuşuyorum. "Tek yapmam gereken Hayden'a korkunç oğluyla yaşamak için buna ihtiyacım olduğunu söylemek ve o da yarın seni taşımaları için birilerini tutacak. Burayı çok seveceksin. Kimsenin hizmetçisi olmak zorunda kalmazsın; istediğimiz sıklıkta gelen bir hizmetçimiz var. Ve daha güvende olursun. Voldemort'un senin için geri gelmesinden endişelendiğini biliyorum ama her girişte güvenlik kameralarımız var ve eğer Dare o aptal suratını burada gösterirse, onu O ruhsuz bir kan emici."

"Vay canına. Hiç tanımadığınız biri hakkında güçlü fikirleriniz var."

"Onun bir pislik olduğunu ve bunu hak ettiğini bilmek için gereken tüm bilgilere sahibim."

Başını sallayıp tavana bakıyor. "Buna itiraz edemem."

"Yani, karar verildi. Taşınıyorsunuz."

Gülümüyor. "Teklifin için minnettarım-" "Rica,"

diye düzeltiyorum. "Gerekirse sana rüşvet veririm."

Gülümsemesi hafifçe genişler. "Ama yapamam. Orası annemin hayalindeki evdi. Babam onun için inşa ettirmişti. Sadece bir ev olduğunu biliyorum ama o ev bana onlardan kalan tek şey. Her anı orada yaşıyor. Annemin kendi elleriyle diktiği çiçekler hâlâ o bahçede büyüyor. Onu öylece... o korkunç insanlara bırakamam," diyor başını sallayarak. "Yasal olarak bir daha asla benim olamayacağını biliyorum ama elimden geldiği sürece onun bekçisi olmak zorundayım. Orayı terk etmek ve dikkatsiz davranışlarıyla onu yok etmelerini izlemek beni öldürür."

ve bastırılamaz açgözlülük. Onlar... onlar ailemin yaşayan son parçalarını da öldürecekler ve ben bunun olmasına izin veremem."

İç çekiyorum. Hannah'nın onu hâlâ bir kadınla ilişkilendirmesi benim için yeni bir şey değildi.

Ölmüş anne babasıyla aynı evde yaşıyor ve birlikte yaşadıkları hayatın kalıntılarına tutunuyor ama bir gün sorduğumda hâlâ evet demesini umuyorum. "Anılardan daha fazlasını hak ediyorsun, Hannah."

"Biliyorum," diyor usulca. "Ve bir gün bundan daha fazlasına sahip olacağım. Ama bu arada, seçimlerimden son derece memnunum."

"Nerede yaşarsam yaşayayım, fikrini değiştirirsen her zaman oraya gelebilirsin."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Sanırım artık kalkmalıyız," diyorum üzüntüyle.

"Sanırım öyle."

"Saunalar hakkında ne düşünüyorsun? Henüz görmedim," diyorum isteksizce ayağa kalkarken. "Ama iddiaya göre koridorun sonunda saunası olan bir spa odası varmış."

"Spa odası mı?" diye soruyor ilgiyle. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bilmiyorum." Buradaki mini buzdolabına doğru yürüyorum ve iki tane sulardan birini Hannah'ya uzattı. "Neden gidip öğrenmiyoruz?"

Meğer spor salonunda su almamıza gerek yokmuş; burada mini bir buzdolabı da var. Ayrıca bir meyve suyu barı, bir masaj masası ve bir yer altı jakuzisi de var.

Hannah, sırtımın daha iyi olmasına rağmen "tamamen iyi olmama" ihtimaline karşı bana masaj yapmakta ısrar ediyor ve bu, bu uzun hafta sonu boyunca ikinci masajım olacak - ki bu, daha önceki tüm hayatım boyunca yaptırdığımdan iki fazla.

Yeni zengin kız hayatım hakkında şaka yapıyorum ve Hannah bana bir tuvaleti işaret ederek rahat seviyeme kadar soyunmamı ve sonra başlayabileceğimizi söylüyor.

Spa banyosunda soyunmak, yoga yapmak için aşığı inebilmek için üst kattaki gömme dolabımda kıyafetlerimi hızlıca çekmekten farklı bir deneyim sunuyor.

Burada, her yerde Landon'ın parmak izi büyüklüğünde çürükler görebiliyorum. Açık tenliyim, bu yüzden *çok* kolay morarırım, ancak cildimin anlattığı hikaye, gerçekte olanlardan çok daha dramatik hissettiren bir hikaye.

Hannah'nın bana masaj yapmasına izin verirsem, vücudumun farklı bölgelerini çalıştırmaya odaklanacak. Bu çürüklerin çoğunu görmeyeceğini hayal etmek zor. Hatta masaj ona, onları bana getirmeden önce yakından inceleme fırsatı bile verecek.

Kahretsin.

O kadar yaklaşmasına izin veremem.

Kuru dudaklarımı yalayarak kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ve ilham almak için odaya bakıyorum.

Saunanın tadını çıkarmak ve maksimum fayda sağlamak isteyen herkes için büyük, beyaz kabarık havlular tezgahın üzerinde düzgünce katlanmışır.

İçgüdüsel olarak külotumu çıkarıyorum ve vücuduma bir havlu sarıyorum. Sauna odasının zaten karanlık olduğunu ve buharlı olacağını biliyorum. Hannah masajda olduğu gibi vücuduma bakmayacak ve havlu kocaman olduğu için doğru sararsam çoğunu örtecek.

Evet, bu işe yarayacak.

Saçlarımı indirip daha sıkı bir şekilde topladıktan sonra ellerimi yıkıyorum ve spa odasına geri dönüyorum.

"Yeni bir fikir. Sırtım şimdi iyi hissediyor. Saunaya geçelim." "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Ne kadar cazip olsa da, annemle sahil beldesine gittiğimizde daha yeni masaj yaptırdım. Muhtemelen vücudumu yeni zengin kız hayatımın her hafta birden fazla masajla geldiğini düşünerek yanıltmamalıyım."

Hannah gülümser ve seçtiğı losyonu yerine koymak için yanına gider. "Pekâlâ. Gidip üstümü değıştireyim."

Onu uğurlayana kadar gülümsüyorum, sonra gülümsemem düşüyor ve derin bir iç çekiyorum.

Sevdiğim insanlara yalan söylemekten yorulmaya başladım ve bu sadece ikinci hafta.

Yogadan gelen dinginliğim kayboluyor, bu yüzden onu geri kazanmaya çalışıyorum, düşüncelerimi Landon'dan ve onunla ilgili her şeyden arındırıyorum.

Bir süredir telefonumu kontrol etmemiştim, bu yüzden Hannah banyodayken, jakuzi alanına bakan beyaz kanepenin önündeki masanın üzerine oturduğum katlanmış yoga kıyafetleri yığınının telefonumu çıkarıp bildirimlerimi kontrol ediyorum. Sosyal medyayla ilgili bazı şeyler umurumda değil ama annemden iki dakika önce gelen bir mesaj var.

"Hey tatlım, Hannah ile günün nasıl geçiyor?"

"İnanılmaz," diye cevap yazdım. "O yeryüzünde bir melek ve biz onu hak etmiyoruz. İşler nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye mesaj atıyor. "8-9 bale sınıfından Kayleigh'in annesi Kara'yı tanıyor musun? O da kulübün bir üyesi ve onunla mağazada karşılaştım. Beni tenis oynamaya davet etti. Düşünüyordum da belki sen de Hannah'yı misafir olarak getirirsin ve hep birlikte oynarız. Belki Hannah eve gitmeden önce öğle yemeği yiyebiliriz."

"Bu harika bir fikir," diyorum ona, Hannah'nın o dışarıdayken ev halkının geri kalanının yemek yiyebileceğine dair söylediklerini hatırlayarak.

"Hannah tenis kıyafetine ihtiyaç duyarsa benimkilerden birini ödünç alabilir.

Ona ne isterse almasını söyle."

"Biz de tam saunaya girecektik, sonra da muhtemelen duş alacaktık. Sence zamanımız var mı?"

"Elbette, sadece hızlıca duş alsınlar, lol. Kara ve ben seni beklerken bir kokteyl içip sohbet edeceğiz."

"Mükemmel. Hannah'ya soracağım, ama eminim o-"

Mesajımı bitiremeden banyonun kapısının açıldığını duyuyorum ve Hannah benimki gibi beyaz kabarık bir havlu ve bir yığın yoga kıyafetiyle çıkageliyor. Elinde kıyafetler.

"Hey, mükemmel zamanlama. Saunadan sonra, tenis ve öğle yemeği için annemle golf kulübünde buluşmak ister misin? Dansçı annelerden biri oynamak istiyor, bu yüzden bence biz onlara karşı olacağız."

"Elbette," diyor ve zarifçe eğilerek giysi yığınının benimkinin yanındaki masaya bırakıyor. "Gerçi uzun zamandır tenis oynamadım. Paslanmış olabilirim."

"Sorun değil," diyorum ve konuşurken anneme hızlıca bir mesaj gönderiyorum. "Annem tenis kıyafetleri için dolabını yağmalayabileceğini söyledi ve gerçekten çok güzel kulüp kıyafetleri var. Buraya döneceksen benim arabamı alabiliriz ya da seninkini alırız, sonra gitmek zorunda kalırsan annemden seni eve bırakmasını isteyebilirim."

"Benim arabamı alabiliriz. Hafta sonu ödevlerimin hiçbirine başlamadım, o yüzden eve gidip bir süre kimsenin olmamasının avantajını kullansam iyi olacak."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Keşke daha sık yatıya kalabilseydik, sadece seni daha fazla dinlendirmek için bile olsa."

Başını sallıyor, güzel yüzü bir pişmanlık ifadesine bürünüyor. "Onları ayarlamak biraz zor. Gece gündüz görevlerim var ve onlar kendileri için bir şey yapmaya alışık değiller."

Sinir tekrar alevleniyor ama onu kendimden uzaklaştırıyorum. Rahatlıyoruz. Huzurlu. Sakin. Huzurumuzu tüm kötülüklere teslim etmeyeceğiz. Bu Allah'ın belasası kasabada iş başında olan güçler.

"Belki Javi de çalışıyor olur ve onunla da tanışırsın."

Hannah'nın gözleri hafifçe açılıyor, sonra ifadesi komplocu bir hal alıyor. "Javi kim?"

Telefonumu tekrar giysi yığınının üzerine bırakırken masumca, "Landon'ın her zerresinden nefret ettiği şu süper seksi uşak," diyorum. "O da okuyor."

Hannah çenesini düşürme gösterisi yapıyor. "Aman Tanrım, Parker Johansson bir erkekten mi hoşlanıyor?"

"Bilmiyorum," diyorum yüzümün kızardığını hissederek ve konuyu açtığıma neredeyse pişman olarak. "Çok fazla konuşmadık ama çok tatlı ve gerçekten iyi birine benziyor."

Hannah ellerini birbirine kenetler. "Buna bayıldım. Yeterince iyi çocuk yok."

Gülüyorum. "Gerçek bu değil mi?" Kendimi çok daha umutlu hissederek saunaya yaklaşıyorum ve onun için cam kapıyı açıyorum. "Önden buyurun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirminci Bölüm

Parker

Annem ve Kara'yı tenis oyununda yendikten sonra, annem dansçı anneye vedalaşırken Hannah ve ben öğle yemeği için bir masa bulmak üzere içeri girdik.

Hannah'nın üvey annesinin buraya üyeliği var ama Hannah'nın hiç gidip gitmediğini bilmiyorum. Günlük giriş kartıyla bir misafir getirmemize izin veriliyor ama onu getirmek Jackie'nin yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Anae gibi o da Hannah'yı bir şeylerden dışlamaktan daha çok keyif alıyor gibi görünüyor.

"Vay, vay, vay. Bakın kim gelmiş."

Sanki onları düşünerek karanlık güçleri çağırmışım gibi, Arden Prince'in kendini beğenmiş sesini duyuyorum ve iç çekerek ona doğru dönüyorum.

Yine de bana bakmıyor. Takdir dolu bakışları Hannah'nın vücudunda geziniyor, annemin beyaz tişörtü ve tenis eteğiyle nasıl görüldüğüne hayranlıkla bakıyor. Hannah dün gece evime kazakla geldiği ve bugün de eve gideceği için, gitmeden önce üzerini değiştirmek üzere kıyafetlerini içeri getirmek istemiş. Yumuşak mavi yün karışımlı hırkası omuzlarına dökülmüş, taytları çantasında görünmüyor ve itiraf etmeliyim ki tam da buraya ait bir insan gibi görünüyor.

O da öyle, ama öyle olduğu için. Beyaz bir pantolon ve bej bir polo giyiyor, muhtemelen benim arabamdan daha pahalı bir saati var. Klasik eski para, ama o öyle.

Kendimi garip biri gibi hissediyorum, çünkü öyleyim. Üçümüze baktığınızda, üzerinde "bundan sonra kesin pizza alıyoruz" yazan pembe yoga matına sahip olanın ben olduğumu kolayca tahmin edebilirsiniz.

"Kusura bakmayın," diyorum Arden'a, sahte bir yüz ifadesi takınarak. "Sorun çıkaranlara izin vermeyen katı bir politikamız var."

Hannah'yı izlemek için beni görmezden gelerek sırtıyor. "Baymont'ta bugün burada görmeyi beklemediğim iki kız olsaydı, bunlar kesinlikle hizmetçi ve sonradan görme olurdu."

Hannah bile ona soğuk bir bakış atıyor. "Merhaba, Arden."

Onun elini tutuyor ve öpüyor çünkü o dünyadaki *en büyük pislik*. bilinen evren. "Külkedisi," diye mırıldanıyor, alay etmekle düpedüz sataşmak arasındaki çizgiyi ustalıkla aşıyor.

Gözleri hafifçe kısılıyor ve elini geri çekiyor. Halkın içinde olduğumuz için, bırakıyor.

Dün gece onu evimin önünde gördüğümünden ve Hannah ondan uzaklaşmak için can atıyorum.

Her zaman ondan uzaklaşmak için can atıyorum çünkü o en kötüsü ama şu anda her zamankinden daha fazla motive olmuş durumdayım.

"Her neyse, annemle burada buluşacağız, yani..." Bir ebeveyn figüründen bahsetmenin onu defolup gitmeye teşvik edeceğini umarak sözümü kesiyorum.

"Öyle mi? Anneler beni sever. Belki buralarda takılırım." "Benimkiler takılmaz," diye sahte bir gülümsemeyle onu temin ediyorum.

Gülümsemesi genişliyor, gözleri bilerek parlıyor. "Parker, eğer ben Daha iyisini bilseydim, benden kurtulmaya çalıştığını düşünürdüm." "Sen daha mı iyi biliyorsun?" Başımı eğerek soruyorum.

Önemsemediği biri tarafından bile reddedilmeye alışık bir adam değil, bu yüzden bana soğukkanlılıkla gülümsüyor ve soruyor, "Landon bu sabah nasıl? Bugün ikiniz uyursunuz diye düşünmüştüm."

Kalbim sıkışıyor ama neyse ki cevap vermeme gerek kalmadan ev sahibesi yanıma gelip "Masanız hazır" diyor ve menüleri alıp kıbar bir gülümseme takınıyor. "Beni takip ederseniz."

Müşteri hizmetleri çalışanlarına şükürler olsun.

Şeytan'a tek kelime etmeden: *The Sequel*, Hannah'nın elinden tutup onu pencerelerin yanındaki masaya götürüyorum. Güzel bir manzaramız var.

okyanusun yanı sıra dışarısı sıcak olduğu için klima da var. Her iki dünyanın da en iyisi.

"Neden bahsediyordu?" Hannah yerine otururken soruyor. "Kim bilir?

Arden'ı bilirsin, sorun çıkarmaya bayılır."

Hafifçe kaşlarını çatıyor, muhtemelen bu açıklama tamamen mantıklı, ama evren bugün benim tarafımda olmalı çünkü o bana baskı yapamadan annem yürüyerek yanıma geliyor.

"Selam kızlar," diyor masadaki yerini alırken sıcak bir şekilde. "Kusura bakmayın, Kara çok konuşur."

"Merak etmeyin," diyorum, ona gülümsüyorum ve menümü elime alıyorum. Hannah'ya bakarak, "İçecek lezzetli bir şeyler arıyorsanız gün batımı limonatasını şiddetle tavsiye ederim" diyorum.

"Meyve suyu barı da var," diye ekliyor annem. "Yani meyve suyu alabiliyorsunuz. Hatta meyve suyu shot'ları bile."

"Hırsızlık yapmak ve belki de bir valeyı tuzağa düşürmek isterseniz diye gerçek bir bar."

Hannah menüsüne bakarken hiç şaşırmamış gibi başını sallıyor. "Seçeneklerin olması güzel."

Dışarıda yemek yiyen düşünceli bir insan olarak yapmanız *gerektiği* gibi garson geldiğinde hazır olabilmek için menüye bakıyoruz.

Landon'la ilgili tüm bu el altından düşünceler aklıma bütün gün kaçtığım şeyi getiriyor.

Hannah mükemmel bir kalkan oldu, bu yüzden o ve annem masada otururken bile içeri giriyor olmaları, o gittiğinde nasıl olacağı konusunda beni endişelendiriyor.

Bu da beni Hannah'ya bağımlı olmayan bir yöntem kullanarak bu koşulları elimden geldiğince tekrarlayanın bir yolunu bulmaya teşvik ediyor, çünkü Landon'dan sonsuza dek kaçınmak için en iyi arkadaşımı kullanamam.

Garson içkilerimizi getirip yemek siparişimizi aldığı anda, kendimi oldukça iyi hissettiğim sağlam bir planım var.

"Ee, anne."

Annem bana bakıyor ve iş adamı gibi konuşmama dikkat ediyor. "Evet?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

"Yazın bazen ekstra para için dans stüdyosuna yardım ettiğimi biliyor musun?"

Annem başını sallar.

"Bunu tekrar yapmaya başlamak istiyorum." İsteksiz olacağını tahmin ederek, o karşı çıkmadan önce argümanımı güçlendirmek için hızlıca çalışıyorum. "Hayden bana bu yeni arabayı aldı ve bu harika, ama bunun için sigorta ödemem ve depoda benzin bulundurmam gerekecek. Bakım masrafları da olacak."

Korktuğum gibi, annem daha sözümü bitirmeden beni uğurlamaya başladı bile. "Tatlım, bu konuda endişelenmene gerek yok. Arabanın tüm bakım masraflarını biz karşılayacağız."

"Yapacağını biliyorum ama sorumluluk almaya başlamam benim için iyi olmaz mı?"

Annem ve Hannah bana kuru bakışlar attılar ve annem "Beş yaşından beri sorumluluk sahibisin" dedi.

Tamam, bu kötü bir argümandı ama bu planın işlemesi için çaresizim. "İyi ama başka şeyler için kendi harcama paramın olmasını istiyorum. Belki Hannah'yla alışverişe gitmek ya da sinemaya falan gitmek isterim."

"Hayden'la sana bir kredi kartı alması konusunda konuşabilirim. Acil durumlar için olanlardan değil, bir şey istediğinde rahatça kullanabileceğin bir kart."

Aceleyle yaptığım tartışmayı destekleyiciliğiyle geri çevireceğini bilmeliydim. "Sadece kendi paramı kazanmanın güzel olacağını düşünüyorum."

"Bunu anlıyorum ama inan bana tatlım, hayatının geri kalanında kendi paranı kazanacaksın. Bu senin son yılın ve senden Çalışmalarınıza ayıracak yeterli zamanınız olsun. Baymont, zorlu derslerin verildiği çok zorlu bir okuldur. Ayrıca, derslerinize zaman ayırabilmeniz için

arkadaşlarınızla ve bizimle evde geçirebilirsiniz. alışmana *gerek yok*. Bu hayatında son kez doğru olabilir, bu yüzden hevesini anlasam da, bu bir hayır. Bu kartı çok sık kullanmam ama büyüdüğünde anlayacaksın. Bu durumda, annen en iyisini bilir."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor ama annem sadece bakışlarını kaçırıyor ve pipetiyle fincanındaki buzu karıştırıyor. Annemi tanırım, çok sık karıştırmaz ama karıştırdığında da...

Dans stüdyosunda işe girmeyeceğim.

Hayal kırıklığına uğradım çünkü kesinlikle bir işe bulacağım ama stüdyodaki eski işimi gerçekten istiyordum. Bu annemle daha fazla vakit geçirmek anlamına gelirken, başka bir yerde işe girmek onunla daha az vakit geçirmek anlamına gelecek.

Ayrıca annemin isteklerine karşı geldiğimi öğrendiğinde onu kızdırma riskim de var. Bu da çalışmak için neden bu kadar çaresiz olduğumu bilmek istemesi riskini artırır, bu da onu sadece evde olmaktan kaçınmaya çalıştığımı fark etme yoluna götürebilir...

Tüm riskler arttı. Keşke sadece istediğim şeyi verseydi. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

Yemek bittiğinde annem hesabı ödemek için masada bekliyor. Vale arabasını alırken Hannah'yla bekleyeceğimi söyledim ve annem "Bir dakika" deyip çantasını aldı.

Sonra Hannah'ya bir ellilik uzatıyor, Hannah da gözlerini dikip bakıyor. "Bu ne için?"

"Günü Parker'la geçiriyorum."

Hannah ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı ve hafif bir gülümsemeyle, "Bebek bakıcılığı yapmıyordum. O benim arkadaşım, sadece takılıyorduk."

"Biliyorum, ama... şey, bunu takdir ediyorum. Orada olduğunu bilmek bana huzur verdi. Her neyse, Jackie'nin harçlığını kestiğini biliyorum, o yüzden al. Benzin için kullan ya da kendine bir şeyler al."

Hannah benimle takılmak için para kabul etme konusunda hâlâ kararsız görünüyor ama buna gerçekten ihtiyacı olmalı çünkü sonunda razı oluyor.

"Teşekkür ederim.
sen."

"Tabii ki."

Biz uzaklaşırken Hannah parayı çantasına koyuyor, sonra da kararsızca bana bakıyor. "Ne yapacağımı bilemedim..."

Ona el salladım. "Lütfen. Umurumda değil. Benimle takılmak için para alabiliyorsan, al."

"Jackie, Anae'nin partisi için market alışverişi yapmam için ev hesabında bana fazladan para vermedi, bu yüzden zaten bir haftalık eksikim vardı."

"Hannah, açıklama yapmak zorunda değilsin. Gerçekten umurumda değil. Eğer annem Warbucks Baba ile evlenecek ve sana para verebilecek duruma gelecekse, bu benim için bir kazançtır. Bir iş bulduğumda -eğer bulabilirsem- sana her zaman şeker bebeğimmişsin gibi davranmayı planlıyorum."

Hannah gülümser ve gözlerini devirir. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim. Sana hiç şeker vermeyen bir şeker bebeği finanse etmek adil bir değiş tokuş gibi görünmüyor."

"Değiş tokuşa gerek yok. Sana hizmet *etmek hoşuma* gidiyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de senin ev tanrıçası enerjindendir. Bunu o kadar çok hak ediyorsun ki, insanlar seninle ilgilenmek istiyor."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diye mırıldanıyor. "Benimle ilgilenmek *ya da* bana herhangi bir şekilde değer vermek için kesinlikle yeterli güce sahip olmayan insanlarla yaşıyorum."

"Hayır, sen parazitlerle yaşıyorsun. *İnsanlar* dedim," diyorum, sırf onu gülümsetmek için telaffuzu abartarak.

"Ah, elbette. Benim hatam."

"Keşke ben de kızlardan hoşlansaydım ve birbirimizden hoşlansaydık çünkü seninle bir hayatım olurdu-" Konuşmayı kesip evrensel bir şef öpücüğü jestiyle parmaklarımı öpüyorum.

"Bir bakışta, hayatın pek çok sorununa cevap gibi görünüyor."

"Her zaman lezzetli kekler ve smoothie'lerle dolu olurdum. Sana her şeyi alırdım ve her gün ne kadar harika olduğunu söylerdim. Mükemmel olurdu."

Hannah başıyla onaylıyor. "Çok mükemmel. O zaman Landon da benden en az Dare kadar nefret eder. Bir araya gelip cinayetimi birlikte planlayabilirler."

"Hey, kendilerine kızmalılar. Eğer üzerlerine düşeni yapsalardı kızlarını çalamazdın." Dehşet içinde donup kaldım ve ona baktım. "Aman Tanrım, öyle demek istemedim. Açıkçası, ben Landon'ın sevgilisi değilim. Bunlar farklı ilişki türleri. İlişki bile değil çünkü Landon ve benim bir ilişkimiz yok. Biz sadece düşmanca davranıyoruz.

Birbirinden nefret eden ev arkadaşları ve... konuşulacak bir ilişki yok." "İlişki kelimesini her söylediğinde para mı alıyorsun?"

"Evet. Bu benim yeni işim. Kısa sürede Manolos'un içinde yuvarlanacaksın."

Hannah gülümsüyor, sonra bir kolunu omzuma dolayarak beni güven verici bir şekilde kucaklıyor. "Sorun yok. Kimse seni duymadı. Dudaklarım mühürlü."

"Teşekkür ederim."

"Manolos'tan bahsetmişken, gümüş tokalı bu gerçekten sevimli beyaz katırları gözüme kestirdim. Çok şirin. Kız arkadaşlarım çok sevinecek kıskanıyorum."

Ona bakıyorum ve o da bana muzip bir gülümseme ile Göz kırp.

Anında daha iyi hissediyorum. Kolumu etrafıma doladığımda gülümsemem kolayca geliyor. ve sırtını sıkıyorum. Kendimi çirkin gerçeklikten uzaklaştırarak, onun şeker babası olduğum fantezi dünyasına geri dönüyorum ve ona "Merak etme bebeğim. Yakında alışverişe gideceğiz."

Vale standına ne kadar yakın olduğumuzu ya da etraftaki herhangi birinin bizi duyma ihtimalini düşünmüyorum çünkü Hannah ile birlikteyken kendi küçük dünyanızda kaybolmak çok kolay ama Javi kaşlarını kaldırarak dönüyor, belli ki konuşmamızın son bölümüne kulak misafiri olmuş, hızla kolumu bırakıyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum Yanlış bir fikre kapılmadan önce.

Buraya geldiğimizde Javi burada değildi, bu yüzden onu şimdi görmeyi beklemiyordum. "Şaka yapıyorduk," diyorum, o sormasa da.

Ellerini kaldırarak, "Hey, buraya yargılamaya gelmedim." diyor.

"Biz sadece arkadaşız. O bir servet avcısı ya da şeker bebek değil."

Eğlenerek başını sallar. "Anladım."

"Kesinlikle benim değil."

"Tuhaf. Senin zengin, yaşlı bir beyaz adam olduğundan emindim. Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

Hannah elini uzatarak benim garip ve saçma açıklamamı nazikçe böldü. "Hannah Dupont. Sen Javi olmalısın."

Javi sırtıyor ve onun elini sıkarken bana bakıyor. "Benden bahsedildi mi?"

"Ne? Hayır. Adını bile bilmiyorum. Ne demiştin? John mu?" "Çok yakın."

Gülümsemesi büyüyerek onu daha da sevimli hale getirdi ve ben de işleri daha da kötüleştirmeden bu etkileşimi bitirmeliyim.

Park biletini ona uzatıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var. "Bu etkileşimin tamamı için özür dilerim. Lütfen prensesime balkabağı arabasını getirin."

Hâlâ sırtarak bileti alıyor.

Sonra vale tezgahının altına uzanıp bir kartvizit çıkardı. Arkasına bir şeyler not alırken kafam karışıyor, bana uzattığında ise gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve üzerinde telefon numarası yazıyor.

Konuşamıyorum. Ona bakarken zorlukla nefes alabiliyorum.

"Kulüp eleman arıyor," dedi ve benim fark ettiğimden daha fazla şey duyduğunu anlamamı sağladı. "Tüm başvuru süreci online. Web sitesi adresi kartın ön yüzünde. Numaram da arkada. herhangi bir sorunuz olursa." Sonra da ekliyor: "Ya da başka bir nedenle isterseniz diye."

Bir tür sersemlikle *patlamama* milisaniyeler kaldı. Yıllardır hissetmemiştim, bu yüzden dönüp acele etmeden önce zar zor başımı sallayabiliyorum.

gerçek bir kalp krizi geçirmeden önce bankta oturmak için.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Hannah aceleyle yanıma gelip oturuyor, gözleri kocaman ve neşeyle dans ediyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Senden kesinlikle hoşlanıyor."

"Ama neden? Bu kırmızı bir bayrak mı? Onun yanında hep garip ve aptal biri oldum. Neden benden hoşlansın ki?"

Hannah güler ve çantasını kucağına koyar. "Çünkü mükemmel bir zevki var, belli ki."

Sanki aç bir aslan tarafından kovalanıyormuşum gibi nabzımın durması birkaç dakika alıyor. Kartın arkasındaki düzgün, erkeksi yazıya bakarken hâlâ gergin ve heyecanlı hissediyorum.

Landon'ı sevdiğimden beri bir erkekten hoşlanmamıştım ama sanırım Javi'den hoşlanıyorum.

Bu sadece cesaret kırıcı, çünkü bu itirafın hemen ardından kendime bile itiraf etmek istemediğim kısım geliyor.

Harekete geçmeye korkuyorum. *Garip olacağımdan* korktuğum için değil - *ki olacağım, ama o bunu çoktan biliyor - ya da hiç randevuya çıkmadığım için* bile ve bu konuda gerginim.

Çünkü içten içe, Landon'ın buna sahip olmama asla izin vermeyeceğini biliyorum.

Dün gecedен beri onunla yüzleşmedim ama sahip olduğum her içgüdü bana bunun durumu daha iyi değil daha kötü yapacağını söylüyor. Gerçek kurbağa olsalar daha az ilgilenemeyeceğimi bildiği *arkadaşlarının* önünde çok kısa bulduğu bir şort giydiğim için tam anlamıyla *kendi bölgesini işaretledi*.

Javi'yle ilgilenebileceğimi zaten biliyor, bu yüzden onu kovdurmaya çalıştığı "şakayı" yaptı.

Onunla konuştuğumu öğrenirse ne yapar?

Diğer taraftan, Javi riskleri açıkça biliyor. Landon'ın alkol çalmak suçunu onun üzerine yıkmaya çalıştığını zaten biliyordu ve o gece Landon'ın onun karşısındaki davranışlarına bakılırsa, muhtemelen bunun nedeni hakkında bir fikri vardı. Javi iş aradığımı bildiğinden, vale istasyonuna doğru yürürken Hannah'ya söylediklerimin bir kısmına da kulak misafiri oldu ve ben

Her şeyin sırasını hatırlayamıyorum, garip *ilişki* saçmalığımın en sonda geldiğini biliyorum. İş aradığımı duyduysa, bunu kesinlikle duymuştur.

Ve yine de bana numarasını verdi.

Dolayısıyla, risklerin en azından bir şekilde farkında olduğu açıktır.

Daha önce hiç bu durumda olmamıştım. Daha önce bana çıkma teklif eden erkeklerle Landon Faktörü'nü hiç aşamadım. Eğer Javi Landon Faktörü'nden haberdarsa ve hala ilgileniyorsa.

Belki de...

Belki bu gerçekten işe yarayabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Bir

Parker

Salı günü okula dönüş anlamına geliyor ve aynı zamanda ne mutlu ki Meşgul.

Bu topluluk için okul yılının ilk resmi toplantısı İçinde bulunduğum sosyal yardım kulübü Cuma günü sona eriyor, ancak ondan önce üzerinde çalışılması gereken bir kitap bağışı fikrim vardı. Fakülte danışmanım, eğer yeterli sayıda insanı bir araya getirebilirim bunu yapabileceğimizi söyledi.

Kimse daha ilk kulüp toplantısı gerçekleşmeden projelere başlamak için bu kadar hevesli değildi, ben de her şeyi halletmek için gönüllü oldum.

Hannah benimle birlikte kulüpte, bu yüzden ihtiyacım olursa yardım edebileceğini söyledi, ancak benim aksime, kendi işlerini yapmak için *yeterli* zamanı yok, bu yüzden ona yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim. Tüm düzenlemeleri, el ilanlarını ve e-postaları kendim yapabilecek durumdayım.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Landon'la gittiğim ilk derste ona bir kez bile bakmadım. Zil çalana kadar telefonumda e-posta yazıyorum ve ders biter bitmez kapıdan çıkıyorum çünkü kaybedecek zamanım yok.

Meşgul olmak kesinlikle cevaptır.

Bu hafta sonu partiden sonra Anae'nin yeterince insanla kaynaşacağını ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımızı düşünmüştüm. öğle yemeğinde hemen yanımdaki koltuğa oturduğunda şaşırdım.

Hannah sandviçini yarısına kadar ağzına götürmüşken donup kalıyor ve ben de Anae'ye *bakıyorum*.

Anae bana bakmıyor ama. Aramızdaki koltukta benimkinin yanında duran çantasını karıştırıyor. Bir şişe el ilacı çıkarırken göz kırpmıyorum.

dezenfektan ve kendi ellerini dezenfekte etme işini çabucak hallediyor - tabii ki bana ya da Hannah'ya bir şey ikram etmeden.

"Ne?" diye soruyor sonunda, ellerini birbirine sürterken bana bakıyor.

"Ben sadece... bizimle oturmanı beklemiyordum."

Bizimle oturmasını *istemedim* ama bunu eklemedim.

"Kitap bağıışı gibi bir şey düzenlediğinizi duydum. Yardım etmek istiyorum." Gözlerini kocaman açarak ona bakmaya devam ettim.

"Yardım... etmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Küçük ayaklanma kulübünüze katılmak istiyorum." "Yükseliş."

"Her neyse. Kimin umurunda? Ben de katılmak istiyorum."

"Neden?" Kaşlarını kaldırınca genişletiyorum: "Yani, alınma ama kulübün tüm amacının başkalarına yardım etmek olduğunun farkındasın, değil mi? Pek senin tarzın gibi görünmüyor."

"Gelecek yıl üniversiteye gideceğim ve bir kız öğrenci birliğine katılmayı planlıyorum. Dare'in okulundaki en iyi kız öğrenci birliklerini araştırıyordum ve çok fazla hayırseverlik yapıyorlar. Bu yüzden, gelecek yıl, acele ettiğimde, onların bana yardım etmelerinin lisedeyken böyle şeylerle uğraştığımı görüyorum. Aubrey sayesinde şu anda aleyhime işleyen çok şey var, bu yüzden kamuoyundaki imajımı biraz düzeltmem ve anlatıyı kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, onun kuruntulu mantığıyla uğraşmamayı seçiyorum. "Sanırım biraz yardıma ihtiyacım var. Bu projeyi gerçekten hızlı bir şekilde bir araya getiriyoruz. Kitap kampanyası Cuma günü, bu yüzden sinyali gerçekten güçlendirmem ve insanların bunu bilmesi için haberi yaymam gerekiyor."

Anae başını sallıyor. "Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim. Neden okuldan sonra senin evinde buluşup beyin fırtınası yapmıyor ve her şeyin üzerinden geçmiyoruz? Sen de yapabilirsin. Bana şimdiye kadar neler yaptığınızı ve hala yapılması gerekenleri gösterin. Bir video hazırlayacağım ve biraz farkındalık yaratmak için bugün bunu organize ettiğimizle ilgili bir hikaye yükleyeceğim ve sinyali gerçekten yükseltmek için sosyal medyayı halledebilirim, İstedğini söylediğin gibi."

Anae'nin iyi bir fikri olduğunu kabul etmekte isteksizim ama... "Bu muhtemelen işe yarayabilir. Neden benim evim yerine senin evinde buluşmuyoruz?"

Anae başını sallar. "Tam sahilde yaşıyorsun. Sahilde bir çekim yapmayı düşünüyorum. Henüz karar vermedim, evinizi görmem gerekecek ama bu iyi bir seçenek. Ayrıca," diye ekliyor, beni şöyle bir süzüp etkilenmemiş gibi görünerek, "eğer sahile gideceksen daha şık bir şeyler giymen gerekecek. bu yüzden dolabınıza yakınlık önemli." Tartışmaya değmez, ben de

"Tamam, öyle olsun." dedim.

"Harika," diye cıvıldıyor ellerini birbirine kenetleyerek. "Hannah ve ben "Okuldan sonra bizim eve gidip bir şeyler alalım, havuzunuz var sanırım?"

Başımı salladım. "Var."

"Mükemmel. Yüzmek istersek diye mayolarımızı alacağız ya da Çalışırken biraz güneşlenelim, sonra Hannah beni senin evine bırakabilir."

Vücudumdaki her hücre bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor ama ona hayır demek için iyi bir neden bulamıyorum. Kulübe katılmasını engelleyemem ve eğer evime gelmesi konusunda çok fazla direnç gösterirsem, nedenini merak edebilir.

Daha önce Landon'ın Brittany'nin vaktini boşa harcadığını hiç ummamıştım ama Anae'nin gelmesine hazırlanırken evimize doğru sürerken, arabasını garaj yolunda görmemeyi kesinlikle umuyorum.

Arabayı kenara çektiğimde rahat bir nefes alıyorum ama bu his kısa sürüyor. Hala Anae Richards'ı evimde ağırlamam gerekiyor ve bu benim son sınıf bingo kartımda yoktu.

Onunla takılmak için kıyafetlerimi değiştirmem konusunda ciddi olup olmadığından emin değilim ama her ihtimale karşı okul çantamı boşaltmak ve kıyafetimi değiştirmek için üst kata, yatak odama çıkıyorum. Belki yüzmekten bahsetti. Landon yakında eve dönmezse, bu fikre karşı çıkmayabilirim, bu yüzden soluk mavi bir elbisenin altına tek parça bir mayo giydim.

soyulacak kadar. Daha fazla örtünmek için üzerine beyaz bir kazak geçiriyorum, sonra çantamı alıp aşağı iniyorum.

Muhtemelen onlara içecek bir şeyler ikram etmeliyim, bu yüzden buzdolabına bakıyorum. Dürtüyle bir sürahi limonata yaptım.

Çok geçmeden bir arabanın geldiğini duydum. Biraz endişeliyim ve ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden fuayede garip bir şekilde durup gelmelerini bekliyorum.
kapıya gel.

Önce Anae içeri girdi. Yüzündeki şık güneş gözlüklerini çıkarıp yanımdan geçerek oturma odasına doğru yürüyor ve ardında hafif bir parfüm kokusu bırakıyor.

Hannah bir bez çanta ve cüzdanıyla arkasından geliyor. Kapıyı arkalarından kapatıyorum. Arkamı döndüğümde Hannah küçük bir dönüş yapıyor, Bir poz veriyor, sonra bacaklarını uzatıyor ve dikkatimi ayaklarına çekmek için ayak bileğini esnetiyor.

Okula giderken giydiği ayakkabıları giymiyor. Onun yerine, parıltılı gümüş tokaları olan bir çift topuklu beyaz sandalet giyiyor.

"Güzel," diyorum kibar bir gülümsemeyle.

Gözleri büyür. "Ben söyleyeyim. Artık resmi olarak bana doğum günü hediyesi alamazsın. Bunlar çok pahalıydı, Parker. Sen delisin, ama *çok* güzeller. Mağazadakilerden bile daha güzeller. Çok teşekkür ederim."

Kafam karıştı.

Ben daha ne diyeceğimi bilemeden, Hannah güzel ve çoktan sevildiği belli olan ayakkabısına hayranlıkla bakıyor ve gayri ihtiyari soruyor: "Sanırım annen sana o harçlık kredi kartını verdi, ha?"

"Um... hayır. Hayden bir tane sipariş ettiğini söyledi ama muhtemelen postayla gelmesi birkaç gün sürer."

Hannah bana baktığında kaşlarımı çattığım için gülümsemesini kaybediyor. "Onları satın almadın mı?" diyor yavaşça.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Ne dedin? Hayır. Biliyorsun ben topuklu bir kız değilim, başkası için onları nasıl seçeceğimi bilemem."

Hannah bana boş boş bakıyor. "O zaman kimden geliyorlar?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Neden benden geldiğini düşündün?"

Yutkunuyor, daha temkinli bir farkındalıkla ayakkabılara bakıyor. "Bilmiyorum," diyor usulca. "Evime teslim edildiler ama notta yazmıyordu... Sanırım... şeker babam yüzünden Dün sadece şaka yapıyordum ama size bu ayakkabılardan bahsetmiştim-"

Ayakkabılardan bahsetmişken, Anae'nin topuklu ayakkabıları bizi almak için koridora geri dönerken tıkırdıyor, görünüşe göre evin bu katına alışmış. "Bir dahaki sefere ona bir hediye aldığında, bunu bir çanta yap," diyor Anae. "Ayakları acayip küçük, o yüzden ayakkabılarını ödünç alamam." Hannah'dan bana bakarak, "İşe mi gidiyoruz, yoksa-" diyor. Sonra yüzünü buruşturup kıyafetlerime bakıyor. "Tanrım, Parker, beyaz giyebileceğini kim söyledi sana?"

"Ne?" Kıyafetlerime bakıyorum, kazağımı korumacı bir şekilde kendime doğru çekiyorum.

"Ve şu soluk mavi. Ah, hayır. Hayır. Beni odana götür, sana giyecek başka bir şey bulayım. Ve her ikisinde de sahip olduğun her şeyi at. Bu renkler. Sizi yıkar ve hastalıklı gösterirler. Bir Brontë romanında uzun süre acı çeken bir kadın kahraman mısınız? Çünkü kesinlikle sana benziyor. vardır."

Geleli daha otuz saniye oldu ama şimdiden Hannah da ben de yukarı çıkarken kaşlarımızı çatmış durumdayız.

Bu *kesinlikle* kötü bir fikirdi.

Anae'ye yatak odamı gösteriyorum. İçeri adımımızı atar atmaz Hannah geriliyor ve bakışları şifonyerimin üzerindeki mücevher kutusuna yöneliyor.

Kolyenin saklandığı yer orası. Buradayken aklıma bile gelmedi, yoksa onlar gelmeden yerini değiştirdim.

Hannah ve ben bakışıyoruz, sonra yeni bir kıyafet bulmama yardım etmesi için sadece Anae'yi dolabıma çekiyorum. Ben kapının yanında beklerken

tüm eşyalarımı karıştırıyor. Gri bir jarse elbise bulup "Sanırım bu iş görür" dediğinde, ayakkabılarımı da değiştirmem gerekip gerekmediğini sorarak biraz oyalanıyorum.

Dolabımdan çıktığımızda Hannah yatağımın kenarında oturuyordu ve mücevher kutusu yerinde yoktu.

Phew.

"Bir bileziğe ya da sevimli bir şeye ihtiyacın var. Belki bir halhal. Mücevherlerin nerede?"

"Henüz bavulları açmadım," diye yalan söyledim. "Yeni taşındık, o yüzden..."

Anae gözlerini deviriyor ve elbiseyi bana doğru itiyor. "Git üstünü değiştir. Hannah, sen oradayken saçına da bir şeyler yap." İç çekerek koltuğa çöküyor ve çantasını kucağına koyuyor. Söylediklerini hâlâ yapmadığımızı görünce gözleri açılıyor ve eliyle bizi kışkırtıyor. "Hadi gelin. Bütün gün bekleyemeyiz."

Hannah ve ben banyoya girip kapıyı kapattık. Ona iri gözlerle bakıyorum ve o da eğilip fısıldıyor: "Mücevher kutusunu masanın alt çekmecesine koydum ama burnunu sokarsa diye acele etsek iyi olur."

İç çekiyorum. "Günlerimin hiçbirini böyle geçirmek istemiyorum."

Hannah başıyla onaylıyor, sesini fısıltı yumuşaklığında tutuyor. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Anae'yi yatak odamda gözetimsiz bıraktığım için huzursuzum. mümkün olduğunca çabuk giyiniyor ve Hannah saçımın yarısını hızla geriye çekip sevimli bir tokayla sabitliyor. Mümkün olduğunca çabuk geri dönebilmek için Hannah'yı yatak odasına doğru kışkırtıyorum ve alçak benim için bulduğu beyaz topuklu sandaletler. Hannah'ninkiler kadar şirin ya da süslü değil ama belki bir düğün dışında, Hannah'nın ayağındaki ayakkabıları giymem için hiçbir neden yok.

Dışarı çıktığımızda, beni çok rahatlatan bir şekilde, Anae hala kanepede oturuyordu. Bakışları üzerimde geziniyor ve başını sallıyor, ancak pek memnun görünmüyor. "Bu kadar yeter." Ayağa kalkıp çantasını omzuna atıyor ve bizi yatak odamdan dışarı çıkarıyor. "Bu kulübün estetiği nedir?"

"Ne?"

"Bir renk düzeni var mı? Logo neye benziyor?" "Renk düzeni mi?"

O neden bahsediyor?

"Bunu markalaştırmalıyız. Havalı hale getirmeliyiz. Ayrıcalıklı. İnsanların gerçekten katılmak *isteyeceği* bir şey. Kulübün bir sosyal medya varlığı var mı?"

"Hayır mı?"

"Bu çok saçma. Bir tane ayarlayacağız. Foto muhabirliğini anımsatan ama şık renk patlamaları içeren havalı bir siyah beyaz estetik düşünüyorum. Eğer bir logo yoksa, bir tane yaptıracağız. Daha sağlam, ayakları yere basan bir yazı tipiyle harmanlanmış şık ve hüzünlü bir şey. Kulübün havasının bu olacağını düşünüyorum. İyi görünürken iyi şeyler yapmak. Rahat bir şıklık."

Tüm bunları sanki gerçekten yanıt verecek insanlara satış yapıyormuş gibi söylüyor.

Hemen şunu fark eder: "Fikirlerim senin için boşa gidiyor, değil mi? Önemli değil. Sadece markalaşma ve sosyal medya varlığını bana bırak. Bunlar benim uzmanlık alanım olabilir. Sizler tüm gerçek işleri halledebilirsiniz. Ben de katılacağım elbette. Çoğunlukla etkinlikleri haberleştirmek ve tüm sıkı çalışmalarımızın samimi görünen kanıtlarına sahip olduğumuzdan emin olmak için. Ne zaman

Meslektaşlarım bu kulüple ilgilensin, bir *varlık göstermesini* istiyorum. Dürüst olmak gerekirse bu size de yardımcı olacaktır."

Fikri korkunç değil, sadece bu konudaki her şeyden nefret ediyorum. "Bu kulüp iyi görünmekle ilgili değil, Anae. İyiye yapmakla ilgili."

"Doğru, ama neden ikisini birden yapmıyoruz? Bunun hiçbir dezavantajı yok. Sadece yardımcı olabilir ve üniversiteler için daha çekici olabilir. Sizler gelecek yıl iyi yerlere girmek için fazladan çalışmak zorunda kalmayabilirsiniz ama ben kalacağım. Yani, sizin için yaşasın. Benim çabalarımдан faydalanacaksınız. Bir şey değil." Bir an duraksadı ve sonra şöyle dedi: "Neden havuzun kenarına kurulmuyoruz? Havuzun yanına kurulalım. biraz güneş ve potansiyel fotoğraf çekimleri için bir fikir edinmek. Siz kızlar birer içki alın ve benimle orada buluşun."

Merdivenlerin dibinde durup, Anae'nin sanki tatildeymiş gibi havuzuma doğru ilerlerken kiralık yardımcısı gibi bizi kovmasını izleyerek iç geçiriyorum.

Sürgülü kapı arkasından kapanırken Hannah'ya "Ondan hoşlanmıyorum," Anae. dedim.

Hannah başını sallar. "Hayır. Ama onun yaptığını yapmak daha kolay. istiyor. Ben gidip içecek bardaklarını

soğutayım." "Limonata yaptım,"

diye gönüllü oldum. "Şekersiz mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Hannah başını sallıyor, aklı açıkça bir sonraki görevinde. "Su şişelerini de çıkarmalıyız."

Anae buradayken tüm enerjimi emiyor, bu yüzden Landon eve geldiğinde onunla uğraşacak enerjim kalmıyor.

Arabasının geldiğini duyar duymaz yukarı çıktım.

Annem işte, ben de ona mesaj atıp en sevdiğim şarküteriye uğrayıp akşam yemeği için bana hindili sandviç alıp alamayacağını sordum. Ona yapmam gereken bir sürü ödevim ve kulüp işim olduğunu, bu yüzden gerçek bir akşam yemeği için zaman ayırmak istemediğimi söyledim.

Gerçekten ödevim var, bu yüzden sırt çantamın yanında yere diz çöküyorum ve kitapları boşaltmaya başlıyorum. Hangi konuya öncelik vereceğimi düşünürken, Javi'nin numarasının yazılı olduğu kartın çantamda olmadığını fark ediyorum. istatistik dosyası bıraktığım yerde. Panik damarlarımda dolaşıyor ve çantamı karıştırmaya başlıyorum.

Aman Tanrım, nerede o?

Kartı okula yanımda götürdüm çünkü odamda bırakırsam Landon'ın bulmasından korkuyordum. Odamda olmaması gerekiyor ama yapmaması gereken bir sürü şey yapıyor.

Onu çıkarmadım, değil mi? Bu sırt çantasında olduğunu biliyorum, derslerimden biri başlamadan önce ona sevgiyle baktığımı hatırlıyorum. Aman Tanrım, ya

Okulda düştün mü?

Aman Tanrım, Landon o kartı bulursa.

Tamamen erimeden hemen önce, parmağım parlak kart stoğuna değıyor. Kartı çıkarıyorum ve arkasındaki Javi'nin yazısını görmek için çevirdiğimde omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Elimi ve kartı göğsümün üzerine koyup rahat bir nefes alıyorum, sonra kartı bir kenara bırakıp diğerk kitaplarımı çıkarıyorum.

Kitaplarımı ve notlarımı masanın üzerine koyduğumda ve *hala* kartı düşündüğümde, onu yanımda bulundurmanın kendimi tamamen güvende hissettirmediğini fark ediyorum. Javi ile aramızdaki bu şey gerçekten bir şeye dönüşürse diye ondan kurtulmak istemiyorum. Duygusal nedenlerden dolayı, kartı ilk önce onun almasını isteyebilirim. bana numarasını verdi.

Ama birinin görebileceğı bir yere de koyamam.

Kartı masanın üzerine bırakıp çekmeceyi açtım ve dikkatlice mücevher kutumu çıkarıyorum. Hannah'nın eşyalarının hâlâ güvenle saklandığından emin olmak için en alttaki çekmeceyi açıyorum ve öyle olduğunu görünce Javi'nin kartını da eklemeye karar veriyorum.

Ama ona mesaj atacak cesareti bulursam diye önce telefonuma kaydetsem iyi olur.

Yeni bir temas kurarken ellerim nemli ve biraz titrek. Javi'nin adını yaz. Numarasını yazıyorum, sonra doğru girip girmediğimi karttan iki kez kontrol ediyorum.

Bunu onayladıktan sonra kartı Hannah'nın eşyalarıyla birlikte alt çekmeceye koyuyorum, sonra da mücevher kutusunu her zamanki yerine geri koyuyorum.

Ama şimdi numarası gerçekten telefonumda kayıtlı olduğu için, onu kullanmamak bilinçli bir seçim gibi geliyor.

Belki de sadece merhaba demek ve numarayı doğru kaydettiğimi üç kez kontrol etmek için ona kısa bir mesaj göndermeliyim. Evet, bu iyi bir sebep. Doğruluk. Doğruluğı severim.

Ne yazacağımı düşünürken midem allak bullak oldu. Erkeklerle sosyal medya mesajlaşma programlarında falan konuştum ama hiç gerçekten

romantik ilgi duyduğum bir adamla mesajlaştım.

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsun. Sadece merhaba de."

Parmaklarım çalışmayarak protesto ediyor ama kendimi basit bir ilk mesaj yazmaya zorluyorum.

"Selam! Numaram sende de olsun diye merhaba demek istedim." Hızlıca bir gülen yüz ekliyorum, sonra geri alıyorum, sonra gülen yüzü tekrar ekliyorum çünkü saçmalıyorum.

Fikrimi değiştiremeden hemen gönder tuşuna basıyorum.

Sonra ekrana bakıp yanıt beklerken midemde bir fıçı asit varmış gibi hissediyorum.

Muhtemelen çalışıyordur. Ya da arkadaşlarla takılmak. Ya da... kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey yapıyor, ama doğru cevap vermesini beklemek için bir neden yok-

Yazıyor.

Telefon ekranımın alt kısmında dans eden üç gri baloncuğa gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum.

"Zamanı gelmişti," diye göz kırpan bir emoji ile mesaj atıyor.

Gülünç bir şekilde sırtıyorum. "Biliyorum, bana numaranı dün vermiştin. Beklerken ölmediğine şaşırdım."

"Bu ikimiz için de büyük şans," diye yanıtlıyor. "Neyin peşindesin?"

İçimi çekiyorum, şimdilik ders çalışmaktan vazgeçiyorum ve ona mesaj atarken dinlenebilmek için yatağımın üzerine çıkıyorum. "Pek bir şey yok. Okulumdaki en iyi ve en kötü kızlarla bir tür kulüp toplantısını bitirdim. Şimdi annemin bana akşam yemeği getirmesini beklerken biraz ödev yapacağım."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Oh evet. Çok eğlenceli. Yasadışı olmalı. Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun?"

"Seni düşünüyorum," diyor, göz kırparak.

Dudaklarımda aptal bir sırıtma beliriyor. "Umarım öyledir. Eğer benimle konuşurken başka birini düşünüyorsan, yanlış yolda olabiliriz."

"Öyle mi? Hangi yolda olmamızı umuyorsun?"

Gözlerim açıldı. Bu... agresif. Yoksa öyle mi? Belki de değildir. Belki de bu işte o kadar yeniyim ki bana öyle geliyordur.

Beynimde bir yanıt aradığımda ve bulabildiğim tek şey "İyi bir tane mi?" olduğunda şüphelerim doğrulanıyor.

Bunu ben yazmadım.

Ben bir şey yazmıyorum.

Çok fazla zaman geçiyor ve paniklemeye başlıyorum, böyle bir sorudan sonra garip bir zaman geçmesine izin verdiğimi fark ediyorum.

Ter alnımda birikiyor. Telefonu yere düşürüyorum. yatağa uzanıp ellerimi silkeliyor, söyleyecek mantıklı bir şey bulabilmek için daha da umutsuzca çabalıyorum.

Baloncuklar dans

ediyor. Nefesimi

tutuyorum.

"Orada mısın?"

Avucumu yüzüme vurarak inliyorum. Telefonu elime alıp düşünmeye çalışıyorum ama beynim çalışmıyor. Sonunda, yazabildiğim tek şeyi yazıyorum ortaya çıktı.

Gerçeği.

"Evet, buradayım. Özür dilerim, ortadan kaybolmak istememiştim. Seni uyarmalıyım, bu işte gerçekten yeniyim."

"Mesajlaşmak mı?" diye şaka yapıyor.

"Evet. Sadece üç gündür bir telefonum var. Bundan önce yunuslar ve bir yengeçle birlikte bir okyanus mağarasında yaşıyordum."

"Mantıklı. Sende plaj kokusu aldığımı sanmıştım."

Gülümsüyorum. "Hayır, ama ciddiym, şu bir erkekle konuşma meselesi. Kulağa muhtemelen saçma geldiğini biliyorum ama daha önce hiçbir erkekle mesajlaşmadım, yani..."

"Kaç yaşındasın?" diye mesaj attı.

Aman Tanrım.

Garip olduğunu düşünüyor.

Tabii ki garip olduğunu düşünüyor. Garip *zaten*. "18 yaşındayım," diye cevap veriyorum.

"Ve sen hiç çıkmadın mı?"

Bunun korkunç derecede tuhaf olduğunu mu düşünüyor yoksa sadece merak mı ediyor anlayamıyorum.

Aptal tonsuz metin.

Yutkunarak cevap yazıyorum, "Hayır, hoşlanmadım." "Neden? Hiç kimseden hoşlanmadın mı?"

"Var, ama... bu biraz uzun bir hikaye."

"Zamanım var."

Hafifçe gülümsüyorum, ama çok az mizahla. "Ayrıca ilk mesajlaşmamızda başka bir erkek hakkında konuşarak başlamanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Bu bir flört görgü kuralı falan değil mi?"

"Belki, ama ben kurallara sadece size hizmet ettikleri sürece uymanız gerektiğini düşünüyorum."

Tabii ki öyle.

Sanırım bir tipim var.

Kesinlikle Landon'a benzemeyen bir mesaj daha geliyor. "Benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin."

Ekrandaki o kelimelere bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Cevap veriyorum. Neden bu kadar güven verici hissettirdiklerini tam olarak söylemek zor. Sanırım onlara inandığım için ve güvenebileceğim birinin olması güzel.

"Bu çok karışık," diye cevap yazdım sonunda. "Seni zaten olduğundan daha fazla bu işin içine sokmak istemiyorum."

"Yemeğe birlikte geldiğin adamla mı ilgili? Yeni üvey kardeşin mi?"

Ekranda bu kelimeyi görünce ve bunun bir gönderme olduğunu bildiğim için

Landon. Dudaklarımı yalayarak, ne kadarını paylaşmak istediğimi tartışıyorum.

Sonra saate bakıyorum ve geç olduğunu fark ediyorum. Annem birazdan burada olacak ve benim de gerçekten çok ödevim var.

"Hey Javi, gerçekten kaçamak yapmaya falan çalışmıyorum ama saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim ve hala yapmam gereken bir sürü ödevim var..."

"Sorun değil. Daha sonra konuşabiliriz."

"Anlayışınız için teşekkürler."

"Tabii ki. Şimdi git o A'yı al, böylece geri gelip benimle konuşabilirsin."

Ekrana bakıp sırtıyorum ve "Evet efendim" diye cevap yazıyorum.

Bir üç nokta yazdıktan sonra, "Böyle devam etmek mi istersin, yoksa ödevini yapmak mı?" dedi.

Kendi kendime kıkırdayarak ve karnımdaki kelebekleri görmezden gelmeye çalışarak sifonu çektim. Sanırım bunun içine girdim, ama bu kadar kısa sürede müstehcen mesajlar beklemiyordum.

"Ev ödevi!" Geri mesaj attım. "Sonra konuşuruz," diye ekliyorum gülümseyerek, şakadan rahatsız olmadığımı anlasın diye.

"Seninle daha sonra konuşamazsam diye söylüyorum, tatlı

rüyalar." "Sana da."

"Oh, yapacağım."

Derin bir iç çekerek yastıklarına yaslanıyorum ve telefonumu göğsüme yaslıyorum. Kalp atışlarımı duyabiliyor, heyecanın damarlarımda dolaşan artçı şoklarını hissedebiliyorum.

Ben burada yaşarken bu iş nasıl yürüyecek bilmiyorum ama şimdilik bu konuda endişelenmeyeceğim. Şimdilik, benden hoşlanıyor gibi görünen harika bir adamla mesajlaşmanın keyfini çıkaracağım ve tüm kalbimle Landon'ın bunu mahvetmesini engelleyebileceğimi umacağım.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Parker

Penceremden değil, okyanusun üzerinden doğan güneşin fotoğrafıyla uyanıyorum. Orada kaçırmışım. Ama Javi fotoğrafını çekmiş. Bu sabah erkenden sahile inmiş olmalı ki tek kelime etmeden bana bu güzel resmi gönderdi.

Gördüğümde içime huzur doluyor. Resimden mi yoksa mesajdan mı bilmiyorum. Gözlerini açar açmaz beni düşündüğü gerçeği.

Uyuyana kadar onu düşünüyordum. Ona mesaj atmadım. çünkü randevu kurallarından emin değildim. Google'da aramayı düşündüm ama o kadar basit olmayacağını biliyorum. Kurallara uymak umurumda değil. ama kurallar genellikle bir sebepten dolayı vardır. Bu durumda, ben İzleyebileceğim belirli bir kuralın daha çok çok hızlı davranıp onu korkutmamakla ilgili olacağını hayal ediyorum. Ne de olsa onu henüz iyi tanımıyorum, bu yüzden nasıl çalıştığını bilmiyorum.

"Bu çok güzel. Paylaştığın için teşekkürler," diye mesaj atıyorum uyanır uyanmaz.

Cevap vermeden önce birkaç dakika telefonum göğsümde öylece yatıyorum. "Sonunda uyandın mı, kitap kurdu?"

Aptal, evcilleştirilmesi imkansız gülümsemem hemen ortaya çıkıyor. "Evet, biliyorum, tam bir tembelim. Güne sahilde başlamadım bile."

"Ezik."

"Sahilde mi yaşıyorsun?"

"Evet, oldukça yakın. Bazen sabah koşusu için buraya gelmeyi seviyorum."

"Oooh. Ben sadece bir şey beni kovalıyorsa koşarım."

"Anlaşıldı," diye göz kırparak yanıtlıyor. "Sık sık kovalanır mısın?"

Beklediğinizden daha sık.

Kendi kötü üvey kardeşimin bu ayıltıcı düşüncesiyle birlikte, gerçek bir uyandırma çağrısı alıyorum. Telefonumun alarmı çalıyor. Çabucak susturuyorum, ama bu yeni bir okul günü için hazırlanma zamanının geldiği anlamına geliyor.

Telefonumu yere bırakıp geriniyorum, sonra isteksizce kendimi yatağın rahat sığınağından çekiyorum.

"Uyanmak istemiyorum," diye mesaj atıyorum Javi'ye. "Sabah insanı mısın?" "Hayır, sadece fazla uyumuyorum. Geç saatlere kadar da uyanık kalırım."

"Bu sağlıklı değil."

"Koşu bunu telafi ediyor," diye dalga geçiyor.

Gülüyorum, banyoya giriyorum. "Hayır, öyle değil."

Dişlerimi fırçalarken telefonumun ışığı yine yandı. "Biliyor musun, sana manzaramın bir resmini göndermişim..."

"Benimki heyecanlanacak bir şey değil," diye onu temin ediyorum. "Dişlerimi fırçalıyorum."

"Belki de gerçekten dişlerden hoşlanıyorumdur."

Tekrar gülüyorum, sonra ne halt edeceğime karar veriyorum. Tanışma kuralları ne olursa olsun, bunun her birini ihlal ettiğinden eminim, ancak telefonumu aynaya doğrultuyorum ve şimdiye kadarki en az seksi fotoğrafımı çekiyorum: kelimenin tam anlamıyla dişlerimi fırçalıyorum. Bu aptal fotoğrafa kafamı sallıyorum ama üzerinde fazla düşünmeden gönder tuşuna basıyorum.

"Seksi, değil mi?" Şaka yapıyorum.

"O ağzın içine koymak istediğim birkaç şey daha var."

Midem bulanıyor ama bu korkudan çok heyecanla oluyor, bu da güzel bir değişiklik. "Birkaç tane mi? Kaç tane sikin var?"

"Dört. Umarım bu bir anlaşma bozucu değildir."

Başımı sallıyorum, gülmem bittiğinde diş fırçamı durularken iç çekiyorum. Javi'nin zeki ve komik olmasını beklerdim. etkileşimlerimiz oldu ama bence düşündüğümde bile daha iyi.

Aşağıya süzülürken bir bulut kadar hafifim. Gülümsemek çok kolay, gerçekten duramıyorum.

Oraya gittiğimde annem mutfakta olsaydı ve benim bu kadar mutlu olduğuma şahit olsaydı iyi olurdu ama o hala yukarıda hazırlanıyor olmalı. Alarmımdan önce uyandığım ve Javi'ye mesaj attığım için ekstra enerjik olduğum için her zamankinden biraz daha erken aşağıdayım.

Lafı açılmışken.

Mutfaktaki tek kişi ben olduğum için ada tezgâhına oturuyorum ve sırt çantamı ayaklarımın yanına yere bırakıyorum. Telefonumu çıkarıp Javi ile mesajlaşmamı açıyorum ve ekrandaki metne sevgiyle gülümsüyorum.

Başlıyorum

Bir mesaj daha yazdım ama bitiremeden Landon ortaya çıktı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye fısıldamak için eğildiğinde göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Korku kalbimi yerinden fırlatıyor. İrkilerek telefonu düşürüyorum, sonra el yordamıyla geri alıyorum ve o görmeden ekranı karartıyorum. "Ne oldu? Kimse yok. Hiç kimse. Hannah. Sen kendi işine bak," diye geveliyorum, derimin altında bir sıcaklık patlaması hissediyorum.

Landon bana tuhaf tuhaf bakıyor, yanımdaki koltuğa çökerken kara kaşları birbirine çarpıyor. "Evet, kulağa gerçekmiş gibi geliyor."

Ona ters ters bakıyorum ve telefonumu sırt çantama sokuyorum. "Kiminle mesajlaştığım seni ilgilendirmez. Yaptığım hiçbir şey seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyor. "Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum, onun saçmalıklarıyla hiç ilgilenmiyorum. Yine de burada onunla tezgahta oturmayacağım, bu yüzden kalkıp kendime bir smoothie yapmaya başlıyorum.

"Arden kulüpte sana rastladığını söyledi."

Lanet Arden.

"Evet. Hannah ve ben tenis oynadık ve annemle öğle yemeği yedik."

"Oradayken Aladdin'e rastladın mı?"

Bakışlarıyla buluşmak için arkamı dönüyorum. "Javi'nin Hispanik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Onun aynı zamanda korunaklı zengin bir kızı kendisinden hoşlanması için kandırmaya çalışan yelekli zavallı bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanaklarım sıcaktan kızardı. "Ben zengin değilim. En iyi ihtimalle orta sınıfım.

Parası olan sensin."

"Şu anda erişiminiz var. Benim evimde yaşıyorsun. Onunla bir *golf kulübünde* tanıştın, Parker. Sence sana bakınca orta sınıf mı görüyor?"

Ona içimi çekiyorum, sonra başımı sallıyorum ve blendera meyve koymaya odaklanıyorum. "Her neyse. Çalışmıyordu bile, yani hayır, onu görmedik. Tekrar söylüyorum, bu sizi ilgilendirmez."

Landon meyve kasesine doğru başını sallar. "Bana bir elma getir." "Kendin al."

Ona çok kızdığım için düşünmeden konuştum, ama gerçekten ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde, kalp atışlarım *Hızlı ve Öfkeli*'nin seçmelerinde olduğu gibi hızlandı ve kendimi ona lanet elmayı uzatmış olmayı dilerken buldum.

Yutkunuyorum, arkamdan yaklaşırken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kasıtlı olarak arkamdan yaklaşıyor, ellerini iki yanımdaki tezgâhın üzerine koyarak beni kafesliyor. Sıcaklığı sırtıma vurduğunda nefesim kesiliyor, elmaya uzanmak için tezgâhı bıraktığında kaskatı kesiliyorum.

"Sanırım çok kibarca sormadım, ha?" diye mırıldanırken nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Kalbim düzensiz atıyor ve aniden nefes alamıyorum. Ama bu korku değil. Sözleri kaba değil, neredeyse alaycı. Arkamdaki tehditkâr pozisyonuna rağmen neşeli. Farklı hissettiriyor. Neredeyse samimi.

Elmasını kaptığı gibi geri çekildi ve bir saniye içinde o an geçti. O kadar yakın değil ve tekrar nefes alabiliyorum.

Ellerimi tezgâha dayayıp nefes alışımı ve kalbimin atışını sabitlemeye çalışıyorum ki oturduğunu fark etmesin ama oturmuyor. Baktığımda gitmişti, çoktan kapıdan çıkmıştı.

Rahatlamış hissetmeliyim. Hissediyorum, ama garip bir yanımda eksik hissediyor, çok.

Bu ılgınlığı üzerimden atıp smoothie'me geri dönüyorum. Yine de o kısa etkileşimi düşünmeden edemiyorum. Beni kanepeye yatırıp o gece bana yaptıklarını yaptığından beri kelimenin tam anlamıyla korkuyordum. Dehşet birikti ve sertleşti çünkü bir sonraki etkileşimimizden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bu... bu o kadar da kötü değildi.

"Hey, tatlım."

Bakışlarım çantasını tezgâhın üzerine koyan anneme kayıyor. "Hey, anne."

Şakağıma bir öpücük kondurmak için yanıma geldi. "İyi uyudun mu?"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, öyle yaptım. Ya sen?"

Hayden köşeden dönüyor, elinde çantasıyla işe gitmek için giyinmiş. Annem ona bakıyor, sonra başını sallayarak hafifçe gülümsüyor ama tek kelime etmiyor.

Bu acı tatlı bir gülümseme, Atwater'ların yanına taşındığımdan beri söylediğim dağ gibi yalanlar kadar doğru hissettiren bir gülümseme.

Onlardan önce birbirimize hiç yalan söylemezdik.

En azından uykusu kaçtıysa -en azından kötü bir nedenle- bunun Hayden yüzünden olmadığını biliyorum. Genç Atwater ve benim için duyduğu endişe onu geceleri uyutmuyordu.

Dün gece, taşındığımızdan beri tamamen yersiz olan ilk gece olabilir. Javi'ye o kadar dalmıştım ki Landon'ı bir kez bile düşünmedim.

Tamam, bir kereden fazla değil.

Tamam, birkaç kereden fazla değil.

Mesele şu ki, onu daha az düşündüm ve düşündüğümde bile düşünceler o kadar güçlü değildi.

Ta ki sizi mutfakta köşeye sıkıştırana ve o kadar yakın durduğu için nefes alamayana kadar.

Kendi yararsız düşünceme ve onunla birlikte gelen suçluluk duygusuna kaşlarımı çatıyorum. Javi'yle mesajlaşalı daha bir gün bile olmadı ama bundan çok keyif aldım. Ondan *hoşlanıyorum*, bu yüzden Landon'ın rahatsız edici derecede baskın fiziksel varlığı hala böyle çalışmamalı, değil mi?

Muhtemelen mantıksız davranıyorum. Javi ile olan şey yeni. Landon'la olan şey ise çok eski. Javi ile bir şeye dönüşse bile, Landon'ın üzerimde tamamen güçsüz hale gelmesinin biraz zaman alacağından eminim. Eski alışkanlıklar zor ölür, değil mi?

Yeni bir bölgedeyim ve yol haritam yok, bu yüzden smoothie'mi hazır bardağa dolduruyorum ve tam olarak anlamadığım bir şey olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar veriyorum.

Araştırın.

—

İlk dersimden önce okul kütüphanesine uğramak için çok az zamanım var, ancak ödünç almak ve yanımda götürmek için birkaç kitap alabiliyorum.

Andreas Capellanus on ikinci yüzyılda saray aşkının kurallarını kodlayan bir kitap yazdı ve ben titiz olduğum için bunun iyi bir kitap olduğuna karar verdim.

Başlamak için bir yer.

Burnumu gömeceğim bir kitabımın olması, birlikte olduğumuz derslerde Landon'ı görmezden gelmemi de kolaylaştırıyor. Zil çalana kadar okuyorum ve sonra dün olduğu gibi kapıdan çıkıyorum.

Öğle yemeğinde hâlâ kitap okuyorum. Hannah da benimle oturuyor ama aldırıyor. Ben okurken o telefonunda geziniyor ve ben de onun fikrini almak istediğimde kafamı kaldırıyorum.

"Aynı anda iki kişiden hoşlanmanın mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Kaşları kalkıyor, sonra düşünürken birbirine yaklaşıyor. "Bilmiyorum," diyor birkaç saniye sonra. "Muhtemelen. Hiç denemedim."

"Capellanus bu fikre kesinlikle karşı."

Hannah omuz silkiyor. "Farklı insanlar, farklı vuruşlar. Ayrıca farklı zamanlar, ama bunu sana söylememe gerek yok." Kitaba doğru başını sallıyor. "Bu yan proje de neyin nesi?"

"Dün gece Javi'yle mesajlaşmaya başladım," diye itiraf ediyorum. Gözleri açılıyor. "Öyle mi? Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Harika. Bilmiyorum. Harika biri. Son derece keyif alıyorum. onunla konuşuyordum. Ama sonra bu sabah Landon ve ben mutfakta yalnızdık ve..." Nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

Yapmak zorunda değilim. Hannah anlamış görünüyor. "Landon'a uzun zamandır aşıksın," diyor nazikçe. "Javi dünyanın en harika, en sağlıklı adamı olsa bile, sen olaylara hemen girip çıkabilen biri değilsin. *Saatlerdir* karşılaştığın bir durumla ilgili duygularını anlamlandırmaya çalışan bir kitap okuyorsun. Bir şeylere kendinizi adadığınızda, tüm kalbinizle adarsınız."

Kaşlarımı çatarak, "Landon'a aşık değilim," diyorum. "Şimdi

hoşlansan da hoşlanmasan da hoşlanıyorsun ve bu sizin üzerinizdeki etkisi. Adil olsun ya da olmasın, o sizin dokunuzun bir parçası. romantik geçmiş. Kelimenin tam anlamıyla yıllarca biriyle çıkmanızı engelledi. Bu bir etki yaratacaktır."

"Bu tam bir saçmalık. Benim üzerimde herhangi bir etki bırakmayı hak edecek hiçbir şey yapmadı, asla."

Sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Ne yazık ki, hak edip etmedikleri nadiren üzerimizde kimin etki bıraktığıyla ilgili oluyor. Bazen ne kadar kötü olurlarsa o kadar büyük bir etki bırakma şansları olduğunu düşünüyorum çünkü daha ilkeli bir insanın yapmayacağı kadar alçalabiliyorlar. Unutulmaz olma eğilimindedirler."

Başımı salladım. "Bu çok sinir bozucu." O da başıyla onaylıyor.

Yemekhanede Landon'ın her zaman oturduğu yere bakıyorum ve bana doğru baktığını görüyorum. Gözlerimi kısıyorum ve o da sırtıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor.

İç çekerek Hannah'ya bakıyorum. "Psikopat bir eski erkek arkadaşım var ve onunla hiç çıkmadım bile."

Hannah hafifçe gülümsüyor. "Dürüstçe fikrimi almak istiyorsan?"

"Elbette."

Gülümsemesi hafifçe değişiyor, sanki bana söylemek üzere olduğunu biliyormuş gibi

Duymak istemeyeceğim bir şey. "Aynı anda iki kişiden hoşlanmak teorik olarak mümkün olsa bile, bunun *senin için* mümkün olduğunu sanmıyorum. Başka bir şeye başlamadan önce bir şeyi bitirmek zorundasın. Eğer Javi'den gerçekten hoşlanıyorsan ve onunla aranızı bozmak istemiyorsanız... önce Landon meselesini halletmek isteyebilirsiniz."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Üçüncü Bölüm

Parker

Hannah'nın sözleri tüm öğleden sonra üzerimde baskı oluşturdu, bu yüzden Javi'ye mesaj atmadım.

Haklı olmasını *istemiyorum* çünkü onunla konuşmanın geçici kaçışından keyif aldım ve bitmesini istemiyorum ama sanırım haklı.

Sorun şu ki, Landon meselesini *nasıl* halledeceğimi bilmiyorum. Kibarca bana eziyet etmeyi bırakmasını isteyemem. Yenilgiyi kabul edip kendimi önce başka her şeyi denediğime ikna etmediğim sürece ebeveyn müdahalesi söz konusu değil ve kendimi bunun pek mümkün olmadığını kabul edecek kadar iyi tanıyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, her zaman lise boyunca bununla uğraşmak zorunda kalacağımı, sonra üniversiteye gideceğimi ve ondan kurtulacağımı varsaydım. Bununla barışmıştım.

Ama şimdi gerçek bir bağ kurabileceğim biri var ve bunu keşfetmek istiyorum, ama Landon doğrudan yolumda duruyor.

Yani şartlar değişti. Bana zarar vermediği zamanlarda onun saçmalıklarıyla uğraşmak sorun olmasa bile, artık durum böyle değil.

Son fikrim en çılgıncası: Onunla bu konuda dürüst ve açık bir konuşma yapmak istiyorum.

Onunla yalnız kalmamaya kararlı olduğum için bunu nasıl güvenli bir şekilde ayarlayabileceğimden emin değilim. Muhtemelen Hannah'dan yanına gelmesini ve ben onunla konuşurken beni güvende tutacak kadar yakınında kalmasını isteyebilirim ama bunun annemle Hayden'ın etrafta olmadığı bir zamanda olması gerekir çünkü onların duyması riskini göze alamam.

Bu gece yapmayı düşünüyorum ama ben cesaretimi toplayamadan Landon, Malek'in evine takılmaya gidiyor.

Bir sorun olduğuna karar verdiğim için bu sorunu çözmeye ne kadar hevesli olsam da, Landon'ın evden çıkması beni çok daha fazla heyecanlandırıyor.
Sanırım

Javi'ye sadece merhaba demek için mesaj atmayı düşünüyordum, çünkü yakalanma endişem yoktu, ama meğer gerek yokmuş. Bana mesaj attı.

Gönderdiği resmi görmek için ekranı kaydırırken alt dudağımı ısıırıyorum
Ben

Vale standının arkasından bir fotoğraf.

Onun görüşü.

Ben hızlı öğrenen biriyim ve bunu zaten bir kez yaptık, bu yüzden Bacaklarımı yatağa uzattım ve ona göndermek için hızlıca bir fotoğraf çekmeden önce açık ders kitabını kucağımda yeniden konumlandırıdım.

"Hava bu kadar güzel ve sen içeride misin? Hadi gel artık."

Gülümsüyorum ve cevap yazıyorum, "Ders çalışıyorum. Dışarıda dizüstü bilgisayar parıltısıyla uğraşmamı mı istiyorsun? Nesin sen, psikopat mı?"

"Daha sonra çalışabilirsin. Şu tepedeki malikanelerden birinde yaşıyorsun, değil mi? Yüzmeye git."

"Bunun bikinili fotoğraf çektiirmek için çok sinsi bir yol olduğunu düşünüyorum."

Şaka

"Değildi, ama hey, eğer bir tane göndermek istersen, hayır demem." "Üzgünüm dostum. Ben bikini bile giymem."

"Saçmalık."

"Düşünmüyorum! Dost canlısı bir hayaletin ten rengine sahibim. Güneş kremi sürmeden güneşe çıkarsam yanarım. Tamamen giyinik yüzebilseydim, yüzerdim."

"Tamamen giyinik olarak havuza atlayabilir ve sonra çıkıp bana bir fotoğraf gönderebilirsiniz. Bana uyar."

"Eminim öylesindir." Gülümsemeyi bırakmaya çalışarak başımı sallıyorum. Çünkü bu çok saçma. "Her neyse, ders çalışıyor olmam gerekiyor ve sen dikkatimi dağıtıyorsun."

"Güzel. Kıçını dışarı çıkar ve sonra ders çalış."

"Çok otoriter," diye takılıyorum ama dürüst olmak gerekirse bundan nefret etmiyorum.

Yine de derslerimi ihmal edip bütün geceyi onunla konuşarak geçirmeyi reddediyorum, bu yüzden kendimi biraz kısıtlıyorum ve baştan çıkmamak için telefonumu şarja takıyorum.

Tam yeniden çalışmaya başlamıştım ki, yatak odamın kapısı çalındı.

"Açık," diye geri aradım.

Annem kafasını içeri attı. "Hey, tatlım." Bakışları dizüstü bilgisayarından tekrar yüzüme kayıyor. "Okul işlerini mi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Bazı kulüp işleri üzerinde çalışıyorum. Bana bir şey için ihtiyacın olursa çok önemli değil."

"Oh, hayır." Annem beni başından savdı. "Sadece dışarı çıkacağımızı haber vermek istedim. Landon bu akşam buralarda olmayacağı için Hayden'la ben de bundan yararlanıp doğaçlama bir randevu gecesi geçiririz diye düşündük."

"Kulağa hoş geliyor." Ona bir gülümseme gösterdim. "İyi eğlenceler."

O da gülümsüyor. "Yapacağız. Antonia aşağıda. Bu akşam size yemek hazırlayacak, acıktığınızda ona haber verin."

Annem gidiyor ve ben birkaç dakika daha çalışıyorum, ama bu bir mücadele. Evin bana ait olduğu bilgisi dikkatimi dağıtıyor. Bu hiç olmaz, bu yüzden bundan faydalanmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Javi'nin dediği gibi, ödevimi daha sonra herkes döndüğünde bitirebilirim ve zaten odama kapanmam gerekiyor.

Mayomu giyip üzerine bol bir elbise geçirdikten sonra aşağıya iniyorum. Aşağı indiğimde Antonia zaten pırıl pırıl olan tezgahı siliyordu.

"Hey, Antonia."

"Merhaba, Bayan Parker. Aç mısınız?"

Dudağımı ısırıp havuza bakıyorum. Adımı çağırıyor. "Henüz değil ama bir ricam var. Eğer bu senin yaptığın bir şey değilse lütfen söyle, sana fazladan iş vermek istemiyorum..."

Beni başından savdı. "Ne istersiniz?"

Arabalı serviste çalışmayan ya da restoranda not defteri taşımayan birine sipariş vermenin garipliği karşısında irkilerek, "Acaba çilekli muzlu smoothie yapıyor musunuz?" diye sordum.

"Tabii ki. Chia tohumlu mu yoksa tohumuz mu?"

Gözlerim parlıyor. "Olmadan. Blender kirli olabilir," diye uyarıyorum onu, yüzümü buruşturarak. "Bu sabah kahvaltıda bir tane içtim ama çok güzeldi. Bir günde iki smoothie içemezsin diye bir kural yok, değil mi?"

"Eğer varsa, bu aptalca bir kuraldır."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, Antonia."

Elindeki temizlik bezini bir kenara bırakarak bana gülümsüyor. "Elbette. Şimdi elimi yüzümü yıkayıp senin için hazırlayacağım. Havuza mı gidiyorsun? Senin için getirebilirim."

"Bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Havuz alanına açılan kapıyı kaydırarak açarken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum.

Su davetkâr bir şekilde dalgalanıyor ve hava mükemmel. Elbisemi çıkarıp küçük bir masanın yanına yerleştirilmiş şezlonga atıyorum, böylece Antonia smoothie'yi nereye koyacağımı biliyorum, sonra havuza giriyorum.

Yüzerken üzerime huzur çöküyor, yakıt ikmali yapıyor, önümdeki savaşlar için beni güçlendiriyor. Asla çıkmak istemiyorum.

Smoothie'min sıcakta erimemesi için yapmam gerektiğini söylüyorum kendime ama Antonia'nın onu çıkardığını görmedim. Şimdiye kadar getirmiş olmalıydı, değil mi? Bir smoothie yapmak ne kadar sürer?

Bu korkunç olabilir. Bırakın acele ettirmeyi, ondan bana hizmet etmesini istemek bile suçluluk hissettiriyor. Belki başka bir şeyle meşguldü. Belki de henüz bulaşıkları yıkamamıştı ve önce blender'ı temizlemesi gerekiyordu.

İçeri girmeyi düşünüyorum -belki de dışarı çıkarmayı unutmuştur- ama eğer smoothie aramak için içeri girersem ve henüz yapmamışsa, kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Yine de susadım ve smoothie'm olmadığından ve herhangi bir nedenle eve geri dönmeyin kabalık olarak algılanabileceğinden korktuğumdan, bir şişe su almak için havuz evine gidiyorum.

Döndüğümde hala smoothie yoktu, bu yüzden ıslak mayomun üzerine elbisemi geri çekiyorum ve onu beklerken şezlongda dinleniyorum. İzlenmediğimi bildiğimde burası çok huzurlu.

Sonunda o kadar rahatlıyorum ki, uykumun geldiğini hissediyorum. Kapının arkamdan kayarak açılmasını dinlemeye çalışıyorum ama bir dakikalığına uyuyakalmış olmalıyım. Sonrasında bildiğim tek şey, sarsılarak uyandığım. Masanın ucuna bakıyorum ve smoothie az önce teslim edildi.

"Teşekkür ederim Antonia." Şezlongdaki yerimi değiştirip içkiye uzanıyorum ama onun durması gereken masanın arkasına bakıp kot pantolonu gördüğümde kanım donuyor.

Antonia kot pantolon giymiyordu.

Bakışlarım yukarı fırlıyor ve Landon'ın başımda dikildiğini görüyorum.

Kalbim sıkışıyor ve sonra takla atıyor. Adrenalin damarlarımdan eroin gibi fışkırıyor ve kendimi şezlongdan yukarı itmeye başlıyorum.

"Hayır," diyor basitçe, başını sallayarak. Ben daha ayağa kalkmadan şezlongun kenarına oturuyor ve kalkmamı engellemek için elini rahatça kalçamın yanına koyuyor. "Olduğun yerde kal. İçkinin tadını çıkar."

Şu an içmek istemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun? Antonia nerede?" Kararsızca sordum.

"Ona eve gidebileceğini söyledim," diyor, gözleri memnuniyetle dans ederken ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Ona bu gece sipariş vereceğimizi söyledim."

Dudaklarımı yalıyorum, nefesinde alkol kokusu olup olmadığını anlamak için havayı hafifçe koklamaya çalışıyorum. Hiçbir koku almıyorum ama belki de yeterince yakın değildir. "Malek'e gideceğini sanıyordum."

"Evet." Elini uzatıp çenemin altında bir parmak eklemi gezdiriyor. Bir nefes çekiyorum ve dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Ailelerimiz de öyle. İşte bu yüzden gittiler."

"Annemi bilirsin. Paranoyaktır. Burada olacağınızı tahmin etmese de muhtemelen güvenlik kayıtlarını kontrol edecektir."

Odamda olmama ve Antonia'nın burada olması gerekmesine rağmen.

Annemin güvende olduğumdan emin olmak için güvenlik kayıtlarını kontrol etme ihtiyacı hissetmeyeceği bir gece varsa, o da bu gecedir.

Landon sırtıyor, sonra elini cebine atıyor ve iki ucu yıpranmış küçük siyah bir tel çıkarıyor. "Oops. Havuz kamerasının çalışıyor."

Kahretsin.

Tüm bahanelerim kurudu ve paniğin başladığını hissetmeye başladım. Ağzım kuruyor ve nabzım hızlanmaya başlıyor. Benim Göğüs kafesim ciğerlerimin etrafında daralıyor gibi görünüyor ve ensemdeki minik tüyler tetikte.

Benden daha hızlı ve daha güçlü olduğunu biliyorum ve zaten dezavantajlı olduğumu da biliyorum. Ayakkabım yok, lanet olası bir havuz şezlongunda yatıyorum ve beni hazırlıksız yakaladı. Şu anda ondan kaçabilmemin hiçbir yolu yok. Kaçmam gereken bir tehdit olduğunu bile bilmeden beni tuzağa düşürdü.

Uçuş seçeneği masadan kalktığına göre geriye sadece savaşmak kalıyor ama ilk sallanan ben olmak da istemiyorum. Şu anda çok zorlama geliyor. Meşru bir fantezi ama belki de bana bir şey yapmayacak. Belki de yapabildiğini göstermek için beni itip kakıyordur. Belki de sadece beni korkutmak istiyordur.

Daha önce bana saldırdığı her seferinde içkiliydi ve şu anda nefesinde alkol kokusu almıyorum. Sanırım ayık.

Yine de ayıkken beni okulda dolapların yanına kadar itti.

O sırada etrafta insanlar vardı ve ben hala ne olacağından emin değildim. Malek müdahale etmeseydi neler olabilirdi.

Malek.

Malek'e gideceğini söyledi ama bu açıkça bir yalandı.

Telefonumu ya da Landon'ın telefonunu almalıyım. Birinin telefonu. Bu sefer polisi arayamam, ama Landon'dan arama yapacak kadar uzaklaşabilirsem...

Malek gelecek. Benim için değil, kuzenini aptalca bir şey yapmaktan kurtarmak için. Saçma motivasyonu umurumda değil, tek umurumda olan araya girmesi.

Zihnim bir çıkış yolu ararken Landon oturmuş beni izliyor. Dilimin kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladığını fark ediyor.

"Susadın mı?" Smoothie'yi alıyor, pipeti bardağın benim tarafıma doğru itiyor, sonra da dudaklarıma götürüyor.

Onları mühürlüyorum.

"Oh, hadi ama. Antonia bunu senin için yapmak için onca zahmete girdi. Boşa gitmesi yazık olur." Yine de

dudaklarımı kapalı tutuyorum.

Bakışları sertleşiyor. "Aç şu lanet ağzını Parker, ben açmadan önce senin için."

Kalbim sıkışıyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve kamışı dudaklarımın arasına alıyorum.

Beni bir yudum alırken izlemesinden nefret ediyorum.

Ve tadı dilime vurduğunda, bitiyor.

Kalbim daha çok çarpmaya başladı. İçkime ne koydu? Bir partide ondan bir içki kabul etmezdim, bu yüzden muhtemelen bu smoothie'den de bir içki daha almamalıyım.

Panik beynimi kapatmaya başladı, ama benim için çalışmasını sağlamak için savaşıyorum. Ona karşı sahip olduğum tek avantaj beynim. Fiziksel olarak, tüm olasılıklar onun lehine.

Nereden sipariş vermeliyiz?

Konuşamıyorum ama beynim bana söylememi söylüyor.

Konuşmanın kontrolünü elinize alın. Onu yapmak istediği şeyden uzaklaştırın. Bu muhtemelen kötü bir şeydir, bu yüzden onu kulüpte yaptığınız gibi başka bir yere itin.

Ama hareket edemiyorum. Çok korkuyorum ve tek düşünebildiğim smoothie'nin içinde ne olduğu? Neden smoothie'ne bir şey koyma ihtiyacı duydu? Eğer sorarsam, bana söyler mi?

Sadece bir yudum aldım, yani iyi olmalıyım, değil mi? Bir yudumdan fazlası gerekirdi.

Paniğim beni alt edemedi Landon pipeti bardağın kendisine en yakın tarafına doğru çekiyor ve bir yudum alıyor.

Rahatlayarak şezlonga yaslanıyorum. *Kendine* ilaç vermeyecek.

Rahatladığımı fark ettiğinde dolgun dudaklarında bir eğlence beliriyor. "Biraz rom içmem gerekiyordu," diyor hafifçe. İçkiyi masaya geri koyarken sohbet edercesine, "Ne yani, sana ilaç vereceğimden mi korktun?" dedi.

Cevap vermiyorum ve o da aldırıyor gibi görünüyor.

Başını sallıyor ama yine de cevap veriyor. "Ben olsam bunu yapmazdım." Bir kalp atışının en kısa süresinde, iyi bir şey söylediğini düşünüyorum, ama sonra ekliyor, "Uyanık ve tamamen bilinçli olmanı isterdim. Sana ne yapıyorsam onu yaşa."

Vay canına.

Bunu birden fazla şekilde anlamak zor.

Malek'i arama planım parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başlıyor, vücudumdaki her sistem tek bir mesajı iletme için fazla mesai yapıyor: Kaç.

Hâlâ doğru bir hamle gibi gelmiyor ama şu anda

Örde
k.

Koş.

Kaçma.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Fırtınanın tam ortasındayız. Herhangi bir hareket

Herhangi bir yöne gitmek bizi tam içine sokacaktır, ama burada oturup üzerime atlamasını bekleyemem.

Elimi hızla yana getirip bileğini keserek onu geri iterken ve ardından oturmadağı şezlongun yanından fırlatırken kaslarım gergin ve güvenilmez hissediyor.

Kalbim kaderimi belirleyen bir yargıcın tokmağı gibi güm güm atıyor ve pahalı fayansların üzerinde yalınayak koşarken arkamda onun daha hızlı, daha ağır ayak seslerini duyuyorum.

Yanlış bir hamleydi.

Elimdeki tek hamle buydu.

İkisi de doğru. İki düşünce de yararlı değildir.

Landon beni belimden kavıyor, havuz evine giden yolumu kesiyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Hayır," diye bağıryorum, çırpınıyorum ve tırnaklarımı koluna geçirerek bırakmasını sağlamaya çalışıyorum.

Kalbim hızla atıyor, ciğerlerim nefes almak için çalışıyor. Sesi alçak, ama vücudumdaki gürültüden onu hâlâ duyabiliyorum. "Sence ben Bu sefer aramıza kapıyı sokmana izin verecek misin Parker? Hiç sanmıyorum."

"Bırak beni," diye bağıryorum öfkeyle, korkuyla. "Çek ellerini üzerimden, Landon!"

Bırakmıyor ve çelik gibi kavrayışı gevşemiyor. Aksine daha da sıkıyor, çırpınışlarımı beklerken beni bedenine daha da yaklaştırıyor. "Sen devam et ve kendini yor," diye alay ediyor. "Ben bekleyeceğim."

Gözlerimin kenarında öfkeli yaşlar birikiyor. *Bu hiç adil değil.*

Şimdiden kaslarımın yorulduğunu hissedebiliyorum. Adrenalin seli normalde yapabileceğimden daha sert savaşmamı sağladı ama bu bile yeterli değildi. Cildim yanıyor ve çökmenin eşiğinde hissediyorum, Landon ise nefes bile almıyor gibi görünüyor.

Başı o kadar yakın ki geriye uzanıp saçlarından bir tutam alıyorum. Canını yakmak, beni bırakmasını sağlamak istiyorum, bu yüzden olabildiğince sert çekiyorum.

Yüzü benimkinin yanına gelene kadar çekmeme izin veriyor, ama istediği anda beni durduruyor. Boynundaki kasların kasılmasını izliyorum. Vücudum tüm bu farklı uyarımlardan dolayı yoğun bir şekilde karışmış olmalı, çünkü beynimde bir kablo geçiyor gibi görünüyor ve onu gördüğümde kalçalarımın arasında cevap veren bir ısı dalgası hissediyorum.

"Hala yorulmadın mı?" Ona soruyorum.

Landon'ın yeşil gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Siktir. Bu gerçekten berbat."

Sırıttıyor. "Biraz kardiyo yapmaya başlamak isteyebilirsin Johansson."

"Biraz daha az yapmaya başlamak isteyebilirsin."

"Hayır. Seni fırlatıp atabilmeyi seviyorum." Belimdeki tutuşunu gevşetiyor ve ben de bunun benim için bir şans olduğunu düşünerek saçlarını bırakıyorum... nefes nefese hızlı adımlarla uzaklaşıyorum çünkü şu anda koşabileceğimi sanmıyorum.

Ne yazık ki kaçmama izin vermek yerine beni gelin gibi kucaklayıp en yakın şezlonga taşıdı.

Bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Geçen sefer pek işe yaramadı.

Aptal kaslarını kullanarak beni şezlonga yatırmasına izin veriyorum ve bu sefer kaçmaya çalışmıyorum. Ona bakıyorum ve kalbim boğazımda, kot pantolonunun düğmelerini açmasını izliyorum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bundan kaçınmanın bir yolunu bulacağım. Sadece düşünmem gerek.

Pantolonunun fermuarını açıp gri tişörtünü yukarı kaydırırken dikkatim inanılmaz derecede dağılıyor. Karın kaslarını görüyorum ama asıl görmemem gereken iç çamaşırının bel bandı. Siyah ve gergin kaslarının üzerine gerilmiş. Siyah bandın altındaki kumaş gri.

Pantolonunu tamamen çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmıyor. Bir kez Düğmelerini açıyor, beni şezlonga yatırıyor ve ağırlığının altına hapsediyor.

Nabzım *her yerde atıyor*. Duyabiliyorum, hissedebiliyorum. Tadını alamadığıma şaşırdım.

Yapmayı düşündüğüm tek bir hamle var.

Hiç tereddüt etmeden Landon'ın saçlarını tuttum ve yüzünü ona yaklaştırdım. Onu öpüyorum, ilk başta nefesimi tutuyorum, sanki derinliği belli olmayan bir havuzun derin ucuna dalıyormuşum gibi. Beni kıracak sert bir şeye çarpıp çarpmayacağımı bilmiyorum ama bunun büyük bir olasılık olduğunu biliyorum.

Vücudu önce geriliyor, belli ki saldırganlığıma, dudaklarımın onunkilere isteyerek bastırıldığını hissetmesine şaşıyor. Ama cevap vermesi sadece bir saniye sürüyor. Ne yaptığımı bilmediğimi biliyor ve o da biliyor, bu yüzden bir elini saçlarımın arasına sokuyor ve kafatasımı kavrayarak beni kendine çekiyor. Ağzı benimkine hükmederken yaklaşıyor. Bambaşka bir nedenden dolayı nefesim kesiliyor, ellerimle ne yapacağımı unutuyorum. Bunu bir sebepten dolayı yaptığımı unutuyorum.

Yavaş yavaş aklım başıma geliyor. Ağzına karşı nefes alıyorum ve sert öpücüklerini çenemde ve hassas sütunda gezdirirken boynumu eğiyorum. Öpücükleri bile korkutucu ve agresif, o kadar lanet ki Aç, sanki ruhumu derimden emmeye çalışıyor. Beni ısırdığında canım acıyor. Bunu sıcak dilini sürükleyerek takip ettiğinde ürperiyorum. etimin üzerinde.

Sikeyim.

Beni işaretlemesi çılgınca geliyor ama içimde de bir şeyler tutuşuyor.

Kendime onu bir saldırıyı tetiklemek için öpmediğimi hatırlatırken midem sinirden sarsılıyor. Onu dikkatini dağıtmak için öptüm.

Çekingen bir şekilde elimin kaslı sırtında gezinmesine izin verdim. Yanlarını gözden geçiriyorum ve elimin kot pantolonunun bel bandına yerleşmesine izin veriyorum. Biliyorum onlar Fermuarını açtığından beri gevşek ama *göremiyorum*. Kumaşın yanlış cebine uzanıp elimi onun aletine götürmek istemiyorum.

Bu onun dikkatini dağıtmak için çok fazla.

Vücudu beni terleten bir sıcaklık yayıyor ve gerginliğim de buna yardımcı olmuyor. Elimi geçici olarak aşağıya kaydırırken yanıyorum.

Telefonunu sakladığı cebi bulmaya çalışırken kumaşa mümkün olduğunca hafif dokunuyorum.

Bir şeyin sert kenarını hissediyorum ve nefesimi tutuyorum, parmaklarımın yanlış şeye dokunduğunu gösterebilecek herhangi bir sesi dinliyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dikkatini ihtiyacım olan yerde tutmak için boynumu açıyorum ve sonra parmaklarımı nesnenin sert kenarı boyunca gezdiriyorum.

Yuvarlak, dikdörtgen bir şekil olduğunu doğruladığımda içim rahatlıyor.

Sağ cepte balık tutmaya gittim.

Elimden geldiğince yavaş ve dikkatli bir şekilde telefonu cebinden çıkarıyorum. Boynumu işaretlemekle meşgul olmasını sağlamak için inliyor ve kafa derisini okşuyorum.

Kahretsin, lanet telefon kilitli. Tabii ki kilitli.

Onu tenimin bir ekran gibi hissettiğine ikna edip başparmağını o lanet şeye bastırmamın bir yolu yok, bu yüzden başka bir şey denemek zorundayım.

Kamera hala çalışıyor.

Dokundum ve ekranı çevirdim. Beni hırpalarken hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum, sonra düzenle'ye dokunuyorum ve-

Hayır.

Sikeyi m.

İlk başta amaçladığım gibi yüzümde "yardım edin!" yazısı olmadan Malek'e göndermeye çalışıyorum ama telefon kilitliyken de gönderemiyorum.

Yararsız resimden çıkıyorum ve acil aramayı tıklıyorum. Malek'in numarasını bilmiyorum. Geçenlerde Javi'nin numarasını gördüm ama o kadar alışmışım ki numaralar yerine isimlerle mesajlaşmaya başladığımda, telefonuma koyduğum zamanlar dışında buna pek dikkat etmedim.

Annem ve Hannah'ninki dışında kimsenin numarasını ezbere bilmiyorum.

Annemi arayamadığım için Hannah'nın telefon numarasını tuşladım.

Sadece aptal şey bana "sadece acil aramalar" dediğinde kapatılmak için.

Bu lanet bir acil durum çağrısı, seni aptal bok parçası!

Telefonu beni o kadar kızdırıyor ki, o lanet şeyi havuza fırlatmak istiyorum. Ben yapamadan bileğimi tutarak beni korkutuyor.

"Bırak onu," diye mırıldanıyor tenime

karşı. Yutkunuyorum. "Neyi bırakayım?"

Etimi yemeyi bırakıp geri çekildi ve bana baktı. yüzüme vurdu. "Aptalı oynama Parker. Bu işte iyi değilsin."

Gözlerimi ona diktim. "Tamam." Cep telefonunu cebine geri koyuyorum.

"Bir dahaki sefere pantolonumun içinde bir şey istediğinde, sadece sor." Ona ters ters bakıyorum, o da bana sırtıyor.

Sonra, biraz sakinleştiğim için, "Çişim geldi" diyecek kadar net düşünebiliyorum.

Eğlencesi azalıyor ve bana şüpheyile bakıyor.

Telefonum üst katta şarj oluyor ve onunki benim için işe yaramaz durumda, yani ulaşabileceğim başka can simidi yok. Kendi çıkış yolumu bulmak zorundayım.

Hannah'nın Anae hakkında bana bazen ona istediğini vermenin daha kolay olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama içimdeki her şey tekrar böyle bir taviz vermeye isyan ediyor. Partide Landon'la uzlaştım ama o kurallara göre oynamaya zahmet etmedi. Daha fazlasını istedi ve alacaktı ama aramıza bir kapı koydum ve onu dışarıda bıraktım.

Kendimi daha fazla travmatize etmekten kaçınmak istiyorsam, yaratıcı olmam gerekecek.

"Ben de açım," diye ekliyorum, çünkü son isteğimi açıkça reddetmedi. "Aşçıyı eve gönderdiysen bana yemek hazırlamayı planlıyor olsan iyi olur, çünkü yakında karnıma biraz yemek girmezse, akşamı kesinlikle birlikte geçirmek istemeyeceğin bir insana dönüşeceğim."

İsteklerimi/taleplerimi değerlendiriyor, sonra geri çekiliyor ve üzerimden iniyor. Havuz evini işaret ederek, "Orada bir banyo var. Gerçekten dayanıksız bir kilidi var. Ben eve gidip birkaç biftek alacağım. Yemekler piştiğinde hâlâ o banyoda saklanıyorsan, kapıyı kırıp küçük kışını yemek masasına sürükleyeceğim."

Ayağa kalkmama izin verirken zaferime çok şaşırmış görünmemeye çalışarak, "Bundan şüphem yok," diyorum. "Hemen eve girip telefonumu da almalıyım."

Bileğimi tutuyor, yanından hızla geçmeye çalışırken beni durduruyor. "Hiç sanmıyorum. İşemen gerekiyorsa git işe, ama eve girmeyeceksin."

Bana bakışı hala esaret altında olduğumu açıkça ortaya koyuyor, sadece şu an için tuvalete erişimi ve yemek yeme ayrıcalıkları olan serbest dolaşan bir tutsağım. İstedığım şeyi sağlama planından vazgeçmekten ve bunun yerine zorlamak istersem üzerime atlamaktan mutluluk duyuyor.

Bu yüzden zorlamıyorum.

"Pekâlâ," diyorum ve arkamı dönüp havuz evine doğru gidiyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Dördüncü Bölüm

Parker

Landon'ın en az iki konuda uzman olduğu ortaya çıktı: Sonsuz bir kaos akışı yaratmak ve biftek ızgara yapmak.

İlk ısırığı aldığım da et ağzımda eriyor ve zevkten inlememek için kendimi zor tutuyorum. "Aman Tanrım. Yum."

Landon kendi bifteğinden bir ısırık almadan önce masanın karşısından bana bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Çok iyi. Çok, çok iyi." Bir parça daha keserken inanamayarak başımı sallıyorum.

Bana bir bıçak bile verdi. İyi bir esirci değil. Şu anda ona karşı kullanma tehlikem olduğundan değil.

Havuz evinin tuvaletini kullanmaya gittiğimde biftek alma konusunda ciddi olduğundan emin *değildim* ama geri döndüğümde -kuşkusuz *acelem yoktu*- masanın üzerinde içinde bir çift maşa olan bir kase salata vardı ve Landon ızgaranın başında durmuş, yediğim en sulu bifteklerden ikisini pişiriyordu. tüketme zevkini tattım.

"Neden bu kadar iyi?" Ona sordum. "Yemek yapabildiğini bile bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Pek aşçı sayılmam ama bifteğin nasıl terbiye edileceğini bilirim. Eskiden çok ızgara yapardık. Annem açık havacıydı, onu içeride tutamazdık. Hava güzelse dışarıdaydı. Bazen hava güzel olmasa bile."

Yutkunuyorum, baharatlı smoothie'mi elime alıyorum ve eti isteksizce yıkamak için bir yudum alıyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçek bir cevap beklemiyordum.

Boğazımı hafifçe temizleyerek, "Baban sana ızgara yapmayı öğretti mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Artık pek yapmıyor ama eskiden yapardı."

Hayden'ı ızgaranın önünde dururken hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Muhtemelen Landon'ın hatırladığı Hayden'la hiç tanışmadım bile.

Annemi çok sevdiğini biliyorum ama belki siz de farklı insanları farklı şekillerde seviyorsunuzdur. Sally ile bir aile kurdu. Tamamen farklı bir hayatları vardı.

"Onunla sebze salatası yapardı. Bu tür değil Salata," diyor büyük yeşillik kâsesine doğru başını sallayarak. "Sadece bir çeşit sosla karıştırılmış büyük bir kase sebzeydi. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Bir gün bir şeye ihtiyacı olduğunda aklına gelen bir şeydi. Akşam yemeği için yan ve buharda pişmiş sebze fikrinden sıkıldı, bu yüzden tarif onunla birlikte öldü, ama lanet olsun, iyiydi."

Gülümsedim. "Belki babana sorabilirsin."

Başını sallıyor, Hayden'dan söz edilince çenesi kilitleniyor. "O bilemez."

Sürgülü kapının açılma sesi beni ürkütüyor, sonra Hayden hemen arkasında annemle birlikte dışarı çıkıyor. Zeki bakışları hızla etrafı inceliyor ve kaşları hafif bir şaşkınlıkla çatılıyor. Annem de onun etrafından dolanırken aynı şekilde kararsız.

"Hey," diyorum gelişigüzel. "Erken dönmüşsünüz."

Hayden kaşlarını çatarak genellikle havuzun kapısını izleyen güvenlik kamerasına bakıyor, sonra bakışları oğluna kayıyor. "Evet. Buradaki güvenlik kamerasına bir şey olmuş gibi görünüyor."

"Huh," diyor Landon, biftekten bir ısırik alıyor ve çiğnerken omzunun üzerinden babasına bakıyor. "Tuhaf."

Annemin endişeli bakışları üzerimde kalıyor. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için eve gelmek istedik."

Randevu gecesi geçirdikleri için ne kadar mutlu olsam da, şimdi evde oldukları için rahatladım. İhtiyaçlarımla zaman kazandım, ancak yemeğimizi bitirdikten sonra işleri nasıl devam ettireceğimden emin değildim.

Ancak şimdi bu durum söz konusu olduğuna göre, bir sorun olduğunu itiraf etmeye gerek görmüyorum.

"Landon bize akşam yemeği için birkaç biftek ve salata yaptı. Acıktınız mı? Belki Hayden birkaç tane daha ızgara yapabilir ve siz de bize katılabilirsiniz."

"Salatayı Antonia yaptı," diye homurdanıyor Landon, belli ki kendisinin yapmadığı bir şey için övgü almaktan rahatsız olmuş. "Zaten hazırđı ve buzdolabındaydı."

"Biftek harika," diye bilgilendiriyorum onları bir dilim daha kesmeden önce ısıruk.

"Pekala," diyor Hayden, her şeyin yolunda olduğunu daha kolay kabul ederek
Annemden daha iyi. Ona şöyle bir baktı. "Biftek ister misin?"

Annem Landon'ın burada benimle yalnız olduğu ve gökyüzünün düşmediğı gerçeğini biraz daha yavaş kabulleniyor. "Malek'in evine gideceğini sanıyordum.
Bu gece," diyor.

"Planımız buydu. Evde değildi," diye yalan söylüyor

Landon. "Oh," diye mırıldanıyor.

Hayden, "Belki de her şey yolunda gitmiştir," diyor. "Ben gidip eti hazırlayayım ve ızgaraya koyayım. Gemma, tatlım, tatlı için bir şeyler hazırlamak ister misin?"

Annem başını sallıyor ve Hayden'ı eve kadar takip etmeden önce bana belirsiz bir gülümseme veriyor.

Sürgülü kapı kapanır kapanmaz Landon tabağını ve içeceklerini alıp yanıma getiriyor.

Yanımdaki koltuğa otururken ona dikkatle bakıyorum. "Ebeveynler için biraz yer açmalıyım," diyor.

Annemin şu anda olduğu gibi kolayca yanımda oturabileceğini unutun.

Oturur oturmaz kocaman avucunu kalçamın üzerine koyup sıkıldığında omurgam sertleşiyor.

"Elini kalçamdan çek, lütfen."

"Yapacağımı sanmıyorum." Bir kez daha sıkıyor, sonra elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Onları bir an için çok geç sıkıyorum, bakışlarım sonra da ona baktım, gözlerim kocaman olmuştu. "Deli misin sen?" Masanın altından bileğini tutup dikkat çekmeden bacağımdan uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum. "Ailelerimiz *tam şurada*. Kes şunu, Landon."

"Yerinde olsam yakalanmak istemiyorsan fazla kıpırdamazdım," diyor ve bardağını alıp bir yudum içerken bir yandan da sürgülü kapıya bakıyor. Buradan mutfak net bir şekilde görünüyor ve durdukları yerden bizi net bir şekilde görüyorlar ama bana dokunduğu masanın altını göremiyorlar.

Cildim yanıyormuş gibi hissediyorum. Yutkunuyorum, annemin buzdolabından bir şeyler almasını izliyorum.

"Bacaklarını gevşet," diyor.

"Hayır," diye ısırıyorum ve tırnaklarımın eline batmasına izin veriyorum.

"Bu beni rahatsız etmiyor," diyor, ses tonu eğleniyor. Vazgeçmek yerine elini istediği yere götürüyor ve amımı kabaca avucunun içine aldığı anda karnım dönüyor.

"Landon," diyorum, şu anda sergilediği cüretkârlıktan dolayı terlemeye başlamıştım.

"Bacaklarını gevşet," diyor yine. "Eğer yapmazsan canını yakarım. Bırak iyi hissettirsin."

Vücudumun her yerinde gerginlik var ama isteksizce bacaklarımın gevşemesine izin veriyorum.

Belki biraz verirsem geri çekilir.

Belki de her şeyden çok bir irade savaşıdır. Bir tavuk oyunu. Bunu kaybetmek umurumda değil. Ayrıca, kumaş var-

Landon'ın parmakları mayomun kumaşının *altından* kayıyor ve yarığımı parmaklarken nefesim kesiliyor. "Landon."

"Bifteğinden bir ısırık al."

İki parmağını amımda gezdirirken, içinde bulunduğumuz koşullar altında anlayamadığım bir sakinlik ve güven duygusuyla sesi sabit.

Daha da kötüsü, o bunu yaparken içimde biriken ıslaklık. "Landon, lütfen. Onlar-"

Beni okşuyor. "Çatalını al ve bifteğinden bir ısırık al Parker."

Parmağı kıvrılıp ucu klitorisimi okşarken zorlukla yerimde durabiliyorum. Masanın kenarına tutunarak keskin bir çığlık atıyorum.

"Yüzün çok etkileyici, bebeğim." Beni daha sert parmaklarken sesi tamamen ilgisiz geliyor. "Yapacak bir şey vermek için bir ısırık al."

Yemek yemek şu anda yapmak istediğim en son şey ama yakalanmak listenin başında geliyor. Kararsız parmaklarımla çatalımı tutuyorum ve sulu biftekten bir parça saplıyorum. Landon'ın klitorisimi okşadığı hissiyle kalçalarım titriyor ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak diğer elimle onun kalçasını kavırıyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi onu ağzına sok."

Emrettiği gibi yapıyorum ve bu sefer sulu biftek dilime çarptığında, parmağı klitorisimi okşuyor ve tutamadığım bir inilti boğazımdan kaçıyor.

"Mükemmel." Klitorisimi okşuyor ve parmaklarım kalçasının etrafında daha sıkı kenetleniyor. "Bize doğru bakıyorlar. Gülümsesen iyi olur. Güzel bir akşam geçiriyoruz, değil mi? Tam da senin istediğin gibi bir aile olarak birlikte vakit geçiriyoruz."

Parmakları beni doruğa bu kadar yaklaştırmışken böyle bir şey söylemek iğrenç, ölmek istiyorum. "Landon," diye mırıldanıyorum, yüzümü düz tutmaya çalışarak.

"Şşş. Bırak olsun."

O aşırı hassas demetle dalga geçtikçe baskı artar. Yakalanmanın verdiği gerginlik, istenmeyen hissi daha da yoğunlaştırıyor. Bu olmamalıydı ama oluyor ve ben onu durduramıyorum. Tek yapabildiğim durması için izin vermek ve sonra... ve sonra...

Tüm hayatını üzerinde çalışarak geçirdiği bir enstrüman gibi amımı çalarken boğazımdan bir dizi çaresiz ses kaçıyor. Kıpırdamadan oturup

Koltuktan kalkıyorum, bacaklarım ve kalçalarım kasılıyor, içim içime sığmıyor.

Zevk dalgalar halinde içime akarken parmaklarını içimde tutuyor.

Sarsıntılar geçtiğinde derin bir nefes alıp tabağıma bakıyorum. Landon parmaklarını bedenimden çekerken yüzüm utançtan yanıyor ama az önce olanları düşünecek zamanım yok. Sürgülü kapı açılıyor ve midem sarsılıyor.

Parmakları hâlâ amıma bastırırken Landon eğilip mırıldanıyor: "Onlar etraftayken güvende olduğunu sanıyorsun. Belki şimdi anlarsın; benden sadece ben istediğimde güvendesin."

Landon'ın parmakları külotumdan dışarı kayıyor ve kısa bir süreliğine kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde kapanıyor. Sadece bir saniyeliğine, sonra bırakıyor ve içki bardağını almak için o pis, kaçık elini kullanıyor. Sonunda ona doğru bakmaya cesaret edebiliyorum ve parmağını içkiye daldırıp çevirmesini izliyorum. Bana göz kırptırıyor, sonra uzun, susamış bir yudum alıyor.

Mahcup oldum ve... sayamayacağım kadar çok şey oldu.

Annem karşıma oturdu ve bana gülümsedi. Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama zayıf bir gülümseme.

"Demek Landon iyi bifttek yapıyor, ha?" diye soruyor, rahat ve arkadaş canlısı olmaya çalışarak, çünkü onun bu gece bir tehdit oluşturmadığına inanıyor.

Landon sırtlıyor. Benim için olduğunu biliyorum ama bana doğru bakmıyor. "Oh, evet. Ve Parker iyi bir et parçasına bayılır."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Beşinci Bölüm

Parker

Tabii ki Perşembe günü resim günü ve Landon'ın dün geceki hırpalamasından dolayı boynumda bir sürü morluk var.

O kadar kolay morarıyorum ki, sanki erkek eli değmiş gibi görünüyorum.

Sanırım öyleydim, ama bunun fotoğrafik kanıtının yıllığa kaydedilmesini istemiyorum.

Telefonumu kaptığım gibi çılgınca Hannah'ya mesaj attım. "Yardıma ihtiyacım var! Okula birkaç dakika erken gelip makyaj malzemelerini getirebilir misin? Örtünmene ihtiyacım var... Sadece bir şeyi örtmene ihtiyacım var," diye bitiriyorum, bunu mesaja dökmek istemiyorum.

O cevap vermeden önce dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum. "Benimle evimde buluşmanın bir yolu var mı? Ben de biraz geç kalıyorum. Biraz geç kalırsak, biraz geç kalırız ama okula erken gidebileceğimden emin değilim."

Okul resim gününde süslenmek için pek bir şey yapmıyorum, bu yüzden sanırım ona gitmek benim için daha kolay olacak. Ne de olsa bana iyilik yapan o. "Elbette, birazdan orada olurum," diye mesaj atıyorum.

Durumum ve Landon'la yaşadıklarım hakkında mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyorum ama Hannah'yla mesajlaşmam bittiğinde bakışlarım mesaj ekranımın sol üst köşesindeki küçük mavi oka takılıyor. Yanında, kontrol etmediğim bir mesaj olduğunu gösteren mavi bir baloncuk içinde bir rakamı var.

Olduğunu biliyorum.

Uyanır uyanmaz ekranımda bir bildirim gördüm. Javi'nin sabah koşusundaki görüntüsü.

Ondan gelen ve artık "seni düşünüyorum" jestiyle bağdaştırmaya başladığım o mesajı aldığımda kendimi hiç o zamanki kadar kirli hissetmemiştim.

Bu arada, gecenin yarısını uyanık geçirdim çünkü Landon'ın parmaklarını bacaklarımın arasında hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bunu düşününce bile kalbim sıkışıyor. Kendi kendime, bu kitabı okumam gerektiğini söylüyorum. mesaj atıp ona hızlıca bir cevap gönderebilirim ama kalbimin buna el vermeyeceğini biliyorum, o yüzden yapmıyorum.

Bunun yerine aşağıya inip kendime yulaf ezmesi yapıyorum çünkü bu kadar çabuk yiyebiliyorum. Üzerine koymak için birkaç çilek doğruyorum, sonra da bir çırpıda mideye indiriyorum, böylece evdeki diğer insanlarla karşılaşmadan buradan çıkabiliyorum, ne yazık ki hala üst katta sabah rutinleriyle meşguller.

Kapıdan çıkarken anneme kısa bir mesaj atıp okuldan önce Hannah'lara uğramam gerektiğini bildiriyorum ki endişelenmesin, sonra da arabama doğru yola çıkıyorum.

Hannah'nın evine gittiğimde her şey biraz karışık. Görünüşe göre

Anae bugün saçını ve makyajını yapması için bir stilist tutmuş. Onlara havlamasına bakılırsa, iyi bir iş yaptıklarını sanmıyorum.

Hannah'nın artık nerede hazırlandığından emin değilim. Eskiden banyosu oradaydı ama çatı katına taşındığından beri burada sadece parti gecesi uyudum. Yukarıda banyosu yok ve makyaj yapmak için yeterli ışık da yok.

Hannah'yı bulamadığım ve zamanımız kısıtlı olduğu için canavarın inine girme konusunda isteksiz olsam da kafamı Anae'nin yatak odasına sokuyorum.

"Hey, Hannah'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ben nereden bileyim?" Anae tersler. "Muhtemelen diğer sıçanlarla birlikte bodrumda koşuşturuyordur."

Vay be. Birileri bugün yatağın ters tarafından uyanmış. "Pekala o zaman."

"Bekle," diyor sertçe, saçını yapan kadının elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve döner sandalyesinde dönüp bana bakıyor. "Sakın gitme Burada işim bitene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Okula gitmeden önce seninle ve Hannah ile birlikte konuşmak istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama saçını yapan zavallı kadın ağlamak üzereyken, muhtemelen her ne yapıyorlarsa ona geri dönmelerine izin vermem gerektiğine karar veriyorum.

Başka her yere baktığım için, kullanmadıkları misafir odalarından birindeki dolap basamaklarını tırmanıyorum ve Hannah'yı tavan arasında buluyorum.

Bu oda asla yatak odası olarak tasarlanmadı. Yatak odası olacak kadar büyük. depolama alanı var ama başka bir şey yok. Odanın sadece ortası ayakta durulabilecek kadar yüksek. Çatı her iki tarafa da eğimli, bu da alanın çoğunu kullanışsız hale getiriyor. Hannah'yı buraya yerleştirmeden önce burayı depolama alanı olarak da kullanmışlar, bu nedenle her iki taraftaki dar alanları dolduran kutular ve kutular var.

Öfkelenmeden bu "odada" duramıyorum, bu yüzden dikkatimi en iyi ışık kaynağı olduğu için pencerenin yanındaki küçük mavi sedirde oturan Hannah'ya odaklıyorum. Önünde eskiden antrede duran ama Jackie pahalı yeni bir masa alınca buraya taşıdıkları çizik aksanlı bir masa var. Görünüşe göre Hannah onu makyaj masası olarak kullanıyor çünkü şu anda üzerine eğilmiş rimel sürüyor.

Sorunlarım ortadan kalkıyor ve havuz evini onun evine dönüştürme planım tüm gücüyle geri geliyor. Kendi hayatım yüzünden dikkatim dağıldı ama bu projeye geri dönmem gerekiyor. Eğer gerçekten yer açarsam Belki orada kalmakla ilgili fikrini değiştirir. Sadece bir havuz evi ama bu saçmalıktan çok daha güzel olurdu.

Bu evi sevdiğini biliyorum ama Richards kadınları hâlâ içerideyken evi yakmak istiyorum.

Hannah arkasına yaslanıp rimel çubuğunu tüpe geri sokarken, "Burada olduğunu bana mesajla bildirmeliydin," diyor.

"Seni burada mı hazırlıyorlar? Bir zindan kadar karanlık. Eski banyonu bile kullanamıyor musun? Kelimenin tam anlamıyla boş. Kimse kullanmıyor."

Hannah ayağa kalkarken bana el sallıyor. "Oraya gizlice girip hazırlanabileceğime eminim ama buna değmez. Beni yakalarlarsa çok kızarlar. Beni buraya koymalarının tek amacı beni cezalandırmaktı, aşağıda bana yer olmadığı için değil."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Sen hiçbir şey *yapmadın!*"

Hannah omuz silkerek onun yerine geçer. "Kralın canını sıktım ve bunun için cezalandırıldığımı görmek hoşuna gidiyor. Her neyse, ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Şu anda öfkemi kontrol etmek için yardıma ihtiyacım var çünkü gidip aptal ev arkadaşlarımla kıyameti koparmak istiyorum."

Hannah hafifçe bileğimden tutup beni pencereye doğru sürüklüyor ki gerçekten görebilsin. Sonra morlukları görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bunlar...?"

Acımasızca başımı salladım.

"Landon?" diye tahmin ediyor.

Tekrar başımı sallıyorum, somurtmamı abartıyorum.

"Doğru yere geldiniz. Şuraya, pencerenin yanına otur da ne yaptığımı görebileyim."

Öfkeyle oturmadan önce pencereden dışarı bakıyorum. "Eğer yakında kendi başına hareket etmezsen, yemin ederim seni kaçırmak isteyebilirim."

"O kadar da kötü değil," diyor fırçalarını ve çeşitli makyaj kaplarını alırken. "Bu pencerenin manzarası çok güzel. Okyanusu görebiliyorum. Eski yatak odamda böyle bir şey yoktu."

Tek yapmak istediğim öfkelenmek ve en iyi arkadaşımı çocukluk evinden zorla çıkarmak, bu yüzden saçımı hareket ettirirken ve Landon'ın tüm el işlerini örtme görevine başlarken kendimi sessiz kalmaya zorluyorum.

Biraz zaman alıyor, ama işi bittikten sonra bana aynayı gösterdiğinde, gerçekten de boynumda bir iz olduğunu bile söyleyemiyorum.

"Vay canına, teşekkürler Hannah. Beklediğimden de iyi iş çıkardın."

"Sorun değil," diyor ve makyaj malzemelerini derme çatma makyaj masasındaki yerlerine geri koymak için arkasını dönüyor.

Ona kesinlikle havuz evi için bir makyaj masası alacağım.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı, harika olduğunu iddia ettiği bu manzaraya bakıyorum.

Evim şu anda tam anlamıyla okyanusun üzerinde, bu yüzden buradan manzara beni etkilemiyor, ama güzel.

Dürtüyle telefonumu çantamdan çıkarıp Hannah'nın penceresine doğrultuyorum, sonra bir fotoğraf çekip Javi'ye gönderiyorum.

Hâlâ pencerenin önünde durduğumdan ve burada fazla yer olmadığından, Hannah arkasını döndüğünde tam tepemde oluyor. Bakışları neredeyse hiç düşünmeden telefonuma çarpıyor, sonra bana bakıyor.

"Daha önce bana mesaj attı ve cevap vermedim," diye açıklıyorum. Sonra, Soru sormasını istemediğim ve resimde yeni fark ettiğim için kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum. "Bu Arden'in evi değil mi?"

Hannah bakışlarımı uzaktaki, en yakın komşularının üzerinde yükselen görkemli beyaz konağa doğru takip ediyor. "Evet." Sahilin aşağısında, okyanusa bakan bir tepenin üzerine tünemiş bir başka gösterişli konağı işaret ediyor. "Ve Dare üniversiteye gitmeden önce orada yaşıyordu."

"Sanırım hapishane kuleniz tüm kraliyet ailesini mükemmel bir şekilde görüyor," diyorum ekşiyerek.

Yaramazca gülümseyerek, "Şanslıyım, değil mi? Hadi, aşağıya inelim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Evet, iyiyim," diyorum, ışıkları kapatıp eşyalarını alabilmesi için önce merdivenlerden iniyorum.

Anae bizi durdurduğunda koridorda aşağıya inmek üzereydik. "Siz ikiniz. Benimle gelin."

Hannah hafifçe kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve omuz silkiyorum, ama sonra onu takip ediyoruz çünkü... şey, bu şekilde daha kolay.

Anae açık çift kapıdan geçip devasa yatak odasına giriyor ve içimi yeniden öfke kaplıyor. Bu yatak odası Hannah'nın eski yatak odası büyüklüğünde ve Anae'nin daha büyük bir odada yaşaması çok adaletsiz.

Hannah, V.C. Andrews romanındaki travma geçirmiş bir ocuk gibi tavan arasında saklanırken Hannah'nın evindeki oda.

"Bu tam bir saçmalık."

Hannah mırıldandığım için beni uyaran bir bakış attı ama Anae fark etmedi bile. Özel terasının kapılarını açıyor ve bizim de onu takip etmemizi bekleyerek dışarı çıkıyor.

Balkonu araziye bakıyor ve güzel bir havuz manzarası var. Kendisi ve arkadaşları gelip manzaranın tadını çıkarmak istediklerinde kullanmaları için veranda mobilyaları ve bir şemsiye var, ancak şemsiye şu anda kapalı ve emniyette.

Bir kanepe, bir loveseat ve iki ayrı sandalye bizi bekliyor. Anae sandalyelerin önünde duruyor, sonra onları işaret ederek her birine birimizin oturmasını istediğini belirtiyor.

"Bu da ne demek oluyor, Anae? Okula gitmemiz gerek," diyor Hannah.

"Otur," diyor.

İçimi çekiyorum, minderli koltuğa çöküyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Hannah da iç çekiyor, sonra diğer sandalyeye oturuyor. Anae'nin

gözleri bize teker teker bakarken soğukkanlı. Sonra, Görünüşe göre çok fazla film izlemiş, ileri geri adım atmaya başlıyor balkonda. "Biliyor musunuz, sanırım bu yıl şimdiye kadar size çok iyi davrandım. Carter 'yeni bir başlangıç yapalım' saçmalığıyla geldi ve sanırım ben de buna uyum sağlayarak üzerime düşeni yaptım."

Benden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. enemin kilidini açarak, "Adım *Parker*." diyorum.

"Her neyse. Adın benim için hiç bu kadar önemli olmamıştı. Şimdi."

"Bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum," diyorum, ekleme zahmetine girmeden benim de umurumda değil.

"Öyle değil mi?" diye soruyor gözlerini kısarak.

Başımı sallıyorum, kaşlarım sabırsızlıkla kalkıyor. "Hayır ve ben siktir et deyip gitmeden önce bunu bana söylemek için on saniyen var."

Daralan bakışları Hannah'ya kayıyor, incelemesi yoğunlaşıyor. "O zaman belki de sendin. *Külkedisi*," diyor sahte bir surat ifadesiyle. "Zavallı, kötü muamele görmüş küçük yetim kız. Acınası hayatında bir kez olsun karşı koymaya mı karar verdin? Eminim bana inat yola çıkarken kendini çok cesur hissetmişsindir."

Hannah yutkunuyor, muhtemelen Anae'nin dramına ve alaylarına benden daha alışkın. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Anae."

"*Birisi* Dare'e sosyal medya hesaplarını izlediğimi söylemiş ve bunu bilen tek kişi siz iki kaltaksınız."

Bunun ne hakkında olmasını bekliyorsam, *bu* olasılıklar listesinde bile yoktu.

"Birinin ona söylediğini sana düşündüren nedir?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Beni engelledi," diye ısırdı, keskin bakışları ben ve Hannah arasında gidip geliyordu. "Peki, hanginizdi?"

Tedirginlik omurgamdan aşağı iniyor ve yanaklarımı sıcaklık kaplıyor. "Onunla konuşmuyoruz, Anae. Muhtemelen artık dışarıda olduğun için seni engellemeyi hatırlamıştır."

Ona bu öneriyi yaptığımda Hannah'nın yaptığı gibi beni hemen susturdu. "Dare dikkatsiz değildir. *Unutmadı*. Beni şimdi engellemesi, içimde bir sıçan olduğunu bana bildirme yoluydu." Beni kısa bir süre inceliyor ama bakışları en uzun süre Hannah'nın üzerinde kalıyor. "Peki, hanginiz bana ihanet etti?"

Hannah yutkunuyor, yüzü solgun, bakışları yere yönelmiş.

Anae için bir pencereyi açık bıraktığını haber vermek için bile olsa, Dare'le gerçekten iletişime geçmek gibi çılgınca bir şey yapacağına inanmak istemiyorum, ama sızıntının *ben* olmadığımı biliyorum ve Hannah'nın bakışı...

Suçlu görünüyor.

Anae onun içini *boşaltacak*.

"Bendim," diye yalan söyledim.

Anae'nin bakışları benimkilere kayıyor, gözleri şüpheyle kısılıyor. "Sen mi? Neden?"

Hannah'nın gözlerini bana dikmiş bakışlarını da hissedebiliyorum. Bir canavarı dürttüğümün farkındayım ama Hannah gibi onun merhametine kalmış değilim. "Dare'in seni engellemeyi unuttuğunu haber vermek için Aubrey'ye ulaştım. Gözden kaçmış gibi görünüyordu. Hayatına devam etmenin herkes için en iyisi olacağına inandım ve bunun seni buna zorlayabileceğini düşündüm."

"Hayır, söylemedin," diyor Hannah çabucak. "Beni korumak için yalan söylüyor, Anae. O bendim. Dare'e mesaj attım."

Gözlerim neredeyse Anae'ninkiler kadar geniş, ama Anae çok daha öfkeli.

"Sen ve Dare *mesajlaşıyor* musunuz?" Korku mideme sığıyor.

Hannah, ne düşünüyorsun?

"Hayır," diyor Hannah çabucak. "Telefon numarası bile yok bende. Bir gece uyuyamadığımda ona bir DM gönderdim. Sadece Sindirella dövmesi olup olmadığını sormak istemiştim. Hepsi bu. Dürüst olmak gerekirse, benden nefret eder, bu yüzden cevap vermesini bile beklemiyordum. Ve bunu sana inat olsun diye yapmadım, ama resimlerinden birinde dövmeyi fark ettiğinden bahsettim, yani profiline baktığını biliyordu. Belki dövmenin başka bir anlamı varsa bana söyler ve biz de kesin olarak öğrenmiş oluruz diye düşündüm."

Anae hâlâ kızgın ve şüpheli görünüyor ama eski sevgilisi hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını kaçırmayacak kadar bilgiye aç. "Ne dedi o?"

Hannah özür dilercesine omuz silkiyor. "O Dare. Bana doğru dürüst bir cevap vermedi."

"Ama o ne *dedi*? Birbirinize başka ne söylediniz?" Sabrını yitiren Hannah'nın bakışları Hannah'nın elindeki telefona kayar ve Hannah beklentiyle kendi telefonunu uzatır. "Mesajı görmek istiyorum."

Hannah'nın kaşları çatılıyor ve telefonunu daha sıkı kavlıyor. "Sildim."

"Sildin mi?"

Hannah şiddetle başını sallıyor. "Pek bir konuşma sayılmazdı, önemli değildi. Ona sadece Sindirella dövmesi olup olmadığını sordum ve o... bana net bir cevap vermedi, bu yüzden hâlâ bilmiyorum."

"Tam olarak ne dedi? Kelimesi kelimesine."

"Hatırlamıyorum. Önemli bir şey değil."

"Sana inanmıyorum. Gecenin bir yarısı onun DM'lerine girip susamış küçük bir sürtük gibi ve sonra mesajı sil? Telefonunu görmek istiyorum."

Hannah'nın elini sıkıca kavrayışının ölümüne bir tutuşa çok daha yakın olduğunu tahmin ediyorum. Nefes alış verişini düzenlemeye çalışsa da, göğsünün hızla inip kalkmasından korkusunu anlayabiliyorum. Sanırım bunun anlamı

Mesajı silmedi ve ne yazarsa yazsın Anae'yi kızdıracağını biliyordu.

"Sana telefonumu göstermeyeceğim Anae," diyor Hannah usulca. "Sana ne dediğini söyledim."

"Bazı şeyleri atlıyorsun," diyor Anae, öfkesi ve hırçınlığı artarak. "Eğer onunla gizli bir bağ kurup beni dışarı itebileceğini düşünüyorsan, yemin ederim Hannah..."

"Neden bahsediyorsun sen?" Hannah çaresizce ağlıyor. "Onunla konuşmayı *sevmediğimi* biliyorsun. Dövmeye kafayı takmıştın ve ben de belki bir cevap alabilirim, böylece sürekli araştırmak zorunda kalmazsın diye düşündüm."

"Saçmalık," diye feryat ediyor Anae, gözleri öfkeyle parlıyor. "Dare *bana* ait. Onu nasıl tutacağını bilen benim, siz vanilya sürtükleri değil. Yakında tekrar benimle birlikte olacak ve olduğunda ihanetinin bedelini ödeyeceksin. Seni küçük bir fare gibi yok etmeden önce sana karşı olan tüm öfkesini senden *çıkarmasına* izin vereceğim ve bunun *her saniyesinden* zevk alacağım."

"Sana ihanet etmedim, Anae," diyor Hannah yumuşak bir sesle, ama inkarının işe yaramayacağını bildiğini sesinden anlayabiliyorum.

"Erkek arkadaşına arkamdan mesaj attın."

Anae'nin bu öfke gösterisinden rahatsız olarak, "*Eski erkek arkadaş*," diye nazikçe araya giriyorum. Söylediği her şey o kadar berbat ki, Hannah'yı tutup güvenli bir yere sürüklemek istiyorum.

Ama öfkesini şimdi ya da sonra çıkaracağını da biliyorum ve bir tanık olmasını tercih ederim, böylece en azından Hannah'nın bu kırbaçlamadan kaynaklanan yaralarının fiziksel olmayacağından emin olabilirim.

Anae bana bakıyor, hâlâ burada olduğumu yeni fark etmiş gibi görünüyor. Öfke sisinde o kadar kaybolmuştu ki, Hannah'ya o kadar odaklanmıştı ki, sanırım bir anlığına onun için varlığımı kaybetmiştim.

"Evet," diyor, gözle görülür bir şekilde öfkesinin doruklarından iniyor. "Şimdilik. Çünkü Dare oyunları seviyor, ben de öyle."

Kendisine anlattığı hikâyenin bu olması üzücü ama şu anda Anae için endişelenecek bir kapasitem yok. Tüm odağım, Hannah'yı buradan çıkarabilmek için öfkesinin tekrar tırmanmasına izin vermemek.

"Bu da onun bir parçası," diyor Anae, görevine yeniden odaklanarak. "Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmak benim görevim. Belki de Hannah'yı sorgulamam ve sonuç olarak ona gönderdiği mesajı okumam için beni engelledi. Belki de söylediği bir şey benim içindi."

Ses tonumu sakın ve mantıklı tutuyorum. "Belli ki telefon numaran onda var, Anae. Hannah'yla aptal dövmesi hakkında basit bir mesajlaşmaya girdiklerini bilmeni isteseydi sana bir mesaj atabilirdi. ekran görüntüsü."

Anae kesinlikle iğrenmiş görünüyor. "Ne tür bir oyun bu Parker? Tanrım, çok cahilsin. Hannah'yı sorguya çekmek eğlencenin bir parçası. Ekran görüntüsü sıkıcı."

Göz ucuyla Hannah'nın en ufak bir hareketini görüyorum. Elini. Telefonunun ekranına dokunuyor.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Mesajı siliyor.

Anae'nin, Dare'in o mesajda kendisi için bir ekmek kırıntısı bırakmış olabileceğine dair çılgınca görünen iddiasında doğruluk payı var mı bilmiyorum ama olmasa bile, Anae'nin eline geçerse bir tane uyduracak kadar hayalperest olabileceğini düşünüyorum.

Tahminimce Hannah da bunun farkında.

Şu anda mesajı gören tek kişi Hannah ve Anae'nin gazabına uğrama riskini göze almak zorunda kalsa bile bunu böyle tutacak.

Bunun muhtemelen en iyisi olduğunu biliyorum ama bir şeyi daha kesin ve şaşırtıcı bir kesinlikle biliyorum.

Anae onu iş üstünde yakalarsa Hannah'nın işi biter.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Altıncı Bölüm

Parker

Anae'nin başı Hannah'ya doğru dönmeye başladı ve kalbim neredeyse durur.

"Arden seni sordu," diye geveliyorum, dikkatini dağıtmak için çaresizce bir yol arıyorum. Anae'nin bakışları tekrar bana döndü. "Ne?"

"Hatırlayın, şimdiki zamana odaklanmaktan bahsetmiştik. Dare'in üzerinde mi duruyorsun? Partinizin olduğu gece Arden'ı gördüm. İçeride konuştuk.

Çalışma odasında. Başka bir kız ona sakso çekiyordu ama muhtemelen bu umurunuzda değildir."

"Bilmiyorum - tabii dışarıdayken aletine iyice bakmadıysanız? Ne ile çalışıyor?"

Başımı salladım. "Yanına gittiğimde kızın ağzına sokulmuştu ve patladığında bakmadım. Ama her ne paketliyorsa, onunla oldukça iyi olmalı çünkü kıza karşı nazik bile değildi ve kız yine de onu memnun etmek istedi."

Düşünceli bir şekilde başını sağa sola sallıyor. "Bu iyiye işaret olabilir. Elbette, Brittany denen kız gibi zavallı olabilir ve önüne atılan her kırıntı için can atıyor da olabilir."

Yemimle ilgilendiği için duyduğum hevesi bastırmaya çalışıyorum. "Evet, emin değilim. Her neyse, dedi ki..." Duruyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Ne demişti?"

Hannah'ya bakma isteğime karşı koyuyorum çünkü bakarsam Anae'nin de bakabileceğini biliyorum.

Beynim genelde bundan çok daha hızlı çalışır ama yaşadığım panik beni yavaşlatıyor. Ayrıca söylediği tek şey hakkında doğrudan yalan söylemekten de çekiniyorum, o da Hannah'yla ilgiliydi ve Anae'yle hiç ilgisi yoktu.

Ne yazık ki, aklıma gelen tek şey bu.

"Senin çok güzel göründüğünü söyledi ve sana -Aslında sana daha iyi bir bağlam vermeliyim. Dediğim gibi, çalışma odasında oral seks yapıyordu. Ben de ona kızın yutkunması gerektiğini, böylece ortalığı dağıtmayacaklarını söyledim, çünkü orası onun değil senin evindi ve o da sikini ağzına alacak kadar şanslı olan kızların her zaman yutkunduğuna dair iğrenç bir yorum yaptı. Sonra da belki bir gün sana ilk elden göstereceğini söyledi. Yani, sanırım aslında seni *sormuyordu*, daha çok... senin hakkında müstehcen bir yorum yapıyordu."

Anae bana bakıyor. "Hikaye anlatma konusunda berbatsın Parker."

"Ben birçok yeteneği olan bir kadını. Görünüşe göre, hikaye anlatmak bunların arasında değil."

Anae, Hannah'ya dönüp bakıyor, böylece ben de özgür oluyorum. Hannah'nın eskisi kadar endişeli görünmediğini görünce içim rahatlıyor. Omuzları daha rahat ve telefonu ezilme tehlikesi yerine elinde tutuyor. Sanırım ona yeterince zaman kazandırdım.

"Arden'in ailesi çok zengin," diye ekliyorum, çünkü birdenbire konuyu değiştirmek şüphe uyandırabilir. "İlk başta ilgilendiğini belirttiğin gibi bir kukla olup olmadığını bilmiyorum ama onun gibi ukala ve iğrenç biriyle başa çıkabilirsen, gerçekten senin için iyi bir eş olabileceğini düşünüyorum."

Bu benim bugüne kadarki en cesur yalanım. Arden'in kaynakları ve Anae'nin acımasızlığıyla, ikisinin birlikte devasa bir felaket olacağını düşünüyorum.

Anae bu fikri düşünür. "Evet, benim de benzer düşüncelerim vardı ama onun..." Söyleyeceği şeyi bitirmeden önce durdu. "Kulağını açık tut. Eğer benden tekrar bahsederse, bu sefer hemen bana haber vermeyi unutma."

İtaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, kraliçem," diye şaka yapıyorum.

Anae gözlerini deviriyor, ama ben onu şimdilik yatıştırdığım için mutluyum. Anae'yi *kelimenin tam anlamıyla* cinayete teşebbüs etmeye itebileceğinden şüphe duymadığım bir şey varsa, o da Chase Darington olarak bilinen şeytandır.

Tekrar Hannah'ya odaklanarak, "Kankanın küçük dikkat dağıtmasının bana Dare'i unutturacağını sanıyorsan, korkarım yanıyorsun. Bana mesajı göster. Tam olarak ne söylendiğini görmek istiyorum."

Hannah özür dilercesine omuz silkiyor ama yine de telefonunu vermiyor. "Mesajı gerçekten sildim, Anae. Sana ne söylendiğini söyledim. Sadece birkaç cümleydi. Senin görmeni istediği gizli bir mesaj yoktu."

"Bunu kendim değerlendireceğim. Uygulamayı aç." Hannah iç geçirir ama söyleneni yapar.

"Profiline gidin ve ona mesaj gönderecekmışsınız gibi tıklayın. Bakalım geri gelecek mi?"

Hannah'nın parmakları donuyor ve midem bulanıyor.

Bu mesajı geri getirecek mi?

Hannah endişeli bir şekilde, "Bilmiyorum-" diye söze başladı. "Sadece yap," diye tersliyor Anae.

Hannah nefes alır ve ekrana dokunur.

Nefesimi tutuyorum, dişlerim endişeyle alt dudağıma batıyor. Hannah biraz rahatlıyor ve telefonun ekranını Anae'yi gösterecek şekilde çeviriyor.

"Gördün mü?
Orada bir şey yok."

Oh, Tanrıya şükür.

Anae bakışlarını hoşnutsuzlukla daraltıyor ama ben bir çıkış yolu görüyorum ve bunu kullanmaktan çekinmiyorum. "İşte oldu. Mesaj gitti ve artık geri alıyorum." Hannah'nın kolunu hafifçe tutarak ayağa kalkıyorum. "Ve başka neyi geri alamayacağız biliyor musunuz? Bir an önce kışımızı kaldırıp okula gitmezsek mükemmel devam rekorlarımızı."

Anae geç kalmayı umursamıyor ama bu konuşmanın da bir yere varmayacağını anlamış olmalı.

Ona çıkışımızı geciktirme fırsatı vermiyorum. Hannah'yı Anae'nin yatak odasından geçirip koridora çıkarıyorum ve merdivenlerden inene kadar da bırakmıyorum.

Ön kapıya doğru ilerlerken Hannah, "Ucuz atlattık," diye mırıldanıyor. "Orada arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman arkamı kolladığımı biliyorsun." Ona bir bakış attım. "Ama gecenin bir yarısı Dare ile Anae'nin okumasını engellemek için kendimizi trafiğe atmamızı gerektirecek kadar skandal mesajlar paylaştığın için endişelenmeli miyim?"

"Hayır, tabii ki değil," diyor başını sallayarak. "Hiç de skandal değillerdi. Mesajlar akıllı başında bir insan için tamamen zararsızdı."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse. Onları *Aubrey*'e gösterirdim ama Anae'ye değil. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her kelimeyi okur ve orada olmayan şeyler görür."

Daha önce Hannah'dan şüphe etmek için bir nedenim olmamıştı, bu yüzden onun sözüne güveniyorum ama yine de biraz tedirginim. Güvenmediğim o değil. Dare'e. İnsanlar üzerindeki etkisi en hafif tabirle korkutucu.

Hannah'nın Dare'den nefret ettiğini biliyorum. Muhtemelen mesajı gönderdiğinde gecenin bir yarısı olduğunu düşünmemiştir. Anae hâlâ Dare'e takılı olduğu için muhtemelen Aubrey için endişeleniyordu. Eğer Anae'nin hâlâ bir tehdit olduğunu, ona göz kulak olamayacağını ve ona göz kulak olmamanın Aubrey'nin hayatını tam anlamıyla tehlikeye atabileceğini biliyor.

"Aubrey ile konuştun mu?" Ben sordum.

Dudakları birbirine yapışıyor ve başını sallıyor. "Hâlâ gerçekten konuşmamıza izin vermiyor. Zaman zaman sosyal medyadaki şeylerini beğeniyorum ama ona gerçekten mesaj atmaya korkuyorum. Beni istemediği konusunda oldukça netti."

"Bu gece yarısı DM'sinde mi?"

Hannah başını sallar. "Onlar taşınmadan önce. Bizim tonumuz Mesaj aslında şaşırtıcı bir şekilde nefret dolu değildi. Muhtemelen ona bu şekilde ulaşarak onu gafil avladığım içindir, ama bu beni gerçekten meraklandırdı..." Paylaşmak istediğinden emin değilmiş gibi susuyor.

Başımı salladım. "Hayır. Dare ile ilgili potansiyel olarak korkutucu şeyler söyleyip sonra da kaçmak yok. Dökül."

"Muhtemelen boş bir hayal. Son sorduğumda, hiç de ama aradan biraz zaman geçti ve birbirimize zıt yerlerde yaşıyoruz. Artık ülkenin bir ucunda. Belki iyi davranırsam, onunla konuşmama izin verir. O kadar uzaktan onun üzerinde aynı sis dağıtıcı etkiyi yaratamayabilirim. Belki artık onun arkadaşı olmama tahammül edebilir."

Başımı sallıyorum. "Onun *iznine* ihtiyaç duyması *tam* bir saçmalık. arkadaşlarıyla konuşmak için."

"Çok bakımlı biri," diye katılıyor. "Ama aynı zamanda patronu da o, yani onunla herhangi bir temas kurmak istiyorsam, bunun için ondan geçmem gerekiyor."

"Bu çok boktan. Ona nasıl tahammül ediyor anlamıyorum."

Hannah başını sallar. "Biliyorum ama bu onun suçu değil. Dare gibi kirli oynayan birine karşı savaşmak zor. Onun su tabancası var, Dare'in ise tankı ve yoluna çıkan herkesi ezip geçme isteği var."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Rekabeti tam anlamıyla ortadan *kaldırma* isteğinden bahsetmişken. Yapman gereken en akıllıca ve güvenli şeyin Aubrey'den *uzak* durmak ve onun kendi şeytanlarıyla savaşmasına izin vermek olduğu hakkında yaptığımız o küçük sohbeti hatırlıyor musun?"

"Evet. Javi'yle konuşabilmen için Landon'la ilgili işlerini halletmen konusunda yaptığımız o küçük sohbeti hatırlıyor musun?" İşaret edencesine saçlarımı omzumun üzerinden geriye iterek az önce kapatmayı bitirdiği boynumu ortaya çıkardı.

"Touché. Ama-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Riskleri biliyorum ve kendi kararlarımı verebilecek kapasiteye sahibim. Sizin gibi korkunç kararlar."

Gülümsedim. "Sanırım buna itiraz edemem."

Bu sabah geç kaldığımız ve ben zaten Hannah'nın evinde olduğum için onu okula bıraktım.

Bu gece annemin geç saatlere kadar çalışacağı ve Hayden'in da geç saatlere kadar çalışacağı için, ödevlerini yapmak ve akşam yemeğine kalmak için benimle eve gelmek isteyip istemediğini soruyorum.

Dün gece Landon'la kazandığımız galibiyete en yakın şeydi, ancak bu aile zamanı galibiyeti bedavaya gelmedi ve çok ahlaksız bir bedel ödemek zorunda kalan bendim.

Bu gece kendimi pek paralı hissetmiyorum, bu yüzden en iyi arkadaşımın benim için kalkan oynamasına ihtiyacım var.

Geçen sefer buraya geldiğinde ona havuz evini göstermeyi de unutmuştum, o yüzden bunu şimdi yapmam gerektiğine karar verdim.

Landon'ın arabası garaj yolunda ama buraya geldiğimizden beri onu görmedim. Bodrumdaki mağarasında takılıyor olabilir ya da belki de odasında ödev yapıyordur. Landon'ı hiç ödev yaparken *görmedim* ama henüz okuldan atılmadığına göre muhtemelen yapıyordur.

Güzel bir akşam, bu yüzden dışarıya ilk adım attığımızda, bundan yararlanamadığım ve yüzemediğim için üzülüyorum. Hannah öğle yemeğinde makyajımı tazeledi ama havuzda yüzmek kesinlikle tüm makyajımı temizleyecekti.

Sonra verandaya çıkıyoruz ve Landon'ın kaslı kollarının suyu yarararak ilerlediğini görüyorum. Sanırım zaten yüzmeye gidemezdim.

Landon'ın yüzme takımında olduğunu biliyordum, bu yüzden sezon dışında yüzmeye zaman ayırdığını varsayıyordum, ancak taşındığımızdan beri onu ilk kez havuzda yakaladım.

Bizden uzakta yüzüyor ve henüz bizi gördüğünü sanmıyorum, bu yüzden Hannah'nın elini tutup havuz evinin yan kapısına doğru benimle birlikte daha hızlı yürümesini sağlıyorum. Ana kapıyı açmak başlı başına bir iş ve dikkat çekmeden yapılamaz.

İçeri girdiğimizde Hannah kıkırdıyor, gözleri neşeye parlıyor. "Ne?"

Savunmaya geçercesine soruyorum.

"Bizi burada asla bulamaz!" diye dalga geçerek pencerelerle dolu duvarı işaret ediyor.

Bu yapı mahremiyet için tasarlanmamıştır, bu nedenle yarım pencere duvarının yanında, havuz evinin ön tarafında cam, iki katlı bir kapı vardır. Bu kapıyı katlayarak ön duvarı açabilir ve havuz evini ayrı bir yaşam alanından ziyade havuz alanının bir uzantısı haline getirebilirsiniz.

Önden bakıldığında tam anlamıyla camdan bir ev gibi görünüyor.

Bunun onu buraya taşınmaya ikna etmeme yardımcı olmadığının

farkındayım. "Perde alabiliriz," diyorum. "Eminim iki katlı kapılar için perde yapıyorlar.

Hayden'ın hiç kapısı yok çünkü onlara hiç ihtiyacı olmadı. daha önce."

"Hı-hı," diye mırıldanıyor beni yatıştırmak için.

Ses tonuna gözlerimi deviriyorum ve planladığım tura devam ediyorum. "Tamam, işte dolap burada." Ona içeriği göstermek için banyonun yanındaki kapıyı açıyorum. "Giysiler için biraz küçük olduğunu biliyorum ama kazak, ceket gibi şeyleri burada tutabileceğini düşündüm. Üstte küçük bir saklama alanı var, hatta alt kısma bir ayakkabılık falan da koyabilirsin."

Hannah başını sallıyor ama sadece beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum.

Ben yılmadan devam ediyorum. Banyoya giriyoruz ve ona benimle içeri gelmesini işaret ediyorum. "Buradaki sahil havasını seviyorum. Güzel, büyük bir duş, dolapların altında bolca saklama alanı var ve burası sadece mayo değiştirmek ya da havuz kenarındayken işemek için kullanıldığından oldukça boş," diyorum ona göstermek için alt dolabın kapağını açarak. "Kendi eşyalarınla doldurabilirsin."

"Anlıyorum."

Banyodan çıkıyoruz ve onu iki katlı kapının önündeki büyük açık alana götürüyorum. "Şöminenin önünde küçük, şirin bir oturma alanı var. Arkada da," diyorum havuzlu evin arka tarafına dönerek, "yatak odanı gördüğüm yer."

"Daha fazla cam duvar."

Başımı salladım. "Bir sürü perde alacağız."

Gülümseyerek arkasını dönüyor ve içinde yaşamasını istediğim akvaryuma bakıyor. "Bir mahremiyet bölmesi kadar bile değil. Böylece yoldan geçen herkes beni uyurken izleyebilir."

"Satın alacağımız perdelerle olmaz. İsterseniz yatak odası alanını biraz kapatmak için bir mahremiyet bölmesi de alabiliriz. Şu anda Mekan içinde yaşanacak şekilde düzenlenmemiş, ancak kolayca bu şekilde değiştirilebilir." "Mutfak yok. Küçük bir mutfak bile yok."

"Şey, hayır." Bara bir göz atıyorum. "En yakın şey bu ama evin mutfağını da kullanabilirsin. Ne kadar yakın olduğunu görüyorsunuz," diyerek evin içine açılan sürgülü kapıları işaret ediyorum. Bar alanını işaret ederek, "Ve burada içeceklerle dolu tuttuğumuz bir mini buzdolabı var," diye ekliyorum. "Buraya senin için bir yatak koyabileceğimizi düşündüm, çift kişilik ya da tam yer var. O zaman kıyafetlerin için şuraya bir gardırop koyabiliriz - yeterli alan olmayabilir ama eşyalarını evde de saklayabilirsin. Dolabımın ne kadar büyük olduğunu gördün. Onu dolduracak kadar eşyam yok. Hayden'in medya odası olarak kurduğu oda, eğer dönüştürmek isterlerse yatak odası olarak kullanılmak üzere tasarlandı, yani bir banyosu ve kimsenin kullanmadığı bir gömme dolabı var. Eşyalarınızı orada saklayabilirsiniz."

"Çok güzel," diyor Hannah. "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ama havuz evinizi değiştirmek zorunda değilsiniz."

"Yine de yapacağım. Sadece önce Hayden'la konuşmam gerek."

Arkamı döndüğümde Landon'ın havuzdan çıktığını görüyorum. "Bana yardım etmek istemene bayılıyorum," diyor Hannah tatlı bir şekilde beni reddediyor. "Ama ben gerçekten olduğum yerde iyiyim."

Değil, ama Landon'ın saçlarını havluyla kurulamasını, sert vücudundan su damlamasını ve ayaklarının altındaki toprağa karışmasını izlerken tartışamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda.

Islakken çok iyi görünmesi sinir bozucu.

Ayrıca yüzündeki sırıtış ve gözlerindeki pırıltıyla bana bakması da sinir bozucu, sanki düşüncelerim doğru yayınlanıyormuş gibi

yüzümde.

"Gördüğüm kadarıyla bugün yine refakatçiniz var."

Ona ters ters baktım. "*Arkadaşım*. Evet, burada bir *arkadaşım* var."

"Burada mı kalıyorsun?" diye soruyor ve sonunda Hannah'ya bakıyor.

"Evet."

Landon sırtıyor ve havluyu bırakırken başını sallıyor. "Umarım Bütün bu bebek bakıcılığı için sana para ödüyorlar."

Hannah tatlı tatlı gülümseyerek, "Bunu karşılıksız yapmaktan mutluluk duyarım," diyor.

"Eminim öylesindir." Havluyu omzuna atıyor. "Madem aileler dışarıdayken siz kızlar buralarda takılacaksınız, bir şeyler yapmak ister misiniz?"

Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandım.

Sonra kaba ve iğrenç bir şey söylemesini bekliyorum, böylece ona gözlerimizi devirip evin içine geri dönebiliyoruz.

Hannah, her zamanki barış yanlısı tavrıyla ona şüpheyi yaklaşıp ve ciddi bir öneride bulunuyormuş gibi cevap verir. "Olabilir. Sen ne yaptın? Aklında ne var?"

Landon omuz silkiyor, bakışlarını bana dikmiş. "Film mi?"

Gözlerimi kırıştıyorum, yavaş yavaş farkına varıyorum... ciddi bir öneride bulunuyor. "Bir film yapabilirim." Hannah bana bakıyor. "Sen ne yaparsın? ne düşünüyorsun?"

Kelimelerle ifade edemiyorum. Hâlâ kısmen, ilgimi ifade ettiğim anda ayağımın altındaki halıyı çekip çıkarmasını bekliyorum.

Sonunda birkaç tane toplayabildim. "Yani, sinemaya gitmek mi, yoksa...?"

"Medya odasında bir şeyler izleyebileceğimizi düşündüm ama istersen dışarı çıkabiliriz."

Aman Tanrım, ne?

Kafam çok karıştı.

"Şahsen ben evde kalmayı tercih ederim," diyor Hannah. "Anae'nin dışarı çıkacağını biliyorum ve sinemaya gideceğinden de şüpheliyim ama onunla karşılaşmamayı tercih ederim - özellikle de üçüncü teker gibi görünerek. 'Şakaları' için daha fazla cephaneye ihtiyacı yok."

Landon bir kaşını kaldırıyor. "Anae şaka mı yapıyor?"

"Pek sayılmaz. Sadece kaba biri ve bunun onu komik yaptığını düşünüyor." Buna hâlâ tam olarak güvenemediğim için, "Ne izleyeceğiz?" diye soruyorum.

Belki de bu sırada kaba ve aptalca ya da kaba ve alaycı bir şey söyleyecektir.

Onun yerine omuz silkiyor. "Bir şeyler bulacağız."

Beynimde bir anlam ifade etmiyor, ama... Sanırım o ciddi.

"Parker'ın dikkatini filme verebilmesi için üzerime bir şeyler giysem iyi olacak," diyor sırtarak. "Benimle medya odasında buluş. Getir patlamış mısır."

Derimin altından alevler fışkırıyor ve yüzümü ısıtıyor ama Landon tek kelime etmeden dönüp evin içine giriyor.

Hannah'nın kaşları kalkıyor ve bana bakıyor. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Kesinlikle öyleydi."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Yedinci Bölüm

Parker

Patlamış mısır ve içeceklerle medya odasına girdiğimizde, yarı yarıya karanlık ve boş olmasını bekliyorum.

Öyle değil.

Landon koridorun diğer tarafındaki odasının önünde durmuş, bizimle gerçekten takılmak istediğini düşünecek kadar aptal olduğumuz için bize sıırtmıyor.

Kanepelerden birine yayılmış, belli ki bizi beklerken rahatına bakmış. Saçları yüzmekten hâlâ nemli ama üzerinde gri bir eşofman ve beyaz bir tişört var.

Bu odadaki televizyon çok büyük ve tüm duvarı kaplıyor - kelimenin tam anlamıyla bir sinema perdesi gibi. Bu sefer etkilenmeme sırası Hannah'da. -Onun evinde de bu odalardan biri var ama ben kendi *sinema salonu* olan bir evde yaşadığıma inanamıyorum.

Hannah ve ben Landon'ınkinin yanındaki kanepeye oturduk ama onunla uğraşmayacağını bildiğim için onu Landon'a en yakın yere oturttum. Ailelerimiz pencerenin diğer tarafındayken yemek masasında beni parmaklamadan önce, onun aynı odada bulunmasının yeterli olduğunu düşünmüş olabilirim ama o zamandan beri yeniden değerlendirdim.

Landon Hannah'yı tampon olarak kullandığım için bana ses çıkarmıyor. İkimizi de örtecek kadar büyük olan suni kürklü kar leoparı battaniyeyi kapıyorum ve Landon izleyecek bir şeyler bulmak için film uygulamasında gezinirken Hannah ile birlikte altına kıvrılıyorum.

"Ooh, Açlık Oyunları'na ne dersin?" Hannah konuya girdiğinde önerir. "Uzun zamandır izlememiştım." Bana doğru bakıyor. "Ortaokulda takıntılı olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Evet. Sonsuza kadar Gale Takımı."

Hannah başını sallıyor. "Cazibesini görebiliyorum ama biliyorsun ben bir Peeta kızıyım."

"Ekmeğinin tadını çıkar oğlum," diye takılıyorum patlamış mısır alırken. "Alacağım. Sert başlı avcının tadını çıkar."

"İkinizin de neden bahsettiğini bilmediğime göre, sanırım Bunu izleyeceğiz," diyor Landon ve filmi seçip oynat tuşuna basıyor.

Bir süreliğine bir filmin içine kaçmak güzel.

Hannah'nın şaperonluk yapmak için etrafta olması daha da güzel. Landon'dan kaçınmak için sonraki hamlelerimi düşünerek zihin jimnastiği yapmam gerekecek.

İlk film bittiğinde, devam etmeye ve Ateşi Yakalamak'ı izlemeye karar veriyoruz. Ondan sonra duruyoruz, çünkü sadece ebeveynlerin eve gelme zamanı neredeyse geldiği için değil, aynı zamanda sadece ilk iki filmi sevdiğim için, ikinci iki filmi değil.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp gerinerek, "Ve hikâye böyle bitiyor," diyorum.

"Uçurumun kenarında mı?" Landon bir kaşını kaldırarak soruyor.

"Teknik olarak iki film daha var," diye açıklamaya başlıyor Hannah. "Ama biz bunlardan bahsetmiyoruz," diye bitiriyorum. "Ve biz kesinlikle onları izlemeyin."

"Parker onlardan nefret ediyor," diyor

Landon'a. "Neden?"

"Saymak için çok fazla sebep var. Muhtemelen aşağıya inmeliyiz, Neyse," diyorum kolçağın üzerindeki telefonumu yakarak. "Annem ve baban birazdan evde olurlar."

Hannah hâlâ Landon'a üçleme deneyimimizin ani sonu hakkında bilgi veriyor. "Parker'ı daha önce hiç okurken dinlediniz mi bilmiyorum ama *Mockingjay*'i okurken sürekli oflayıp pufluyordu. Sonra filmleri izledik ve son kitabı iki bölüme ayırdıklarını fark ettik. Onları izledik."

"Bir kez."

"Ama kimse iyi vakit geçirmede."

"Kasvetli saçmalık. Gale'i mahvediyor," diye mırıldanıyorum ve battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum. "Hadi gidip mutlu yemekler yiyelim. Acıkmaya başladım."

"Akşam yemeği planın var mı?" Hannah ayağa kalkıp tekrar katlayabilmek için örtüyü tutarak soruyor.

Başımı salladım. "Antonia daha dün alışveriş yaptı, yani seçecek çok şeyimiz olmalı."

"Yeni doldurulmuş kilerlere bayılırım," diyor neredeyse hülyalı bir şekilde. "Çok tuhafsin."

Hannah sırtıyor. "Ne?"

Başımı sallıyorum ve tiyatro salonundan çıkıyorum.

Önce koridora çıkıyorum ve bakışlarım Landon'ın yatak odasının olduğu tarafa kayıyor. O kapıya daha önce de korku ve beklentiyle bakmıştım ama şu anda yalnız değiliz, bu yüzden rahatlamış hissediyorum.

Telefonum çalıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

O rahatlık hissi eriyip gidiyor ve bakışlarım Landon'a kayıyor.

Beni izliyor, ama şüpheyle değil - tabii ki far ışıkları altındaki geyik ifademi fark edene kadar.

"İşemem lazım," diyorum aniden, tuvaleti kullanabilmek için sinema salonuna geri dönmeden önce.

Kapı kapanıp kilitlendikten sonra ona yaslanıp telefonuma bakıyorum.

Sonra bunun sadece annemden gelen bir mesaj olduğunu gördüm, yani panik yapmama gerek yoktu.

Ona hızlı bir mesaj gönderirken omuzlarım rahatlıyor. Hazır buradayken işemem gerektiğine karar verdim. Hemen geri dönersem, tam olarak yaptığım şeyi yapmış gibi görünmek sadece garip davranışımı vurgulayacaktır -Bir mesajı kontrol edebilmek için banyoya saklandım.

Otururken kendi kendime "Şaibeli davranışlar," diye mırıldandım. "Kendimi toparlamam lazım."

Görünüşe göre kaderi benimle uğraşmaya davet etmişim, tam ellerimi yıkarken telefonum tekrar çalıyor. Annem olduğunu düşünerek baktığımda bu sefer rahattım.

Bu sefer Javi.

Ellerimi kurulamak için hızlıca çalışıyorum, sonra da mesajı kaydırarak açıyorum.

"Bu gece izinliyim. Gelip beni yemek pişirme becerilerinle etkilemelisin" yazıyor ve mesajın ardından göz kırpan bir emoji yer alıyor.

Aman Tanrım, *ne?*

Düşünmek için durmadan önce beynimde bahaneler birbiri ardına uçuşuyor: üzerinden geçmek *istiyor muyum?*

Yapamam çünkü Hannah burada, ama Hannah eve gidebilir. Muhtemelen Landon'la yalnız kalamayacağımı bildiği için hâlâ burada.

Yapmam gereken ödevlerim var çünkü Landon ve Hannah ile film izleyerek dört saatten fazla tembellik ettim. Doğru, ama Ateşi Yakalamak'a başladığımızda, ödevimi yapmak için bu gece geç saate kadar ayakta kalmam gerektiğinden çoktan vazgeçmişim.

Birden arkamdaki tahta, Landon'ın vuruşuyla şiddetli bir şekilde yankılanıyor. Bir panik dalgası beni kapıdan uzağa fırlatıyor, karnım dönüyor ve kalbim bir telaş içinde patlıyor.

"Hannah ve ben yemeğe başlayacağız. Bizimle ızgaranın yanında buluş."

Kalbim boğazımda, kendimi kilitletiğim bir odanın kapısına vurmasının tetiklediği soğuk korkuyu üzerimden atmaya çalışıyorum ve "Tamam" diye geri sesleniyorum.

Sesim titrekle ve kararsız ve bu yüzden gitmeyi hiç düşünmediğimi fark ediyorum, sadece neden orada olmayacağıma dair hangi bahaneyi kullanabileceğimi.

Muhtemelen karanlık bir odada olduğumuz, aramızda bir tampon olduğu ve birbirimizle etkileşime girmediğimiz içindir ama Landon bizi o filmi izlemeye davet etti ve sonra güzel vakit geçirdik.

Sanki elini uzatıyor gibi.

Yıllarımı bunu bekleyerek geçirdim, görünüşe göre ne yaparsa yapsın, ilk seferinde elini tokatlayarak uzaklaştıramıyorum.

Landon olayım hiç halledilmedi.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek hızlıca cevap yazıyorum, "Bu gece yapabileceğimi sanmıyorum, üzgünüm. Akşam yemeği yemek üzereyiz ve bir sürü ödevim var."

Gönder tuşuna basar basmaz kendimi suçlu hissediyorum. Hepsi doğru ama gerçek bu değil.

Ve Javi'den hoşlanıyorum. Landon yerine onun evine gidip onunla yemek yersem iyi vakit geçireceğimizi biliyorum. Kolay olurdu. Hiçbir noktada kendimi banyoya kilitlemekle kıyaslanabilecek bir şey hissetmezdim. Çünkü birlikte olduğum adamın mesajlarını görmesinden ve bu yüzden birine zarar vermesinden korkuyorum. Dışarıdaki suçlu, lanet olası bir kapıya vurarak bana geçmişteki günahlarını hatırlattığında travma flashback'ine yakın bir şey yaşamazdım.

Sorun değil" diye cevap yazdığında içimdeki his daha da kötüleşiyor. Yemeğinizin tadını çıkarın" gibi iğrenç hissetmeme neden olan bir gülen emoji ile birlikte.

Tiksinti duygumun nedenini tam olarak belirleyemiyorum ama bunu irdelemek de istemiyorum. Aşağı inmeli ve seçimlerimle yaşamalıyım.

Görünüşe göre, seçimlerim çok lezzetli.

Landon'ın ızgarada pişirdiği ve Hannah'nın da kenarları hazırladığı lezzetli sebze ve et şişleri, sağlıklı olamayacak kadar güzel bir salata ile servis ediliyor.

Hannah ben onu durduramadan tabaklarımızı topluyor, sonra da iki meyveli katmanın arasında bir parça çırpılmış krema bulunan çilekli mus gibi görünen bir şeyle dolu küçük, sevimli cam tatlı tabaklarından oluşan bir tepsi getiriyor.

Hayden son tatlısını da bitirdiğinde, "Çok lezzetliydi," diyor.

"Kesinlikle öyleydi," diye onaylıyor annem. "Belki de çocukların daha sık yemek yapmasına izin vermeliyiz."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum, hak etmediğim bir övgü almadığımdan emin olmak için. "Hepsi Landon ve Hannah'ydı. Belli ki Hannah'yı yanımıza almalıyız ki hepimiz lezzetli ve huzurlu bir yemeğin tadını daha sık çıkarabilelim."

Landon barışçıl kelimesine yaptığım ince vurguya sırtıttı. Ben yapmadım. vurgulamak istedim, ağzımdan kaçtı.

Hannah belli belirsiz gülümsüyor. "Korkarım yemeğimizi bitirdiğimize göre artık *gitmem* gerekiyor. Anae muhtemelen şimdiye kadar eve varmıştır ve ben de daha kendi ödevime başlamadım bile..." Son suyunu bitirmek için bardağını kapıyor ve kendi tabağını alıyor. "Bunları lavaboya koyacağım. Benim yapmamı ister misin-?"

"Sakın buna cüret etme," diye sözünü kesiyorum.

"Bu kadar çok kirli tabak bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Döndüğümde bulaşıkları yıkayacağım," diye onu temin ediyorum. "Bizim için çalışmıyorsun. Burada yaşayana kadar ev işlerine yardım etmene gerek yok."

Hannah gülümseyerek başını sallıyor ve ben kendi tabaklarımı alıp lavaboya götürürken vedalaşıyor.

Onu buraya bıraktığım için Hannah'yı da eve götürmek zorundayım. Uzun bir araba yolculuğu değil ve telefonu sessizde ama iki dakikada bir titremesinden patladığını anlayabiliyorum.

"Buna ihtiyacın var mı?" Kimin onu bu kadar rahatsız ettiğini sormaktan çok, eğer alması gerekiyorsa benim yanımda telefon edecek kadar rahat hissetmeyeceğini düşündüğüm için soruyorum.

Hannah başını sallayarak bana doğru bakıyor. "Sadece Anae. Onun emrinde olmadığım zaman hep nefret eder ama bugün Bana her zamankinden daha sert biniyor. Sanırım bu sabah yüzünden," diyor, kucağına bakarak, eğlenceden yoksun bir gülümsemeyle. "Eğer Dare bir tuzak kurduysa, sanırım mesajlaşarak tuzağa düşmüş olabilirim. onu."

"Kiminle mesajlaştığın onu hiç ilgilendirmez, açıkçası," diyorum onun adına kızgınlıkla, mantığın tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını bilsem bile.

Hannah omuz silkiyor. "Aklında taze, bu yüzden tabii ki 'Nasıl olduğunu anlıyorum, Dare'in mesajlarına cevap veriyorsun ama benimkilere vermiyorsun' yorumları alıyorum. Film sırasında bana birkaç kez mesaj attı ama kaba olmak istemedim," diyor.

Bazı bağlamları kaçırdığımı fark ederek ekliyor. "A açıkçası, görmezden gelinmekten hoşlanmıyor, bu yüzden bu sabahın üstüne... tamamen sinirlendi."

Tedirginlik omurgamda dans ediyor. "Seni eve götürmemi istediğine emin misin? Bütün okul eşyalarını aldık. İstersen doğruca benim odama gidip ödevlerine başlayabiliriz. Evimde kıyafetin olmadığını biliyorum ama benimkilerden bir şey ödünç alabilirsin. Geceyi burada geçirebilirsin."

Hannah başını sallar. "İyi olacağım. Onun ruh haline alışkınım. Ama teşekkür ederim."

"Emin misin? Hannah, seni burada bırakmaktan nefret ediyorum."

Kapıya yanaştığımda nazikçe "Burası benim evim," diyor.

Sanki noktayı düzeltmek ve onu içeride neyin beklediğine dair korkularımın sonuna bir ünlem işareti koymak istercesine telefonu tekrar çalıyor.

Hannah usulca iç çeker ve cevap yazabilmek için telefonu eline alır.

"Neden en azından seninle içeri girmiyorum?" Kapının önünden geçip araba yoluna girerken endişemi hafifletmeye çalışarak söylüyorum.

"Bunun bir faydası olmaz. Dışarıda eğlendiğime dair kanıt görürse bu onu daha da kızdırır."

"Ama sonra sana doğru gelirse, onun sahte saçlarından bir avuç tutup koparabilirim," diye belirtiyorum.

Hannah belli belirsiz gülümsüyor. "İyi olacağım. Yemin ederim."

Bunu söylediğini biliyorum ve Hannah'ya göre o her zaman İyi.

Ama aynı zamanda makyajı örtmek için bu kadar iyi kullanmasının nedenini de biliyorum.
çürüklerin morluklarla hiçbir alakası yok.

Arabayı park ederken midem bulanıyor. Onun başını belaya sokmak istemediğimi söylemek istiyorum. Başının belaya *gireceğini* düşünmemiştim bile. Bütün yaz boyunca Anae'nin etrafta olmaması çok güzeldi ve artık onunla yaşadığım için *kendimi* Landon'dan korumam gerektiği için dikkatim dağılmıştı. Hannah'nın şaperonluk yapmasının neye mal olacağını düşünmedim bile ve tabii ki o da bundan bahsetmedi.

Evde beni kontrol etmek isteyen bir psikopat olan tek kişi ben değilim, ama Hannah'nın evde onu korumayı önemseyen başka biri tarafından dizginlenmiyor.

Geceyi burada geçirmesi için ona yalvarmak istiyorum ama yapmayacağını biliyorum.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama özür dilenecek bir şey olmamalı.

Film izlemek için lanet olası arkadaşımı çağırabilmeliyim.
benimle akşam yemeği yer. Bu nankör pisliklere hizmet etmek yerine kendisi için bir şeyler yaparak biraz zaman geçirdikten sonra eve dönmesi konusunda hiçbir anlaşmazlık olmamalı.

Jackie'nin teknik olarak Hannah'nın vasisi olduğunu biliyorum ama sadece bir ay daha.

Ona yardım etmeyi çok istiyorum ama bana izin vermiyor.

Güçsüzlük belki de tüm insani duygular yelpazesinde en az sevdiğim duygudur.

Hannah'nın arabamdan inip kapısına doğru yürümesini izlerken hissettiğim tek şey bu.

Burada oturup evi seyrederken huzursuzluk damarlarımda canlı bir tel gibi dolaşıyor. Muhtemelen anlamsız olduğunu biliyorum ama Hannah'nın yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için burada bir dakika oyalanmak istiyorum.

Muhtemelen bana bunu yaptıran öfkem.

Dayanamadığım güçsüzlük.

Güçsüz *değilim*. Hiç güçsüz olmadım. Ben Parker Johansson'ım, ve zihnimin gücünden başka bir şey kullanmadan nesneleri yolumdan çekebilirim.

Keşke bu doğru olsaydı.

Şu an doğru gelmiyor. O

yüzden parmaklarımı

kullanıyorum.

Her zaman sinirliydim. Bu benim en iyi özelliğim değil. Genellikle oldukça iyi kontrol ederim ama hiçbir şey beni sevdiğim birinin zarar görme ihtimali kadar tetikleyemez.

Aubrey'i takip etmiyorum çünkü onunla hiç tanışmadım ve kendime karşı dürüst olursam, belki de en iyi arkadaşımın başına açtığı onca beladan dolayı kıza karşı hafif bir nefret geliştirmiş olabilirim. Yine de bunun adil olmadığını biliyorum. Hannah'yı Anae'den koruyamadığım için hissettiğim o korkunç, rahatsız edici duygu var ya? Muhtemelen o da Aubrey'i Dare'den koruyamadığı için aynı duyguya kapılıyordur.

Aubrey umurumda değil, bu yüzden onu görmezden

gelmeye çalışıyorum. Hannah'yı ve onun iyiliğini

önemsiyorum.

Birinin onu koruması gerekiyor ve sahip olduğu tek şey benim.

Bu yüzden Dare'inkini bulmak için Aubrey'nin profilini kullanıyorum ve sonra mesaj düğmesine tıklıyorum.

"Sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum," diye yazıyorum. "Anae'yle ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Ama Hannah'yı bunun dışında bırak. Onu rahat bırak. Eğer onu davet etmediysen engelle.

Bunu bilerek yapıyorsun. Hayatındaki kızlarla her ne iğrenç oyun oynuyorsan, onu bu oyunun dışında bırak. Sen onun için her şeyi daha da kötüleştirmeden yeterince sorunu var."

Normalde böyle bir mesajı tekrar tekrar okur, ince ayar yapardım Göndermeden önce mükemmel olduğundan emin olmak için kelimeleri ve virgülleri hareket ettiriyorum, ancak mantıklı tarafım bunun hakkında ne kadar uzun süre düşünmem gerektiğini biliyor. asla göndermeme şansım yok.

Belki de doğru karar budur ama hiçbir şey yapmıyormuşum gibi geliyor ve bu gece bunu fazlasıyla yaşadım.

Aslında Dare'in bu mesajı okumasını bile beklemiyorum. Arkadaş değiliz, bu yüzden muhtemelen kontrol bile etmediği ayrı bir istek klasörüne gidecek. Ne kadar talihsiz bir durum olsa da, kara bir ruha sahip ve konuşulacak bir kalbi olmasa da, *trajik* bir şekilde güzel görünüyor. Sonuç olarak, ne kadar kötü ya da alçak olursa olsun, eminim ki birkaç umut dolu mesaj, gelen kutusunun mesaj isteği bölümüne düşüyor ve benimle hiç tanışmadığı için beni oradan çıkarmak için bir nedeni yok.

Bu yüzden bir dakika sonra cevap verdiğinde şaşırdım. "Tabii ki seni tanıyorum Parker. Resmini Hannah'nın yatak odasını ziyaret ettiğimde şifonyer. Yani, eski yatak odası."

Metnin düz çizgisinden duyduğum memnuniyetle yüzüm yaklaşık bin derece ısıyor. Hannah'nın "kralın hoşuna gitmediği" için odasından çıkarıldığını söylediğini hatırlıyorum ve Dare Anae'nin kötü kralıydı, değil mi?

"Hannah dünyanın en tatlı, en nazik insanı," diye yazıyorum öfkeyle. "Onunla bir sorunun olması ondan çok seninle ilgili bir şey."

"Küçük sevimli Hannah nasıl? Kötü bir gece geçiriyor gibi görünüyor. Ne yazık."

Bu kendini beğenmiş piç. Ondan çok nefret ediyorum.

Midem bulanıyor ve alarm zilleri çalmaya başlıyor. Ne kadar kızgın olsam da, başka bir şey beni geri çekilmem için uyarıyor. Anae ve Hannah'nın Dare'in ne kadar titiz olduğu hakkında. Hiçbir şeyi kazara ya da amaçsız yapmadığını.

Buna bana mesaj atmak da dahil mi?

Ona bağışlamak, defolup gitmesini ve arkadaşımı rahat bırakmasını söylemek istedim ama bunu yaparak belki de sadece ona daha fazla bilgi vermiş oluyorum.

Ve sevimli küçük Hannah, bu da ne böyle?

Anae'nin bu sabahki kudurganlığını düşünüyorum ve aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Dare'in Hannah'dan bu şekilde bahsettiğini görse öfkeyle birinin kafasını koparırdı - muhtemelen Hannah'nın, ayıyı dürtecek hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen.

Yaptı
m.

Öyle
yim.

Aptal, şeytani ayıyı dürtüyorum.

Sikeyim.

Dare'in oyunlarını nasıl oynayacağımı bilmiyorum ve öğrenmek gibi bir niyetim de yok, bu yüzden cevap vermemek ne kadar yanlış gelse de, telefonumda hiçbir kanıt kalmaması için mesajı hızla siliyorum.

Bu yeterli olmalı, değil mi?

Anae'ye ekran görüntüsü gönderemeyeceğinden emin olmak için mesajı telefonundan kaldıramıyorum, ancak hem Anae hem de Hannah ekran görüntüsünün Dare için çok basit olduğu konusunda hemfikir görünüyorlardı. Ekmek kırıntıları bırakmalı ve Akıl oyunları oynuyor ve insanların sahip olmalarını istediği bilgiler için çalışmalarını sağlıyor ve ona başka bir hamle yaptırmak için yeterince şey söylediğimi sanmıyorum.

Öyle mi yaptım?

Şimdi keşke mesajı silmemiş olsaydım da ne dediğime dönüp bakabilseydim diyorum.

Lanet olsun.

Birkaç dakika daha garaj yolunda bekledim.

Hannah'dan haber almadığımdan emin olmak için bekliyorum, ama aynı zamanda konuşmayı aniden kestiğim için bana tekrar mesaj atıp atmayacağını görmek için de bekliyorum.

O ilgilenmiyor. Sanırım elimi uzattığımda ilgilenecek kadar ilgilendi ama kovalayacak kadar ilgilenmedi.

Kendime bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu söylüyorum ama doğrusu Dare'in motivasyonlarını nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Beş dakika öncesine kadar Hannah ve Anae'nin çok fazla Kool-Aid içtiklerini düşünüyordum ama az önce başlattığım minimal temas bile beni bütün gece olduğumdan daha fazla endişelendirdi.

Bu da bir şey ifade ediyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Sekizinci Bölüm

Parker

Bu gece uykuya dalmak neredeyse imkansız.

Geç saatlere kadar ödev yapıyordum ve öncesinde ve sonrasında Hannah'yı düşünüyordum. Onu kaçırmak gittikçe daha cazip geliyor. Annesinin, babasının onun için inşa ettiği evde kalmak istediğini biliyorum ama özerklik gerçekten ne kadar önemli?

Sadece onu güvende tutmak istiyorum.

Ben de uyumak istiyorum. Çaresizce. Gözlerim yanıyor ve bedenim çok yorgun, ama uykuya dalmama izin verecek kadar rahatlamasını sağlayamıyorum.

İçimi çekerek oflaya puflaya dönüyorum ve yastığımı düzeltiyorum. Telefonumu kontrol edip saatin kaç olduğuna bakma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine bakışlarımı yerden tavana kadar uzanan yatak odamın pencerelerinden dışarı yöneltiyorum.

Okyanus manzaram o kadar muhteşem ki, benim olduğuna inanamıyorum ama ayın yansımasının nazik dalgalar üzerindeki dansını izlerken, perdeleri kapatsam mı diye düşünüyorum.

Okul geceleri perdeleri asla kapatmam. Sabah erken kalkacağımı ve hava çok aydınlanmadan uyumam gerektiğini biliyorum ama bu gece o kadar emin değilim ve *biraz* uyumam gerekiyor.

Neyse ki, sakın dalgaları izlemek *beni* nihayet rahatlatacak kadar sakinleştiriyor.

En azından benim vücudum.

Zihnim karmakarışık ve rüyalarımda bile kendimi karanlık bir tehditten kaçarken, güvenliğe götürecek sihirli kapıyı bulmak için kapı kapı dolaşırken buluyorum.

Gözlerim açıldığında, odanın hâlâ karanlık olduğunu görünce şaşıyorum.

Neden uyandım?

Sisli bir an için emin olamıyorum, ama sonra anlamadığım zevkli bir uyarılma dalgasına kapılıyorum.

Bedenim canlı hissediyor, uyumak için fazla canlı. Zevk içimde dalgalanıyor. Neden hissettiğimi bilmiyorum ama bu his karşısında usulca inliyorum, elim yatağın kenarını buluyor ve içgüdüsel olarak tutunuyorum.

Neden?

Bir inilti daha.

Odaklanmaya, uykulu kafa karışıklığıma rağmen farkındalığımı artırmaya çalışıyorum.

Evet, o kadar iyi hissettiriyor ki sorgulamak istemiyorum ama bu nereden geliyor?

Amım ıslandı. Bir şey klitorisimi okşuyor ve ben usulca haykırıyorum, hala uyku sersemiyim ve aldığım zevk karşısında şaşkınım, ama tanrım, bu çok güzel bir his. Vücudumdaki tüm gerilim tek bir noktaya çekiliyor ve bu rüya gibi okşama hafifletmeyi vaat ediyor.

Rüya mı görüyorum?

Güzel bir şey hayal etmiyordum. Kesinlikle seksi bir şey değil, bu yüzden neden tahrik olduğumu bilmiyorum.

Uyuyor gibi hissetmiyorum.

Duygu tekrar yükselirken nefes nefese kalıyorum, klitorisime sürtünen başka bir vuruş.

Zevkle iç çekerek gözlerimin kapanmasına izin verdim. Atwater havuzunun tadını çıkardığım o ilk gece gibi, sarhoş edici hazzın tadını çıkarıyorum ve hızlı, ustaca vuruşlar.

Sadece zevk olsaydı, belki bunun bir rüya olduğuna inanabilirdim, ama gizemli zevkimin sağlayıcısı açgözlülüğe dönüştüğünde gerçekliğe dayanıyorum. Zevkimin doruğundayken durdu. Amımı ağzımmış gibi öpüyor, sonra başını çevirip kalçalarımın sıcak, aç öpücükler konduruyor.

Öpücükler. Sakalları hassas tenimi tırmalıyor. Bunu rüyamda hissetmezdim.

Ben onu yakalayamadan, amımı açıyor ve bana tekrar ziyafet çekiyor ve dili klitorisimi kaydırır kaydırmaz, tek yapmak istediğim boşalmak.

Bırak gitsin.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Beynim tamamen uyanmaya çalışıyor ama bu bataklıkta ilerlemek gibi bir şey. Zevk onu alt etmek için savaşıyor. Yaladıkça inlemeyi durduramıyorum, amım umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir serbest bırakma vaadiyle yıkanıyor.

Parmaklar. Kalçamı tutan bir el hissediyorum.

Bekle.

Bekle, bu doğru değil.

Bunu hissedebilmemin tek yolu, birilerinin bana Hissediyorum çünkü kendime dokunmuyorum.

Yatak odamda yalnız olmalıyım. Burada kimse benimle olmamalı.

Panik, baştan çıkarıcı zevke karışıyor ve mantığım beni battaniyemi atıp aşağı bakmaya zorlarken onu köreltiyor.

Oda karanlık, ama ay ışığı yeterince içeri sızıyor, kafasını açılmış kalçalarımın arasına yerleştirmiş, ağzını amıma dayamış bir adamın net silüetini seçebiliyorum.

"Landon!"

Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Onları kurtarmak için savaşıyorum, kalbim çarpıyor ve midem bulanıyor. Ondak uzaklaşırken taklalar atıyorum. Kalçalarımı sabit tutuyor, böylece gerçekten hareket edemiyorum, ama aşağı uzanıp saçlarından bir avuç aldığım da ağzı amımdan ayrılıyor. Tek düşünebildiğim çekiştirmektir, ben de öyle yaptım. Sertçe çekiyorum, omzunu itiyorum ve-

Uyandığım ve mücadele ettiğim için hızla kendine gelip beni kavradığında ve dili amıma girdiğinde haykırıyorum.

Bunu ilk yaptığında uyanık değildim. Dilinin istilasını, bedenime izinsiz girerkenki acımasız ısrarını hissetmemiştim. Şimdi hissediyorum ve klitorisime saldırırken midem bulanıyor.

Yakın olduğumu biliyor ve beni boşaltmaya çalışıyor. Bu beni geçici olarak etkisiz hale getirecek. Yeterince uzun süre kemiksiz ve savunmasız kalacağım... Bana istediği her şeyi yapabilecek.

"Hayır," diye kalçalarımı serbest bırakmaya çalışıyorum ama o çok güçlü.

Uzanıp tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve etinde gezdiriyorum.

Landon amıma karşı inliyor ama durmuyor.

Mücadele etmeme rağmen baskının arttığını görmek beni dehşete düşürdü. Dili o hassas noktaya tekrar tekrar çarptığında belirgin bir hızlanma oluyor, kalçalarımnda bir titreme, bedenimden bunun olmasına izin vermem için bir yalvarış.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu gerçekleşiyor *olamaz*.

"Bırak beni," diye tıslıyorum, başını iterek onu üzerimden uzaklaştırıyorum. "Defol git buradan, Landon. Yatak odamdan çık!"

Buraya nasıl girmiş ki? Kapı kilitliydi.

Öyle değil miydi?

Kilitlemeyi unutmuş olamam. Bu benim gece ritüelimden bir parçası.

Yine de, bir şişe su almak için aşağıya koştum. Çalışıyorum.

Geri geldiğimde kilitledim mi?

Bilmiyorum. Çok fazla şey düşünmekten dikkatim dağılmıştı... Hatırlayamıyorum.

Landon'ın ağzı artık vücuduma kilitlenmediği an, ağırlığımı atıyorum ve onu tokatlayabilmek için oturuyorum. İkisini de zapt edemiyor Aynı anda hem kalçalarımı hem de kollarımı.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum, onu itiyorum ve küçük zaferimi bacaklarımı hareket ettirmek için kullanıyorum.

Yatağımın başucundaki çekmecede bir şok tabancası var. Eğer ona ulaşabilirsem, onu durdurabilirim.

Ben tam olarak dönmeden kalçamı yakalıyor.

Çelik gibi kavrayışı yara bere bırakacak ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, ben ondan kaçmak için savaşıırken o da beni kontrol altında tutmak için savaşıyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin serbest kalmama yardım etmeli, ama o hala daha güçlü olmayı başarıyor. Beni altında tutmayı başarıyor.

Nefesimi tutmak için şiddetle çırpınmayı bırakır bırakmaz, tekrar kalçalarımın arasına dalıyor.

"Hayır," diye haykırıyorum, başını itmek için aşağı uzanıyorum. "Kes şunu, sen-"

Amımı yemek yerine, bu sefer kalçamın iç kısmını ısıtıyor. Bunun şok edici vahşiliği karşısında çılgılık atıyorum, sonra sıcak ağzını hassas etimin üzerinde gezdirdiğinde ve az önce verdiği acıyı yatıştırmak istercesine o noktayı öptüğünde aldığım çarpık zevk karşısında.

Kalbimin boğazımda attığını ve karnımda bir sıcaklık biriktiğini hissedebiliyorum. O çarpık ağzını tekrar üzerime sürmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

Çok fazla tekme, tokat ve boğuşma oluyor ama sonunda vücudumu yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanabilecek kadar serbest bırakıyorum.

Planın ne olduğunu bilmiyorum. Tek düşünebildiğim kaçmak, ama nereye? Koridora. Yardım çağırayım mı?

Eğer yaparsam, her şey biter. Bundan sonra annemin burada kalmasına imkan yok. Ya da sanırım *Landon*'ın kalmasının mümkün olmadığını söylemeliyim, çünkü babası bu yüzden onu kesinlikle kovar.

Kahretsin.

Beni avlamak için gecenin bir yarısı yatak odama gizlice giren başka biri olsaydı, onu *sevinçle* lanet olası kurtlara atardım.

Ama o Landon.

Birkaç günlüğüne Malek'in yanında kalmaya gitmeden önce babasıyla tartışmalarını izlerken neler hissettiğimi hatırlıyorum.

Ailemizi gerçekten böyle bir kuyruğa daha sokabilir miyim? Bir tane daha hayatta kalabilir miyiz?

Beni aşağıya çekmek için bocalayan kararlılığımdan yararlanıyor. ve üstüme tırmanıyor. Karnım aşağıdaydı, bu yüzden beni sabitlemek için ağırlığını kullanıyor, sonra ellerini kollarımdan yukarı kaydırıyor. İkimizin de kolları başımın üzerine uzandığında duruyor, daha büyük olan elleri benimkileri kapatırken, bileklerimi tutup serbest kalmalarını önlemek için başparmaklarından başka bir şey kullanmıyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim. Sen yapabilir misin?"

Sıcak nefesi tenime çarptığında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Beni yiyip bitirirken uyandığımdan beri benimle gerçekten konuştuğu ilk kelimeler bunlar ve şu anda sadece onu durdurma çabalarımın ne kadar beyhude olduğunu bana bildirmek için konuşuyor olması...

Küstahlığı beni çok kızdırıyor, kafamı hızla geriye atıp o pisliğe kafa atmaya çalışıyorum ama o çok hızlı ve ben temas edemediğim hareket ediyor.

Kıkırdıyor ve damarlarıma yeni bir öfke patlaması enjekte ediyor. "İyi denemeydi."

"Cehenneme git," diye karşılık veriyorum.

"Çok alıngansın," diye neredeyse şakacı bir şekilde mırıldanıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Ne yazık ki, aynı zamanda *çok* tahmin edilebilirsin."

Ellerimi bir araya getirip sağ elini her iki bileğimin etrafına kilitlediğinde nefesim kesiliyor.

"Sizin için talihsizlik, benim için değil," diye belirtiyor.

Eli yan tarafımda geziniyor, farkındalık omurgamda dans ederken vücudumun gerilmesine neden oluyor.

"Dürüst olmak gerekirse bu talihsizliğin tek nedeni aramızdaki bu kavgada ısrar etmen. Benimle kavga etmen artık umurumda değil. Eskiden

beni kızdırıp kafamı karıştırıyorsun. Benden hoşlandığını biliyordum, o zaman neden öylece durmadın? Seni her yakalamaya çalıştığım da neden kaçtın?"

Onun ezici ağırlığı altında nefes almak için savaşıırken göğsüm daralıyor gibi görünüyor.

"Ama sonra anladım. Beni *gerçekten* reddetmiyordun. *Öyle demek istemedin*. Sadece senin için daha fazla çalışmamı sağlıyordun. Mantıklı. Ortaokulda sana tam bir pislik gibi davrandım, bu kadar kolay olmasına izin veremezdin.

Ayrıca kovalanmayı seviyorsun."

Bileklerimi kurtarmak için mücadele ediyorum ama o çok güçlü. "Bana karşı pislik olmayı ortaokulda bıraktığını mı sanıyorsun? Belki de Anae'nin geçen yıl gittiği hastanede biraz zaman geçirmen gerekiyordur."

Eli kırımın üzerinde kayarken yaptığım yorumu görmezden gelerek devam ediyor. "Bunun nedenini eninde sonunda araştıracağız. Belki de Parker tarzı baba sorunlarıdır.

Ondan kaçsanız bile sizi terk edeceğine inandığınız bir adamı sevemezsiniz."

"Belki de pisliğin teki olduğun içindir," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor. "Belki de." Parmakları belimde dans ederken dudakları enseme okşuyor ve mırıldanıyor: "Ama bence sen avlanmaktan hoşlanıyorsun. Bu gece sen ve Hannah eskiden sevdiğiniz kitaplar hakkında konuşurken gerçekten kafama dank etti. Sen iyi adamlardan hoşlanmıyordun.

Kızın onsuz devam edebilmesi için kendini feda etmeye hazır bir adam. Yetenekli bir ortak olduğunu kanıtlayan ve sadece kızı elde edemeyen avcıya çekildiniz çünkü tam onunla kaçmak istediği anda, onun önüne başka bir şey koydu. Asil bir şey, elbette, onun için savaşmak

Medeniyeti kurtardı, ama kimin umurunda? Senin kitabında en büyük günahı işledi. *Onu* bıraktı. Eminim ondan sonra ona olan ilgini kaybetmişsinizdir, değil mi?"

Ona cevap vermeyi reddediyorum.

Memnuniyetini duyabiliyorum. "Evet, öyle yaptın. Vazgeçmiyorsun Bu yüzden muhtemelen sizi tekrar kazanması için ona bir şans verdiniz ama o bunu başaramadı, değil mi? Artık onun korkusuz av ortağı değildi, her şeyden önce ona ve ailelerine bakmaya odaklanmıştı. Kendini

Gözünü toptan ayırdın ve seni kapattı. Her şeyden daha mantıklı olduğunu düşündüğünü biliyorum Parker, ama değilsin. Çok ateşlisin. İlkelsin. Zayıf, odaklanmamış bir eşi kabullenemeyen bir dişi aslan."

Kalçalarımı ayırıp arasına sıkıştığında nefesim kesildi.
Onlar.

"İşte bu yüzden o asil saçmalığın ilk ipucu sizi uzaklaştırdı. Sen Herkesin kahramanı olmak istiyorsun; sadece senin olmasını önemseyen bir adam istiyorsun. Ve durdurulabilirse peşinden gelen bir adam istemezsin." Kulağımın kabuğunu öpüyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor. "Bunu görmenin tek bir yolu var. durdurulabilir, değil mi?"

Landon'ın bir kale kalesinin önündeki koçbaşı gibi girişime dizildiğini hissettiğimde kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Landon, bu senin durdurulup durdurulamayacağını görmek için yapılan bir test değil." "Tabii ki değil."

"Değil," diye ısrar ediyorum, sikini yaklaştıırken sözlerim nefes nefese bitiyor. "Lütfen... burada ne yaptığını bir düşün. Bunun geri dönüşü yok."

"Geri dönmekle ilgilenmiyorum." Sözlerine ağırlık kazandırmak istercesine kendini birazcık ileri itiyor.

"Landon..."

"Eğer gerçekten durmamı istiyorsan, yalvarmayı deneyebilirsin," diye mırıldanıyor, boynumun yan tarafını öperken sözleri alaycı.

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım," diyorum usulca.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Geçen sefer polislerin beni aramasına neden olan şey senden yalvarmanı istememdi, değil mi?"

Onu tutuklatmamdan dolayı her şeyden çok eğlenmiş gibi görünmesi iğrenç.

"Anlıyorum. Çok gururlusun."

Son altı yıldır bana eziyet etmeyi kendine görev edinmiş bir pislik beni yatağıma bağlarken, şu anda gururlu hissetmek çok zor.

horoz zorla girişimi dürtüyor.

"Bana bir kez geldin ve ben seni reddettim. Bana bir daha asla gelmeyecektin. Altı yıl daha bekleyebilirdim. On iki yıl. Hayatımızın geri kalanını. Bunun olmasının tek yolu buydu. Seni avlamak, *sahiplenmek* zorundaydım. Niyetimi açıkça belirtmeliydim." Bedenim üzerindeki mevcut hâkimiyetine ve kontrolüne rağmen garip bir şekilde şefkatli hissettiren bir hareketle saçlarımı topluyor ve omzumu öpebilmek için bir tarafa doğru hareket ettiriyor. "Herhangi bir şüphe bıraktıysam diye söylüyorum, seni benim olarak görüyorum Parker. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sikini amımın derinliklerine doğru kaydırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, bileklerimi çekerek onları kurtarmaya çalışıyorum. "Bekle."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Yeterince uzun süre bekledim."

"Landon." Hafifçe paniklemiş bir halde, bileklerimi kurtaramadığım için vücudumu büküyorum. "Seni hemen uyarıyorum."

"Öyle mi? Bana ne yapacaksın, kitap kurdu?"

Eğlenen ses tonu karşısında tenim öfkeyle ısınıyor. "Ben ciddiyim, Landon. Ben senin oyuncağın değilim. Eğer bunu yaparsan ve sonrasında başka biriyle yatarsan, sana karşı hissettiğim tüm yumuşaklığı yok edersin. Lanet olası kalbini oyarım ve sonra cesedinin önünde birinin beni becermesine izin veririm."

Sıcak kıkırdamasını tenimde hissediyorum. Bir elini boğazıma doluyor, diğer eli hâlâ bileklerimi sıkıca kavıyor. "Bebeğim, böyle bir hareket beni ölümden döndürür. Eğer sana başka birinin dokunmasına izin verirsen, kalbini oyarım. Kime ait olduğunu hatırlatmak için sahip olduğun her deliği sikerken onların kanını kayganlaştırıcı olarak kullanacağım."

Bu çok ahlaksızca.

Neden hoşuma gidiyor?

Bu her şeyden daha korkutucu bir düşünce.

Kalbim güm güm atıyor. "Brittany ile hala görüşüyor musun?" "Kiminle?"

Beni iyice kısırdı, ama ona dönüp bakmaya çalışıyorum ki etkilenmemiş
yan gözümü görebilsin.

Bana sırtıyor. "Onun konuyla ilgisi yok. Sen kendin için endişelen."

"Bu bir cevap değil."

"Konuşmaktan yoruldum." Kalçalarını geri çektiğini hissediyorum, daha
önce durdu
siki vücudumu terk ediyor. "Bu biraz acıtabilir. Rahatlamaya çalış."

Yastığımın üst kenarını tutuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.
"Emin olsan iyi olur."

"Oh, eminim."

Sonra kalçalarını ileri doğru itiyor, sikini içime sokuyor ve onu dışarıda
tutan kırılgan bariyeri kırıyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Parker

Hiç seks yapmadım ama kendimi hazır hissetmek için yeterince şey okudum. En azından ben öyle sanıyordum.

Aletini içime sokarken duyduğum acı beni şaşırtmadı, Ama tenimin bu acımasız istilaya uyum sağlamak için çekişmesi ve mücadele etmesi beni şaşırttı. Sonuna kadar içeri ittiğini hissettiğimde midemdeki heyecan beni şaşırtıyor ve tenime karşı "Siktir" diye mırıldanıyor.

Bileklerimi serbest bırakıyor, vücuduma dokunmak istiyor ve bunu yapmak için iki eline de ihtiyacı var.

Gömleğimi çıkarma zahmetine girmedi ama elini üstümün altından kaydırarak kızarmış tenime dokundu. Sütyen takmadığım için göğsümü kolayca avuçluyor. Boncuklu meme ucumu okşadığında çıkan zevk nefesi beni şaşırttı. sıcak avucunu sıyrıyor.

Tepkilerime yeterince dikkat ettiği için bunu anlıyor ve başparmağını aşağı kaydırıp küçük, sıkı tomurcuğa dokunuyor. Nefesim kesiliyor, ona karşı geriliyorum.

Meme ucumla oynarken, sikini dikkatlice dar kanaldan dışarı kaydırıyor, sonra tekrar içeri itiyor, bu sefer daha yavaş, böylece keşfinin her santimini hissediyorum. Boynumu öpmek için eğiliyor ve bu ek uyarım neredeyse çok fazla. Duygular beynimde dans ediyor, tüm gücü devre dışı bırakıyor, böylece tek yapabildiğim hissetmek oluyor.

İnanılmaz bir his.

Kendimi ele

geçirilmiş

hissediyorum.

Kalçaları sallanıyor ve tekrar içime giriyor. Vücudum daha az direnmiyor Bu sefer direnmiyor ama hala içimde hareket ettiğini hissedebiliyorum. Derine ittiğinde onunla o kadar doluyum ki, tek bir kişi gibi hissediyoruz.

Boğazımı kavrayışı ve boynumun kenarını öpüşü beni nefessiz bırakıyor. Hakimiyet ve şefkatin güçlü karışımı.

Vücudu şöyle diyor: *Sana sahibim.*

Ama aynı zamanda: *Sana tapıyorum.*

Karnımda bir heyecan hissediyorum, sonra başparmağı göğüs ucuma dokunuyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

"Bu çok fazla," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Başımı sallıyorum, gözlerim kapalı. "Bu çok fazla.

Dayanamıyorum." "Kendini kontrol etmeye çalışmayı bırak.

Kendini bırak ve tadını çıkar." "Yapamam," diye

sızlanıyorum, yüzümü yastığa bastırarak.

Meme ucumu neredeyse boş yere okşuyor, sonra duruyor. İstedğim şeyi yapıp yoğunluğu azalttığı için aynı anda hem rahatlıyor hem de üzülüyorum.

Ta ki yaptığı şeyin hiç de bu olmadığını anlayana kadar.

Eli vücudumun altından kayıyor, arkamdan beni iterken önden amıma dokunana kadar aşağı iniyor. Tekrar içime giriyor, bu sefer bir parmağını da içime kaydırıyor. Parmağı klitorisimi bulmak için kıvrılıyor ve keskin zevk dalgasıyla nefesim kesiliyor.

Beni yavaşça beceriyor, her şeyden çok benimle ilgileniyor. Ağzıyla beni çok yaklaştırmıştı ve şimdi de diğer tüm fiziksel uyarımlarla.

Yastığı tutuyorum, klitorisimi okşarken vücudum huzursuzca hareket ediyor.

"Landon," diye sızlanıyorum, içimdeki basınç arttıkça yastığa doğru nefes nefese kalıyorum.

"Bırakın olsun."

Tek gereken onun emri.

O kadar sert haykırıyorum ki, sesi bastırmak için eliyle ağzımı kapatıyor. Vücudum titriyor ve içimden coşku fişkirirken sarsılıyor. Landon

orgazm boyunca beni beceriyor, itişlerinin hızı ve yoğunluğu artıyor. Amımın onun etrafında kasıldığını hissedebiliyorum. İnlediğinin ve omzuma karşı "Siktir" diye mırıldandığının belli belirsiz farkındayım ama sonra farkındalığım güzel bir mutluluk akışına doğru sürükleniyor.

İçimi huzur kaplıyor.

Sadece bir ya da iki saniyeliğine, sonra sürtünme ve Landon'ın amıma vurma gücü beni o ana geri getiriyor.

Ama bu sefer daha özgürüm.

Beni sahiplenmesinin, içime girdiğinde vücudumdaki o imkânsız dolgunluğun ve sanki tekmişiz gibi hissetmenin tadını çıkarabilmek.

Bir noktada, kalçalarımı daha iyi tutabilmek için bileklerimi serbest bırakıyor. Beni kırmak istiyormuş gibi beceriyor, öyle olmadığını bildiğim halde. Şikayet etmiyorum. Gidebildiği kadar derine gitmesine bayılıyorum.

Çekip beni ters çevirdiğinde, kalbim boğazıma kaçıyor. Şimdiye kadar beni sahiplendiğini hissedebiliyordum ama gözlerinin içine bakmak zorunda değildim.

O sikini vücuduma sokarken bakışlarımızın kilitlenmesi bambaşka bir deneyim.

Daha samimi.

Daha güçlü.

Kesinlikle daha korkutucu.

Yutkunuyorum, sonra bir elimi boynuna doluyorum ve onu öpebilmek için aşağı çekiyorum. İlk başta sadece küçük bir öpücük, ağzının köşesinden. Sonra alt dudağının tamamını öpüyorum. Onu tam dudaklarından öpmeden Beni yatağa doğru itiyor, elini boğazıma kilitliyor ve beni sikerken ağzıma hükmediyor.

Hiç şüphesiz, hayal edebileceğim her şeyden daha sıcak.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor çenemi ısırırken.

Kalbim zaten sikilmenin yoğunluğundan çarpıyor, ama o bunu söylediğinde daha da sert atıyor.

Beni zaten boşalttığı için, içimdeki baskının tekrar artmasını beklemiyordum, ama arttı.

Ama bu farklı.

Sanki daha derin bir yerden geliyor gibi.

Landon'ın siki tekrar tekrar içime girerken çılgınca kavramaya başlıyorum, hareketleri daha sert ve daha hızlı. Sızlanıyorum ve bir elimle yatağın kenarını tutuyorum. Gözlerimi kapatıp nefes nefese kalıyorum, sonra boğazımı tekrar kavradığında kalbim neredeyse duracak gibi oluyor, gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılıyor.

Landon başını sallayarak üzerime geliyor. "Geldiğinde bana bak."

Bu kadar yeter.

Zevk içimde patlıyor. Çok yüksek sesle bağırdığımı fark ettiğimde elimi ağzıma kapatarak haykırıyorum ama lanet olsun, elimde değil. Baş döndürücü, ruhumun derinliklerine işleyen zevk vücudumdan akıyor, amım kasılıyor, sikini sıkıyor ve o sert bir iniltiyle patlarken, güzel vücudu üzerimde gerilirken döllerini içime pompalıyor. Homurdanıyor ve tekrar içime giriyor, her damlayı alabildiği kadar derine zorluyor.

Doruk noktası sona erdiğinde üzerime yığılıyor ve kollarımı ona doluyorum.

Hala ağır nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor, ama sadece ona sarılmak istiyorum.

Kapat.

Beni sikmeyi bitirdi ama hâlâ sikini vücudumda hissedebiliyorum, ve onu orada tutmak istiyorum.

Artık bittiğini biliyorum, muhtemelen çekilecek, ama çekilmesini istemiyorum.

O geldiğinde her şey farklı olacakmış gibi geliyor. Buna hazır değilim.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu keyifli yumuşaklık ve mutluluk hissinin içinde yüzmeye bırakıyorum. Hiç bırakmak zorunda kalmayacakmışım gibi ona sarılıyorum.

Sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi bu gecenin tadını çıkarıyorum.

—

Beni uyandıran şey çalar saatimin istenmeyen sesi.

Önce kafam karışıyor, sesten ve pencerelerden içeri süzülen çok parlak ışıktan rahatsız oluyorum.

İlk başta, yeterince uyuyamadığım uzun bir gecenin ardından gelen herhangi bir sabah gibi, ama gözlerimin yanması tanıdık bir his olsa da, başka bir şey değil.

Bacaklarımın arası ıslak ve yapış yapış. Kalçamın iç kısmına dokunduğumda içimde bir korku çiçeği açıyor ve dün gecenin anıları aklıma geliyor.

Landon dün gece beni becerdi.

Yutkunuyorum, yatağımın boş tarafına bakıyorum. Orada olduğuna dair hiçbir iz yok, yani ben uyuduktan sonra gitmiş olmalı.

Ben uyurken çıkardığı külotumu ve şortumu yorganın altından çıkarıyorum, sonra lekeli çarşaflara dehşetle bakıyorum.

Aman Tanrım. Ne yapacağım ben?

Antonia bugün geliyor ama bunları görmesine izin veremem. Titreyen ellerimle aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Hannah'yı arıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor, genelde sabahları onu aramadığım için sesi biraz telaşlı çıkıyor.

"Hey, bir sorum var."

Sesimin titrediğini duyabiliyorum. Bacaklarım da panikten titriyor.

"Tamam," diyor kararsızca.

"Bu bir temizlik sorusu. Biraz iğrenç olabilir." "Tamam," diyor, sesi daha da emin değil.

"Çarşaflardan kan ve döl nasıl çıkarılır biliyor musun?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Hizmetçi bugün geliyor. Ya da temizlikçi ya da her neyse, ama onları görmesini istemiyorum çünkü anneme ya da Hayden'a söyleyebilir. Hizmetçi kodunun ne olduğunu bilmiyorum ama böyle bir şeyin rapor edilebileceğini tahmin ediyorum. Ve eğer bu rapor edilirse, bunu açıklamak zorundayım ve açıklayamam. O yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Yatağında bu çarşaflar var ve ben... onları çalmalı mıyım? Onları sırt çantama koyup okulda mı atmalıyım? Onları yakmalı mıyım? Sadece temizleyebilir miyim? Onlar mı? Ne yapacağımı bilmiyorum, Hannah."

"Nefes al," diyor sakın bir şekilde, çünkü paniklediğim saçmalıklarımın belli oluyor. "Derin bir nefes al, sonra bırak."

Aklımı başıma toplamaya çalışırken nefesimi sesli bir şekilde dışarı üflüyorum. "Şimdi, iyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece bu çarşaflarla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Emin misin? Seni incitti mi?"

"Hayır. O... bana zarar vermedi. Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum, sadece anlamaya ihtiyacım var..."

"Çarşaflar," diyor usulca. "Çarşafları halledebiliriz. Aslında her ikisini de nasıl çıkaracağımı biliyorum. İsterseniz çarşafları poşetleyip bana getirebilirsiniz. Ya da ben size yol gösterebilirim."

Başımı salladım. "Tamam. Evet.

Teşekkür ederim." "Elbette."

Kahvaltı yapmadan evden çıkıyorum, bunun yerine okula giderken durup kendime kahvaltılık bir kruvasan almayı tercih ediyorum. Arabada yiyorum, okul binasına bakıyorum ve daha önce hiç bu kadar korkutucu görünmediğini düşünüyorum.

Ancak içeri girdiğimde Landon'ın park yerinin boş olduğunu fark edince duygularım değişiyor.

Kendime kahvaltı almak için durduğumdan beri biraz geride kalıyorum, ama muhtemelen Landon Antonia'nın kahvaltı için yaptığı her şeyi yedi.

Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Olmaması ne anlama geliyor bilmiyorum ama midemi bulandırıyor. incindim.

Onu görme ihtimali benim de midemi ağrıyordu. karın ağrısı bugün kaçınılmazdı.

Yine de nerede olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

Binaya girerken, annemden mesaj gelmediğinden emin olmak için telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Düşüncelerim felaket yerlere gidiyor. Ona bir şey oldu ya da bir şekilde Hayden ne olduğunu öğrendi, ama bunun pek mümkün olmadığını biliyorum.

Tabii Landon'ı odamdan çıkarken yakalamadıysa.

Landon hala içimdeyken uykuya daldım ve ayrıldığını hatırlamıyorum, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir mesaj bildirimi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama kimden geldiğini gördüğümde dibe vuruyor.

Javi bana okyanusun başka bir fotoğrafını gönderdi, bu sefer sabah onun koşuya çıktığı saatten daha geç olduğu için daha parlak bir gökyüzü vardı.

Buna bakınca bir tutam suçluluk hissediyorum ama şu anda bununla uğraşacak ne zamanım ne de zihinsel enerjim var. Dün gece zar zor uyuduğum için yorgun olmam gerektiğini biliyorum, ancak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kitap sürücüsünü kontrol ettiğimde kendimi gergin, gerginliğin sınırında hissediyorum.

Gergin enerji beni uyanık tutmaya yardımcı oluyor, ancak Bugün derslere odaklanıyorum. Özellikle Landon'la almam gereken ilk ders başladığında ve o hala burada olmadığında odaklanmam sarsılıyor.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama hala bir şey yok, bu yüzden anneme okuldan sonraki kulüp toplantıyla ilgili zararsız bir mesaj atıyorum ve ne diyeceğini görmek için bekliyorum.

Tabii ki, bugün meşgul olmayı seçiyor.

Ders bitene kadar dönüş mesajını kontrol edemedim ama cevabı sadece "Anladım. İyi eğlenceler!"

"Ugh," diye mırıldanıyorum, öğle yemeğine giderken telefonuma bakıyorum.

Hannah bu sabah aptal çarşaf larımı temizlerken bana eşlik ettiğinden beri ilk kez bana yetişiyor. "Hey."

"Hey," diye mırıldanıyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum. Deniyorum

Bana daha fazla dikkat etmesini görmezden geliyorum ama bu dışarıda yürüyüp güneşi görmezden gelmeye çalışmak gibi bir şey. "Ben iyiyim," diyorum kısaca. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. 'O'nun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Tamam," diyor kolayca. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Bunun üzerinde durmadan koridorda ileriye doğru bakıyor. "Kafeteryada mı yiyeceğiz?"

Başımı salladım. Sonra, bu konuda konuşmak istemediğimi söylememe rağmen ekliyorum, "Bugün okulda olduğunu sanmıyorum. Sınıfta değildi."

Başını iki yana sallıyor. "Genelde birlikte olduğumuz sınıfta da değildi."

İç çekerek, umursamamak için elimden geleni yapıyorum ve aklıma gelen ilk düşüncenin "Brittany ile dersin var mı?" olmasından nefret ediyorum.

Landon'a bir şeyleri daha önce hiç patlatılmamış gibi patlatmanın kesin bir yolunu söyledim ve o da bir şeyleri patlatmayı çok seviyor.

Bunu, eğer bir biz olacaksa bizi korumak için, içten içe onun hayatını bir arada tutan kişi olduğumu bildiğim için *onu* korumak için yapmış olsam da, nükleer bomba kodlarını Landon gibi dengesiz birine teslim etmenin risklerini biliyordum.

Ama söylediklerimde ciddiym ve umarım o da bunu biliyordur. Ağzımdan çıkanı kulaklarım duysun diye söylemiyordum; hayatta kalmamız için hayati önem taşıyan bir bilgi veriyordum.

Eğer ertesi gün onu uyardığım tek şeyi yaparsa Eldivenler çıkıyor. Tek yönlü ittifak bitti. Artık onu korumayacağım ve o da bensiz bir hafta daha dayanamayacak.

Ama belki de sorun değildir. Siktir et onu. Kaos içinde yaşamaya niyetliyse, tek başına yaşayabilir ve bizi huzurumuzla baş başa bırakabilir.

"Evet, sınıftaydı."

Rahatlayarak sarkıyorum, omuzlarımdan binlerce kilo düşüyor.

Büyük bir oyundan bahsediyordum ve her kelimesinde ciddiym, ancak bunu takip etmek zorunda kalmak istemiyordum.

Neden ona iyi davranmama izin vermiyor?

"Bunu yapmak tam ona göre," diyorum artık korkularımın en kötüsü ortadan kalktığı için daha az savunmacı bir tavırla. "Kollarımdayken uyuyakalmışım ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

Hannah yüzünü buruşturur. "Bu berbat bir şey. Özür dilerim." "Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuzuncu Bölüm

Parker

Uzun ve stresli bir okul gününün sonunda, daha da fazla okulum var.

Normalde Uplift kulübünün toplantısına gitmek için can atardım ama bugün yapmak istediğim son şey bu. Fiziksel ve zihinsel olarak yorgunum ve Anae Richards için sabrım yok.

Ağır ağır iç çekerek kitaplarımı topluyorum. Diğer herkes yanımdan geçip sınıftan çıkıyor. En son ben çıkıyorum, bu yüzden gitmeden önce öğretmen masasına doğru ilerliyorum.

Bay Clark gözlüklerinin arkasından bana bakıyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Landon Atwater için eve götürmek üzere fazladan bir kağıt paketi alabilir miyim?"

Bugün gelmedi ve birlikte yaşıyoruz. Bunları bu gece ona verebilirim, böylece hafta sonu telafi edebilir."

"Evet, buyurun," diyor ve masasından zımbalanmış bir paket kâğıt alıp bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra dışarı çıkıyorum.

Kapı aralığından geçip koridora adım attığımda, duvarı itip bana doğru yürüyen biri tarafından hazırlıksız yakalandım. Bakışlarım onu hızla tararken gözlerim açılıyor ve yanaklarım ısınıyor. Atletik vücudunu saran siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor.

"Landon," diyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizleme zahmetine girmeden.

Bakışlarının kısa süreliğine üzerimde gezinmesini de kaçırmıyorum. Üzerimde zümrüt yeşili düğmeli bir bluz ve siyah bir etek var, bütün gün uygun bir uzunlukta hissetmişim ama şimdi bana baktığı için çok az örttüğünü hissediyorum.

Belki de dün gece onun yatağında olduğunu hatırlamak beni bu kadar açıkta hissettiriyordur.

Ben buna şahit olacak kadar uyanık değilken, ahlaksız delinin kalçalarımın arasında bir şeyler atıştırmadan önce kıyafetlerimi çıkardığı bilgisi.

Bu anı gerçekten yüzümü ısıtıyor.

Kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorlayarak az önce çıktığım sınıfa bakıyorum. İçgüdüsel olarak kapıdan uzaklaşıyorum.

Öğretmen dışarı çıkıp Landon'ın dersten kaçtıktan sonra koridorda dolaştığını görmeden önce yürümeye başlamalıyız.

"Burada ne yapıyorsun?" Koridorda ilerlerken kararsızca soruyorum.

Cevap olarak, elinde tuttuğunu fark etmediğim bir smoothie uzatıyor. "Toplantınızdan önce size biraz moral vereyim dedim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Okulu kırdın ve günün sonunda bana bir smoothie getirmek için mi geldin?"

"Bir de benim iyi bir adam olmadığımı söylüyorlar," diye karşılık veriyor.

Gülümsüyorum ve tereddütle buzlu içeceğe uzanıyorum. "Bu alkollü değil, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Okulda içki içerken yakalanmak isteyeceğini düşünmedim."

"Doğru anladınız. Teşekkür ederim," diyorum, hâlâ biraz kararsız bir şekilde.

Sözsüzce başını sallıyor, içeceği bırakıyor ve etikete bakmamı izliyor. "Reg. çilekli kızılıcık smoothie" yazıyor.

Bir yudum aldım ve çok lezzetliydi. Alışık olduğumdan biraz daha farklı bir tadı var ama muhtemelen kızılıcık yüzünden. Genelde smoothie'lerimi kızılıcık ile sipariş etmem.

"Peki, bugün neden buralarda değildin?" diye sordum. "Uyumaya karar verdim. Geç bir gece geçirdim."

Yüzüm sanki yangın maskesi takmışım gibi ısınıyor.

"Hayır, bu doğru değil," diyor bir saniye sonra, beni şaşırtarak. "Sadece bugün benden biraz uzaklaşmak istersin diye düşündüm."

Kaşlarımı çatarak soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Geçen sefer, sonrasında benden uzaklaşmak istiyor gibiydin."

Geçen sefer farklıydı.

Bu sözleri söylemek için ağzımı açıyorum, sonra vazgeçip smoothie'mden bir yudum alıyorum. Bunun ne kadar doğru olduğundan bile emin değilim.

"Bunu konuşmamız gerekecek," diyorum ona. "Şu anda yapamam çünkü bir kulüp toplantım var ama sonrasında bir şey yapmazsan belki..."

Tanrım, bu çok garip hissettiriyor.

Eğer erkeklerle konuşmak böyle bir şeyse, belki de Landon'ın bunca yıldır bana birileriyle çıkmayı yasaklamış olmasına sevinmeliyim.

Nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim olmaması da yardımcı olmuyor. Dün gece yatağında bir sürü şey söyledi ama genel olarak Landon iyi bir iletişimci değildir. Bu yüzden beni hazırlıksız yakaladı. Neden ona izin verdim.

Şu anda bunu düşünemem. Okulda olmaz, o yanımda yürürken olmaz.

Serinlemek için smoothie'mden bir yudum daha alıyorum. Eğer yanımda durmasaydı, soğuk bardağı yüzüme doğru bastırırdım.

Landon içinde bulunduğumuz durumun garipliğinden etkilenmiş gibi görünmeden başını sallıyor. "Elbette. Seni alırım. Gezintiye çıkabiliriz."

Bunu söylediğinde içimde oluşan baş döndürücü his beni *tamamen* hazırlıksız yakalıyor.

Bunu bende hâlâ tetikleyebilmesine imkân yok. Bu sadece onun arabasıyla bir gezinti ama.

O eski eziklik hissi ürkütücü bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor ve onu bastırmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Landon'ı bir daha o şekilde sevmeyeceğiz.

Öyle miyiz?

Cevaptan korkuyorum ve bunun hala bir olasılık olmasından *daha* da korkuyorum çünkü beni iyileştirdiğinden emindim.

Toplantı odasının dışında durduğunda, ellerini kot pantolonunun cebine soktuğunda ve bana küçük bir sırtıış attığında içimdeki çırpınma hissi aksini gösteriyor gibi görünüyor.

Saçmalık.

Bu çok kötü bir fikir.

"Birazdan görüşürüz," diyor.

"Hoşça kal," diyorum vücudum bunu yapmaya karar verdiği anda *beni dehşete düşüren* aptalca bir el sallayarak.

İçimde hissettiklerimi tarif etmenin tek yolu büzüşmek.

Görünüşe göre beynim gibi, çünkü toplantı boyunca tek bir şeye odaklanamıyorum. Tüm konsantrasyonum ona odaklanmış durumda.

Bu en kötüsü.

Bu biraz... hoş hissettiriyor.

Her ikisi de doğru olabilir.

Landon Atwater hoşlanılacak güvenli bir insan değil. Bu okulda bu gerçeği doğrulayabilecek düzinelerce kız var.

Bu gerçeği *ben* de doğrulayabilirim.

Ama görünüşe göre, size arabasının yolcu koltuğunu teklif ettiğinde bu gerçekler pencereden uçup gidiyor.

Ugh.

Şu anda hissettiğim tüm aptallığı geçersiz kılmayı çok istiyorum, ama belki de ikinci bir bakıcının görüşüne ihtiyacım var.

Kulüp toplantısından çıkarken Hannah'nın kolunu dramatik bir şekilde tutarak Landon'ın yakınlarda gizlenmediğinden emin olmak için çevremizi inceliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, garip davrandığım için bana bakıyor.

"Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Pekala," diyor kolayca.

"Sanırım bir erkekten hoşlanıyorum."

"Söylemiyorsun," diye mırıldanıyor, hafifçe eğlenerek.

"Ben Landon."

"Neden önce oturmam için beni uyarmadınız? Şoktan bayılıp bir yerimi kırabilirdim."

Ona alaycı olmayan bir bakış attım. "En azından şaşırmış gibi davranabilirsin."

Hafifçe omuz silkerek, "Yalan söylemeyi sevmiyorum. Tüm zamanların en kötü saklanan sırrı için bir tane bile harcamayacağım."

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Midem düğümlendi ve beynim allak bullak oldu. Okuldan sonra onunla gezmeye gideceğim."

Bunun üzerine Hannah çantasını açıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Kaşlarımı çatarak onu izliyorum, sonra bana bir prezervatif uzattığında gözlerim açılıyor.

"Neden sende bu var?" Tamamen şaşırmış bir şekilde soruyorum.

"Acil durumlar için. *Başka bir* sürüş yaparsan diye. Bu sefer bunlardan birini kullandığınızdan emin olun."

"Aman Tanrım," diyorum, yüzüm utançtan kızarıyor. Yine de kapıyorum, kısmen ne bekleyeceğimi bilmediğim için, kısmen de başka kimsenin bana teklif ettiğini görmesini istemediğim için.

Hannah'nın hazırlıklı olmayı sevdiği için *her şeyi* Mary Poppins çantasında taşıdığını biliyorum ama prezervatif taşımasını beklemiyordum.

Ayrıca Hannah'nın sınırlı geliriyle seks hayatımı finansal olarak desteklemesine izin veremem, bu yüzden bana verdiği prezervatifi çantama koyarken ona "Yenisini alma. Kendim bir acil durum paketi alacağım ve sana onlardan bir tane vereceğim."

"Bu konuda hızlı olduğunuz sürece. Anae yanımda bir tane bulundurduğumu biliyor, bu yüzden bazen sorumlu seçimler yapmasının tek nedeni ben oluyorum. Herkesin ihtiyacı olan son şey Anae'nin üremesi."

"Tanrım, onu bir anne olarak hayal edebiliyor musun?"

"Elbette," diyor rahatça. "Bebeğe şirin aksesuarlar alır, sosyal medyada fotoğraflarını paylaşır ve her şeye nasıl sahip olabileceğiyle övünür. Ve aslında onu büyüten ben olurum."

"Kulağa doğru geliyor," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek.

"Ama hayatımızın o bölümüne başlamak için en azından üniversite sonrasına kadar beklememiz muhtemelen daha iyi olur..." Dikkatle çantama bakıyor.

"İnan bana, koroya vaaz veriyorsun. Böyle olacağını bilseydim, başucumdaki çekmecede acil durum prezervatifleri bulundururdum. Düşünüyorum da, muhtemelen yine de bulundurmalıydım, ama..." Ona bir bakış attım. "Bu da beni tavsiyeye ihtiyacım olan konuya getiriyor. Ondan hoşlanmanın... muhtemelen yapabileceğim en akıllıca şey olmadığını biliyorum."

"Ama sen biliyorsun."

"Öyle görünüyor. Ama bunun kötü bir fikir olduğunu *bildiğim* için, kısmen kendi balonumu patlatmaya çalışıyorum. Bir yanım yapabiliyorken tadını çıkar diyor, diğer yanım ise 'bunun sonunun iyi olmayacağını biliyorsun' diyor. Bu kusursuz mantıkla tartışmak zor." "Ve

benim fikrimi almak istiyorsun."

Başımı salladım. "Tartın, böylece taraflardan birinin bir arkadaşı olur."

Gülümsüyor. "Bence tadını çıkarmana izin vermelisin. Akıllı ol. Güvende olun. Ortaya çıkan kırmızı bayrakları görmezden gelmeyin. Ama ondan ne kadar uzun süredir hoşlandığınızı düşünürsek, şimdi eğlenceli *olabileceği* için kendinizi eğlenceden mahrum etmek çok kaba görünüyor. Eğer kaza yapar ve yanarsa, arabadan atlayın, ama şimdilik... yolculuğun tadını çıkarın."

"En iyi tavsiyeyi sen veriyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum," diyor hafifçe.

Hannah zaten yapmak istediğim şeyi yapmam için bana izin verdiği için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Eğer o da benimle aynı fikirdeyse, belki de yapabileceğim en pervasız şey bu değildir.

Ve gerçekçi olmak gerekirse, alternatif nedir? Her şey olduğu gibi devam mı edecek? Bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Landon ikimizi de bu çizginin ötesine sürüklediğine göre bu hâlâ bir olasılık mı?

Belki de yapmak istediğim eylemi desteklemek için bir bahane ama aynı zamanda şu anda bulunduğumuz yer de burası. Landon tüm hayatımıza kaos ve stres getirdi.

taşındığımız andan beri yaşıyor. Buna bir ara vermek istemem düşünülemez mi?

Kulağa hoş geliyor, ama kafamın arkasındaki küçük bir ses yanılıyor olabileceğimi fısıldıyor. Landon benim üzerimde hak iddia edemediği zamanlarda ne kadar kontrolcü ve kaotikse, hak iddia ettiğini hissetmesi daha da kötü olamaz mı?

Ama kendime arabayı atın önüne koyduğumu söylüyorum.

Hannah'nın dediği gibi, kırmızı bayrakları izlemeye devam edeceğim. Akıllıca davranacağım; her şeyi kontrol altında tutacağım. Sadece ikimiz olduğumuzda içeriden daha fazla kontrol edebilirim ve dürüst olmak gerekirse, şimdi beni becerdiğine göre, daha önce sahip olduğu cephaneliğe sahip değil.

Landon Atwater'la başa

çıkabilirim. Yıllardır yapmak

zorundaydım.

Yıllar önce ben de bunu *istemiştim*.

Belki bir şekilde, acı ve kalp kırıklığı ile bitmez. Belki şimdi

beni gerçekten içeri alır.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Otuz Bir

Parker

Landon okulun önündeki yerinde beni bekliyor.

Beni eve bırakması gereken ilk günü hatırlıyorum, ama bir pislik olmakla çok meşguldü.

O gün zaten arabasına binmek için sabırsızlanmıyordum, ama şimdi hissettiğim endişenin eşi benzeri yok.

Bahisleri düşür, Parker.

Psikolojimi bozmaya gerek yok. Sadece bir araba yolculuğu. Landon Atwater ile. Ne yanlış gidebilir ki?

Kendi şakama hafifçe gülümsüyorum ama bu beni sakinleştiriyor ve arabasının yolcu tarafına yaklaşırken sersemliğimi dengeliyor.

Kapıyı açtığımda "Hey," dedi.

"Hey," diyorum, saçlarımı omzumun üzerinden geriye itip koltuğa kayıyorum.

"Toplantınız nasıl geçti?"

"Harika. Son dakikada bir araya getirmemize rağmen kitap kampanyası iyi geçti, bu yüzden kitapları topladık ve bununla ilgili her şeyi gözden geçirdik. Anae sanki Tanrı'nın işini yapıyormuşuz gibi internette yayınlamak için siyah beyaz fotoğraflar çekti," diyorum gözlerimi devirerek. "Bu yıl biraz yavan bir grup; bir sonraki toplantıya kadar herhangi bir yan projeye başlamayı planlamıyorlar, ancak önümüzdeki ay Fright Fest'in düzenlenmesine yardımcı olacağız, bu yüzden bunun üzerinde çalışmaya başlayacağız. Bilmiyorum, yük bana hafif geliyor. Belki etrafı araştırıp gündeme koyacak başka bir şey bulabilirim."

Landon sırtıyor. "Her zaman fazladan bir şeyler yapmak zorundasın, değil mi?
Sen?"

Omuz silkiyorum. "Meşgul olmayı seviyorum." Ona bakarak, "Peki ya sen?" diye soruyorum.

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Peki *ya* ben?"

"Artık futbol oynamıyorsun. Yüzme takımı sezon dışında. Hiç kulüplere katılmayı düşündün mü?"

"Hayır, pek katılmayı sevmem."

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. Ancak üniversiteler başvurunuzda müfredat dışı etkinlikleri görmek ister. Ayrıca, kulüpler gerçekten ilgilendiğiniz ve tutkulu olduğunuz şeyleri bulmanıza yardımcı olabilir."

"Ve insanlara yardım etme konusunda tutkulusunuz."

Omuz silkiyorum. "Evet. Hangi konuda tutkulusun?"

"İnsanlara yardım etmek değil," diyor kuru bir sesle.

Ona bir bakış attım. "Çok komik. Belki de komedi kulübüne katılmalısın."

"Oh evet, ben bir isyancıyım."

"Ciddiyim," diyorum ve kolunu hafifçe itiyorum.

Başını sallar. "Ben de öyle. Kulüplerle işim olmaz. Sanki bir tür suçluymuşum gibi bu yıl 18 saat kamu hizmeti yapmak zorunda olmam yeterince kötü."

"Sen bir tür suçlusun," diye hatırlatıyorum ona. "Gelecek hafta kamu hizmeti saatlerime başlıyorum. Bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışacağım. Sen de benimle gelmelisin."

"Sanırım hayvanlar insanlardan daha iyi."

Başımınla onaylıyorum. "Son derece iyi. Arkadaşlık da hiç fena olmaz."

Gülümseyerek bana doğru bakıyor. "Arkadaşlık iyi gelebilir."

Bu karnımı titretmemeli ama titretiyor. Bakışlarını tutamayınca, o arabayı sürerken ben de kendi bakışlarımı yola çeviriyorum. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Göreceksin."

Ve yakında
göreceğim.

Beni sahile getirmesini beklemiyordum.

Yine de, bagajdan büyük boy bir plaj havlusu ve küçük mavi bir soğutucu alırken, fevri bir karar gibi görünmüyor. Nazık bir Esinti saçlarımı savuruyor ve okyanusa doğru dönüp tuzlu kokuyu içime çekiyorum.

Okyanusu seviyorum.

Geçmişini göz önünde bulundurduğumda bunu yapacağından emin değildim, ayrıca güzel okyanus manzarasına sahip bir malikanede yaşıyoruz ve o okyanus manzarası olmayan bir oda seçti.

Kıyı şeridine doğru yürüyoruz ve Landon plaj havlusunu yere bırakıyor. Yere çöküp rahatlıyor, sonra bana bakıyor ve yanındaki boş yeri okşuyor.

Gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum ve plaj havlusunun üzerine yerleşiyorum.

Landon getirdiği küçük, yumuşak kabuklu soğutucunun fermuarını açıyor ve bir kap üzüm ile onun üzerine istiflenmiş dilimlenmiş peynir dolu bir kap çıkarıyor. İkisini de açıp aramıza koydu, sonra da bir paket Yan cepten kraker.

"Peynir tahtası," diyorum sevinçle.

"Sayılır. Bir şeyler atıştırmak istersin diye
düşündüm."

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye şaka yaparak krakerlere uzandım.

Alışık olduğumdan daha iyi bir ruh hali içinde, bu yüzden hala ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Soğutucuya uzanıyor ve şeffaf kapaklı bir şişe çıkarıyor. Daha iyisini bilmesem, kulüpte sevdiğim gün batımı limonatası olduğunu düşünürdüm.

Olabileceğini düşündüğümde paniğe kapılıyorum. Umarım oraya bensiz gitmemiştir. Olanlardan sonra orada hoş karşılanacağını bile sanmıyorum.

Ama Javi'yle karşılaşma ihtimali ve etrafında ona göz kulak olacak kimsenin olmaması... Hayal etmekten hoşlandığım bir şey değil.

Bana içkiyi uzattığında sormayı düşünüyorum ama şu anda bir tartışmaya davetiye çıkarmak istemiyorum. Bunun yerine "Teşekkürler," diyorum, içkiyi biraz döndürdükten sonra bir yudum alabilmek için kapağını açıyorum.

Gün batımı limonatası. Ya da belki yakın bir şey. Tadı biraz farklı ama çoğunlukla hâlâ kulüpte içtiğim aromalı limonata ve nar ekşisinin tadını alabiliyorum. "Bu gerçekten çok iyi," diyorum bir yudum daha alarak.

Yudumlarken beni yarı yolda durdurarak, "Bu ilaçlı," diye gönüllü oluyor. Kendisi için bir şişe çay uzatıyor. "Seni arabana geri götüreceğim için benimki değil ama bugün Cuma. Biraz kafanı dağıtabilirsin. buhar."

Ağızımdaki içeceği yutuyorum ama bir tane daha alacağımdan emin olamadığım için şişenin kapağını kapatıyorum. Neyse ki yanında şişe su da getirmişti, ben de onlardan birini alıyorum.

"İçkilerime ilaç katmayı ve bana söylememeyi bırakmalısın."

"Sana söyledim. Az önce."

Ona bir bakış attım. "İçki içmeden önce uygun bir zaman olabilir. Aslında, içkime alkol katmak *isteyip* istemediğimi önceden sormak en iyi senaryo olacaktır."

Öneriyi hemen reddederek başını sallar. "Hayır, benim tarzım değil."

"Evet, anladığım kadarıyla sen daha çok 'izin isteyen değil, af dileyen' tiplerdensin," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Landon'ın kaşları kalkıyor ve ellerinin üzerine yaslanıp bacaklarını önünde uzatıyor. "Ben ne zaman af diledim ki?"

"Ben... bilmiyorum. Muhtemelen hayatının bir noktasında."

Bana *öyle mi dersin der* gibi bir bakış atıyor ama yorum yapmıyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Lütfen bana *bir noktada* yaptığın korkunç şeylerin herhangi biri için pişmanlık duyduğunu söyle."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Çoğu senin içindi. Bir özür hatırlıyor musun?"

Kesinlikle olmaz.

"Yani, kimi incittiğin umurunda değil, öyle mi? Herkesi sikeyim mi? O zaman neden birileri seni umursasın ki?"

Tekrar omuz silkip suya bakıyor. "Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Kalbim göğsümde ters dönüyor ama kesinlikle iyi bir şekilde değil. Kelimelerin kendisinden çok, küstahça söyleme şekli. Biliyorum. Landon'ın omzunda bir çip var, bunu herkes biliyor, ama bunu benim sempatimi çekmek için bir saçmalık gibi söylemiyor. Sanki uzun zaman önce barıştığı bir gerçekmiş gibi söylüyor.

Bu da bana ortaokulda yaklaşmaya çalıştığım Landon'ı hatırlatıyor.

O aptal partiye uğruna gittiğim kişi.

Öpmek istediğim kişi.

Başımı sallayarak su şişemin üzerindeki etiketi karıştırıyorum. "Bu değil Doğru, Landon. Birçok insan seni önemsiyor. Baban seni önemsiyor. Çok iyi bir ilişkiniz olmadığını biliyorum ama seni önemsiyor. Öyle olmasaydı sizi kendinizden korumak için bu kadar uğraşmazdı. Malek Belli ki seni önemsiyor. Her zaman senin başını belaya sokmanı engellemeye çalışıyor. Belli ki seni önemsiyorum. Eğer seni önemsiyor olsaydım yapmadım."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru çekiliyor. "Evet, ama sen herkesi önemsiyorsun."

Alay ediyorum. "Bu doğru *değil*."

"Elbette öyle. Tüm toplum hizmetinizle Bayan Yükseltme Kulübü." Benimle hafifçe alay ediyor, ama bu sefer içinde gerçek bir kötülük yok, sadece benimle dalga geçiyor. "Ben sadece yardım etmek için gönüllü olduğun sokak hayvanlarından biriyim."

Başımı salladım. "Hayır. Çünkü o başıboşlardan biri yüzümü ısırırsa, O küçük kıcını kafese atar ve bir daha asla yaklaşmazdım. Seni kafese koyma şansım varken, koymadım. Ben aşırı sevgi dolu bir melek değilim. Değilim."

affediciyim. Huysuz ve inatçı biriyimdir ve kendimi savunmak konusunda hiç de isteksiz değilimdir. Seni bu işten sıyırmak bilinçli bir seçimdi. Senin çatın altında uyandığım ve bu işi yürütmeye karar verdiğim her gün bilinçli bir seçim yapıyorum. Bu pasif bir şekilde boyun eğdiğim doğal bir dürtü değil. Sana her zaman bir şans vermek istiyorum ve daha önce her seferinde beni pişman etmene rağmen hala buradayım. Bu sana değer verdiğimi göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

O kadar heyecanlıyım ki, aptal, yakışıklı yüzündeki sırtışı, yeşil gözlerinin derinliklerinde dans eden eğlenceyi algılamam bir dakikamı alıyor.

"Benimle taşak geçiyorsun," diye fark ettim. "Bunu yapar mıyım?"

"Evet," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde. "Kesinlikle yapardın. Seni pislik." Sonra sinirlerimin tepeme çıkmasına izin vererek su şişemin kapağını açtım ve kafasına boşalttım.

Sırtışım anında kayboldu ve her ne kadar öfkem de onu sırlıklam görünce anında eriyor, hala biraz üzgünüm, kahkahamı tutamıyorum.

Landon kumsalı itip öne doğru oturuyor ve ıslak, yapışkan tişörtünü teninden uzaklaştırıyor. Bana yavaşça bakıyor, az önce bunu yaptığımı inanamıyor ve ben de ona en masum, beni öldürme gülümsememi atmaya çalışıyorum.

"Ben yarı İrlandalıyım," diye açıklıyorum.

"Öfkeliyizdir." "Oh, sana bir öfke göstereceğim."

Sürünerek uzaklaşıyorum, aceleyle ayağa kalkıyorum. "Bunu hak ettin! Beni geri getiremezsin."

Ondan kaçmak için dönüyorum ama daha ayağım sahile değmeden beni arkamdan yakalıyor ve ıslak bedenine doğru çekiyor.

Nefesi tenime değdiğinde ürperiyorum ve kulağıma mırıldanıyor: "Bir dahaki sefere üzerime bir şey döktüğünde ne olacağını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, ama gerçekten sözünün eri misin?" Beni büyük boy plaj havlusuna doğru sürüklerken hafifçe soruyorum.

"Emin ol öyleyim."

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Landon

Parker elimden kurtulmak için çırpınıyor ama küçük zayıf kıcının bana karşı hiç şansı yok. Çırpınışlarıyla başarmayı başardığı tek şey, suyunu başımdan aşağı döküp sonra da benden kaçmaya çalışmaktan daha fazla beni tahrik etmek.

Benim huysuz küçük kaçağım, her zaman bir şansı olduğunu düşünür ama yoktur.

"Bırak beni, seni koca pislik."

Hakaretine sırtıyorum, onu piknik yerimize geri sürüklüyorum ve üstüne çıkabilmek için küçük kıcını yere bastırıyorum.

Oflayarak bana ters ters baktı. "Bu adil değil. Duygularımı manipüle ediyordun. Küçük bir intikamı hak ettim."

Yeşil bluzunun ilk düğmesini açtım. "İstedğin kadar intikam al; bil ki sana her zaman faiziyle geri ödeyeceğim."

Burnu kırışıyor ve bana surat asıyor. "Bu hiç adil değil." "Hayat böyle."

Üçüncü düğmeye geldiğimde gömleğini bir arada tutmaya çalışıyor, bakışları etrafımızda geziniyor. "Landon, kes şunu. Beni bir kızın üzerinde soyamazsın. halk plajı."

"Neden olmasın?"

"Çünkü burası Fransa değil ve sizin sabıka kaydınız olabilir ama benim yok."

Onu götürdüğüm yerde başka kimsenin olmadığından emin olmuşum ama o zamandan beri kimsenin gelmediğinden emin olmak için şimdi kontrol ediyorum. Sahilin hala boş olduğunu görünce ona "Etrafta görececek kimse yok. Rahatla."

"Bu her an değişebilir. Eğer beni hırpalamak istiyorsan, beni geręek özel plajımıza g t rmeliydin."

Gömleğini iterek açıyorum, solgun, illi tenine ve altına giydiği beyaz, saçma sapan s tyene bakıyorum. G l msemekten kendimi alamıyorum. "Görüyorum ki randevumuz için her şeyi yapmışsın."

Karnıma bir şaplak atıp bana ters ters baktı. "Seninle olan diğer her şey gibi, bunun da olacağını bilmiyordum."

"ok şirin. Çok Parker. Bahse girerim buna uygun saçma sapan bir külot giymişsindir, ha?"

Yanakları kızarıyor ve bakmak için eteğini yukarı çekerken elimi itmeye alışıyor.

"Biliyordum.

" "Senden

nefret

ediyorum."

"Hayır, değilsin." Eteğini indiriyorum ve ona bakıyorum, eğlendiğimi gizleme zahmetine girmiyorum. "Beni  nemiysiyorsun, hatırladın mı? Az önce öyle dedin. Geri almak yok."

Parker sıkıntıyla i geçiriyor ve ben yere d şuyorum, onu kaldırıp üstüme oturtuyorum. Dengesini korumak için yanlarımı kavrıy r, sonra üzerime çıktığında o iri geyik gözleriyle bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Islak gömleğimi yukarı çekiyorum, sonra başımın üzerinden çıkarıp yanımızdaki havlunun üzerine bırakıyorum.

Parker'ın gözleri mıknatıs gibi göğsüme gidiyor. İyi bilenmiş fiziğime açıkça hayranlık duyan ilk kız o değil, ama onayı önemli olan tek kişi o.

Bir an için içine çekmesine izin verdim, sonra uzanıp bir avuç saçını tuttum ve onu daha da yaklaştırmak için kullandım. "Yalamaya başla."

Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor. Bana bakıyor, ama Saçlarını sıkıca tuttuğum için kafasını çok rahat hareket ettiremiyor.

Beklenti dolu bir kaş kaldırıyorum.

Gözlerini bana diyor ama sonra dikkatini göğsüme kaydırıyor. Ellerini göğüs kaslarımın üzerinde gezdirirken dokunuşu çekingen. Nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Göğsümü öp," dedim ona.

Dudaklarını tekrar yalıyor, sonra yüzünü eğiyor ve sert göğsümü usulca öpüyor.

"Dilin meme ucumu okşamak için dışarı çıksın."

Yapıyor, sonra bana kararsızca bakıyor. "Bunun gibi mi?"

Başımı salladım. "Şimdi, devam et. Sadece vücudunu dinle. İyi hissettiren şeyi yap.

Senin için iyi olan her şey benim için de iyi olacaktır."

Belli ki cinsel açıdan kendine pek güveni yok, ama Parker hayatında bir kez olsun bir şey öğrenmekten kaçınmadı, bu yüzden başlangıçtaki isteksizliğine rağmen vücudumu keşfetmeye başladı.

Parker'ın süper bakire olacağını ve her adımda ona her şeyi öğretmem gerekeceğini biliyordum. Başka bir kızla bunu yapacak sabrım asla olmazdı, ama onunla bunu yapma şansını elde etmekten uzun zamandır zevk alıyorum.

Malek, bu kadar kontrolcü bir pislik olmayı bırakmamı ve birkaç başka aletle oynamasına izin vermemi söyledi, böylece o zamana kadar ne yaptığını bilecekti.

Beni anladı ama Malek daha önce hiçbir kıza ilgi duymamış, o yüzden anlamıyor. Bir süre önce Hannah'yla birlikte olmaya çalıştı ama var olan diğer tüm kızların aksine Hannah'nın pisliklere ilgisi yoktu. Kız onu reddetti - tabii ki kibarca - ve o zamandan beri başka bir kıza çıkma teklif ettiğinden emin değilim. Bir sürü kızla yattı ama o da benim gibi, ilişkiyi sürdürmek için fazla bir şeye ihtiyaç duymayan hasarlı kızları tercih ediyor.

Ama ben, ortaokuldan beri istediğimi bile bilmediğim bir bölgeyi işaretliyordum. Parker, onu aşağıladıktan sonra kek kırıntılarıyla dolu gömleği ve güzel kahverengi gözlerinde parlayan yaşlarla karşımda durduğu andan itibaren, onu başka biriyle düşünmeyi hazmedemiyordum. Risk çok yüksekti. Seksle ilgili bile değildi. Bir sürü seks yapmıştım.

hiçbir şey ifade etmiyordu. Başka bir erkeğin ona bu kadar yaklaşmasına izin verirsem, belki ona aşık olabilirdi.

Bunu yapamazdım.

Eskiden buna sahip olmasını istemediğimi düşünürdüm çünkü ondan nefret ediyordum ve iyi bir şeye sahip olmasını istemiyordum. Sonra fark etmeye başladım ki Belki de ona özel erişim istediğim için onu beklemeye almıştım.

Ama o partide onunla takılmaya çalıştım ve tıpkı benim onu ortaokulda reddettiğim gibi o da beni reddetti. O zamandan beri benden kaçıyor.

Babam yardımsever bir şekilde onu benimle aynı kafese kilitleyene kadar.

Sağ ol baba.

Hâlâ koşuyor ama artık tekerleğe sıkışmış bir hamster gibi. Gidecek hiçbir yeri yok. Onu daha kolay yakalayabilmek için yorulmasına izin veriyorum.

Kendi düşüncelerime sırtarak, onu öpebilmek için saçlarını kullanarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. Bunu yapabilmeyi çok seviyorum.

Üstte olan o, ama kontrol bende.

Ta ki o kindar küçük kıcı sikimin üzerinde kıpırdanana kadar ve sonra tek düşünebildiğim onun içine girmek oluyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Ne?" diye soruyor masumca. "Bu seni rahatsız mı etti?" "Sana

rahatsızlığını göstereceğim." Onu yakalayabilmek için tuttum, sonra Onu üzerimden alıp altımızdaki yumuşak plaj havlusuna yuvarlıyorum. Nefes nefese kaldı, geriye uzanıp düşürdüğüm ıslak gömleği aldım.

"Harika," diye yakınıyor. "Şimdi sırtımda ıslak bir nokta var."

İlgilendiğim ıslak nokta bu değil. Eteğini tekrar yukarı itiyorum, Sonra beyaz külotunu indiriyorum. Yoluma çıkmasınlar diye sonuna kadar çekiyorum, sonra cebime sokup kalçalarının arasına yerleşiyorum.

Parker iç geçiriyor ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için tekrar kontrol ediyor. "Landon..."

Onun gönülsüz itirazını görmezden geliyorum ve gün ışığında güzel amının görüntüsünü alarak kalçalarını açıyorum. Huzursuzlanıp benimle kavga etmeye karar verirse diye kalçalarından birini tutuyorum, sonra amına doğru ilerlerken iç tarafına sıcak bir öpücük izi bırakıyorum.

İç çekişleri artık o kadar rahatsız edici değil.

Diğer kolumu diğer kalçasının etrafına dolayarak onu iyice kısıtıyorum, sonra da küçük kıcını daha da yaklaşıtıyorum. Onu açmak için başparmaklarımı kullanıyorum ve bunu yaptığım da ciğerlerinden çıkan nefesin tadını çıkarıyorum.

Sonra onu tam amından öpüyorum ve sırtı kavisleniyor. "Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum.

"Landon," diyor, çok daha yumuşak bir sesle. "Bunu burada yapamazsın. Biri gelirse ölürüm..."

Sırıtıyorum. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde gelen tek kişi siz olacaksınız - ben amınızı yalarken hepiniz yüzüme bakacaksınız."

"Aman Tanrım," diyor utancını gizlemek için yüzünü kapatarak. "Şimdi iyi bir kız ol ve tadını çıkar."

"Ben her zaman iyi bir kıyım," diye mırıldanıyor. "Sen 'iyi' kelimesini haritada yıldızla işaretlense bile bulamayacak birisin."

Saçma sapan konuşmasına sıırıtıyorum, sonra bacaklarının arasına dalıyorum ve o mükemmel amcığa yapışıyorum.

Onun tadı beni aç bırakıyor. Çıkardığı küçük sesleri seviyorum. ve ben amını yalarken çaresizce altımızdaki havluyu tutması. Onun küçük nefes alışları ve kalçalarının yaklaştıkça titriyor.

Sonra adımı haykırıyor ve ben de onun tahrik olmuş bedenine karşı hırliyorum.

Klitorisine yöneldim ve zevk arayışında acımasızdım. Nefes nefese kalmış ve kumsalda eğilmişti, topukları omuzlarıma batıyordu. kontrolünü kaybetmeye başlar.

"Landon," diye haykırıyor, nefesi kesiliyor, tüm vücudu gerilirken gözleri kapanıyor.

Bir parmağımı amına sokuyorum ve onun etrafımda kasıldığını hissediyorum, içinde zevk patlarken haykırıyor.

Onun zevki çok lezzetli.

Vücudu gevşediğinde ve doyduğunda, geri çekilmeden önce amına bir öpücük daha veriyorum.

Gözleri kapalı, vücudu tamamen rahatlamış ve kendine gelirken huzurlu. Parker'ın beynini kapatmak biraz çaba gerektiriyor ama bir orgazmın onu hemen yumuşatacağına dair bir önsezim vardı.

Nezaketi unutup yan dönüyor ve plaj havlusunun üzerinde yanına uzandığımda bana doğru kıvrılıyor. Eli rahatça karnımın üzerine geliyor ve uzun kızıl saçları pazumun üzerine dökülüyor.

Böyle olduğunda çok güzel oluyor.

Ateşli ve öfkeli olduğunda da çok güzel ama onun bu yönünü görmekten keyif alıyorum.

Aletimin ısrarlı zonklamasına rağmen birkaç dakika boyunca mutluluğunun tadını çıkarmasına izin verdim. Bana çok yakın bir şekilde kıvrılıp, sadece şefkatli olarak algılayabileceğim bir hareketle elini karnımın üzerinde dalgınca gezdirerek meseleye yardımcı olmuyor.

Sevgi çok fazla aldığım bir şey değil. Kızlar teklif etti elbette. Bana bunu yapma şansı için yalvardılar, gerçekten, ama ben onlardan bunu istemedim.

Ondan istiyorum.

Ondan her şeyi istiyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Üçüncü Bölüm

Parker

O kadar rahat ve konforliyum ki, kumsalda yangın çıksa yerimden kıpırdayacağımı sanmıyorum.

Landon yanımda gömleksiz yatıyor. Onun ötesinde görebildiğim kadarıyla sadece kumsal ve kıyıya vuran yumuşak okyanus dalgaları, mavi gökyüzü ve üzerimizdeki beyaz kabarık bulutlar var.

"Burası çok güzel."

"Evet, öyle," diye mırıldanıyor ama ses tonundaki bir şey bana odaklandığı şeyin plaj olmadığını söylüyor.

Yakışıklı yüzüne bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Milyon yıl geçse de burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. Onun ilk öpücüğüm olduğunu hayal ettiğimde, fantezilerim sahilde kıvrıldığımızı, esintinin çıplak kıcıma çarptığını hayal edemeyecek kadar masumdu çünkü Landon beni yedikten sonra külotumu geri giyme zahmetine girmedi.

Pantolonundaki şişkinlikten ve vücudundaki gerginlikten onun benim kadar rahat olmadığını anlayabiliyorum. Elimi kaslı karnından aşağıya doğru kaydırıyorum, sonra cesur parmaklarım sikinin üzerinden geçene kadar indiriyorum. Hâlâ kot pantolon giyiyor, bu yüzden kalın kumaşın arasından onu okşamanın ne kadar iyi hissettirdiğinden emin değilim, ama içinden hızla çıkan nefes en azından korkunç olmadığını gösteriyor gibi görünüyor.

Ama sonra bileğimi tutuyor ve kalbim sıkışıyor.

Belki de yanılmışımıdır...?

"Yapmamı istemiyor musun...?"

Cevap vermek yerine, ben tekrar plaj havlusuna sırt üstü yatana kadar pozisyonlarımızı değiştiriyor.

Bana dokunmak için uzanıyor, parmakları kolumu sıyırırken ilk başta neredeyse masumca. Parmak uçları koluma değdiğinde tüylerim diken diken oldu.

açıkta kalan karnım. Gözlerim bir anlığına kapanıyor, bana dokunmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Gömleğim hâlâ açık, göğsümün bir kısmı ve sütyenim görünüyor. Landon kumaşı kenara itiyor, eğiliyor ve sütyenin hemen altından gövdeyi öpüyor. Çok güzel bir his, diye iç geçiriyorum ve sonra tekrar yapıyor, eli eteğimin altından kayarken karnımı usulca öpüyor.

"Ne yapıyorsun?" Elleri çıplak kıcımın kıvrımlarını okşarken irkilerek soruyorum.

"Hâlâ açım," diye mırıldanıyor, amıma bakarak. "Aman

Tanrım. Doymak bilmiyorsun."

"Senin hatan. Bu kadar lezzetli olmamalısın," diyor şeytani bir sırıtışla.

Bunun tekrar olmasına asla izin vermemeliyim. Bana yaşattığı ilk orgazmın etkisinden daha yeni kurtulmuştum ve sürekli birilerinin sahilde yürüyüp gelebileceği tehdidi üzerimizdeyken...

Eli sahiplenici bir şekilde amıma dayandığında onu durdurmak için kendimi zor tutuyorum. Beni kızdırmak için güçlü başparmağını kullandığında dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş süzülüyor. Girişimi dürtüyor ve beni eliyle uyarıyor.

İçeri itmeden kasıtlı hareketler. "Bugün ağrın var mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü devam ediyor. "Bakire olayının nasıl işlediğinden emin değildim."

"Her zamanki tipin değil, ha?" Hafifçe soruyorum.

"Hayır. Çok yapışkan." Bunu el yordamıyla söylüyor ve şu anda alevlendirdiği nazik zevke rağmen cevap veren bir kızgınlık dalgası alevleniyor içimde.

"Bakireleri fazla yapışkan olmakla suçlayacak kadar yüzsüzsünüz. Vücutlarına ilk kez mahrem bir erişim sağladıkları bir pisliğe bağlandıkları için onları affedin. Seksin bir yakınlık ifadesi olması gerekir. yakınlık kazandırır. Sana hiçbir şeye erişim izni vermedim ve sen-" Bir parmağını amımın derinliklerine soktuğunda sözlerim bir nefesle kesildi.

Sırıtarak, "*Seni* kastetmedim. Diğer kızları kastettim."

"Ne demek istediğinin farkındayım. Diğer kızları savunuyordum, kendimi değil. Ben yapışkan değilim. Ama çıktığın kızları gördüm. Özgüven sorunu olan birine kolaylıkla kötü davranacağını bildiğin için saldırırsan ve sonra da onu seksle tanıştıırırsan, bence fazla yapışkan olduğundan şikayet etme cüretini gösterirsin."

Landon başını sallar. "Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşmuyorum. Senden önce hiç bakireyle birlikte *olmadım*. Sıradan ilişkiler söz konusu olduğunda o kadar fazla sorumluluk almakla ilgilenmiyorum. Ama olan arkadaşlarım var. Sonrasında gelen yapışkanlığı gördüm."

"İddiam hala geçerli. *Bütün* arkadaşların birer pislik," diyorum.

Sırıtır. "Sanırım bu adil bir eleştiri." Sonra parmağını kıvrarak beni bir nefes nefese bırakıyor. "Ama ben senin içindeyken arkadaşlarım hakkında konuşmamanı şiddetle tercih ederim."

"Oh, öyle mi? Beni sinirlendirdiğin zamanlar için aklıma bir not düşeceğim." "Ben olsam tavsiye etmezdim."

"Ama Arden ne derdi? Belki de ona mesaj atıp fikrini almalıyız."

Bana düz bir kızgınlık ifadesiyle bakarak, ilkinden çok daha sert bir şekilde bir parmağını daha içime sokuyor.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye mırıldandım. "Seni küçük baş belası."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama sonra yüzünü kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve beynim vites değiştiriyor.

Bakışlarımı önce sola, sonra sağa çevirip uzanıyorum ve geniş omzunu itiyorum. "Landon, hayır. Bu çok stresli. Sen... bunu yaptığında göz kulak olamayacağım," diyorum biraz çabayla, zaten onun dili klitorisimi okşuyor. Üzerimden bir ürperti geçiyor, bana verebileceğini bildiğim zevkin sadece bir anlık görüntüsü.

Daha fazla zevk peşinde koşmak açgözlülük gibi geliyor ama bana fazla seçenek bırakmıyor. Boşaldıktan sonra bu kadar çabuk tekrar tahrik olabileceğimi düşünmemiştim bile ama ağzını çok iyi kullanıyor.

Bu sefer daha yavaş geliyor, ama zevk parmaklarımı kıvrandıracak boyutlara ulaştığında ve parmaklarım altımdaki zemini kazdığında, bu sefer daha yoğun olacağını hissediyorum. Daha yüksek bir yerden düşeceğim ve zevkten o kadar sarhoşum ki, dünyada tek istediğim bu.

Nefesim kesiliyor ve haykırıyorum, zirveye yaklaşırken kalçalarım titriyor. Ve sonra durdu.

Nefesim kesiliyor. Aşağı bakıyorum, bacaklarımın arasından hareket ettiğini gördüğümde gözlerim kocaman oluyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

Sırıtarak kıcıma bir şaplak attı. "Benimle alay ettikten sonra boşalmana izin vereceğimi mi sandın? Benimle hiç tanıştın mı?"

"Öyle demek istemedim," diye mızımızlanıyorum, surat asıyorum.

Yere doğru başını sallıyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde. Eğer beni memnun edersen, belki seni becerirken boşalmana izin veririm."

Tanrım, bu kadar seksi olmamalıydı. Neyim var benim böyle?

Dizlerimin üzerine çökmek için somurtkan bir şekilde yuvarlanırken bunu düşünüyorum, ama boşalma ihtiyacıyla dikkatim o kadar dağınıyor ki, bu sefer prezervatif takmasını söylemeyi neredeyse unutuyorum.

Arkamdan fermuarını açtığını duyduğumda hafızam canlandı.

"Bekle! Çantam. Çantamda prezervatif var."

Sesi pek de heyecanlanmışa benzemiyordu, "Neden bir Prezervatif çantanda mı?"

"Hannah verdi."

Şimdi sesi şaşkın geliyor. "*Hannah*'da neden prezervatif var?"

"Bilmiyorum, ama onu alabilir misin? Hatırlatmak isterim ki, eğer birileri bu odaya gelmeye karar verirse, uygunsuz teşhir suçlamasıyla karşı karşıya kalabiliriz.

Bugün sahilde."

Yine de doğum kontrolüne başlamam gerekecek. Bu adımı hatırlamak beklediğimden daha zor.

Landon çantama uzandığında, arzuyla karışık beynim bana düşünmediğim başka bir şeyi hatırlatıyor.

Telefonum çantamda.

Bugün Javi'den haber almadım ama ben Landon'la birlikteyken bana mesaj attıysa ve Landon bunu gördüyse...

"İşte, bana ver. Ben alırım."

Landon kaşlarını çatıyor, çantanın içine uzanırken bana bakıyor. Çantayı alıp bana vermesini bekliyorum ama onun yerine etrafta dolanıyor.

"Nerede olduğunu biliyorum. Daha çabuk olur."

"Beni çantanda istememenin bir nedeni var mı?" "Hayır, sadece... onu senin için almak istiyorum, böylece yola çıkabiliriz." "Ne kadar romantik," diye takılıyor.

"Beni orgazmlarla kızdırıp sonra da sabırlı olmamı bekleme."

Prezervatifi alıyor, ama takıp beni becermeye devam etmek yerine, açılmamış paketi sahile fırlatıyor.

Bir elini kürek kemiklerimin arasına yerleştirip beni aşağı iterek yüzümü plaj havlusuna bastırduğında nefesim kesiliyor.

Landon sert vücudunu sırtıma bastıracak şekilde alçalıyor ve sıcak nefesi ensemdeki minik tüylerin diken diken olmasına neden olarak vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

Tam üstümdeyken kumsala yaslandığımda bu kolay bir hareket değil ama başımı sallamayı başarıyorum. Kapana kısılmışlık hissi ciğerlerimin küçülmesine, nefesimin daha sık çekilmesine neden oluyor.

"Çünkü eğer başka bir şeyse, şimdi bana söylemenin tam zamanı." Aletini kavıyor ve kalçalarımın arasına getiriyor. Sadece ucunu sokuyor ama belirgin bir şekilde tehditkâr hissettiriyor.

Ona "Eğer beni becereceksen prezervatif kullanmalısın" derken sesim biraz titriyor. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ve senin ne kadar dikkatli olduğunu bilmiyorum."

"Talepte bulunabilecek bir konumda olduğunu hissediyor musun?" diye soruyor, bir santim daha içime girerek.

Kalbim güm güm atıyor. "Landon, ben ciddiğim." "Ben de ciddiğim."

Sesi kesinlikle ciddi geliyor ama sesindeki sert tona rağmen sikini içimden çıkarıyor ve kumsaldaki prezervatifi alıyor.

Rahatlayarak hafifçe iç çektim, ama bu kısa sürdü.

Prezervatifi takar takmaz kalçalarını ileri doğru itiyor, tek bir hamleyle beni içine alıyor ve çıgık atmama neden oluyor. Kumsala tırmanıyorum, acı çektiğimi fark ediyorum, ama o bana daha kolay davranmıyor.

Neyse ki ıslağım ve prezervatif geçişi onun çıplak teninden daha fazla kolaylaştırıyor, ama yine de içimde onun ağrıyan dolgunluğunu hissediyorum. Onu kızdırdığım için geri çekiliyor ve tekrar içime giriyor. Acıyor, bu yüzden içgüdüsel olarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hiç sanmıyorum." Saçlarımdan bir tutam tutup beni yere iterken ve vücuduyla beni hapsederken kalbim güm güm atıyor.

"Landon," diye soluyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Kendini tekrar içime sokmaya zorluyor. Geçit o kadar sıkı değil. Bu sefer, ama yine de rahatsız edici. Özellikle de beni tuttuğu ve bunu tekrar tekrar yaptığı için.

Olan bitenin bir katılımcısı gibi bile hissetmiyorum.

O inleyip içime girerken ben de nefes nefese kalıyorum. "Siktir, Parker," diye bağılıyor.

Burada uzanıyorum, yüzüm sıcak ve kalbim çarpıyor, sikini tekrar içime sokuyor, bu sefer daha sert. Her nasılsa daha derine iniyormuş gibi hissediyorum.

İçimde kendine doğal olarak olduğundan daha fazla yer açıyor.

O açgözlü bir piç. Daha çok, daha çok, daha çok istiyor.

Bir insan yerine bir şey gibi tutulup sikilmenin verdiği hafif klostrofobik duyguya rağmen, o ileri atılıp sikini derinlere soktukça içimde belirgin bir basınç oluştuğunu hissedebiliyorum. Baş döndürücü ve Beni böyle kullanırken zevk almak pis ve ahlaksızca geliyor ama nefes alışlarım korkudan değil çünkü beni yok etmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Zevk alıyorum çünkü beni o kadar dolduruyor ki. Bunu istediğimden bile emin değilim ama onun umurunda değil. Hiç umursamadı.

Kendi doruk noktasına yaklaştığında daha da sertleşiyor ama vücudum o zamana kadar buna alışmış oluyor. Saçımı tutup çekiyor ve başımı omzuna yaslamaya zorluyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Yapmamam umurunda mı?" Isırarak söylüyorum, ama kıcımlı onun itişlerine geri itmekten kendimi alamamam muhtemelen beni kirli bir yalancı olarak ortaya çıkarıyor.

Alçak sesle kıkırdıyor, boynumu öpüyor, sonra ısırıyor. "Hayır. Hayır, istemiyorum." "Aşağılık herif," diye tıslıyorum, bir solukta kesiyorum, çünkü tekrar içeri giriyor ve tam doğru yerde.

"Çok doğru," diye mırıldanıyor, sikini amımın derinliklerine sokarken. "Kendine bir iyilik yap ve bunu sakın unutma."

Sırtımdaki baskıyı kaldırarak ayağa kalkıyor. Derin bir rahatlama nefesi alıyorum, ama beni yeniden konumlandırması, dizlerimi karnıma yaklaştırması ve sonra beni neredeyse dua etmek için diz çöküyormuşum gibi üzerlerine katlamasıyla kısa kesiliyor.

Bu sefer s i k i n i içime soktuğunda kendimi kaybediyorum. Kalçalarım açılıyor ve kalkmaya çalışmamam için bir elini sırtıma bastırıyor, ama bu pozisyon ne kadar rahatsız edici olsa da buna değer.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, o beni sikerken tüm vücudum titriyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Landon."

"Kıçını burada tut, bebeğim." Elini sırtımda tutuyor ama diğer elini altıma kaydırıyor, böylece beni sikerken klitorisimi okşayabiliyor.

"Oh, hayır." İçime doğru iterken klitorisimi okşuyor. İçimdeki basınç çok fazla. Tek söyleyebildiğim, "Hayır, hayır, hayır, hayır," çünkü içimde kaynayan şey dayanılmaz hissettiriyor. "Yapamıyorum. Yapamıyorum."

"Şşş. Kapa o güzel ağzını ve sana verdiğimi al."

Aman Tanrım.

Zaten o kadar ıslağım ki havlunun nasıl ıslanmadığını bilmiyorum, ama bunu söylediğinde vücudumun bir musluğu açmış gibi tepki verdiğini hissediyorum. İçime tekrar girdiğinde çıkan ıslak sesi duyuyorum.

Bu çok fazla.

"Dur. Dur, yapamam..."

Klitorisimi daha da hızlı okşuyor. "Evet, yapabilirsin." "Hayır," diye sızlanıyorum.

Ama o zaman benim elimde değil.

Önce klitorisimde hissediyorum, nefesimi kesen keskin bir zevk kıvılcımı, ama bir saniye sonra, derinlerde hissediyorum, o kadar şiddetli patlayan bir zevk patlaması ki, görüşüm kararıyor. Bedenim sarsılıyor ve Landon beni sikmeye devam ederken inleyerek haykırıyorum. Amım onun etrafında kasılıyor, ben haykırırken onu sıkıyor.

Sonunda bittiğinde, hareket edemiyorum, düşünemiyorum ya da düzgün nefes alamıyorum. Yanaklarımda, gözlerimin altında ıslaklık hissediyorum.

Ağlıyor muyum?

Düşünmek için çok uzaktayım.

Landon iki eliyle kalçalarımı kavrayıp içime girerken ve kendi zevkinin peşinden koşarken vücudum hâlâ ileri geri sallanıyor. "Siktir. Oh, Tanrım, Parker."

Derinlere dalıyor, doruk noktası boyunca inliyor, birkaç kez daha itiyor, ama çok daha az güçle. Bana son damlasına kadar veriyor.

Yanımdaki kumsala indiğinde, kendimi çok çiğ, çok savunmasız, çok açıkta hissediyorum, sürünerek yaklaşıyorum ve kollarımı sıkıca boynuna doluyorum. Yakınımda olmasına ihtiyacım var. Bana sarılmasına ihtiyacım var.

Anlıyor gibi görünüyor.

Güçlü kolları etrafımda kilitleniyor ve beni asla bırakmayacakmış gibi tutuyor.

Şu anda bunu yapmasını istemiyorum.

Yüzümü boynuna gömdüm ve onu öptüm. Bir teşekkür. Bunu hak ettiğine eminim. Bana yaptığı şey büyüleyiciydi ve sanırım Brittany'nin ve ondan önceki tüm kızların neden onun saçmalıklarına katlandığını anlamaya başlıyorum.

Onu öpmek için duyduğum çaresizlik bana yabancı ama duramıyorum. Dudaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum. Başını çeviriyor ve ben de kalan azıcık enerjimle dudaklarını öpüyorum.

Ben sakinleşirken beni tutuyor ve okşuyor. Çok güzel bir his.

Çılgınca, muhtaçlık hissi azaldığında, çok bitkin hissediyorum, hareket edemiyorum. Ve o çok sıcak.

Neredeyse kollarında uyuyakalacaktım ama Landon benden önce kendine geliyor. Yavaşça altımdan çıkıyor ve kendi kıyafetlerini tekrar giymeden önce eteğimi kıcımın üzerinden kaydırıyor.

Sonsuza dek bu sahilde uzanmak istiyorum. Asla ama asla ayrılmak istemiyorum.

Landon soğutucuyu paketliyor. Bırak yardım etmeyi, hareket edemeyecek kadar bitkinim.

Fermuarını çekerken bana bakıyor ve bakışlarımız buluşuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama kendimi hâlâ fazla pişmiş spagetti gibi hissediyorum. "Sanırım bir kızın bekâretinin, bir erkeğe bağlanma nedeni olmadığı ihtimalini göz önünde bulundurmak isteyebilirsin. sen."

"Hayır mı? Neden o zaman?"

"Seks tanrısı olduğun için olabilir."

"Oh. Belki." Mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Bana söylemeliydin."

"Bu ne kadar eğlenceli olurdu ki?" Sırıttıyor, sonra bana elini uzatıyor.
"Hadi, kalkma zamanı."

"Yapamam. Kemiklerimi erittin. Bir yürütece ihtiyacım var. Belki de tekerlekli sandalye.
Dört iri yarı adam tarafından taşınan üstü kapalı bir çöp arabası." Elimi dramatik bir şekilde alnıma götürüyorum. "Beni taşıyın."

"İsterdim, ama onun yerine tüm bu diğer ıvır zıvırı taşımak zorundayım.
Tabii omzuma atılıp o şekilde taşınmak istemiyorsan?"

"Hmm. Belki de ayakta durmalıyım."

"Emin misin?" Kendimi sürükleyerek ayağa kalkmamı ve bacaklarımı çalışmaya ikna etmeye çalışmamı eğlenerek izliyor.

"Neredeyse dik."

"Çok cesursun."

"Başardım," diyorum, eteğimin arkasının tozunu alıyorum ve oldukça önemli bir şeyi kaçırdığımı fark ediyorum. "Külotum nerede?" Etrafıma bakınarak soruyorum. Cebinden çıkarıp almam için bana uzattığında gözlerimi kırıştırıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, beceriksizce içime girerken yüzümün kızardığını hissediyorum.

Başını sallıyor ve soğutucuyu toplamak için eğiliyor.

"Kendimi kötü hissediyorum," diyorum, havluyu bırakıp kumun üzerine çıkıyorum, çünkü o da bir sonraki havluyu almak üzere. "Bize getirdiğin yemeklerden neredeyse hiç yemedik."

Hafifçe sırtarak, "Hey, menüde daha iyi seçenekler vardı. Buna kızamazsın."

Landon'ın maksimum mahremiyet için havluyu bıraktığı uçurumun kenarından uzaklaşıyor ve kumsaldan aşağıya, otoparka doğru ilerliyoruz. Tam kumdan çıkmak üzereyken, dalgalı sarı saçlı bir kadın ve yanında bir soğutucu taşıyan erkek arkadaşı yanımızdan geçip gidiyor.

Gözlerimi kocaman açarak onlara bakıyorum, sonra eğilip Landon'a mırıldanıyorum: "Gördün mü? Neredeyse suçluyduk."

Arkasına bakıp sırtıyor ama o kadar da endişeli görünmüyor. "Biraz komik olurdu."

İnanılmaz bir şekilde gözlerim daha da açılıyor. "Hiç komik olmazdı."

"Sayılır. Babam annenle plajda sevişirken ben tutuklandığım için araya girdi. *İkimiz* de sahilde sevişirken tutuklansak ve babam kefaletimizi ödemek zorunda kalsa? Tam bir döngü anı. Olmalı takdir ediyorum."

"İğrenç," diyorum koluna vurarak. "Neden böyle bir şey söyledin ki? Ayrıca, şaka yaptığını biliyorum ama eğer yeterince açık değilse, ailelerimiz bunu bilmemeli. Annem çılgına döner."

"Babamın zaten bildiğinden eminim, ama evet, annenin bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum. Muhtemelen bu yüzden görmezden geliyor."

Midem takla atıyor. "Sence biliyor mudur? Seni yatak odamdan çıkarken falan mı gördü?"

"Hayır, ama bunu açıkça ortaya koyan taktikler uyguluyor. Gözlemci bir adam. Pek bir şey kaçırmaz."

Kaşlarım çatıldı. "Eğer gerçekten biliyorsa böyle bir şeyi ondan saklamasına şaşırdım."

"O bir avukat. İlgili bilgileri ne zaman kendine saklayacağını bilmek onun işi." Hâlâ kaşlarımı çattığımı görünce, "Endişelenmene gerek yok. Bu kötü bir şey demek değil. Annen için deli oluyor. Eğer ağzını kapalı tutuyorsa, onu koruduğunu düşündüğü içindir. *Senin* ağzını kapalı tutmanla aynı sebepten."

Sanırım bu doğru. Hayden'ı çok severim, bu yüzden bir pislik çıkarsa büyük hayal kırıklığı olur. Yani, zaten bildiğimden *daha fazla* bir pislik.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Dördüncü Bölüm

Parker

Okula dönüş yolundayız.
bugün kesinlikle konuşmamız gereken tek şey hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettik.

Seks sırasında ona beni becermek istiyorsa prezervatif kullanması gerektiğini söyledim, ama muhtemelen ikimiz de tüm kıyafetlerimizi giydiğimizde bunu iletmek iyi bir fikirdir.

"Daha önce hiçbir erkekle bu konu hakkında konuşmak zorunda kalmadım çünkü... bilirsin işte. Onları hep korkutup kaçırıyorsun."

"Doğru."

Gülümsüyorum. "Ama şu seks meselesi var ya? Bu konuda konuşmamız gerek." "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Açıkçası, aktif değildim. Ama aynı şekilde siz de aktifsiniz. Dün gece prezervatif kullanmadığına göre, acaba test yaptırmalı mıyım?" diyorum yüzümü buruşturarak. "Kulağa iğrenç gelmeyecek bir şekilde sormanın bir yolu yok. Özür dilerim."

Landon sırtıyor. "Sen iyisin. Test yaptırmak zorunda değilsiniz, ama benim sözüme güvenmek istemiyorsanız, keyfinize bakın. Ben hiç... Ben hiç her zaman prezervatif kullandım."

Bu biraz garip ve gariplik beni konuşkan yapıyor, bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam, güzel. Bu iyi bir şey. Yani..."

Başını sallıyor, kısmen cinsel sorumluluğu hakkında saçmalamamı engellemek için. "Başka bir şey var mı?"

"Brittany'den ayrıldığını hiç doğrulamadın." "Brittany *ile* hiç birlikte olmadım. Çıkmıyorduk. Sıradandı." "Yine de. Bittiğini bilmeyi hak ediyor."

"Tamam. Ona mesaj atarım."

"Teşekkür ederim," diyorum ama sonra kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu ona teşekkür etmek için garip bir şey gibi görünüyor. Omuz silkerek başka ne söylenmesi gerektiğine odaklanıyorum. "Bundan seks sırasında bahsettim ama bilmiyorum... muhtemelen bu en iyisi değil. mantıklı bir konuşma için zaman."

"Senin için öyle görünüyor," diyor kuru bir sesle.

Ona bir bakış attım. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Bir tane alacağım ama randevu almam gerekiyor ve bu da zaman alacak. Eğer bunu yapmaya devam edeceksek, ben aksini söyleyene kadar prezervatif kullanmanı istiyorum."

"Eh, prezervatifleri pek sevmem. Onsuz daha iyiydi." "Um, evet,

bunun gerçekten bir önemi yok. Ben korunmuyorum," diyorum Yavaşça, anlasın diye. "Eğer beni prezervatifsiz becerirsen, hamile kalmama neden olabilirsin."

Umursamazca omuz silkiliyor. "O zaman seni hamile bırakırım."

Gözlerim şişti. "*Delirdin* mi sen? Daha *lisedeyiz*. Ailelerimiz *evleniyor*. Beni hamile bırakmayacaksın."

Tekrar omuz silkiliyor, bunu olması gerektiği kadar ciddiye almıyor. "Belki de çoktan yaptım."

"Bu hiç komik değil."

"Kim şaka yapıyor? Sadece içine boşalmakla kalmadım, sen uyuduktan sonra da bir süre kaldım. Neden sana kızılılık getirdim sanıyorsun? smoothie?"

Bu noktada, gözbebeklerimin hâlâ kafamın içinde olması anatomik bir başarı. "İlk seksimizde beni hamile bırakırsan *seni öldürürüm*."

"Beni öldüremezsin. O zaman karnında bebeğimle bütün gün paytak paytak yürümekten yorulduğunda ayaklarını kim ovacak?"

"Dur," diyorum kulaklarımı kapatarak.

Belli ki bana eziyet etme iştahı sönmemiş çünkü devam ediyor. "Üzerime bağlanmış bir bebek taşıyıcısıyla, küçük yumruğunu kemiren mini bir Landon'la ne kadar seksi görüneceğimi hayal edin."

"Artık seni dinlemiyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Hey, bir de iyi tarafından bak. Artık annene bu haberi nasıl vereceğimiz konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Sürpriz! Sen bir Büyükanne."

"Konuşmayı kes. Sadece... başka kelime yok. Bu artık sessiz bir randevu."

Landon sırtıyor, kendinden oldukça memnun görünüyor.

Sessizliği tercih ettiği için, okula giden yolun geri kalanında sessiz kalmak onun için sorun değil. Ona kızdığım için, benim için de sorun değil.

Okula vardığımızda Landon gürültülü arabasını benim sessiz arabamın yanına çekti ve motoru durdurdu.

Daha önce hiç bir randevudan sonra arabama bırakılmamıştım. uygun protokolden emin değilim. Landon'ın benimle arabama kadar yürümesini bekliyorum, ama ben ön tarafa yürüdüğümde, o arkadan dolaşıp Sandığı.

Beklemem mi gerekiyor, yoksa randevu bitti de soğuk bir şişe su mu alıyor, bilmiyorum.

Birkaç saniye kararsızca oyalandıktan sonra sürücü kapısını açıp içeri giriyorum.

Landon tam ayağımı arabaya sokarken yanıma geliyor ve kapıyı tutuyor, böylece kapatamıyorum. "Beni beklemeyeceksin bile, ha?"

Onun alaycılığı karşısında kızardım. "Ne yaptığını bilmiyordum. Kovulduğumu sanıyordum."

Başını iki yana sallar. "Bagajımdan bir şey almam gerekiyordu."

"Bir ceset miydi?" Ciddiyetle soruyorum, bakışlarım arkasına sakladığı eline kayıyor.

"Sayılır. Gözlerini kapat."

"Neden?"

"Çünkü bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem."

"Umurumda değil. Kapat şu lanet gözlerini."

İç çekerek, "Eğer bu iğrenç bir şeyse, yemin ederim..." diyorum.

"İğrenç bir şey değil. Sana bir hediye aldım. Şimdi elini uzat, seni küçük nankör."

Kendime rağmen kıkırdıyorum, sonra bir sırtışıma ısıyorum ve elimi uzatıyorum

Avuç içi.

Avucumun içine yumuşak ve kabarık bir şey koydu. gözlerim hemen açıldı. *Sevimli* bir ahtapot peluşunu görünce nefesim kesildi. "Bu da ne?" Yumuşak küçük kafasını okşayarak söylüyorum.

"Ters çevrilebilir. Ters çevirin."

Şu anda dışa bakan tarafı su renginde ve sevimli küçük yüzünde sevimli bir huysuz ifade var. Küçük ahtapotu ters çeviriyorum ve diğer tarafı dostça bir gülümsemeyle pembe oluyor.

"Bunu bir sinyal gibi kullanabileceğini düşündüm. Bana kızdığında bu tarafa çevirebilirsin. Landon dostu bir bölge olduğunda, onu pembeye çevirebilirsin."

Peluşa sarılırken ona keyifle sırtıyorum. "Bu var olan en şirin 'uzak durun' tabelası."

Gülümsüyor. "Beğendiğine sevindim."

"Evet, teşekkür ederim." O arabanın dışında olduğundan ve ben çoktan bindiğimden, ona sarılabilmek için geri çekiliyorum.

Onu ıslattığımı unutmuşum, ta ki gömleğinin benimkine ıslandığını hissedene kadar.

"Kahretsin," diyorum, geri çekilip gömleğime bakarak. Ailelerimiz muhtemelen evde bizi beklediğine göre, bu şekilde davranmak muhtemelen kötü bir fikir.

birlikte ortaya çıktık, ikimiz de ıslanmıştık. "Bu arabanın arka koltuğunda henüz yedek bir gömleğim yok. Acil durumlar için eski arabamda bir tane bulundururdum ama bu çok güzel ve temizdi-"

Landon araya giriyor. "Sorun değil. Zaten eve birlikte gelmememiz gerektiğini düşündüm. Malek'in evine gidip gömleğimi kurutucuya atacağım.

birkaç dakikalığına. Biri sorarsa, onun evinde yüzmeye gittiğimi söyleyebilirim."

"Tamam." Başımı salladım. "Annem sorarsa, geç saatlere kadar okulda Uplift işleriyle uğraşıyordum ve içkimi döktüm. Bunu bileceğinden değil, o yüzden sana neden söylediğimi bilmiyorum..."

Landon sırtlıyor ve eğilip beni ağzımın kenarından öpüyor ve kalbimin durmasına neden oluyor. "Sana hiç her şey hakkında çok fazla düşündüğünü söyleyen oldu mu?"

Güçlü kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde karnım zangır zangır titriyor, artık mazeretlerimiz belli. "Öyle bir şey yapsalar bile dinlemezdim."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, bir eli boynumu bulmak için yukarı kayıyor. Başım dönene ve onunla sarhoş olana kadar beni öpüyor, sonra geri çekiliyor ve gitmeme izin veriyor.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve koltuğuma geri kayıyorum, ama arabasına doğru yürürken hala öpücüklerinin etkisindeyim. Kendimi toparlamak ve kafamı boşaltmak için bir dakika orada oturdum. Tam ayrılmak üzereyken Bardak tutucusundaki telefon çalıyor.

Bir *DM*'im olduğunu gördüğümde kanım bir anlığına donuyor - *son zamanlarda DM gönderdiğim tek kişi Dare'di - ancak* Landon'ın kolunu tanıdım. "Araba

sürebilecek misin?"

"Tabii ki. Limonatadan bir yudum falan içtim."

"Kastettiğim bu değildi," diyor göz kırparak.

"Ugh," diye cevap yazıyorum, sonra hâlâ yanıma park etmiş olan ona bakıyorum. Ahtapot peluşumu huysuz tarafına çeviriyorum ve görmesi için havaya kaldırıyorum. Landon gülüyor, sonra nihayet geri çekiliyor.

Yeni bir gizli erkek meselem olduğu ve Hannah'yla bu konuyu duyulmasından korkmadan konuşmak istediğim için, Cumartesi günü benimle alışverişe gelmesini teklif ettim.

Ayrılmadan önce, Landon küçük bir "atıştırma" için yatak odama girdi ve ben külotumu çekerken, onunla buluşmamızı önerdi ve daha sonra öğle yemeği için.

Bu yapmak isteyeceğim son şey. Landon ve Hannah'yla öğle yemeği, tabii, ama Malek ve Arden'la takılıyor ve bu pek iyi bir zaman gibi gelmiyor.

Sanırım uzlaşmak zorundayım, bu yüzden işimiz bittiğinde ona mesaj atacağımı ve sonra nerede buluşacağımıza karar verebileceğimizi söyledim.

"Ee," diyor Hannah, raftan mavi beyaz kareli şirin bir elbise alıp arkasına bakmak için çevirirken. "Landon olayı nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor... iyi mi? Gizli bir durum arkadaşlığı ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi sanırım? Şu anda çok fazla yalan söyleme ve gizlice dolaşma söz konusu ama tabii ki bunu ailelerimizden saklamamız gerekiyor."

Hannah düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Öğrenirlerse ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bunun olmasını hiç beklemiyordum, anlıyor musun?"

Hafifçe gülümsüyor. "Evet, daha birkaç gün önce sen onunla yalnız kalamadığın için senin evinde bebek bakıcılığı oynuyordum. biliyorum."

"Biliyorum," diyorum inleyerek, bir sonraki rafa doğru yürürken. "Bu çılgınlık. Öyle olduğunu biliyorum. Altı yıl boyunca bana bok kafalılık yaptı ve şimdi... Hatta biliyorum. Biz cehennemde yaratılmış bir eşiz. Hiçbir ortak noktamız yok. Onu bir insan olarak *sevdiğimden* bile emin değilim. Ama seks çok iyi," diye sefilce bitiriyorum.

"Çünkü karşılaştıracak çok şeyiniz var," diyor hafifçe.

"Şey, hayır. Ama içgüdüsel olarak onun olağanüstü bir aşık olduğundan eminim."

Şüphecililiğini gizlemiyor. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ben de şaşırdım. Bencil olacağından emindim.

Hayır. Yaklaşık... üç gündür gizlice dolaşıyoruz ve o bana çoktan..."

Parmaklarımla saymak için duruyorum. "Beş orgazm mı? Altı mı?"

Kaşlarını kaldırarak, "Oldukça iyi bir oran gibi görünüyor" diyor. "Ve sadece nicelik değil, nitelik de orada. Seks yaptık Dün okuldan sonra sahile gittim ve bu benim hayatımı değiştirdi."

"Sanırım yaptığı onca pratik bir işe yaradı," diyor hafifçe.

"Gerçekten öyleydi. Kızları uçurma hızından hiç etkilenmemiştim ama ne yaptığını *biliyor*. Dürüst olmak gerekirse, şimdi bir kızı tüm öz saygısını yükleyip doğrudan çöpe atmaya nasıl ikna edebileceğini görebiliyorum. Brittany'yi şimdi çok daha iyi anlıyorum. Aptalın teki olduğunu düşünüyordum ama şimdi anlıyorum. Kendine yardım edemezdi. Kimse edemezdi. Üzerinde bir uyarı etiketiyle gelmeli."

"Var," diyor hafifçe gülümseyerek. "Bir ton var."

"Daha spesifik olmalılar," diyorum burnumu çekerek. Hannah gülüyor. "Sahilde seks yapmış olmalısın." "Öyleydi," diyorum, aklıma geldikçe biraz hülyalı bir şekilde. "Gerçekten öyleydi."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Otuz Beş

Landon

"Ona mesaj atmayı bırakmalısın."

Telefonumu masanın üzerine bıraktım ve Malek'e baktım. "Sen kendi işine baksan iyi olur."

"Biz aileyiz. Sen benim işimsin. Atwater erkeklerinin saçma sapan davranışlarıyla ilişkilerini mahvetmeme konusunda ne kadar kötü olduklarını biliyorum ve sana şimdiden söylüyorum, eğer kesmezsen bu ilişkiyi daha başlamadan mahvetme yolunda hızla ilerliyorsun."

"Malek Atwater, ilişki uzmanı," diyor Arden kuru bir sesle.

Malek ona bir bakış attı. "Sen karışma, tatlı çocuk. Onlarda da iyi değilsin."

"Hiçbir zaman olmaya çalışmadım," diyor Arden, sesi sıkılmış.
"Ortaokuldan beri onun peşinde ve hâlâ her şeyi berbat etmeye devam ediyor."

"Pekâlâ, Parker'la ilişkim hakkında konuşmayı bitirdik. Siz ikinize neler olduğu hakkında bilgi bile vermemeliydim."

"Önce annenle babanı ayırmalıydın," diye öğüt veriyor Arden, sormamış olmama rağmen. "Eğer her şeyi berbat etmezsen, onlar bunu öğrendikleri an kesinlikle yapacaklardır. Üvey kardeşinle çıkamazsın. Burası Arkansas değil."

Telefonumun ekranında bir bildirim belirdi. Parker'dan bir DM, "Geldik! Park etmek üzereyiz."

Aniden ayağa kalkıyorum, bacaklarım sandalyemi geriye itiyor. "Geldiler."

Başka bir şey söylemek için zaman ayırmıyorum çünkü ondan önce park yerine gitmem gerekiyor ki lanet olası voleybolcuyla konuşmadığından emin olayım.

Ben dışarı çıktığımda Prius'u yanaşmak üzereydi. Aladdin o olduğunu görene kadar standın arkasında bekliyor. Sonra bir bilet alıyor ve Hannah'nın kapısını açmak için etrafından dolaşiyor çünkü o yolcu koltuğunda ve tam da kapılarını açmanız gereken bir kız havası var.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanan Hannah arabadan inmeden önce ona kibar bir gülümseme gönderdi.

Parker'ın çıkışı çok daha az zarif, ama arabanın önünden hızlı, saçma olmayan adımlarla geçerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bakışları valeyeye kayınca gülümsemesi kayboluyor ve bana doğru yöneldiğinde kollarımı kavuşturuyorum.

"Selam," diyor ve bana hızlı, boş bir gülümseme gönderiyor. Gergin olduğunu biliyorum. İkimizin aynı anda aynı yerde olmasını nasıl idare edeceğini anlamaya çalışırken onu yakından izliyorum.

Onun adamla etkileşime girmesini özellikle istemediğimden, "Hey, Javi" diye sesleniyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Son zamanlarda hiç iyi dilekte bulundun mu?"

Parker iç geçiriyor ve bana gönülsüz bir bakış fırlatıyor. "Şu anda ahtapotum olsaydı..."

Hafifçe gülümsüyorum, ama "Onun için üzgünüm" diye mırıldandığında gülümsemem büyüyor, sonra anahtarlarını oyalanmadan Javi'ye veriyor ve hızla bana doğru ilerliyor.

"Böyle bir pislik olmak zorunda mısın?" "Zorundayım. Kural bu."

Parker gözlerini deviriyor. "Sanki kurallar umurunda da." "Hey, Landon."

"Hey, Hannah. Çocuklar çoktan masaya oturdu ama Henüz bir şey sipariş etmedik. Sizi bekleyeceğimizi düşündük."

"Uzun süre kalamayabilirim," diyor Hannah bana. "Evde yapacak çok işim var ve ayrıca... istemiyorum," diyor o kadar dürüstçe ki

kısa bir kahkaha patlamasıyla neredeyse boğuluyordum.

"Seninle takılmak da güzeldi," diyorum kuru bir sesle.

"Sen değilsin," diye mırıldanıyor ama masaya yaklaştığımız için bunu daha fazla açmıyor.

Hannah'yı pek önemsemiyorum ama Parker'ın önemsedğini biliyorum, bu yüzden bir adım geri çekilip hangi arkadaşlarımın yanında olmak istemediğini görmek için izliyorum. Bugün bu konuda bir şey yapmak için çok geç, ama gelecekte sahip olmak için yararlı bir bilgi olabilir.

Adamlara bakarak bunu söylemek zor. Malek selam verme zahmetine girmeden ona bakıyor, ama bu sadece Malek. Arden ona sanki masaya çıplak gelmiş gibi bakıyor ama bu sadece Arden.

En azından biriyle birlikte yemek yemekten heyecan duymadığını belirten önceki yorumuna rağmen, Hannah nezaket kraliçesidir, bu yüzden otururken her ikisine de ölçülü bir gülümseme verir.

Hannah'nın olası rahatsızlığını araştırmaya duyduğum azıcık ilgi, Parker'ın telefonuna uzandığını gördüğümde yok oluyor. Üzerinden arabasına güç verecek kadar gergin bir enerji yayılıyor ve hızla bir mesaj yazarken elleri biraz titriyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor.

Kiminle mesajlaşıyor?

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Altıncı Bölüm

Parker

Oturduğumuzda tenimin yüzeyi yaklaşık bin dereceymiş gibi hissediyorum. Klimalı yemek salonunda bir yerimiz var. Ama Javi'yle birkaç gün mesajlaşmadıktan sonra onu ilk kez göreceğim için hâlâ endişeliyim ve Landon'ın önünde, ki bu daha az ideal olamazdı.

Buraya gelmeden hemen önce bana mesaj attı ama araba kullanıyordum, cevap veremedim.

"Üvey kardeşin burada."

Hızlıca, yazarken titreyen parmaklarımla cevap veriyorum. "Onun için üzgünüm. Umarım sana çok fazla pislik yapmamıştır."

Bu Javi meselesini nasıl halledeceğimi *bilmiyorum*. Mesajlaştığımız ve birbirimizden gerçekten hoşlanıyor gibi görüldüğümüz için *bir şeyler* söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama bunun neden artık uygun olmadığını da ona tam olarak söyleyemiyorum.

Javi'nin beni incitmek için kasten bir şey yapacağını sanmıyorum ama onu o kadar iyi tanıyorum da. Amacı bu olmasa bile, Landon'la olan bu olayı ona doğrularsam, ailelerimizden birine bu konuda bir şey söyleme riski var. Hatta bir iş arkadaşıyla dedikodu yaparken laf arasında bundan bahsedebilir ve bu şekilde onlara da ulaşabilir.

Daha önce hiç gizli bir ilişkim olmamıştı ama herkes bilirse uzun süre gizli kalmayacağını biliyorum.

Sanırım arkadaşlarımız bu yüzden buradalar, kamuflajımızı sağlamak için. Grup olarak burada olduğumuz için dikkat çekmeden insan içinde takılabiliriz.

Umarım bunun düzenli bir şey olacağını düşünmez. Malek ve Arden ile küçük dozlarda başa çıkabilirim ama kanka olmak istemiyorum.

Sonunda kendimi endişe balonundan çıkardığımda, bakıyorum Landon'a bakıyorum ve onun bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum. İnanılmaz bir şekilde yüzüm daha da ısınıyor. Yakında eriyeceğim, güneşteki bir kardan adam gibi.

Tam odaklanacak başka bir şey bulmak için etrafa bakacaktım ki, neyse ki garson kız içki siparişimizi almak için yaklaştı.

Hepsini not ettikten sonra aceleyle uzaklaşıyor ve ben Landon'a doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Ancak telefonunda yanan bir bildirim dikkatimi çekiyor.

Bu beni rahatsız etmezdi ama o hemen telefonu masadan alıp cebine soktu.

"Bunu neden yaptın?"

Bana baktı, muhtemelen bunun hemen söylenmesini beklemiyordu. Bunun hakkında düşünmedim, sadece bana tuhaf geldi, neden sormayayım ki?

"Çünkü şu anda uğraşmak istemediğim mesajlar alıp duruyorum. Brittany'ye artık onunla birlikte olmayacağımı bildirmek için zaman ayırma konusunda seni dinlememeliydim. Benim tarzım olmadığı için bunu alışılmadık bir anlam olarak algıladı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Madem bu kadar endişelendin, ona mesaj atmanı sağlamalıyım," diye mırıldandı.

Bu çok sinir bozucu. "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Senden hoşlandığını biliyordum, onu mahvetmeni istemedim."

"Yapmadığıma göre, umursadığımı düşünüyor. Yani, iyi iş."

"Özür dilerim. Hâlâ kötü bir tavsiye olduğunu düşünmüyorum ama Tanrım, keşke o kız kendine gelse."

Hannah menüyü incelerken hafifçe mırıldanıyor: "Görünüşe göre oldukça sağlam bir tane var."

Ona bir bakış attım. "Çok komik."

Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

"Ona Spotify'dan şarkı linkleri gönderiyor," diyor Arden, eğlencesini gizleme zahmetine girmeden.

"Taylor Swift. En sevdiğim," diyor Landon kuru bir sesle.

Son derece yersiz bir eğlence dalgasını ısırarak geri çekiyorum. "Sen ciddi misin?"

"Hangi şarkı?" Hannah soruyor.

"Bilmiyorum amına koyayım. Ben dinlemedim. Bir ay... Nisan, Ağustos..."

"Ağustos olmalı." Hannah başını sallayarak iç geçirdi. "Zavallı kız."

"Zavallı deli. Uzaklaştırma emrine ihtiyacı var," dedi Landon. mırıldanıyor.

Malek gözlerini devirerek, "Sadece onu engelle," diyor. "Bu yaptığın kadar zor değil."

"Başta niyetlendiğim gibi onu görmezden gelmeliydim ama hayır. Parker nazik olmak zorundaydı."

"Kalpsiz bir pislik olmadığım için çok özür dilerim," diyorum kuru bir sesle.

Arden kaşlarını kaldırarak, "Okulda dikkatli olsanız iyi olur," diyor. "Ciddiyim, eğer ikinizin birlikte olduğunu anlarsa, sizi ispiyonlamak gibi parlak bir fikre kapılabilir, böylece ayrılmak zorunda kalırsınız ve Landon tekrar kullanılabilir olacak."

Landon menüsüne bakarak, "Umarım o kadar da aptal değildir," diyor.

Malek, "Eminim öyledir." diyor.

"Eğer yaparsa, Anae'yi onun üzerine salabiliriz," diyor Arden eğlenerek. "İntikam konusunda oldukça iyidir."

Hannah rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve menüsüne daha fazla odaklanıyor ama yüzünden stresli olduğunu anlayabiliyorum.

Buradaki tüm erkeklere sormak garip geliyor, bu yüzden telefonumu çantamdan çıkarıp ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

"İyi misin?"

Telefonunun ışığı yanar. Aldı, mesajı okudu, sonra geri yazdı. "Evet. Sadece bu adamlarla takılmayı sevmiyorum."

Hannah her zaman çevresindeki insanların enerjisine karşı duyarlı olmuştur. Sanırım geçen yıl Aubrey'nin Dare ile olan saçmalıklarına kapılmasının onun için çok zor olmasının nedenlerinden biri de buydu. Onunla hiç yüz yüze tanışmadım ama Hannah onunla uğraşırken ne kadar yorulmuştu ve bu bana onun enerjisi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Sanırım Dare intikam almak için Anae'yi üzerine salmaya çalışırken Arden'in *de* aynı duyguları yinelemesi... onun yanında oturmaya hevesli olmasını sağlamıyor.

Muhtemelen oraya oturup onu biraz daha iyi izole etmeliydim. Burası altı kişilik bir masa, yani Landon'la benim aramdaki koltuk boş. Onu oraya koyup Arden'in yanına kendim oturabilirdim ama oturduğumuzda bunu düşünmedim.

"Yer değiştirmek ister misin?" Ona mesajla sordum. "Tuvalete gidebiliriz ve geri döndüğünde diğer tarafımdaki koltuğa oturabilirsin."

"Hayır, sorun değil. Onun yüzünden taşındığımı bilecek ve onun kendini beğenmişliğiyle uğraşmamayı tercih ederim."

Arden araya girerek soruyor: "Siz hanımlar güzel bir sohbet mi yapıyorsunuz? Geri kalanımızı da dahil etmek ister misiniz?"

Yukarı bakıyorum. "Tabii. Ben de Hannah'ya büyük, kötü Arden Prince'in pis işlerini yaptırmak için Anae Richards'a ihtiyaç duymasının ne kadar komik olduğunu söylüyordum," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek.

Arden'in çenesi kilitleniyor ve zaten buzul mavisi olan gözleri soğuyor. Cevap veren bir ürperti omurgamdan aşağı vuruyor.

Bu tamamen fiziksel bir içgüdü.

Ondan korkmuyorum.

Çoğu insan öyle çünkü çok fazla parası var ve acı verici bir şekilde az ahlaklı. Her zaman isteyebileceği her şeye erişimi olan şımarık bir zengin çocuğu olarak, aynı zamanda can sıkıntısı çekmeye ve öfkelenmeye meyillidir

düşman olarak gördüğü herkese saldırıyor. Drama en azından bir süreliğine işleri renklendiriyor.

Ama aynı zamanda çok basit bir zayıflığı var: güzel yüzü. Gerçekten, sinir bozucu derecede muhteşem, sanki evrenin en iyi heykeltıraşları tarafından yontulmuş gibi. Sırf eğlence olsun diye biraz modellik yapmış ve gittiği her yerde kadınlar ayaklarına kapanıyor. Ailesinin parası ve buna bağlı olarak gücü göz önüne alındığında yakışıklılığına güvenmek *zorunda olmasa* da, kibirli biri ve adım attığı her odadaki en yakışıklı adam olduğunu bilmekten çok *hoşlanıyor*.

Ve arkadaş olsun ya da olmasın, Landon bu güzelliği mahvetmekte tereddüt etmezdi. öfkesini bana çevirirse. Daha önce de benim için arkadaşlarını kaybetmişti ve gözünü bile kırpmamıştı. Arden de farklı olmazdı.

Arden da aptal değil, yani bunu biliyor.

Elbette, yasal olarak Landon'ın ona vurmasına izin verilmediğini biliyor ama Landon'ın canı ne isterse onu yaptığını da biliyor. Ve babası Hayden Atwater, bu yüzden her zaman içine düştüğü beladan kurtulmanın bir yolunu buluyor.

En önemlisi, Landon sonuçları umursamıyor, bu yüzden ondan itidal beklemek mantıksız olur.

Arden'in beni sözlü olarak deşmek istediğinde kendini dizginlemek zorunda kalmasının onu ne kadar sinirlendirdiğini anlayabiliyorum ama Landon kadar ateşli değil. Çok daha soğukkanlı.

Arden zeki ve açık sözlüdür. Sorunları yumruklarıyla değil, aklı ve kaynaklarıyla çözüyor. Ölçülü ve stratejik olabiliyor ve kafamda bunları gözden geçirip aşinalık yankılarını duydukça, bunların muhtemelen Hannah'yı onun yanında rahatsız eden nitelikler olduğunu fark ediyorum.

En son soğuk kalpli bir stratejistle karşılaştığında işler onun için pek de iyi gitmemişti.

Yine de o kavgada bana sahip değildi.

Hannah kolay bir hedef gibi görünüyor çünkü dünyada görünürde yalnız. Ailesi ölmüştür, vasisi ondan faydalanmaktadır. Etrafında onu koruyacak kimse olmadığından, soğuk kalpli zengin bir çocuğun oynayabileceği mükemmel bir avdır.

Anae onu asla korumazdı, bu yüzden Hannah uzun süre göz önünde Dare'den saklandı. Herkesin fark etmesi biraz daha uzun sürse de o bir yırtıcıyı gördüğünde tanır.

Ama sonra *onu* fark etti.

Son etkileşimlerimizi gözden geçirdiğimde, Arden'in bu yıl onun hakkında alışılmadık sayıda soruşturma yaptı. Hatta bunlardan biri, onu avlamak isteyenlere karşı ne kadar savunmasız olduğuna dair bir yorum bile içeriyordu.

"Yeterince iyi bir teklif yaparsam onu bana satacaklarına bahse girerim." Bunu tatsız bir şaka olarak algılamıştım ama şimdi fazla düşünüyorum. O pislik en iyi arkadaşına göz dikmese iyi olur.

Aubrey onu Dare'den korumadı ama ben onu *herhangi biri*.

Neyse ki Baymont Lisesi'nin şimdiki kralına karşı önleyici bir hamle yapmaya karar vermeden garson kız sipariş vermeye hazır olup olmadığını sormak için yanımıza geldi.

Daha az şanslı olan Arden, ahtapotun bir yiyecek olarak benim duruşumdan habersiz ve "Kömürleşmiş ahtapotla başlayacağız" diyor.

Ben bir şey söyleyemeden Landon söyledi.

"Hayır."

Hafifçe gülümsüyorum, etkileniyorum ve bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda onun bu ilgisine nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum. Bu düşünce beni biraz susatıyor, bu yüzden içkime uzanıyorum.

Arden kaşlarını kaldırarak Landon'a bakar. "Hayır mı?" "Kuku ye, ahtapot değil."

Limonatam boğazımda düğümleniyor ve Arden eğlenmiş görünüyor. "Seçim yapmam gerektiğini bilmiyordum," diyor kuru bir sesle.

Landon sırtıyor, bakışları benimkileri buluyor. "Evet, bazılarımız öyle. Lanet olası ahtapotu sipariş etmeyeceğiz."

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Parker

Hannah'yı bıraktıktan sonra nihayet eve döndüğümde, film gecesi 2.0'dan önce duş almak ve rahat bir şeyler giymek için yeterli zamanım var.

Geçen sefer Landon'la birlikte annem ve Hayden'ın önünde kanepede otururken ne kadar endişeliysem, bu sefer o kadar endişeliyim.

Son zamanlarda gerçeği çok fazla eğip bükmek zorunda kaldım ama uzun vadeli aldatmacalar konusunda pek yetenekli değilim. Eğer annem ve Hayden bu gece aramızdaki garip enerjiyi fark ederlerse, zor durumda kaldığımızda nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Landon ve Hayden film ararken annem ve ben atıştırmalıkları almak için mutfığa gittiğimizde, annem bu fırsatı değerlendirerek beni kontrol ediyor.

"Okul nasıldı? Dün kulüp toplantına çok geç kaldın, eve geldiğinde konuşma fırsatımız olmadı."

"Oh, evet." Kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Yılın ilk toplantısıydı, nasıl olduğunu bilirsin. Fright Night yardımını ve Fright Fest'in kendisi gibi bazı uzun vadeli projelerin üzerinden geçtik, sonra da ele almak istediğimiz daha acil projelerden bazılarına değinmek zorunda kaldık."

Annem başını sallıyor. "Sessiz müzayede için bağışa ihtiyacınız var mı? Geçen yıl yaptığım gibi bazı sınıfları bağışlamaktan mutluluk duyarım."

"Evet, eminim yapacağız. Henüz lotları düzenlemeye başlamadık, ancak düzenlediğimizde size kesinlikle haber vereceğim."

"Anae'nin kulübe katıldığına inanamıyorum. Hannah bu konuda ne hissediyor?
Bu mu?"

"Hannah'yı bilirsin. Eminim heyecanlanmamıştır ama şikayet etti. En azından dün, Anae oldukça zararsızdı. Yoldan çekilip fotoğraf çekerek kredi toplamak istediği sürece

gerçekten umurumda değil." Patlamış mısır poşetini yırtıp açıyorum ve iki kaseye paylaşıyorum. "Salı günü de okuldan sonra evde olmayacağım. Gönüllü çalışma saatlerime başlıyorum, bu yüzden sana söylediğim hayvan barınağında bir vardiya yapacağım hakkında."

"Oh, tamam. Bu güzel olacak. Kredi kartınız henüz postaya verilmedi, ancak yanınızda götürmek üzere bağış için bir şey satın almanız gerekirse bana haber verin."

"Muhtemelen geleceğim. Zamanımı gönüllü olarak harcadığımı biliyorum ama bir istek listeleri olduğunu bildiğim halde elim boş gitmek garip geliyor." Ondan bahsetme konusunda tam olarak emin değilim ama belki de böyle küçük bir şey yapmak daha iyidir. "Landon'ı da gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum."

Tahmin edildiği gibi, annemin kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "O da Baymont'ta son sınıf öğrencisi. Mezun olmak isteyen herkes 18 saat kamu hizmeti yapmak zorunda, o da yapabilir."

"Sadece Landon'ın gönüllü olduğunu hayal etmeye çalışıyorum."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum, hayal gücüne kolay gelmiyor." Tutuyorum Kaseleri alıp oturma odasına gidiyoruz, onun hakkında konuşarak geçirdiğimiz kısıtlı zaman için iyi hissediyor ve zorlamak istemiyoruz.

Odaya geri döndüğümde Landon beni izliyor. Gülümsememek ve kendimi ele vermemek için kendimi zor tutuyorum ama daha önce söyledikleri aklımdan geçiyor ve Hayden'a bakıyorum.

O da beni izliyor ve bu beni daha da huzursuz ediyor.

Annem beni takip ediyor ve içecekleri sehpanın üzerine koyduktan sonra eteğini düzelterip Hayden'ın yanındaki yerine oturuyor. Hayden içgüdüsel olarak kolunu anneme dolayıp onu kendine çekerken belli belirsiz gülümsüyorum.

"Bir film bulduk mu?" diye soruyor.

"Yaptık. Yine de başlamadan önce," diye söze başladı ve ona bir bakış attı, "çocuklarla konuştuğumuz şey hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyordum."

Annem anında daha da endişeleniyor ama gülümsemeye çalışıyor ve başını sallıyor. "Elbette."

Kulağa belli belirsiz uğursuz geliyor. Kanepede kendi yerime oturmak yerine ayakta kalmaya devam ederken temkinliyim. Bakışlarım Landon'a kayıyor ve tabii ki endişeli görünmüyor ama hiçbir şey umurunda değil, neden olsun ki?

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, elbette," diyor Hayden, belli ki beni rahatlatmak istiyor. Kanepeyi işaret ederek, "Oturabilirsin. Sadece aklımızdaki bir fikri ortaya atıp senin ne düşündüğünü görmek istedim."

Hâlâ tedirgin bir şekilde Landon'ın yanındaki kanepeye oturuyorum ve Hayden'a bakıyorum.

"Annenle konuşuyorduk ve tabii ki üniversiteye başladığınızda tatillerde eve gelmenizi umuyoruz ama gelmeme ihtimaliniz de her zaman var. Parker'ın bir erkek arkadaşı olabilir. Landon... olabilir Meşgulüm," diyor, çünkü görünüşe göre bir kız arkadaşla uyum sağlaması gerektiği düşüncesi çok uçuk. "Bu hep birlikte olacağımızı *bildiğimiz* son yıl. Gemma ve ben çıkarken-"

"Beş dakikalığına," diye araya giriyor Landon hafifçe.

"-Konuştuğumuz şeylerden biri de ayrı ayrı çıktığımız aile tatilleriydi. Düşünüyordum da, hep birlikte bir tatile çıksak güzel olmaz mıydı?"

Gözlerim açılıyor. Landon'a bakıp ne düşündüğünü öğrenme isteğime karşı koymam gerekiyor.

"Yakında gidebiliriz diye düşünüyordum, sonbahar ya da kış gezisi, okula biraz ara verdiğin bir zaman."

"Nereye gidiyoruz?" Endişeli ama hevesli bir şekilde soruyorum. Annem ve benim daha önce çok fazla seyahate çıkacak paramız yoktu ama Hayden'ın bütçe konusunda endişelenmesine gerek olmadığını biliyorum ve tabii ki daha fazla seyahat etmeyi çok isterim.

"Bu tartışmaya açık bir konu ama biz Florida'yı düşünüyorduk."

"Oh. Neden?"

Annem kıkırdıyor ve Hayden hafifçe gülümsüyor. "Annen küçüklüğünden beri hep Epcot'a gitmek istediğinden bahsetti. Sonunda para biriktirip seni birkaç yıl önce götürdüğünü ve yağmur yağdığını da söyledi.

Orada olduğunuz süre boyunca. Açıkçası *Disneyland*'e gitmek bizim için kolay olurdu ama burada Epcot yok. Belki Disney World'e bir gezi yapabiliriz ve tüm parklarda biraz zaman geçirebiliriz diye düşünüyordum. Landon da küçüklüğünden beri gitmedi, o yüzden hatırlamayabilir bile."

"Ufak tefek şeyler hatırlıyorum," diye gönüllü oluyor Landon. "Ama imza defterimin modası epey geçti," diye ekliyor kuru bir sesle ve tepki vermem için bana bakıyor. "Sanırım bu fikre sıcak bakıyorsun."

Bu olasılığın bende yarattığı heyecanı görmezden gelemiyorum. Daha önce hiç iki ebeveynli bir aile tatili yapmamıştım ve Landon her neyse onu da yanımda götürmek oldukça harika olurdu.

Ayrıca, annemle gittiğimizde, Epcot'ta bulunduğumuz tüm gün yağmur yağdığında hayal kırıklığına uğradım. Yine de çok eğlendik. Florida'nın bataklık sıcaklığında büyük boy pançolarımızın içinde sebzeler, ama kötü havaya rağmen *en iyi* şekilde eğlenmek için üzerimde büyük bir baskı hissediyordum. Annemin yıllarca para biriktirdiği pahalı bir gezi olduğunu biliyordum ve harcadığımız her doların farkındaydım. Gitmeyi çok istediğim bir restoran vardı ama çok pahalıydı. Havaalanından tesise giderken Publix'ten aldığımız atıştırmalıkları yanımda getirdik ve bunun yerine daha ucuz olan hızlı servis yemeklerini paylaştık.

Bir seyahate çıkmak ve bu tür şeyler hakkında endişelenmek zorunda kalmamak, annemin rahatladığını ve şüphesiz her şeyle ilgilenecek bir adamla eğlenebildiğini görmek güzel olurdu.

Ayrıca, biz oraya gittikten hemen *sonra* Frozen yolculuğu açıldığında biraz sinirlendim.

"Bu fikre kesinlikle sıcak bakıyorum. Kimseyi şok etmek istemem ama hemen araştırmaya başlayacağım."

Hayden kıkırdıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Mükemmel. Tatil partileri ve bunun gibi şeyler yaptıklarını biliyorum, bir göz atın. Bir şeyler bulabiliriz.

en uygun zamanın ne zaman olacağını belirleyeceğiz ve sonra programlarımıza bakıp bunu ne zaman gerçekleştirebileceğimizi göreceğiz."

Heyecanımı kontrol edemeyerek Landon'a bakıyorum. İç geçirdi.

"Çok iyi vakit geçireceğiz," diyorum.

"Uh-huh."

"Fare kulaklı saç bantları var."

"Onlardan birini takmayacağım." "Ve lezzetli atıştırmalıklar."

"Bununla yaşayabilirim."

"Ve güzel bir kale ve dünyanın dört bir yanından gelen yiyecekler!" Hayden'a dönüp bakıyorum. "Annemle gittiğimizde, tatil köylerinden birinde Küçük Denizkızı temalı bir odada kalmıştık. Tesiste mi kalacağız?"

"Elbette, eğer isterseniz. Biz gittiğimizde Polynesian'da kalmıştık."

"Orası olmaz," diyor Landon. "Aynı otelde kalmak istemiyorum. annemle gittim."

"Sorun değil." Hayden oğluna kısa bir süre bakıyor ama bir engelle karşılaşmadan devam ediyor. "Nerede istersen kalabiliriz. İkiniz de. Farklı tatil köylerini kontrol etmeli ve hangisini tercih ettiğinizi bize bildirmelisiniz. İhtiyaçlarımızı karşılayan bir süit olduğu sürece oraya gideceğiz."

Landon, "Hangi otelde kaldığımız umurumda değil, sadece o otelde değil," diye mırıldandı.

Küçükken orada geçirdikleri tatilin bazı bölümlerini hatırladığını söylediği için muhtemelen annesiyle ilgili anılarını korumak istediğini anlıyorum ve bu konuşmayı başarılı bir şekilde sürdürmek istiyorum, bu yüzden "Eğer o kadar yakın kalmak istiyorsak park manzaralı başka bir tesis var. Annem ve ben gezintilerden birindeyken gördüm."

"The Contemporary," diyor annem usulca. "Çok güzel görünüyordu."

Heyecanla başımı sallıyorum, telefonumu çıkarıp hemen bakma isteğime zorlukla direniyorum. "Tüm tatil köylerine bakacağım ve en çok beğendiklerimin bir karşılaştırma tablosunu çıkaracağım."

Landon hafif bir eğlenceyle başını sallayarak, "Tabii ki yapacaksın," diyor.

"Bana sataşmaya devam edersen bir sonraki film gecemiz Disney tatil köyleri hakkında Parker Johansson patentli bir PowerPoint sunumu olacak."

Sırıttırıyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Dün plajda ona bunu söylediğimi hatırlayarak yüzüm kızarıyor. Göz kırptıyor ve ben de onu uyarmak için gözlerimi büyütüyorum.

Landon uçlarda yaşamaktan hoşlanıyor, bu yüzden gözleri eğlenceyle parlıyor ama artık uslu durmakta onun da çıkarı var, bu yüzden zorlamaya devam etmiyor.

"Rollercoaster'ları sever misin?" Ona sordum. "Tabii ki lunapark trenlerini severim."

"Hm. Bilmiyorum."

"Lanet olsun. Sanırım o zaman gidemeyiz."

Ona bir bakış attım. "Benim binebileceğim bir sürü coaster olmayan şey var. Karanlık gezintileri çok severdim. Küçük bir çocukken en sevdiğin Çocuk mu?"

"Uçan halıları sevdim."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Kaşları kalkıyor. "Elbette. Neden ben-?" Gecikmeli olarak Aladdin bağlantısını kurduğunda, bunu kastettiğini anlıyorum. Ve kazara ona Javi'yi hatırlattım, bu yüzden gözleri kızgınlıkla karardı.

Hayden oğlunun ruh halini en az benim kadar iyi anladığı için daha tek kelime etmeden uzaktan kumandayı eline alıyor. "Artık filme başlasak iyi olur."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi ekrana veriyorum. "Siz ne seçtiniz?"

Sormakla yetiniyorum ve Hayden televizyonu açıp en sevdiğim Norveçli kar kardeşlerimi ve sevimli bir ren geyiğini gösteriyor.

"Annen bunun en sevdiklerinden biri olduğunu söyledi," diyor Hayden. "Biz de uygun olacağını düşündük."

Sevinçle Landon'a bakıyorum. "Bunun nedeni ren geyiklerinin insanlardan daha iyi olduğu şarkısı mı?"

Kaşlarını çatıyor, görünüşe göre anlamamış.

"Benimle gönüllü olman için seni ikna ettiğimde ve şöyle demiştik hayvanlar insanlardan daha iyidir. Devam eden kafa karışıklığınızı hayır olarak kabul ediyorum."

"Filmi izlemedim, bu yüzden izleyelim dedik." "Ne?"

Bu yeterince hoş bir sohbet olduğu için annem de katılır ve şunları söyler Landon, "Elsa Parker'ın en sevdiği prenses."

"Kraliçe, teknik olarak," diye mırıldandım. "Ama evet, o benim favorim. Hannah ve ben bir yıl Cadılar Bayramı'nda Anna ve Elsa olmuştuk. O sarışın olduğu ve benim de kızıl saçlarım olduğu için Anna olmak zorundaydım ama Elsa'ya bitiştim." Başımı sallayarak, "Konuşmayı keseyim de filme başlayalım. Ama kıyafet fikirleri beni şimdiden çok heyecanlandırıyor."

Hayden sonunda filmi başlatıyor ve ben de Landon'ın yanındaki kanepeye kıvrılıyorum.

Bir öncekine kıyasla çok farklı bir film gecesi. Hâlâ aşırı tetikte olmak zorundayım ama bu sefer olası bir saldırıyı savuşturmak için değil. Sadece ailelerimizin şüphelenmesini istemiyorum.

Landon hâlâ yanımdaki kanepede oturuyor ve fark edilme riski olmadan bana dokunabiliyor ama bu sefer dokunmasını istiyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Sekizinci Bölüm

Parker

"Bu güzel küçük göğüsleri seviyorum."

Landon'ın sıcak ağızı meme ucunda gezinirken zevkle iç çekiyorum. Hassas etimi ısıtıyor ve benden bir nefes alıyor, sonra dikkatini diğer göğsüme çeviriyor, böylece dışarıda bırakılmış hissetmiyorum.

Boncuklu meme ucunu diliyle okşarken gözlerim kapanıyor, içimde bir zevk şoku daha yaşıyorum. Tekrar tekrar okşarken kalçalarımın arasında bir gerilim oluşuyor. Başını çeviriyor, kirli sakalıyla hassas deriyi kasıtlı olarak kaşıyor, sonra yumuşak, mükemmel dudaklarıyla acıyı hafifletiyor.

Göğüslerimle dalga geçip işkence ederken, eli kalçalarımın arasından aşağı kayıyor. Onları daha geniş açıyorum, dizlerimin yatağa yaslanmasına izin veriyorum, böylece bana daha iyi erişebiliyor.

Burası cennet.

Landon'ın eli sahiplenici bir şekilde amımın üzerine kapanıyor ve vücudundan gelen sıcaklık iç çekmeme neden oluyor. Beni ovma için parmaklarını aşağı kaydırıyor, sonra beni açmak için kullanıyor.

Ağızına doğru eğilmiş, parmağını içime sokmasını beklerken, aniden başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissediyorum.

Yatak odamın kapısı çalındı.

Her şey donuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Landon başını kaldırıyor ve adrenalini sistemimi dolduruyor.

Aman Tanrım.

"Tatlım, ben annen."

Aman Tanrım!

"Saklan," diye fısıldıyorum öfkeyle, onu üzerimden iterek. "Dolabıma gir."

Landon beni itiyor ve yataktan kalkıyor. Kalbim güm güm atıyor ve midem dehşetle bulanıyor ama hakkını yemeyelim, hızlı ve sessiz bir şekilde dolaba gitmeyi başarıyor.

"Bir saniye!" Yataktan fırlayıp geceliğimi yerden alırken sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak sesleniyorum. Çılgınca üzerime geçirip aşağı çekiyorum ve sonra külotumu arıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Annem geri arar.

Evet, iyi, sadece ölüyorum. Önemli bir şey değil.

Aptal külotumu bulamıyorum, bu yüzden sonunda pes ediyorum ve kilidini açabilmek için aceleyle kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açarken bile kendimi farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum. Landon odama gireli daha birkaç dakika olmuştu, bu yüzden henüz *çok fazla* perişan görünmemeliyim... ama ya o bunu anlarsa?

Hissettiğinden daha rahat görünmesini umduğum bir gülümsemeyle onu selamlayarak "Ne haber?" diye soruyorum.

Annem biraz kararsızca yanımdan geçip gidiyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," diye ciyaklıyorum, biraz ölüyorum ve kendime *toparlanmam* gerektiğini söylüyorum.

Külotumu bulmamasını umarak ve dua ederek yeri taramak zorunda kaldığımda kendimi toparlamak zor oluyor.

Yatağımın kenarına otururken suçlu bakışlarım dolabın kapısına yöneliyor, sonra tekrar düşünüp yorganın altına giriyorum ve tişörtümün yukarı çıkma ihtimaline karşı yorganı kucağıma alıyorum.

"Ne var ne yok?" Havalı ve rahat görünmeye çalışarak soruyorum.

"Yatmadan önce bir dakikalığına uğramak istedim. Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, hafifçe gülümseyerek.

"Landon'la aranız bu gece biraz daha dostça görünüyordu."

Başımı salladım. "Sanırım alışmaya başlıyor. Sana muhtemelen sadece zamana ihtiyacı olduğunu söylemiştim."

Annem kucağına bakarak başını sallıyor. "Hayden Disney'e gitmekten bahsettiğine göre, bu konuda gerçekten ne hissettiğini anlamak için bir dakikalığına baş başa konuşmak istedim."

"Bu konuda harika hissediyorum. Bence kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Öyle mi?" diyor umutla. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Landon'ın katılacağından emin değildim ama... Her neyse, gittiğimiz zamanki gibi olmayacak. Hepimiz aynı odada uyumak zorunda değiliz. Hayden muhtemelen en az bir ayrı yatak odası olan bir süit alacağımızı söyledi, müsait olanlara bağlı olarak muhtemelen iki tane. Birkaç süite baktım ve bunu yapabileceğimiz birkaç yol var gibi görünüyor. Sen kendi odana sahip olabilirsin ve Landon'ı oturma odasındaki bir yatağa yatırabiliriz ya da kızlar bir odada, erkekler diğer odada kalabilir."

"Eminim Hayden buna bayılırdı," diyorum kuru bir sesle.

İyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bunca yıldır yatağında bensiz hayatta kaldı, sanırım bir hafta daha dayanabilir. Açıkçası, bu seçenek hakkında en iyisini hissediyorum. Eğer süit oda bulamazsak, mesela yeterince önceden plan yapmazsak, bitişik odalar bile tutabiliriz. Hayden ve Landon birini alabilir, biz de diğerini. Zaten zamanımızın çoğunu parklarda geçireceğiz. Sadece en iyi uyku düzenini bulacağımızı bilmeni istedim. Rahat olmanızı istiyorum."

Elimi güven verici bir şekilde onunkinin üzerine koyuyorum. "Buna minnettarım ama açıkçası bu konuda stres yapma. Yatmadan önce telefonumdan odalara bakabilirim çünkü heyecanlıyım ve nelerin müsait olduğuna dair bir fikir edinmek istiyorum ama Landon konusunda stres yapmana gerek yok. Gerçekten çaba sarf ediyor gibi görünüyor ve gezimizi mahvedecek bir şey yapacağını sanmıyorum. Bence herkes iyi eğlenceler."

"Umarım öyledir."

Başımı salladım. "Yapacağız. Bundan eminim. Hayden'in bir tatil yeri tercihi olup olmadığını biliyor musunuz? Ayrıca, herhangi bir bütçe var mı?"

Annem başını sallar. "Bütçe yok. Nerede kaldığımızı umursadığını da sanmıyorum, ama belli ki en güzel yerlerde kalmaya alışkınlar," diyor odanın etrafını işaret ederek. "O yüzden ekonomik otellere bakmaya zahmet etmeyin. Biliyorum, ona para kazandırarak iyi bir şey yaptığını düşünebilirsin ama bence Hayden para harcamayı ve daha fazla rahat."

"Odamızdan otobüslere ulaşmak için 80 milyon mil yürümek zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun?" Gülümseyerek söylüyorum.

Annem gözlerini devirir. "O seyahati ayarladığımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Hayır, harikaydın," diyorum anıya gülümseyerek.

O da gülümsüyor, sonra battaniyenin üzerinden bacağını okşuyor. "Pekâlâ, ben artık yatsam iyi olacak. Çok geç saatlere kadar araştırma yapma."

"Söz vermiyorum."

Annem ayağa kalkıyor ve ben de onun kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum. "Bunu arkadan kilitle

Ben
mi?"

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

"Tamam. İyi geceler, tatlım." "İyi
geceler anne. Seni seviyorum." "Ben
de seni seviyorum."

Bununla birlikte kapıyı kapatıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Battaniyelerimi geriye atıyorum ve dolabın kapısını açmak için yürüyorum.
O zamandan beri

Büyük bir gömme dolap, ayakkabı rafının yanında bir sandalye var. Landon benim gibi strese girmek yerine tahtında oturan bir kral gibi oraya yayılmıştı.

"Sahil temiz mi?"

"Evet," diyorum usulca. Sonra dolaptan geri adım atarak, annem bir şey hatırlar ve geri gelmeye çalışırsa diye hızla yürüyüp kapımı kilitliyorum.

Landon arkamdan geliyor, kollarını belime doluyor ve beni sıcak bedenine doğru çekiyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Deli misin sen?" Ona dönüp bakarak soruyorum. "Az kalsın yakalanıyorduk."

"Hayır. Kapı kilitliydi. Biz iyiydik."

Gözlerim büyüdü. "İki dakika sonra gelip burada inlediğimi ve nefes nefese kaldığımı duysaydı bunun bir faydası olmazdı."

Sırıttıyor. "O zaman belki de sessiz olmayı öğrenmelisin. Çok gürültü yaparsan ağzını senin için kapatabilirim."

"Eminim yapabilirsin," diye mırıldandım.

"Mm-hmm." Saçlarımı omzumdan çekiyor, sonra eğilip boynumu öpüyor. "Seni zapt edebilirim. Seni becerirken yüzüstü tutabilirim. Ben o amcığa vururken çığlıklarının yastıkta boğulduğundan emin ol."

Sikeyim.

"Beni tahrik etmeyi bırak."

Bana itaat etmek yerine, göğsümü sıkmak ve okşamak için bir elini kaldırıyor. Meme ucumu sıkarken ve okşarken kendinden çok emin bir şekilde beni tutuyor.

"Landon," diyorum iç çekerek, yarı şikâyet, yarı yalvarış.

Beni yakaladığını bildiği için yatağa doğru yürüyor. Oraya vardığımızda, uyku tişörtümü çıkarıp arkamızdan yere atabilmek için beni serbest bırakıyor.

Yatağında oynasırken ben zaten tamamen çıplaktım, ama o sadece yarı çıplaktı. İnanılmaz üst bedeni tümüyle sergileniyor, ama üzerinde kalçalarına kadar inen siyah bir eşofman var. Benimkini kaydurdım parmaklarını bel kemerinin önünden aşağı indirdi ve boxer-brief'inin daha sıkı bel kemerini ortaya çıkardı.

Yatağın kenarına oturup onu kendime doğru çekiyorum, sonra eğilip karnını öpüyorum. Üzerinden aşağıya doğru öpüyorum, sonra dilimin kaslarının kıvrımlarını izlemek için dışarı çıkmasına izin vermeyi deniyorum.

Landon parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ben onu öperken umursamazca saçlarımla oynuyordu ama dilim aşağıya doğru inerken saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

Başımı geriye doğru çekip beni yatağa geri yatırıyor, sonra benimle birlikte tırmanıyor, üstüme çıkıyor ve elimi tutuyor. Elimi sikine götürüyor ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde bacaklarımın arasında bir ısı patlaması hissediyorum.

Pantolonunun üzerinden onu okşuyorum, dokunuşum ona zevk verirken güzel yüzünü ve vücudunu izliyorum. Başını geriye atıyor ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra uzanıp göğüslerimi avuçluyor ve bunu yaparken ciğerlerimdeki havanın bir kısmını emiyor.

"Çok güzel lan," diye gürlüyor ve kanım damarlarımda sıvı sıcaklığa dönüşüyor.

Elimi çıkıntısından itiyor ve bana bir öpücük vermek için eğiliyor. Bir elini saçlarıma doluyor ve diğer eliyle çenemi kavırıyor, böylece hareketlerimi tamamen kontrol edebiliyor. Öpücüklerine açım ama geri çekiliyor ve beni isteksiz bırakıyor.

Sonra yüzümü bırakıyor ve pantolonunu indiriyor. Sonra iç çamaşırını indirdiğinde kalbim güm güm atıyor.

Endişe beni ele geçirdi. Vücudum hala onun için ısınmış durumda ama yapmak üzere olduğumu düşündüğüm şeyi daha önce hiç yapmamıştım.

Yutkunuyorum, sikini okşarken yüzüne bakıyorum. "İyi bir kız mısın?" diye soruyor bana.

Sözsüzce başımı sallıyorum, hâlâ ona bakıyorum.

"Güzel," diyor, sesi onaylar gibi sıcak. Sonra bir eliyle çenemi, diğeriyle sikini tutuyor ve kendini ağzıma doğru yönlendiriyor.

O üstümdeyken, güçlü kalçalarıyla beni tam anlamıyla zapt ederken biraz panikliyorum. Yine de bu içgüdüsel bir fiziksel tepki. Beni sıkıştırması hoşuma gidiyor.

Hareket etmemi engellemek için çenemi sıkıca tutması da hoşuma gidiyor, gerçi karnımın çöküşünden bunu anlamak zor. İçgüdüsel olarak ellerimi yatağa dayıyorum ve kalın siki dudaklarımın arasından kayarken geriliyorum.

"Rahatla." Yavaşça içeri girerken başparmağıyla dalgınca çenemi okşuyor. Aleti yeterince içeri girdiğinde, aşağı uzanıp göğsümü sıkıyor ve okşuyor, beni uyarıyor ve aletini ağzımın derinliklerine alırken vücudumun tepki vermesini sağlıyor. "Bu çok iyi, Parker. Bir ağız dolusu sikimle çok güzel görünüyorsun."

Özlem içime işliyor, ağzım onun etrafında yumuşuyor. Çünkü onu memnun etmek *istiyorum*. Onu tatmak istiyorum. İçime girebildiği kadar girmesini istiyorum.

Biraz daha derine kayarken sikinin etrafında haykırıyorum, ama bunun nedeni meme ucumu sıkması ve basıncın kalçalarımı titretmesi. Bunu biraz daha sert bir şekilde tekrar yapıyor ve boğazımdaki yankıları hissederek sikinin etrafında inliyorum.

"Tanrım," diyor Landon sertçe, parmaklarını saçlarımın arasına sokup kafatasımı daha iyi kavrayabilmek için çenemi serbest bırakıyor. Sikini daha derine sokuyor ve boğazım onu reddetmeye çalışıyor, ama sonra meme ucumu çimdikliyor ve...

Nefes alamıyorum ama vücudum yanıyor.

Aletini boğazımdan çıkarıyor ve o beklerken ben nefes nefese kalıyorum. Aleti hâlâ ağzımda, bu yüzden o kadar derin olmasa da dilimi şişmiş tepenin üzerinde gezdirerek deniyorum.

Landon inliyor ve ben tekrar ona sarılıyorum.

"Bu mükemmel, bebeğim. Aynen böyle."

Birkaç dakika yalamama ve emmeme izin verdi, sonra rahatladı. Sikini tekrar boğazıma soktu. Nefes almak zorlaştığında hala hafif bir panik hissediyorum, ama bu sefer buna daha hazırlıklıyım.

Başa çıkabileceğimden emin olduktan sonra hızını artırıyor. Saçlarımı sıkıca kavraması başımı istediği yerde tutuyor ve bir kez daha, ben bir katılımcı olmaktan çok, kendisine zevk vermek için becerdiği bir delik oluyorum. Bu şekilde kullanılmayı neden bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyorum ama o ağzımı sikerken vücudum uğulduyor.

Boşalmaya yaklaştığında başımı sıkıca kavırıyor. Ara sıra meme uçlarımı çimdiklemeyi bırakıyor ve boynumu tutuyor, inliyor ve

Boğazımın derinliklerine doğru iterken hırlıyor. Bu kadar derine indiğinde ona dayanmak zor, ama ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Fazla seçeneğim olduğundan değil. Saçlarımı sıkıca kavraması ve boynumu bu şekilde tutması arasında, istesem de itiraz edemezdim.

Landon'ın vücudu geriliyor ve kalçalarını ileri doğru itiyor, ağzımı sikiyle o kadar dolduruyor ki dudaklarım neredeyse leğen kemiğine varıyor. Saçlarımı çekip yüzümü daha da yaklaştırıyor ve ben haykırıyorum, ona boğuluyorum, onun etrafında öğürüyorum.

Nefes almam için geri çekiliyor ama sonra tekrar yapıyor.

Bir kez, iki kez, üçüncü kez itiyor. Ve sonra, boğuk bir inilti ve çenemde morartıcı bir kavramayla, sıcak spermi boğazımın arkasına çarpıyor. I Hevesle yutuyor, dilimi onun sarsılan sikinin etrafına sararak onu güzelce temizlediğimden emin oluyorum.

Ağzımı kullanmayı bitirdiğinde çekildi. Kalbim çarparak orada yatıyorum, sonunda hazır olduğumdan biraz daha yoğun olsa bile onu memnun edebildiğim için garip bir başarı duygusu hissediyorum.

"Siktir, Parker." Saçlarımı bıraktı ve yatakta yanımdaki yere çöktü. Sonra hemen bir kolunu altıma sokuyor ve beni sert vücuduna doğru çekiyor.

Nefesini toparlamak için biraz zaman alıyor. Bu sefer boşalamadım, bu yüzden vücudum hala çok uğulduyor, kendimi fiziksel olarak ona sürtünmekten alıkoymak zorundayım.

"İlk sefer için fena değil mi?" Umutla soruyorum.

"Deneyim seviyesi ne olursa olsun gerçekten mükemmel" diye beni temin ediyor.

"Yaşasın," diyorum hafifçe, yakınına kıvrılıp şefkatle göğsünü öpüyorum, sonra başımı pazusuna yaslayarak yerleşiyorum.

Yüzümün kenarlarını okşuyor ve göğsüne sarılmam için beni kendine çekiyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Evet, iyiyim."

Başını sallıyor, bana bakarken başparmağının çene çizgimi okşamasına izin veriyor.

Gözlerindeki ifadeye bakarak tatlı bir şey söyleyeceğini düşündüm ama aklımdan bir düşünce geçtiyse bile gerçekleşmeden aklımdan uçup gitti.

Onun yerine beni sırtüstü yatırdı ve yorganın altına daldı.

Kalçalarımı aralayıp yüzünü kalçalarımın arasına yerleştirdiğinde nefesim kesiliyor.

Ve sonra ağzı üzerimde ve vücudumdaki tüm gerilim bacaklarımın arasında yaladığı noktaya gidiyor.

Deneysel olarak, bunu yaptığında çok güzel hissettirdiği için, o beni yutarken kendi göğüslerimi sıkıyorum ve meme uçlarımı kızdırıyorum. Belki bu yüzden, belki de az önce bana yaptıklarından dolayı artan uyarılmışlığımdan, ama boşalırken çığlıklarımı yastığıma boğmam sadece bir dakika sürüyor.

Battaniyenin altından çıkıp yanımdaki yerine oturduğunda oldukça memnun görünüyordu. "Kahretsin, sanırım bu bir rekordu."

Benimle dalga geçtiği için kolunu itmeye çalışıyorum ama kendimi çok iyi hissediyorum. Tekrar kollarına kıvrılıyorum ve bedenlerimizi mümkün olduğunca birbirine yaklaşıtıyorum. Sonra yüzümü boynuna dayamadan önce dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum.

"Uyumama izin verme," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu. "Hâlâ otellere bakmam gerekiyor."

Homurdanıyor, hafif bir kıkırdamayla alnımı öpüyor. "Tamam."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Parker

Pazar günü, ilk *gerçek* aile yemeğimizi yiyeceğiz.

Kaderi kıskırtmamak için dışarı çıkmak yerine evde yemek yiyoruz ve Landon'a her baktığımda ve beni yatağıma bağlayıp boğazımı siktiği önceki geceyi hatırladığımda kızarmamaya çalışıyorum.

Uyumama izin verdi ama beni sabahın ikisinde uyandırdı. Telefonumda onunla tatil yerlerine bakarak bir saate yakın zaman geçirdim, sonra doyumsuz adam beni karnıma yuvarladı ve tekrar becerdi odasına gitmeden önce.

Bugün amım ağrıyor ve boğazım da biraz acıyor. Umarım bu gece yine odama gizlice girer.

Doğum kontrol hapı almak için yarın jinekoloğumla randevum var. Dün gece prezervatif kullandı ama hatırlaması gereken oydu, ben değil. Beynimin böylesine önemli bir şeyi hatırlayamaması kafamı karıştırıyor çünkü bu hiç bana göre değil ama Landon'la seks yapmakla ilgili hiçbir şey hazırlıklı olduğum bir şey değildi.

Ayrıca, içime boşalması hoşuma gidiyor.

Şu anda bebek sahibi olmak istemiyorum çünkü bu tüm hayatımızı mahveder. Bunun prezervatifleri hatırlamak için nasıl yeterince güçlü bir teşvik olmadığını anlamıyorum, ama... işte buradayız.

"Peki, The Contemporary'ye kadar daralttık mı?" Akşam yemeğinin büyük bir kısmını tatil araştırmamı detaylandırarak geçirdikten sonra annem soruyor.

"Sanırım öyle, ama tarihlerimizi seçmemiz gerekecek. Aslında Cadılar Bayramı partisine gidebileceğimizi umuyordum ama Ekim ayı boyunca burada kaçırmak istemeyeceğimiz şeyler olacak. Eve dönüş, Hannah'ın doğum günü, Korku Gecesi ve Korku Festivali gibi şeyler var. Sadece bir tane

Ekim ayında bile çalışılan bir hafta ve o hafta okulda hiç tatil günümüz yok, bu yüzden beş tam günü kaçırmamız gerekecek."

Landon son havucunu mızraklarken "Bazılarımızın bununla bir sorunu yok," diyor.

Başımı salladım. "Ama diğerklerimiz tüm bu telafi çalışmalarına o kadar hevesli değil, bu yüzden Kasım ayının uygun olacağını düşünüyorum. O zaman bir Noel partisi yapabiliriz. Aksi takdirde Noel sonrasına kadar beklemeliyiz. O zaman gidersek parti olmaz, hatta tatil festivali bile... Noel'den *sonra* bunu yapmak istiyor muyuz?"

Hayden başını sallayarak, "Yani Kasım en iyi zaman," diye tahmin yürütüyor. "Pekâlâ. Okul takvimine bakacağım ve ne zaman gidebileceğimizi görmek için iş programımı kontrol edeceğim, sonra rezervasyona devam edeceğiz."

"Eğerk birkaç gün kaçırmamız gerekiyorsa, bununla başa çıkabilirim, ama bütün bir haftayı kaırmamayı tercih ederim" dedim.

"Ve ben şükran Günü'nden vazgemiyorum," diyor annem.

"Aralık ayını kış balosundan sonra ama çok mecbur kalırsak Noel'den önce yapabiliriz," diyorum.

"Ve seebileceğın herhangi bir randevuyla ilgili bir sorunum yok. Başarısız biri olduğım için memnun değil misin?"

Landon yle diyor. "ok gururluyum," diyor

Hayden kuru bir sesle.

Gülümsüyorum. "Yüzme takımının hesabını çoktan yaptım. Kasım'da gidersek bir çakışma olmaz. Noel'den sonra gidersek olabilir."

Omuz silkiyor. "İhtiyacım olursa görmezden gelebilirim. Fark etmez." Biz *ok* farklı insanlarız.

Son tabak da bitince anneme bulaşıkları yıkayacağımı, böylece Hayden'la biraz vakit geçirebileceğini söylüyorum.

Landon herkesin şaşkın bakışları arasında yardım edeceğini söylüyor ve ben mutfaka dönerken onu dikkatle izliyorum.

Sırıttıyor. "Ne?"

Gözlerimi ona diktim. "Biliyor musun?"

Kalçalarımın tutup beni tezgâha doğru geri götürüyor.

Gözlerim açılıyor. "Kes şunu," diye fısıldıyorum.

"Hey, ben sadece yardımcı olmak için buradayım."

"Ben yemek tabaklarını durularken bulaşık makinesinin boş olduğundan emin olarak yardım edebilirsin," diyorum ona kibarca. Sonra daha ciddi bir şekilde soruyorum,

"Daha önce hiç bulaşık yıkadın mı?" "Hayır."

Ellerini kalçalarımın itiyorum, bakışlarım mutfak girişine kayıyor. Aramıza biraz mesafe koyarken. Tezgâha dönmeden önce sessizce, "Kendine gel," dedim.

Landon istediğim gibi bulaşık makinesini kontrol etmek için yanıma geliyor, sonra tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bulaşıkları durulamamı izliyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" İlk bulaşığı durulayabilmek için suyu açarak ona soruyorum.

"En sevdiğim Disney karakteri hangisi?" diye dalga geçiyor.

Gözlerimi deviriyorum, hafifçe gülümsüyorum. "Hayır. Ciddi bir soru." Başını sallayıp beni izliyor. "Elbette."

"Liseden sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Planlarım mı?"

Başımı sallayıp ona bakıyorum. "Burada kalmayı mı planlıyorsun? ya da...?"

Birkaç gündür görmediğim ve dürüst olmak gerekirse özlemediğim temkinli bir bakış yer değiştiriyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim." Cevap vermeye isteksiz görüldüğü için önce planlarımı paylaşmaya karar veriyorum. "Üniversiteye gitmeyi planlıyorum. Okulla pek ilgileniyor gibi görünmüyorsun, o yüzden emin olamadım, yoksa...?"

Oturma odasına doğru bakıyor. "Babam yapmamı istiyor. Baymont temelde bunu gerektiriyor. Bizi bir sonraki aşama olan

Ne de olsa evrenin efendisi."

Hafif alaycı ses tonuna gülümsüyorum. "Elbette. Ama istediğin bu değil mi?"

Omuz silkiyor. "Türümüzün yok olma yolunda hızla ilerlediğini düşünürsek, dört yıl daha okula gitmek zamanımı en iyi şekilde kullanmak gibi gelmiyor."

Homurdanıyorum. "Evet, o kadar da iyi gitmiyoruz, değil mi? Her zaman bir iklim bilimci olabilirsin. Bu son derece ateşli olurdu."

Sırıttıyor. "Beni inekleştirmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Fiziksel olarak hiçbir şeyi değiştirmeyin. Sadece çalışın ve sonra bir 'ateşli inek' sosyal medya imparatorluğu kurun. Bir yandan spor yaparken bir yandan da ilgili dersler ver ve ter havluları gibi çevre dostu ürünler sat.

geri dönüştürülmüş plastik şişelerden yapılmış. İnsanlar size bakmak için videoları izleyecek, daha sonra geri dönüştürülebilir bir şeyi çöpe atmak üzereyken 'bir dakika. LandonLifts bu konuda bir şey söylememiş miydi?' Bir bakmışsınız kompost yapıyor ve güneş panelleri kuruyorlar."

Gülümseyerek başını sallar. "Sinsi saldırı."

"Aynen öyle. Bunun olacağını asla göremeyecekler. İstemeseler de eğitim alacaklar, çünkü sırf seksi bir adama bakıp ağızlarının suyu aksın istiyorlar."

"Görünüşe göre her şeyi halletmişsiniz."

Başımı sallayarak, "Marka stratejistiniz olarak yarı zamanlı çalışabilirim. Bence bu iyi bir plan."

Başını sallıyor. "Öyle. Muhtemelen gerçekleşmeyecek ama yine de iyi bir plan."

"Oh, hadi ama. Dünyayı kurtarmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Bana başını salladı. "Peki ya sen? Senin planın ne?"

"Benimki estetiğe ve markalaşmaya çok daha az odaklanıyor ama açıkçası bir fark yaratmak için oldukça güçlü bir dürtüm var. Eğitime yönelmeyi planlıyorum, dolayısıyla bunun zaman kaybı olduğu fikrine katılmıyorum."

"Bir milyon yıl okula gittikten sonra, bir okulda mı *çalışmak* istiyorsun?"

"Muhtemelen üniversite düzeyinde, ama evet. Bence insanları eğitmek ve dünya görüşlerini geliştirmelerine yardımcı olmak çok önemli. Üniversite bunların çoğunun gerçekleşme eğiliminde olduğu zaman. Üniversiteden önce, çoğu insan gerçekten öğrenmek için okula gitmiyor ve üniversiteden sonra, insanların çoğu zihinlerini beslemeye devam edemeyecek kadar meşgul oluyor veya dikkatleri dağılıyor. Eğer kullanmazsanız kaybedersiniz, bu yüzden işler bu şekilde ilerliyor. İnsanlar en aç oldukları anda yanlarında olmak, hevesli beyinlerine lezzetli bir tabak beyin yemeği sunmak istiyorum. tüketim."

Landon sırtıyor. "Tam bir ineksin." "Teşekkür ederim."

"Yine de bu işte iyi olacaksın. Profesör Johansson," diye alay ediyor. Gülümseyerek iç çekiyorum. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"LandonLifts'ten daha iyi," diyor kuru bir sesle.

"Hey, bir anda aklıma geldi. Bana bir şans ver." Sırtıyor.

"Çocuk mu istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, bir tabak daha yıkıyorum. "Bir gün. Bir ya da iki tane. Ya sen?"

"Olabilir. Kiminle birlikte olduğuma bağlı. Mirasımı güvence altına almak konusunda o kadar da endişeli değilim-"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Yok oluş ve diğer her şey."

Sırtıyor. "-Ama doğru kişiyle, elbette."

Salata tabağını musluğun altına tutarken hafifçe gülümseyerek, "Bu konuda *çok* seçici olamazsın," diye şaka yapıyorum. Sonra sesimi alçaltarak, "*Beni* hamile bırakma olasılığı konusunda fazla endişeli görünmüyordun" diye takılıyorum.

Gözlerimi devirmeme neden olacak bir geri dönüş yapmasını bekliyorum, bu yüzden onun yerine "Dediğim gibi. Doğru kişiyle, buna açığım."

Bakışlarım ona kayıyor, benimle dalga geçtiğine dair bir işaret arıyorum ama hiçbir kötü niyet ya da yaramazlık belirtisi yok. Ciddi gibi görünüyor.

Ben cevap veremeden annem köşeden bakıyor. "Hey, burada işiniz bittikten sonra yukarı mı çıkıyorsunuz, yoksa burada mı kalmak istiyorsunuz? Alt katta bizimle misin? Hayden kanepe patatesi olmak ve ev geliştirme programları izlemek istiyor."

Yutkunarak, kalbimi boğazımdan çıkarmaya çalışarak anneme bakıyorum. "Ev geliştirme programlarına her zaman varım."

"Harika." Bana gülümsüyor, sonra Landon'a bakıyor.

"Evet, tabii," diye mırıldanıyor, tezgahı iterek. "Sanırım aile şeyini yapmaya devam edebiliriz."

"Yaşasın," diyor annem, ellerini birkaç kez çırparak. "İçeri gelip seçmemize yardım etmek ister misin?"

Landon'ın onun motivasyonunun bir kısmının onu benimle yalnız kaldığı odadan dışarı çekmek olduğundan şüphelendiğinden eminim, ama ona baktığımda görmeyi beklediğim kızgınlık yerine dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Elbette."

"Zaten burada işim bitmek üzere," diyorum. "Bir dakika içinde sizinle orada buluşacağım."

"Kulağa hoş geliyor," diyor annem parlak bir sesle.

Landon da onu takip ediyor ama odadan çıkmadan önce bana bakıyor.

İşbirliğini takdir ettiğimi belirtmek için ona bir gülümseme gönderiyorum.

Gözlerini deviriyor, ama sonra köşeyi dönmeden önce bana da hafif bir gülümseme veriyor.

Sonraki birkaç gün boyunca işler oldukça yolunda gitti. Normal bir adamla normal bir ilişki içindeymişim ve endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranmak kolay.

Regl bile oldum, bu rahatlatıcı ama hayvan barınağına gittiğimizde biraz can sıkıcı. Landon gibi, köpeklerin de görgü kurallarıyla hiç ilgisi yok, bu yüzden bir tanesi Landon'ı selamlarken yaptığından çok daha agresif bir şekilde koklamak için yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor.

"Tigger, seni kaba saba çocuk," diyor gönüllü olarak çalıştığımız hayvan barınağının yöneticisi Melissa, köpeğinin ipini tutup çekmeye çalışırken. "Bunun için özür dilerim."

Yüzüm ısınıyor, ona güvence veriyorum, "Sorun yok. Köpekler köpekleşecek."

"Bunu nerede istiyorsun?" Landon elindeki büyük kutuyu başıyla işaret ederek soruyor. Bu, sıradan bir elektrikli süpürge kadar çabuk yıpranmadan evcil hayvan tüyleriyle başa çıkma becerisiyle övünen bir elektrikli süpürge.

"Şunu şuraya koyabilirsin," diyor ve bir masayı işaret ediyor. oyukta oyuncaklar, ikramlar ve çeşitli evcil hayvan malzemeleriyle kaplı bir raf bulunuyor. "Tam rafın yanında. Bu arada onu getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Gönüllülerimizin de hediye getirmesini hiç beklemiyoruz."

Landon'ın kutuyu yere bırakmasını izliyorum, sonra ona bir gülümseme gösteriyorum. "İstek listende olduğunu gördüm ve oldukça önemli olduğunu düşündüm. Belli ki yepyeni. Buraya gelirken aldık."

"Çok teşekkür ederim. Eskisi bozuldu ve tahmin edebileceğiniz gibi umutsuz bir ihtiyaç içindeydik."

Artık dizginlendiğine ve dün jinekologumdan daha fazla işime karışmadığına göre, Tigger'ın büyük, sarkık kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Landon geri geliyor, yardım etmekten pek mutlu görünmüyor, ama onu buraya getirdim, bu yüzden buna bir zafer diyorum.

Melissa, Tigger'ı duvarda sıralanan kafeslere geri götürmek için dönerek, "Pekala, şu adamı bir kenara koyayım da siz de başlayın," dedi.

Landon'a doğru eğildim. "İlk LandonLifts bölümün için seni filme alayım mı?" Alay ediyorum.

"Yani her iki elimde bir köpek yavrusuyla pazu kıvrımları yapabilir ve evcil hayvan barınaklarındaki aşırı nüfus artışı ile kısırlaştırma ve kısırlaştırmanın önemi hakkında konuşabilir miyim?"

"Gördün mü? Doğuştan yeteneklisin."

Başını iki yana sallıyor. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok konuşuyorsun. Kendini filme al.

Ders vermeyi seven sizsiniz, Bayan Müstakbel Profesör."

"Evet, ama sevilebilirlik sorunun var. Eğer sen yaparsan, insanlar "Buna bayıldım." diyecek. Ben yaparsam, 'neden o aptal fahişe ağzını kapatıp kendi işine bakmıyorsun, seni kendini beğenmiş baş belası' derler.

""

Kaşları kalkıyor. "Vay canına. Sadece hayvan ötenazisini yavaşlatmaya çalışan biri için çok fazla aşığılama var."

"Evet. Bir kadın olarak hayata hoş geldin."

"Nefret edenleri siktir et. Zaten onlara ihtiyacımız yok. Aklınızdaki dünyayı kurtarma projesini finanse etmek için her zaman fazlasıyla param olacak. Daha fazlasına ihtiyacım olursa, ihtiyacım olan tüm bağlantılara sahibim. fazla bir şey yapmadan para kazanmak. Çok paranız olduğunda, daha fazlasını kazanmak kolaydır."

"Komik, paran olmadığında para kazanmak *da* zor oluyor. Böyle şeyler için asla endişelenmek zorunda kalmayacağını bilerek dünyaya gelmek güzel olmalı."

Omuz silkiyor. "Sanırım. Yine de babamın bu kadar çok çalışmasını her zaman sevmemişim. Annemden sonra pek umursamadım ama gençken Her zaman işle daha az ilgilenmesini ve bizimle daha çok vakit geçirmesini diledim. Geçen gece söylediği gibi, on iki yılda bizi bir kez Disney'e götürdü. İsteseydik her lanet olası ayda bir aile tatiline çıkabilirdik ama... çıkmadık. O hep çok meşguldü." Omuz silkiyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Eğer aile olayını yaparsam, Çok meşgul olmayacağım. Her günün her saniyesini asla ihtiyacım olmayacak parayı kazanmak için harcamaktansa sevdiğim insanlarla bir şeyler yapmayı tercih ederim."

Yaklaşıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Bunu sevdim," diyorum usulca. "Açıkçası ben kısıtlı bir bütçeyle büyüdüm, dolayısıyla parayla ilgili çok farklı deneyimlerimiz oldu. Yeterince paran olmadığında stresli olursun ama

Baban yüzünden, yapıyorsun ve... Bence ne zaman yeterli olduğunu görebilmen, durabilmen ve kendine izin verebilmen gerçekten sağlıklı
Aslında hoşuma gitti. Anneni tanıımıyordum ama eminim bunu söylediğini duysa gurur duyardı."

Parmak uçları elimin kenarını sıyrıyor, sonra tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlarken karnım çırpınıyor. Genelde zamanının çoğunu sırtarak geçirir, ama bu sefer dudakları yukarı kalktığında tek gördüğüm yüzüne kazınmış şefkat.

Sonra başını çevirdi ve küçük, şirin bir öpücük bıraktı.
Burun.

Kalbim boş bir asansör boşluğuna düşüyor gibi ve bir gülümseme
Yüzümdeki çalıntıları bastıramıyorum.

Ama bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, yanıt veremeden önce, Melissa yavrusu olmadan yürüyerek yanımıza geldi. O ellerini birbirine kenetliyor ve Landon'dan bana bakıyor. "Pekâlâ, çalışmaya hazır mıyız?"

İsteksizce başımı omzumdan kaldırıyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Kesinlikle öyleyiz," diyorum.

"Kullanabileceğim özel bir yeteneğiniz var mı?" "O her şeyde iyidir," diyor Landon. "Ben de oldukça güçlüyüm." Yüzüm kızarak, "Ben her şeyde iyi değilim," diye mırıldandım.

Melissa gülümsüyor. "Bilgisayarlarla aran nasıl?"

"Yazılımcı değilim, ama bu konuda oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim."

"Eğer ikinizden biri bu tür işlerde becerikliyse web sitesini güncellemek için yardıma ihtiyacımız var. Yıl boyunca evlat edinme sayılarımızı yayınlamayı seviyoruz ve şu anda hala geçen yılın sayılarını yayınlıyoruz. Bu sadece benim hiç zaman ayıramadığım bir şey. Tabii ki, en önemli şey bu olduğu için sahiplenilebilir hayvanların fotoğraf listesini güncel tutuyoruz, ancak fotoğraflanması ve listelenmesi gereken bir yavru köpek, altı aylık bir dişi ve yaşlı bir erkeğimiz var. Ayrıca sosyal medyada da paylaşılmaları gerekir. Eğer siz de

video çekmekte iyi olan bazı gönüllülerimiz videolar çekecek ve bunları Sarah McLachlan müziği gibi bir müziğe ayarlayarak kalplerin internete bağlanmasını sağlayacak."

Kıkırdıyorum. "Hepsini yapabilirim. Oldukça iyi bir yazarımdır, bu yüzden bana onlardan biraz bahsederseniz biyografilerini de yazabilirim."

"Bu harika olur." Başlamam gereken bir sürü iş olduğu için dikkatini Landon'a çeviriyor. "Köpek gezdirmekle ilgilenir misin? Çekiştiren bir Alman çoban köpeğimiz var, bu yüzden kızlarımın çoğu onu gezdirmiyor ama sen onu idare edebilecek gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyor. "Elbette."

"Geri döndüğünde, ben yavru köpekleri alırken sen de onları tutabilir misin?" web sitesi için resimler?" Ona sordum. "Eğer onları Sarah McLachlan ile cezbedemezsek, belki de internetteki resimlerde yavru köpekleri kucaklayan kaslı yakışıklıyla tanışacaklarına dair sahte umutlar verebiliriz."

"Çok acımasısın," diyor Melissa. "Buna bayılıyorum."

Landon sırtıyor. "Evet, tabii. Önce şu lanet köpeği gezdireyim, sonra beni nesneleştirmene izin veririm."

Ona bir öpücük vermek için eğildim. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Sırtıyor, bırakmadan önce yan tarafımı sıkıyor. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Kırkınıc Bölüm

Parker

Perşembe günü annemin dans stüdyosunda geçirdiği gün olduğu için Hayden genellikle o gün geç saatlere kadar alışıyor. Evin bize kalmasını beklerken Landon'a babasının henüz tamir ettirmediği fotoğraf makinesinden yararlanıp yüzmeye gitmemiz gerektiğini söylüyorum.

Bir süre havuzda oynamaktan keyif alıyoruz, ancak benim mayolu olmam Landon'ın karşı koyamayacağı kadar cazip geliyor. Beni yakalamaya çalışmaktan vazgeçmiyor ve *parmaklarını kumaşın altından kaydırarak* Beni *yakaladığında korkuyor*, ben de sonunda yüzüne vurup çıkacağımı söylüyorum.

Arkamdan gelip kollarını belime doladığında ve beni kendine çektiğinde saçlarımı havluyla kuruluyorum.

"Aklından bile geçirme, dostum."

"Oh, bunu düşünüyorum." Boynumu pyor. "Ailen buradayken seni beceremediğim yerlerde beceremeyeceksem evin bize ait olmasının ne anlamı var?"

İlham verdiği imgeler tenimi ısıtıyor. "Bu çok stresli. Tüm zaman boyunca babanın bizi basacağını düşüneceğim. Bunu mu istiyorsun?"

Belli belirsiz bir tiksinti sesi çıkararak, "Pekala, onu ldrdn. Güzel. iş."

Arkama bakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Smoothie imeliyiz ve şu ev çevirme programını izle."

Parmak uçları belimin alt kısmını sıyrıyor, dizlerimdeki gücün bir kısmını yok ediyor, sonra eli kıımı kavrayabilmek için aşağı kayıyor. "Muhtemelen bunu yapabiliriz."

Kurulanmayı bitirdiğimizde Landon bana gidip O yukarı çıkıp üstümüze giyecek bir şeyler alırken biz de oturma odasındaki kanepeleri ıslatmayalım.

Mutfığa girdiğinde smoothie'lerimiz için pipet alıyordum.

Genelde iki parçalı bikini giymeyi sevmem ama Landon beni tamamen çıplak gördüğü için ve ona her tarafıma güneş kremi sürmesi için bir neden vermekten çekinmediğim için bugün iki parçalı giydim.

Sonuç olarak, arkamdan gelip boynumun arkasındaki ipi çözdüğünde, dayanıksız kumaş düşüyor ve göğüslerim dışarı dökülüyor.

Landon onları avuçlarken nefesim kesiliyor ve beni hemen kendine doğru çekiyor.

İçimde sıcaklık dalgalanıyor ve başımı omzuna yaslıyorum, başparmağını meme ucumda gezdirirken gözlerim kapanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Ön kapıyı kilitledim. Buradan net bir görüşüm var. Sen göremiyorsun. hazırlıksız yakalanma konusunda endişelenmene gerek yok. Ayrıca, annen burada değil. Eve erken gelmesi için bir neden yok."

"Landon," diyorum iç çekerek. "Şu anda yapamayız."

"Ne istersek yapabiliriz," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi boynuma değiyor. Sonra smoothie bardaklarından birini kapıyor ve buzlu bardağı meme ucuma bastırıyor.

Etime değen soğuk şokuyla nefesim kesildi.

Sadece birkaç saniye sonra bardağı alıp yerine dudaklarını koyuyor ve ben kollarında titreyene kadar ağrıyan tepe noktamı yalayıp alay ediyor.

Sıcak ağız az önce serinlettiği etimi kaplarken bedenim uğulduyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Ona hayır demek *istemiyorum* ama zorundayım.

Parmağımı siyah saçlarının arasına sokarak başını hafifçe geriye doğru çekiyorum. O da

Meme ucumu serbest bırakıyor ve bana bakıyor. "Ben ciddiylim," diyorum ona. "Komik değil

iş. Televizyon izlemek istiyorum."

Şimdi önümde doğruldu, sonra kolunu belime doladı ve kıcımlı kavradı. "Ben de seni becermek istiyorum. Sence kimin istediğini elde etme şansı daha yüksek?"

"Şu anda yapamam," diyorum ona, kolunu iterek ve kucağından geri çekilerek. "Kıyafetlerimi alabilir miyim lütfen?"

Kaşlarını çatarak bikinimin üstünü göğüslerimi örtecek şekilde tutuyor. Üzerimi değiştirmeyi planladığım için bağlamaya zahmet etmiyorum ama kendimi ona açıkta bırakırsam denemeye devam edecektir.

Kıyafetlerimi vermiyor ve bu beni rahatsız ediyor, ben de elinden alıyorum.

Bu onu rahatsız ediyor. Bunu güçlü çenesinin gerilmesinden anlayabiliyorum.
Doğrulurken gözleri kararmış gibi görünüyor, boyundan aşağı bana bakıyor.

Karnım ilgiden çok sinirden titriyor, gerçi bunun da istenmeyen bir fısıltısı var. Bu kadar tehditkâr görünürken bu kadar iyi görünmemeli, ama tanıdık bir korku dalgası üzerime çöküyor ve bana eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyor.

Beni becermesine izin verdiğimde işler çok daha iyiye gitti, ancak seks musluğunu geçici olarak bile kapatırsam, yine bir eşek olmaya başlayacağını düşünmedim.

Belki de bu saflıktı.

Birlikte olduğu her kıza bir pislik gibi davrandı. Gerçekten onun bu yönünü de görmeyeceğimi mi düşündüm?

Şu anda evime giren Landon'a benziyor, o yüzden ona bakmak bile istemiyorum.

"Üstümü değiştireceğim," diye mırıldanıyorum, dönüp banyoya doğru ilerliyorum.

Hızlı yürümekten nefret ediyorum, beni kovalayacağından endişeleniyorum.

Bunun ötesinde, beni kovalarsa yakalayacağından ve yakalarsa...

Aslında birlikte olduğumuzda böyle olmamalı, değil mi? Banyoya girer girmez kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Sonra bir aydınlanma anı yaşıyorum ve kendimi gerçekten iğrenç hissediyorum.

Dışarıda tutmaya çalıştığım adam erkek arkadaşım sayılabilecek biriyken bunu yapma ihtiyacı duymam.

Landon'ı erkek arkadaşım olarak düşünmedim çünkü o benim erkek arkadaşım *olamaz*. Ama olabileceği kadar yakın.

Ya bütün bunlar bir hataysa?

Hannah'nın tehlike işaretlerini görmezden gelmemekle ilgili sözleri zihnimde yankılanıyor ama kendime rahatlamamı söylüyorum. Elbisemi giyeceğim, ona sakinleşmesi için bir dakika vereceğim ve sonra smoothie'lerimizin tadını çıkarıp biraz birlikte televizyon izleyebiliriz.

Ama banyodan çıktığımda Landon ortalıkta görünmüyordu.

Oturma odasına, dışarıdaki havuz kenarına bakarken kaşlarımı çatıyorum, sonra mutfığa gidiyorum. İkimizin de smoothie'si tezgâhın üzerindeydi ama Landon gitmişti.

Sonunda, gerçekten gittiğine inanmayarak, dışarıya bakabilmek için kapıya gidiyorum. Arabasının görüntüsü durumu zihnimde yatıştıracaktır. Eminim yukarı çıkmıştır, ya da alt katta takıldığı odaya, ya da...

Dürüst olmak gerekirse bunu bekliyordum, bu yüzden sahanlığa çıktığımda ve arabasının garaj yolundan gittiğini gördüğümde kelimenin tam anlamıyla ağzım açık kaldı.

Gitti.

Gerçekten gitti.

Yutkunuyorum, midemde kıvrılan hastalıklı ve endişeli hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

İlk dürtüm telefonumu kapıp ona mesaj atarak nereye gittiğini ve açıkçası ciddi olup olmadığını sormak oldu. *Kavga* bile etmiyorduk.

Şu anda seks yapmak istemeyerek onu biraz kızdırdım çünkü regl dönemimin sonundayım ve bunu açıklarken kendimi çok garip hissettim. Ama neden seks yapmak istemediğimi açıklamak *zorunda* kalmamalıyım.

Sonunda karar verdim, siktir

et. Ona mesaj atmayacağım.

Mutfğa gidip iki küçük smoothie bardağımızı benim için daha uzun pipetli büyük bir bardağın içine.

Siktir et onu.

Bir çocuk gibi fırtına koparmak istiyorsa,
tamam. Zaten yapmam gereken ödevlerim
var.

—

Tarih ödevimi neredeyse bitirdim ama buraya kadar gelmesi gerekenden iki kat daha uzun sürdü.

Konsantre olamıyorum.

Landon gittiğinden beri iki saat geçti ve eve gelmedi.
Bana mesaj atmadı.

Sonra, en kötü dürtülerime teslim oldum ve Brittany'nin sosyal medyasına baktım.

Son paylaşımı bir saat önce, güzel, pedikürlü ayak parmaklarını suya batırmış bir şekilde kumsalda otururken çekilmiş ve şifreli bir şekilde "cennet artık bana yardım edemez" başlığını taşıyor.

Landon beğendi.

Kendimi *hasta*
hissediyorum.

Ona mesaj atmak için umutsuz bir dürtü var ve bu midemi bulandırıyor.

Ona mesaj at. Lanet telefon numarası bile yok bende, belki de benimle uzaktan yakından alakası olduğunu düşündüğüm için deli olan benimdir.

Erkek arkadaş.

Ama ona ulaşmak, ona söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu hatırlatmak istiyorum. Eğer ona dokunursa, benim için ölür.

Hatırlatmıyorum, çünkü ona hatırlatmak zorunda kalmamalıyım.

Benimmiş gibi davranmasını hatırlatmam gereken bir adam istemiyorum. O yüzden bırakıyorum.

Yavaşlatılmış olmakla başa çıkıyorum ve kendimi işe odaklanmaya zorluyorum
aklım her dolaşmaya çalıştığında.

Ayrıca ahtapotumu yeşile çeviriyorum ve onun görmesini umarak kendi sosyal medya hesabımda paylaşmak için fotoğrafını çekiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onun aptal suratını görmek istemiyorum. Eğer bu gece odama gizlice girerse, kışını tekmelerim.

Telefonum yanımdaki yatakta titriyor ve elime alıp ekranımda beliren bildirime bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sonra kalbim sıkışıyor çünkü o değil.

Javi'ydi.

"Hey, bir süredir senden haber alamadım. İyi misin?"

"Daha iyiydim," diye karşılık verdim. "Sen nasılsın?"

"Güzel, sadece meşguldüm. Senin de meşgul olduğunu düşündüm. Kitap kurtları kitap kurdu olur," diye ekliyor göz kırparak.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Biz konuşurken kafam bir kitaba gömülü aslında."

"İyi bir şey var mı?"

"Hayır, sadece okul işleri."

"Genelde okul işleriyle ilgilenmez misin?"

"Genellikle. Bu gece konsantre olmakta zorlanıyorum."

"Birinin molaya ihtiyacı var gibi görünüyor," diyor.

"Belki," diye cevap yazıyorum. "İyi haber şu ki, neredeyse hafta sonu, yani bir mola çok yakın."

"Bu hafta sonu boş vaktin var mı? Belki buluşabiliriz." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Javi'yle aramızdaki şeyler fizikselleştiğinden beri konuşmuyorum. Ben ve Landon, ama bu geceki davranışları ve Brittany'nin sosyal medyadaki aptalca paylaşımı... Neler olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Landon'ın öfkeli ve acımasız olabileceğini biliyorum. sınırlar var ve eğer kızdığı zaman etrafta dolaşabileceğini düşünüyorsa... Bunu öğrenecek.

"Belki," diye mesaj attım. "Aklında ne var?" "Sahilde şenlik ateşi mi?"

"Kulağa eğlenceli geliyor. Orada başkaları da olacak mı, yoksa sadece biz mi?"

"Sadece biz. Başkalarına ne ihtiyacımız var ki?" diye şaka yapıyor.

Alt dudağımı ısırarak yazmaya başlamadan önce ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Daha önce konuştuğumuzda Javi'den hoşlanmışım, sadece Landon araya girmeden önce çok uzun süre konuşamamıştık.

Ama Landon şu anda korktuğum şeyi yapıyorsa, Landon ve benim işimiz biter. Javi ile takılmamam için hiçbir sebep yok.

Öyle olup olmadığını *bilmiyorum* ve bu da işleri zorlaştırıyor.

"Size geri dönebilir miyim?" Yazıyorum. "Yapabileceğimden %100 emin değilim." "Ama istiyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Evet, tabii ki" diye yazarken bile belli belirsiz bir suçluluk hissediyorum.

Söylenecek güzel bir şeymiş gibi geldi ama ekranda kelimeleri görür görmez biraz midem bulandı.

"Şimdilik gitmeliyim, ödevime geri dönmeliyim." "Pekala," diye yanıtlıyor. "Yabancı gibi davranma."

"Siktir," diye fısıldıyorum, telefonu yanıyormuş gibi yatağımın üzerine bırakıyorum. Tenim birden o kadar ısındı ki, sanki kendimi bir küvet suyun içine daldırsam buhar çıkacakmış gibi hissediyorum.

Zaten ödevimi bitirmeden önce kafamı boşaltmak için bir molaya ihtiyacım olduğundan, güzel ve serin bir duş almak için banyoya gidiyorum.

Çıktığımda kendimi biraz daha iyi hissediyorum, ellerime losyon sürdükten sonra telefonumu kontrol etmek için komodine doğru yürüyorum. Yatak odamın kapısı kilitli olduğu için duş alırken şarjda bırakmışım.

Yeni bir şey yok.

İç çekerek yatağıma geri dönüyorum ve dikkatimi tekrar kitaplarıma veriyorum.

Neyse ki, bu sefer dikkatim daha az dağıldı ve sonunda onu yakalamayı başardım

Bitti.

Ödevimi bitirene kadar suyum bitiyor, ben de sessizce aşağı iniyorum. taze bir şişe almak için mutfığa gidiyorum. Suya uzandığım sırada Landon'ın arabasının sesini duyuyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve buzdolabının kapısını çarparak, o içeri girip beni yakalamadan önce merdivenlerden yukarı doğru çılginca bir koşu yapıyorum.

Yatak odama geri dönüp kapıyı arkamdan kapattığımda kalbim küt küt atıyor. Kilitliyorum, ışığı kapatıyorum, sonra usulca yatağıma doğru yürüyorum. Aşağı inmeden önce okul kitaplarımı temizlemiştim, bu yüzden yorganı geriye katlayıp altına giriyorum.

Yatak odamın dışındaki seslerin aşırı farkındayım. Onun odası benimkinden koridorun sonunda, bu yüzden içeride olduğunu göstermek için kapısının kapanma sesini dinliyorum.

Bunun yerine kapının sessizce çalındığını duyduğumda vücudum geriliyor.

O olmadığına dair bir işaret almak için nefes bile almadan bekliyorum. Eğer gelen annemse, kapıyı güvenle açabileceğimi bilmem için kendini anons edecektir. Hayden genelde odama gelmez ama o da anons ederdi.

Karşı taraftaki kişi bir şey söylemediğinde, o olduğunu anlıyorum.

Sonra beni korkutuyor, elini kapıya bir kez çarpıyor ve parmaklarını tıpkı evime girip beni yatak odama hapsettiği gece yaptığı gibi tahtada gezdiriyor.

"Beni içeri alın," diyor alçak sesle.

Hiç şansın yok.

Işığım kapalı ve saat geç olduğu için uyuduğumu varsayabilir. Eğer

benimle konuşmak isteseydi, bütün akşam boyunca bana ulaşabilirdi. Bunun yerine, geç olana kadar bekliyor ve benden gizlice evime girmesine izin vermemi bekliyor. oda her şey yolunda gibi.

Bir süre kapının önünde bekler ama sonunda mesajı alır ve uzaklaşır.

Küçük bir parçam rahatladı ama daha büyük bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Onunla oynamıyorum. Şu anda koşmuyorum çünkü onun beni kovaladı. Ama benim onu isteyip istememem Landon'ın peşimden gelme kararında hiçbir zaman büyük bir rol oynamadı. Durdurulamaz olduğuna dair büyük bir oyundan bahsetti, sonra ilk çatışma işaretinde topunu aldı ve evine gitti.

Belki de ona inanmamam gerektiğini bilmeliydim.

Yıllarca rastgele kızlarla yaşadığı anlamsız ilişkiler ona yatakta harika olmayı öğretmiş olabilir, ama iyi bir erkek arkadaş olmayı öğretmek için hiçbir şey yapmadılar...

Ya da benim için her ne haltsa.

Belki de benim için onun öğreneceğini düşünmek saflıktı.

Bu gece uyumak zor, ama bu sürpriz değil.

Koridordaki sesleri dinlemeyi, yatak odamdan çıkmak için asla kullanmayacağımı bildiğim bahaneler uydurmayı bırakamıyorum. Gururum bana izin vermiyor. Yine de bunları bulmak için zaman harcıyorum.

Bir kapının kayarak açıldığını duyduğumda hislerim karışıyor ama bu imkânsız. Yatak odamın kapısı kaymıyor, kilitli ve-

Yorgan kozamdan göz atacak kadar çıkıyorum ve bunun sadece benim hayal gücüm olduğuna kendimi ikna ediyorum ama balkona açılan sürgülü kapıdan odama giren bir adam gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve hızla dik oturup adamın kapıyı yavaşça kapatmasını izliyorum.

Sırtı bana dönüktü ama kafasının arkasını nerede görsem tanırdım.

"Landon, burada ne halt ediyorsun?"

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Bir

Parker

Landon dönüp bana bakıyor. Tüm ışıklarım kapalı ama o hâlâ pencerelerimden içeri sızan ay ışığıyla aydınlanıyor. Bakışlarım üzerinde geziniyor, envanter çıkarıyor. Karışık siyah saçları, gri saçlarının Kolsuz tişört -futbol takımında olduğu zamanlardan kalma, üzerinde okul logosu olan eski bir tişört- güçlü bedeninden sarkıyor. Daha önce yüzmeye gittiğimizde giydiği kıyafet bu ve ona çok yakışıyor ama daha fazla yaklaşmasını istemiyorum.

Onun üzerinde kokusunu alma riskini almak istemiyorum.

"Dur," diyorum, ne yapacağımı bilemeden. Battaniyeyi geriye atıp ayağa kalkarsam beni daha kolay yakalayabilir, istemesem bile beni itip kakabilir ve öpebilir.

Tabii ki yatakta kalırsam, istesem de istemesem de bana katılabilir.

Ayağa kalkmaya karar verdim. Battaniyeyi sıyırıp yataktan kalkışımı sözsüz bir şekilde izliyor.

Aramızda mesafe bırakmak istediğim için daha fazla yaklaşmıyorum. Kendimi korumak için ince bir hareketle kollarımı kavuşturuyorum, sonra da ona bakıyorum. "Sen benim odama nasıl girdin?"

Sürgülü kapıyı işaret ediyor. "Balkon. Kapıyı kilitlememişsin."

Gözlerimi açarak, "Hayır, o kapıyı kilitlemedim. Lanet olası evin en üst katındayım ve Örümcek Adam'ı dışarıda tutmaya çalışmıyordum. Balkonuma nasıl girdin?"

"Kimin umurunda?"

"Ben biliyorum. Güvenli olamazdı."

Yaklaşıyor ve ben de onunla birlikte yatağa düşmek istemediğim için yatağımın ayak ucuna doğru ilerliyorum.

"Eh, hayatta kaldım," diyor kayıtsızca.

"Bunu bir daha yapma. Kapıyı çaldın ve ben seni içeri almadım. Cevabın buydu." Yeterince yakın olduğum için ahtapotumu kapıp pelüşü yataktan indirip, yaklaşan bir vampiri kutsal haçla uzaklaştırmaya çalışan bir köylü gibi havaya kaldırdım. "Ve belki de Brittany'nin gönderilerine bakmakla meşgul olduğun için benimkileri fark edemedin ama ahtapot yeşil. Bu bizim üzerinde anlaştığımız 'uzak dur' işaretiydi."

Görünüşe göre bu vampir sözde anlamlı totemlere karşı bağışıklık kazanmış çünkü ahtapotu elimden kaptığı gibi yatağın üzerine fırlatıyor ve bana doğru ilerliyor. "Mesajını gördüm. O şeyi bana işaret vermek için kullanabileceğini söyledim; dinleyeceğimi asla söylemedim."

Ona bir bakış attım. "Güzel. O zaman senin sözün kadar anlamsız. Bildiğim iyi oldu."

Yüz ifadesi sertleşiyor. Yumruğumu takdir etmemiş gibi görünüyor, takip etmekle zaman kaybetmeyi bırakıp bana doğru hamle yapıyor, önce bileğimi sonra belimi kavlıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bırak beni," diyorum, aramıza mesafe koymaya çalışmak için göğsünü itiyorum.

Beni sıkıca kavlıyor, çırpınışlarımı işe yaramaz hale getiriyor. "Sözlerimin anlamsız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye karşılık veriyorum, ona ters ters bakarak. "Evet."

Başını sallıyor, gözleri karanlık ve kızgın. "Tamam." Beni geriye doğru itiyor ama omuzlarımdan tutmaya devam ediyor.

"Bırak beni," diyorum, şu anda onun baskın saçmalıklarını hiç takdir etmiyorum.

Sırtımı duvara dayayana kadar beni itmeyi bırakmıyor. Yakınıma eğiliyor, boynumu tutuyor ve çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ya da en azından deniyorum.

Bugün yaptığı saçmalıklardan sonra *kelimenin tam anlamıyla* itilip kakılmak beni o kadar kızdırıyor ki, onu tokatlamak istiyorum.

Gözlerimde parlayan arzuyu görmüş olmalı ki sırtıyor ve bana meydan okurken bile başparmağını çenemde gezdirerek şefkatle okşuyor. "Devam et. Sana meydan okuyorum."

Yutkunuyorum, ensemdeki tüyler onun alçak, boğuk sesine tepki olarak diken diken oluyor. "Hayır," diyorum kısaca. "Bu sadece sana bir mazeret."

Sırtışı genişliyor ve ben ondan kaçmak için başımı çevirirken bile eğilip ağzımın köşesini öpüyor. "Bebeğim, benim olanı almak için bir bahaneye ihtiyacım yok."

"Ben senin bebeğin değilim," diyorum soğukkanlılıkla. "Ben senin hiçbir şeyin değilim." "Evet, öylesin."

"Hayır, *yapmayacağım*," diyorum ve tüm gücümle onu itiyorum.

Boynumu ve yüzümü serbest bırakıyor, bileklerimi kavırıyor ve duvara yaslıyor. "Benimle dövüşmeyi bırak," diye homurdanıyor ve yüzünü boynuma yaslıyor.

"Hayır. Bırak beni," diye tıslıyorum, ellerimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ve başaramayınca daha da sinirleniyorum. "Seni yanımda istemiyorum, anlamıyor musun?"

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Sadece umurunda değil." "Tabii ki umurunda değil," diye çıkışıyorum. "Hiçbir şey umurunda değil.
Belli ki."

"*Seni* önemsiyorum." Sesi hala alçak ve sinirli, ama sözleri özellikle direncimi kırmak için dikenli ve bunu onun için kolaylaştırırsam lanetleneceğim.

"Hayır, bilmiyorsun. Beni önemseyen biri ilk fırsatta beni terk etmez ve eski yöntemlerine geri dönmezdi. Bu şekilde davranan biriyle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu acınası bir durum," diye tükürüyorum, umarım sözlerim sadece dikenli değil, aynı zamanda lanet bir zehre batırılmış da olur.

Gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?

Bu mu?"

Bileklerim hala bağlı, bu yüzden hareketlerim sınırlı, ama eğiliyorum. Ona bakabilmek ve bakışlarını karşılayabilmek için olabildiğince öne çıkıyorum. "Hayatında sana yeterince el uzatıldı, zengin çocuk. Eğer saygımı istiyorsan, bunu hak et."

Bana bakarken gözleri kötülükle parlıyor, ama bundan zevk aldığını hissediyorum.

Bileklerimi serbest bıraktı ve beni tutup sürükleyerek Yata

k. "Hayır," diyorum, nereye varmak istediğini biliyordum. "Landon-

"Kapa o güzel çeneni."

İtiraz edemeden beni ileri itti. Kendimi tutuyorum ama yatağın üzerinde *olmak* istemiyorum, bu yüzden geri tırmanmaya çalışıyorum.

"Hayır," diyor ve iki eliyle kıçımı kavrayıp beni kaldırarak yatakta öne doğru itiyor. Parmakları uyku şortumun kemerine takılıyor ve arkamda olduğu için öne doğru sürünmeye çalıştığımında, onları sürükleyerek çıkarıyor.

"Landon, dur," diye bağıryorum, sinirli bir şekilde. Sadece hayal kırıklığı değil, utanç da. Reglim bitmek üzere olduğu için duştan sonra yeni bir tampon koymadım, ama ne olur ne olmaz diye bir külot kılıfı koydum ve onun görmesini istemiyorum.

Arkamdan fermuarını açtığını duyuyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken parmaklarım yatağı kavıyor.

Beni geri çekip yatağın kenarında istediği yere yerleştirirken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

"Hayır!"

Bacaklarımı ayırmaya zorluyor ve aralarına giriyor. Beni yatağa bastırmak için sırtıma bastırıyor, sonra elini boğazımı kavramak için yukarı kaydırıyor.

Nefes alıyorum, tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Yutkunduğumda elinin hareketini hissedebiliyorum.

"Sen bana aitsin, Parker. Belli ki bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun, o yüzden sana göstermeme izin ver." Boğazımı sıkıca kavradı. Nefesim kesiliyor, daralmadan korkuyorum, sonra tekrar nefes alıyorum, sikini amıma sokarken tüm vücudum sertleşiyor.

Buna hazır değildim ve sanki prezervatif takmış gibi hissetmiyordum, bu yüzden daha derine inmeye zorlarken tenim onun etrafında geriliyor.

"Bu amcık benim. Eğer başkasının almasına izin vermeyi bir saniye bile *düşünürsen*, onu öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

"Senin bir pislik olduğunu anlıyorum," diye ısırıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kendini o kadar derine itiyor ki, doluluğunu her yerde hissediyorum.

"Bunu biliyordun," diyor geri çekilip kalçalarını tekrar ileri iterek ve benim rahatımı hiç umursamadan. "Neye bulaştığını tam olarak biliyordun. Ve sana söyledim, geri dönüşü yoktu. Sana sahip olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir anlık bir bakışla beni kızdırıp sonra da

"Ben senin değilim" saçmalığı. Ne sikim değilsin. Sen her zaman benimdin Parker ve her zaman da öyle olacaksın."

"Gittin," diye haykırıyorum şiddetle, sesim acıyla tırtıklanıyor. "Ona mı gittin?"

"Hayır, ona gitmedim amına koyayım," diyor, ses tonu sinirli ve aşağılayıcı, sanki sağduyulu olması gerekiyormuş gibi.

Ki bu da, böyle bir şey *yapmayan* biri için oldukça uygun bir yaklaşım. Öfke nöbeti geçirdiği süre boyunca tamamen karanlıktaydı.

Ona hâlâ kızgınım ama bunu söylediğinde içimdeki zehrin biraz boşaldığını hissediyorum. "Onun resmini beğendin."

"Evet," diyor. "Onunla ilk kez sikişmiyorum. sen."

Bunu söylerken kalbim sıkışıyor, sesi sertleşiyor, sikini itiyor. Hala direnen amımın derinliklerine. "Artık bunu yapamazsın," diyorum.

Yorganı sıkıca kavrarken sesim gerildi. "Ve beni bu şekilde bırakamazsın."

Sonunda sesim kesiliyor. Landon içimden çıkıyor, beni sırt üstü yatmam için itiyor, sonra yatağa, bacaklarımın arasına tırmanıyor ve gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Seni asla terk etmeyeceğim. Sen istesen bile."

Bu sözler acıyı dindirmemeli, ama biraz dindiriyor.

Dudaklarımı yalayarak ve bir elimi siyah saçlarının arasından geçirerek ona, "Bir daha seni kızdıracak bir şey yaptığımda benimle konuşmak zorundasın. Kaçamazsın. Bu *benim işim*," diye ekliyorum hafifçe.

Yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor, sonra kayboluyor ve başını eğip nefesimi kesen yakıcı bir öpücük çalıyor.

Son direncim de eriyip gidiyor ve diğer kolumu boynuna doluyor, bacaklarımı da onu yakın tutmak için etrafına kilitliyorum.

Bu sefer, amımın derinliklerine doğru ittiğinde, bir heyecan çırpınışı hissediyorum. Cezalandırıcı ve agresif değil, beni ondan uzaklaşmak için acı içinde bırakmıyor. Beni daha fazlası için acıtıyor.

Ağzı açlıktan ölmek üzere olan bir adamın ziyafet çekmesi gibi açgözlü. Açgözlü elleri vücudumda dolaşıyor, beni sikerken sıkıyor ve uyarıyor.

Boşaldığımda sikini içimde tutuyor, amım onun etrafında titreşirken vücudu geriliyor. Orada nefessiz ve kemiksiz yatıyorum, onun da boşalabilmesi için beni sismeyi bitirmesini bekliyorum.

Onun yerine, geri çekiliyor.

Belki de pozisyon değiştiriyordur diye düşünüyorum ama beni kaldırdığında şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Altıma giriyor, beni ona bakacak şekilde konumlandırıyor ama ben onun kucağındayım.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor. "Bırak gireyim."

Bacaklarımı daha geniş açıyorum, pelvislerimiz o içimde olmadan dokunabilecekleri kadar yakın olana kadar yaklaşıyorum. Ve sonra o

İçime giriyor ve ben de onun derinlere kayma hissine şaşırarak sırtımı kamburlaştırıyorum.

Bu şekilde ondan kaçış yok.

Bir kolunu belime dolamış, diğer koluyla da gömleğimin altından memelerimi sıkarak içime sokuyor. Boşaldığımda yakın olduğu konusunda yanılmışım, çünkü beni tutuyor ve sikini o kadar uzun süre bu şekilde içime almamı sağlıyor ki, gerginliğin yeniden arttığını hissedebiliyorum.

"Landon," diye bağırıyorum çaresizce, o beni sikerken utanmadan sikine sürtünüyorum.

Meme ucumu sıkıyor ve ben haykırıyorum, sesimi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Başımı geriye atıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve elimi ağzıma kapatıyorum, o bana sikini tekrar tekrar verirken arzudan başım dönüyor. Sürtünme çok lezzetli ve Beni sahiplenme şekli.

"Bırak," diye emrediyor, mememi neredeyse acı verene kadar sıkıyor.

Ve sonra boşalıyorum. Çıglıklarım elimle engelleniyor, ama tekrar boşalırken inilti boğazımdan kaçıyor, amım onun sikinin etrafında sarsılıyor. Kalçalarını yukarı kaldırıyor ve birkaç kez daha derinlere iniyor, sonra döllerini içime boşaltırken amıma sıcaklık doluyor.

Nefes nefese ve güçsüz bir halde öne doğru düşüyorum ve başımı omzuna koyarak ona sarılıyorum. En zayıf hissettiğim anlarda bile kolları bana hep güçlü geliyor ve şimdi de beni yakınında tutmak için kollarını bana doluyor.

Bugün sarsıcı ve korkutucuydu ve onu bir daha görmek istediğimden bile emin değildim.

Ama şimdi, onu asla bırakmak istemediğim günlere geri döndüm.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk İki

Landon

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Hannah dolabını kapatıp bana şüpheyle bakıyor, birkaç kitabı göğsüne bastırmış. "Benden mi?"

Başımı salladım, önce etrafımızdaki koridoru kontrol ettim. bakıyor. Sonra cebimden iki ellilik çıkarıp parayı ona uzatıyorum.

Kaşlarını çatıyor, elindeki katlanmış paraya bakıyor, sonra da soru sorarcasına bana dönüyor.

"Parker'ın sevdiği şu kekleri biliyor musun?" "Balkabaklı, muzlu, çikolatalı...? Daha fazla olman gerekecek
Özel. Birden fazla çeşit muffin yapıyorum ve Parker hepsini seviyor. onları."

Sinirlenerek tekrar ona bakmadan önce etrafıma göz gezdiriyorum. "Ortaokuldayken bana getirdiklerinden."

Ortaokuldayken bana sadece bir kez kek getirmişti, o yüzden ihtiyacı olan tek bilgi bu gibi görünüyor. "Ah. Benim meşhur muzlu fındıklı keklerim." Dolabından uzaklaşıp koridorda ilerlerken, "Ne olmuş onlara?" diye soruyor.

"Ona biraz yapmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü nasıl pişirileceğini bilmiyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

Hannah belli belirsiz gülümsüyor. "Sana göstermeyi teklif ederdim ama dünden sonra seninle konuşmam gerektiğinden bile emin değilim."

"Öpüştük ve barıştık. Birkaç kez." Onu temin ederim.

Kaba imam karşısında burnunu kırııştırıyor. "O zaman neden benim hizmetime ihtiyacın var?"

"Hâlâ kazanmam gereken bir ahtapot var," diyorum

kuru bir sesle. Hannah göz kırpmıyor.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Yapabilirim. Ne zaman lazım?"

"Bu gece halledebilir misin?"

"150 dolara yapabilirim," diyor tatlı bir şekilde. Ben kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, o da kendi kaşlarını kaldırıyor. "Ne? Bu acele bir sipariş. Acele sipariş fiyatlarını ödemek zorundasınız."

"Üzerimde daha fazla nakit yok ama onları aldığımda geri kalanını da getirebilirim."

"Tamam," diyor hoş bir şekilde. "Okuldan sonra ihtiyacım olan yiyecekleri almak için duracağım." Çantasından telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "İ telefon numaran yok. Buraya yazsan iyi olur, böylece hazır olduklarında sana mesaj atabilirim."

Telefona bakıyorum ve "Neden bana DM atmıyorsun?" diyorum. İç çekerek, "Her zaman DM'lerdeyim." diyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Üç

Parker

"Yardım ister misin?" Soğuk bir şişe su almak için mutfağa doğru ilerlerken Antonia'ya soruyorum.

Tezgâhta durmuş yemek hazırlıyor ama omzunun üzerinden bana bakarken gülümsüyor. "Hayır, her şey kontrolüm altında. Sen git hafta sonunun tadını çıkar."

Kanepeye geri dönüyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Ev çevirme programımı izlerdim ama Landon burada değil ve birlikte izlediğimiz için onsuz izlemek doğru olmazdı.

Sanırım ev ödevime başlayabilirim.

Beynim itiraz ediyor ve gerçekten yapmak istediğim şey kendimi rahatlatmak olduğu için telefonumu çıkarıp Landon'a mesaj atıyorum ve ne zaman döneceğini öğreniyorum.

Daha mesajlarımı açamadan bir bildirimle karşılaştığımda kalbim duracak gibi oluyor. Javi'den yeni bir mesaj.

Kahretsin. Bana plajdaki şenlik ateşini sorduğunu unutmuşum. "Bu hafta sonu nasıl görünüyor?"

Alt dudağımı çiğneyerek mesaja bakıyorum. Şimdi mesajı açtığımı görecektir ama ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Parker, bir dakikan var mı?"

Hayden çalışma odasından çıkınca şaşırarak başımı kaldırıyorum. Bugün eve biraz erken geldi ama o zamandan beri içeride çalışıyor.

"Elbette," diyorum, telefonumun ekranını karartıyorum ve ayağa kalkarken kotumun cebine koyuyorum.

O yolu gösteriyor, ben de onu ofisine kadar takip ediyorum. İçeri girdiğimde, mahremiyetimiz olsun diye kapıyı kapatıyor ve bu beni biraz tedirgin ediyor.

Landon'ın babasının bizi bildiğinden şüphelendiği iddiası ortaya çıkıyor ve Hayden'in gözlerinin içine bakmayı zorlaştırıyor.

Şanslıyım ki bu çalışma odasında bakacak çok şey var, bu yüzden Hayden'in masasına yaklaşırken etrafıma hayranlıkla bakıyorum.

O diğer taraftaki yönetici koltuğuna oturuyor, ben de bu taraftaki koltuğa geçiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sonunda soruyorum, çünkü konuşmuyor ve sessizliği sinirlerimi bozuyor.

Başını sallıyor, ben başka bir yere bakmaya çalışırken bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor. "Yarın başka bir film gecesine hazır mısınız?" diye soruyor sohbet eder gibi.

"Oh, evet. Şu çok övdüğün *Goodfellas* filmini sonunda izlemek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor. "Bence hoşuna gidecek."

"Landon'ın *Frozen*'ı sevdiğinden az mı çok mu?"

Şaka yapıyorum. Gülümsemesi genişliyor. "Biraz daha fazla diyebilirim." "Çıtayı yükseğe koyuyorsun," diye şaka yapıyorum. "Ben beğendim."

"Aslında Landon hakkında konuşmayı umuyordum," diyor, görünüşe göre bir açık yakalamış.

Kalbim sıkışıyor. "Oh. Tamam. Tabii. Peki ya o?"

Masasının diğer tarafından bana bakıyor, duruşu güçlü ve kendinden emin, ben ise sandalyenin altında sürünmek istiyorum.

Sonunda konuşur. "Yardım edemem ama Landon'ın son zamanlarda... oldukça iyi davrandığını fark ettim."

Midem sarsılıyor ve kucağıma bakıyorum.

"Ve oğlumu tanıyorum, bu yüzden iyi davranışının bize verdiği bir hediye olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyorum. Bunun bedeli ödeniyor ve biliyorum ki faturayı *ben* öde miyorum."

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor, boğazımda safra yükseliyor.

Konuşmam gerektiğini biliyorum ama bir türlü ağzımı açamıyorum. Açarsam, ağzımdan ne döküleceğinden endişeleniyorum.

Belki de Hayden'ın iç çekmesine neden olan benim uzun süreli sessizliğimdir. Belki de durumumuzun gerçekliğidir.

"Sana söylemek zorundayım Parker, ben bir kahraman değilim. Hiç kuşkun olmasın, anneni çok seviyorum ve hayatımın geri kalanını onu mutlu ederek ve ona adil davranarak geçirmeye niyetliyim. Ama en kötü dürtülerimi her zaman geçersiz kılamadım. Ne de olsa Landon benim oğlum. Ben gençken acımasızlık bu kadar dikkatli kontrol edilmiyordu. Neyse ki benden bunu talep eden bir kadına aşık oldum. Sally kendisi için iyi bir erkek olamayan bir adamı sevemezdi. Neyi hak ettiğini, Landon'ın neyi hak ettiğini biliyordu ve ben kendime çeki düzen verip o adam olamasaydım benimle kalmazdı. Ben de öyle yaptım."

Şimdi daha da tedirginim.

Landon'ın gözünden pek bir şey kaçmadığını söylediğini biliyorum, ama tam olarak *ne kadar* Hayden biliyor mu?

"Sally gideli uzun zaman oldu ve annenle tanışmak... bunca yıldır ilk kez kaybetmekten korktuğum bir kadın buldum. Anneni elimde tutmak için her şeyi yaparım ve Landon ilişkimize yönelik en büyük tehdit. Diğer tarafa bakma eğilimindeyim. Buraya taşındığından beri bu ayartmayla mücadele ediyorum. I Umarım alınmazsın, sadece sana karşı dürüst oluyorum." Başımı

salladım. "Alınmadım."

Hayden başını salladı, sonra da hiç keyif almadan bana şöyle dedi: "En temel içgüdülerim bana hediye edilen atın ağzına bakmamamı söylüyor. Eğer benim mutluluğumun hesabını başkası sormak istiyorsa, bırak sorsun. Annene verdiğim söz, verdiğim tek söz değil. Ona söz verdiğimde, sana da mümkün olduğunca baba olacağıma dair bir söz verdim ve seni korumamak gibi bilinçli bir karar veremem.

Kendimi bunu yaptığımı ikna etmeliyim."

Yutkunuyorum. "Bunu takdir ediyorum ama gerçekten her şey kontrolüm altında."

"Bunu söyleyip duruyorsun, peki neden şüphe ediyorum?"

Gülümsedim. "Oğlunu tanıdığın için mi?"

Onun da ağzı yukarı doğru çekildi. "Evet, sanırım bu yüzden." Duraklıyor, düşünürken bakışları başka yönlere kayıyor. Bakışları tekrar benimkilere geldiğinde, beni her zaman cezbetmiş olan o zekâ pırıltısını görüyorum. "Eğer bu durum değişirse, lütfen bana gelmekten çekinme."

"Yapmayacağım."

"Ve köşeye sıkışana kadar beklemeyin. Ne kadar erken konuşursanız, o kadar çok seçeneğimiz olur. Bir kez köşeye sıkıştığınızda, seçenekler çok daha az ve çok daha sert olma eğilimindedir."

Anladığımı başımla onaylıyorum.

Beni izliyor, hâlâ memnun görünmüyor. "Landon hiç kaybetmekten korktuğu bir kızla birlikte olmadı Parker. Ona nasıl yaklaşacağını bilmiyor olabilir.
o."

Bu bana tüm bu olanları kabullenmek gibi geliyor, bu yüzden kucağıma bakıyorum, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "İnan bana, biliyorum."

"Hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermeyin."

Bu tavsiye beni çok şaşırtıyor, bakışlarım onunkilere kayıyor.

Landon'ın babasının bana ona karşı sabırlı olmamı, gerçekten değer verdiği bir ilişkide nasıl davranması gerektiğini öğrenirken affedici olmamı tavsiye etmesini beklerdim. Özellikle de Hayden'in oğlunu kaç kez beladan kurtardığını düşünürsek.

Ama belki de nedeni budur. Belki de zor yoldan öğrenmiştir ve yıllar boyunca uğraşmak zorunda kaldığı sıkıntıları benden esirgemek istiyordur.

Ne de olsa *benim* adıma babalık tavsiyesi veriyor.

"Sınırlarınızın nerede olduğunu görmek için, onları ne kadar aşmasına izin vereceğinizi görmek için sınırlarınızı zorlayabilir. Bu onun doğasında var. O da benim gibi kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalacak. Bazen yanlışlıkla, birinin bizi ve diğer herkesi ezip geçmesine izin vermenin bir sevgi ifadesi olduğunu düşünebiliriz

sonuçsuz. Üzücü deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, öyle değil. Ona sınırlarınızı erkenden bildirin ve sonra da bu sınırlara sadık kalın."

Dün gece aklımda yeniden canlanıyor.

Belki de Hayden oğlunun hışımla dışarı çıkmasından ya da kısa bir süre sonra arabasını aramaya çıkmamdan bir sorun çıkacağını anlamıştı.

Sesi beni şimdiki zamana geri sürüklüyor.

"Landon'ın yapmaması gereken şeyleri yapmasına izin vermeye başladığınız anda, geri dönemeyeceğiniz bir yola girmiş olursunuz. Onun için en iyisi bu değil ve kesinlikle sizin için de en iyisi bu değil. Landon'ın Özdenetimini geliştirmeli ve etrafta kalmalarını istiyorsa insanlara nasıl davranması gerektiğini öğrenmeli. Yaptıklarının sonuçları olduğunu öğrenmesi gerekiyor ve ne yazık ki dizginleri uzun zaman önce elimden bıraktığım için bunu ona empoze edemedim. Benim için çok geç olabilir ama bence *senin* hala bir şansın var."

Ben de öyle düşünüyorum ama bunu söylemiyorum.

"Eğer ona olanak tanırsanız, onu koruduğunuzu düşünseniz bile, aslında tek yaptığınız kötü davranışlarını teşvik etmek olacaktır. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsanız, bunu ona söylemekten çekinmeyin. Sizin için neyin önemli olduğunu ona iletin, böylece nerede olduğunuzu bilsin ve sınırlarınızı kasıtlı olarak görmezden gelirse hemen ilişkinizi kesin. Eğer ona bir sonucu olacağını söylerseniz, bunu uygulamak zorundasınız. Ona yapabileceğiniz tek şey bir uyarıdır. Onu uyarmaya devam ederseniz, sözleriniz boş tehditlere dönüşecek ve size inanmamayı öğrenecek ve sonuç olarak size saygı duymayacaktır. Dizginleri elinden kaçırmamasına yetecek kadar uzun süre bırakırsanız, bir daha asla geri alamazsınız. Sonunda, onu başıboş bırakmak ve kendi yolunuzda yürümek zorunda kalacaksınız. Huzuru bulmanın tek yolu bu olacaktır."

Sonunda yere bakıyorum ama tekrar yukarı baktığımda yüzündeki samimiyeti görüyorum.

"Sen harika bir kızsın Parker ve onunla yeni bir başlangıç yapacaksın. Onu *herhangi bir* sıfatla seviyorsan, benden daha yüksek bir standartta tut. Ya sizi hak eden bir erkek gibi davranmasını sağlayın ya da onu terk edin ve hak eden birini bulun."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Dört

Parker

"Hey, bir dakika konuşabilir misin?"

Telefonumda Hannah'nın mesajına bakıyorum, sonra da ona bir mesaj gönderiyorum. "Elbette. Ne oldu?"

Birkaç saniye sonra telefonum çalıyor. Genelde birbirimizi aramadığımız için gözlerim açılıyor ama acil bir durum olabilir diye hemen cevap veriyorum.

"İyi misin?" Hemen soruyorum, değilse harekete geçip arabamın anahtarlarını almaya hazırım.

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyor ama sesini alçak tutuyor gibi görünüyor. "Landon daha dönmedi mi?"

Kaşlarım çatılıyor. "Hayır," diyorum yavaşça, biraz kararsızca. Landon'ın evde olmadığını nereden biliyor ki?

"Güzel." İç geçiriyor, sonra sesini biraz daha alçaltıyor. "Dinle, neler olduğunu bilmiyorum ama bugün bazı garip şeyler oluyor ve sanırım senin de dahil olman gerekiyor."

Midem bulanıyor. "Tamam. Ne tür şeyler?"

"Landon daha önce okulda bana yaklaştı. Benden onun için bir şey yapmamı istedi. Yapabileceğimi söyledim ve sonra o kendi yoluna gitti, ben de kendi yoluma gittim ama o uzaklaşır uzaklaşmaz ona bir soru sormayı unuttuğumu fark ettim. Ben de onu aramaya çıktım. Ve onu buldum. Anae ile konuşuyordu. Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değildim ve görünmek istemediğim için yaklaşmadım ama konuşma biraz gergin görünüyordu. Tartışıyor gibiydiler."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Neden Anae ile tartışsın ki?"

"Bilmiyorum," diyor. "Ama hemen bir sonuca varmak istemediğim ve ne hakkında tartıştıklarını duymadığım için"

hiçbir şey söylemezdi."

Yine de burada, bir şeyler söylüyor.

"Peki... başka ne oldu?"

Birkaç saniye duraksıyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Ben bile nasıl yapılacağını biliyorum..." Az önce benim yaptığım gibi kelimeleri arıyor. "Parker, Anae bu gece o uşağı kulüpten eve getirdi. Landon gittikten hemen sonra geldiler. Şu anda havuz kenarında bir şezlongda birbirlerinin suratlarını yiyorlar."

Çenem açıldı, gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Sana bir resim gönderdim. Doğrulamaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum çünkü bu noktada kendi gözlerime bile güvenmiyorum."

Bana az önce gönderdiği mesajı açmak için telefonu geri çekiyorum ve kesinlikle Javi'nin Hannah'nın evindeki havuzun kenarındaki şezlongda çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum, Anae, dili boğazının yarısına kadar sokulmuş halde kucağına yerleşti.

Telefonu tekrar kulağıma götürerek, "Kafam çok karışık," diyorum.

"Sen de ben de," diyor. "Bu hafta sonu takılmak için sana mesaj attığını söylememiş miydin?"

"Ben aradım. Yani, ona hiç cevap vermedim, bu yüzden belki de beni beklemekten sıkılmıştır..."

Sözlerimin sonu gelmiyor. Mümkünler ama pek mantıklı değil. Benimle takılmak isterken nasıl *bu* kadar çabuk Anae'yle öpüşmeye başladın?

Ayrıca, biraz önce bana mesaj attı.

Hannah'ya bundan bahsetmedim bile.

Kaşlarımı çatarak, mesaja bakabilmek için telefonu tekrar geri çekiyorum.

Aklıma bir fikir geldi, sırf bilim olsun diye "Hâlâ müsaitsen yarın akşam seninle buluşabilirim sanırım?" diye mesaj attım.

Hannah'yla telefonda konuşurken ona "Onu görebiliyor musun?" diye sordum. "Ne yazık ki evet."

Tamamen uygunsuz bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum. "İzlemeye devam et. Ona mesaj attım. Onun..." olup olmadığını görmek istiyorum. Sözümü kestim, gözlerim üç gri baloncuklar ekranda dans ediyor. "Mesaj mı atıyor?"

"Ne? Hayır," diyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Emin misin?"

"Elleri meşgul," diye beni temin ediyor, "Ama bir telefonla değil."

Bana mesaj atmadığına yemin ediyor ama ekranıma yeni bir mesaj geliyor.

"Öyle mi? Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni almamı ister misin?"

Nasıl?

"Hannah, az önce bana mesaj atmadığından *emin* misin?"

"Parker, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." "Az önce biri cevap verdi," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Şey... beni kulüpte tanıştırdığın adam değildi. Elbette."

Hayır. Kesinlikle değildi. Resmi kendim gördüm ve bu Kesinlikle Javi.

Telefonuma bakarak aldatıcı mektup arkadaşşıma cevap yazıyorum: "Hayır, buraya gelme. Üvey kardeşimle aramız şu anda biraz tuhaf ama hayatımı onun etrafında yaşamak zorunda kalmaktan bıktım. Herkese arkadaşımın evine gittiğimi söyleyeceğim. Umarım etrafta gizlice dolaşmanın bir sakıncası yoktur." göz kırpan, öpücüklü emojiyi oldukça agresif bir şekilde kullanıyorum, sonra daha iyi düşünmeden gönder tuşuna basıyorum.

Ve bir an sonra, "Javi" göz kırparak "hiç de değil" diye cevap verir. kend i.

Bu doğruluyor.

Mesajlaştığım kişi Javi değil.

Bir an için orada oturup, imalar üzerinde kaynıyorum. Tenim çok sıcak, gidip lanet havuza atlamam gerekiyor.

Ama Landon gelene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum, o yüzden vakit kaybetmiyorum.

Hayden'ın ofisine geri dönüyorum ve içeri girmeden önce kapıyı çalıyorum. Hayden bana baktı.

Çilli bir domatese benzemediğimi umarak ona gülümsüyorum. "Can I Landon'ın telefon numarası var mı? Eve dönerken bir şey alıp alamayacağını sormam gerektiğini fark ettim ve aslında hiç değış tokuş yapmadık. sayılar."

"Tabii ki." Takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor.

Almak için acele ettim, sonra yeni bir mesaj açtım ve numarayı yazdım.

Ve eminim *ki*, Landon'ın numarası bende var.

Telefonumda Javi olarak kayıtlı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Beş

Landon

Hannah'nın evinden çıktıktan sonra doğruca eve gitmeye niyetliydim ama o mesajları aldıktan sonra arabayı kenara çekmek zorunda kaldım.

Şimdi yere fırlattığım çöreklerle bakıyorum ve en azından bir tanesini ona götürmek için saklamam gerektiğini düşünüyorum ama siktir et.

Hannah yarın ona bunları sorduğunda kafası karışsa, neden bahsettiğini ve keklere ne olduğunu merak etse bile umurumda değil.

Geçen sefer de başlarına aynı şey gelmişti. Onları yok ettim. Geçen sefer sadece birini yok etmiştim.

Parker'a asla söylemedim elbette, ama o yalnız lanet evde otururken, aniden dünyadaki tüm sevgi ve kahkahalardan yoksun kaldığımda, kekleri yedim. Ve çok lezzetliydi.

Ama mesele tarif değildi. Parker'ın hiç tanımadığı bir çocuk için onlara koyduğu sevgiydi.

Unlu mamulleri yola savurduğumda çok öfkeliydim ama şimdi çörek kabını almak için eğildiğimde kendimi çok üzgün hissediyorum. Biz ortaokuldayken Parker'ın onları teslim ettiğiyle aynı. Hâlâ bende olması hoşuna gider diye düşündüm.

O lanet şeyi uçurumun kenarından aşağı fırlatmak geliyor içimden, ama içindeki şeker ve kırıntıları dökmekle yetiniyorum, sonra da yolcu tarafındaki döşemenin üzerine atıyorum.

Bir süre etrafta dolaştım.

Malek'e gitmeyi düşünüyorum ama o ne olduğunu bilmek isteyecektir. Bir süredir bana, bir kadınmışım gibi davranmayı bırakmamı söylüyordu.

ve ona gerçeği söyle, ne kadar kendini beğenmiş olacağını biliyorum ve şu anda bununla başa ıkamam.

Bela arıyorsunuz ve size şimdiden söylüyorum... yeterince uzun süre bakarsanız, belayı bulursunuz.

Haklı olabileceği onca şey varken.

Malek'in güven sorunları var, bu yüzden Parker'a güvenmemesini anlıyorum ama ben daha iyisini biliyordum.

En azından ben öyle sanıyordum.

Bir süreliğine ona çok kızgıyım.

Ama araba kullandıkça düşünmek için daha fazla zamanım oluyor ve düşünmek için daha fazla zamanım oldukça bunun benim hatam olduğunu fark ediyorum.

Ben de Brittany'nin evine gittim.

Numarası hala telefonumda kayıtlı - iyi bir sebepten değil, sadece Parker'ı becermek için uzun yıllar boyunca belirli yöntemler kullandım. Kırmam gereken kötü alışkanlıklarım olduğunu fark etmemiştim.

"Dışarı gel," diye mesaj atıyorum, evinin önünde otururken.

Onu Javi'ye yem olarak kullanmayı düşündüm ama çok dengesiz. I *Anae* alternatifken *Brittany*'nin dengesiz olduğunu söylemenin biraz çılgınca olduğunu fark ettim, ama belki de demek istediğim onun daha duygusal olduğudur. Parker Brittany hakkında yanılmıyor. O tam bir enkaz. Babası pisliğin tekiydi ve onu iyice mahvetti, bu da onu herhangi bir pislik için oldukça kolay bir av haline getirdi. gelip bundan faydalanmak istiyor.

Parker uzun zamandır böyle bir pislik olduğum için bana hakaret ediyor, bu yüzden Brittany heyecanla araba yolundan aşağı zıplayarak geldiğinde neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Bu kız bana ne yaptı?

"Selam," diyor Brittany neşeyle, gözleri ışıl ışıl ve gitmeye hazır. Lanet çantasını bile getirmiş.

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Oh." Ses tonum karşısında gülümsemesi zayıflıyor ama gülümsemesini koruyor. "Tamam. İçeri gelmek ister misin? Annem evde değil."

"Hayır. Sadece seninle bir dakika konuşmam gerek."

Ciddi olduğumu anlayınca gülümsemesi azalıyor ve başını sallıyor.

"Tamam. Ne oldu?"

yuka
rı?"

"Sana karşı pek adil değildim, değil mi?"

Huzursuzca omuz silkiyor, aşağılayıcı bir şeyi kabul etmek istemiyor.
Ben. "Sorun yok."

"Bu iyi değil." Başımı sallıyorum, onun arkasından bakıyorum. "Pisliğin tekiydim ve özür dilerim. Ama üzgün olmamın tek nedeni deliler gibi aşık olduğum bir kızın olması." Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum çünkü dikkatli olmazsam bu işin kontrolden çıkabileceğini biliyorum. "Ve ben onunla aynı pisliği yapmaya başladığımda, bana izin vermedi. Hayatının yıllarını bana yatırım yaparak geçirdi ve etrafta dolaştığımı düşündüğü ilk anda duygusal yatırımının her kuruşunu geri çekti. Hesap kapatıldı. Tekrar açmayı başardım çünkü onun düşündüğüm şeyi yapacak kadar aptal değildim ama..."

Brittany'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor, ama yine de bunu benim için saklamaya çalışıyor.

İç çektim. "Bana inandığını sanıyordum ama emin değilim. Bazı şüpheleri olabilir. Ona dün birlikte olmadığımızı söylemeni istiyorum. Sen O lanet paylaşımı yaptım ve onunla dalga geçmek hoşuma gitti... Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama..."

Brittany yutkunuyor, sallantılı görünmek sikişebilmemin tek yolu. tarif edemez. Ama başını sallıyor, tekrar yutkunuyor ve sonra boğazını temizliyor. "Video gibi bir şey hazırlayabilirim."

Gözyaşlarına boğulmuş ve hala başka bir kızla olan ilişkimi kurtarmam için bana yardım teklif ediyor...

Belki de ne kadar duygusal olduğunu görmeme ve ne kadar berbat bir şey istediğimi bilmeme rağmen telefonumu açıp kameramı videoya çevirmem benim kim olduğumu gösteriyor.

"Parker'a dün seninle olmadığımı söyleyebilir misin?"

Brittany sulu bir gülümseme sunuyor. Kendinden emin değil ama yardım etmek istiyor. "Selam Parker. Bilmem gerekirdi. Her neyse, Landon dün yanımda değildi. Sadece kötü bir gün geçiriyordum ve sahilde tek başıma müzik dinliyordum." Başını sallıyor. "Yine de benimle değildi. Ona mesaj atmayı bırakmamı söylediğinden beri bana mesaj atmadı."

Videoyu durdurmak için kayıt düğmesine basıyorum, sonra telefonu cebime geri koyuyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, araba yoluna bakıyor.

Dönüp gitmeye başlıyorum ama sonra vazgeçip geri dönüyorum. "Gitmeden önce sana son bir tavsiye verebilir miyim?"

"Landon Atwater bana tavsiye mi veriyor?" diye soruyor, hissettiklerine rağmen biraz şakacı bir tavırla.

"Evet, biliyorum." Bu jest karşısında ben de gözlerimi deviriyorum. "Ama gerçekten.

Sen ve ben birbirimizi pek tanımıyoruz. Hiç bir bok hakkında konuşmadık. Karşılık verecek kadar siklemeyen adamlara bu kadar çok şey vermeyi bırak. sen."

"Senden sonra, değil mi?" diyor kuru bir sesle.

"Tabii ki, benden sonra," diyorum, geri çekilirken ona sırtıtarak. "Video için teşekkürler."

Ben arabama doğru yürürken kendi kendine biraz kıkırdayarak "Pislik" diyor. Ama sonra, kendini tutamadığı için, "Bir şey değil" diye sesleniyor.

Sonunda garaj yoluna girdiğimde güneş batmak üzereydi.

Elim aşağı yukarı boş. Boş muffin kabını yanıma alma zahmetine girmiyorum ama telefonumda videosu var.

Öfkemi tekrar kafesine kilitlemeyi başardım, ancak ön kapıdan içeri girer girmez hafif bir canlanma oluyor. Parker'ın mesajı

kafamın içinde yankılanıyor.

Umarım gizlice dolaşmanın sakıncası yoktur.

Etrafta gizlice dolaşmayı umursamadım, ama bunun nedeni onun ilk birkaç yudumunda sarhoş olmamdı. Her şey yeterince kolay geliyordu, ayaklarımızın altında kazdığımız çukur hakkında fazla düşünmedim.

Ama içinde bulunduğumuz durumun Parker'a ne isterse istesin ciddi bir şey olamayacağı hissini verdiğini anlayabiliyorum. Aramızda. Parker annesinin mutluluğu için son derece korumacı ve kendi mutluluğunu annesinin mutluluğunun önüne koyma ihtimali yok.

Ben o kadar özverili değilim.

Hepsi oturma odasındaki kanepede toplanmıştı. Gemma babamın yanında, babamın kolu onun omuzlarında, kanepenin arkasına yaslanmış. Parker onlara bakıyor, bir bacağını altına doğru kıvrımış, elleri havada. Onlara her ne anlatıyorsa, bu konuda çok heyecanlı. Farklı koşullar altında, bu manzara beni gülümsetirdi.

Ben odaya girdiğimde coşkusu azalıyor. Sohbet sessizleşiyor.

Artık alıştım. Gerçekten umurumda değil.

"İşte buradasın," diyor babam, sanki beni bekliyorlarmış gibi.

"Buradayım," diye onaylıyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum.

Parker bana yer açmak için yana kayıyor. "Biz de tam izlemek üzereydik-"

Yanına gidip boynundan tuttuğumda ve eğilip onu dudaklarından öptüğümde sözleri kesiliyor.

Gemma sanki biri ona kılıç saplamış gibi soluk soluğa kalıyor ve Parker da soluk soluğa kalıyor, ben onun tadına bakarken yaşadığı şok dudaklarımın arasına sıkışıyor.

Fazla oyalanmam.

Boynunu nazıkçe serbest bırakarak geri çekiliyorum ve Parker bana bakıyor, gözleri fincan tabağı kadar geniş ve çenesi açık.

Sonra kanepeye uzanıyorum, ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve kolumu ona doluyorum, tıpkı babamın Gemma'ya doladığı gibi.

"Şimdi, ne izliyoruz?"

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

Parker

Başımı ellerimin arasına alıp kanepede oturuyorum, saatin tik tak sesi odadaki en yüksek ses.

Elbette televizyon unutuldu.

Hayden annemi yakaladı ve konuşma yetisini geri kazanır kazanmaz onu ofisine götürdü.

Landon beni öptüğünde hepimiz şok olmuştuk ama en çok annem şok olmuştu. Hayden bir şeyler biliyordu, ben her şeyi biliyordum ve zavallı annem orada öylece oturmuş, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde kızının lanet olası kanepede *ona* saldırmaya çalışmasını izliyordu.

İçeride kaldıkları süre uzadıkça büyük bir suçluluk ve azımsanmayacak bir korku hissediyorum.

Orada

Ne olacağını bilmiyorum.

Bana göre, en olası sonuç annemin ortaya çıkması gibi görünüyor, üzgün ve ağlamaklı, evimize geri dönebilmek için bavulumu hazırlamama neden oluyor.

Landon yanımdaki kanepeye oturdu, benim kadar stresli değildi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak geniş omuzlarını silkiyor. "Yapılması gerekiyordu."

"Hayır, kesinlikle yapılması gerekmiyordu," diyorum ona ters ters bakarak.

"Evet, gerekiyordu. Sen sadece annenin ilişkisi için endişeleniyordun. Bizimkini meşrulaştırmak konusunda endişeliyim. Bu imkansız. Biliyorum. Belki bir süre mücadele edecekler ve rahatsız olacaklar, ama sadece bunu aşmaları gerekecek ve sonra hepimiz hayatımıza devam edebiliriz. hayatlar."

Gözlerimi kocaman açıp ona dönüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun, Landon? Çünkü bence ayrılmaları daha olası ve bu tamamen bizim hatamız olacak."

Başını umursamazca sallıyor. "Babam bunun olmasına izin vermez. Adam bir avukat, yaşamak için argümanlar üretiyor. Hayatı boyunca bunun için çalıştı. Bir yolunu bulacaktır."

Başımı salladım. "Annemi tanımıyorsun."

"Ve eğer kızın ilgisinin azalması gibi küçük bir şeyin onu evlenmekten alıkoyacağını düşünüyorsanız, babamı tanımıyorsunuz demektir," diyor.

Ben de ona bakıyorum. "Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor?" "Evet, öyle. Yanlış mı yaptım?"

Ona gözlerimi deviriyorum ve iç çekerek koltuk minderlerine gömülüyorum. Günün sonunda, bunun suçunu ben üstleniyorum.

Daha iyi bilmeliydim.

Landon'ın deli olduğunu biliyordum ama Sahte Javi'yle şenlik ateşi yakmak için buluşmayı kabul etmeme, tüm hayatlarımızı böylesine büyük bir şekilde havaya uçurarak karşılık vereceğini yüz milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdin.

Benim hatam.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Geriye dönüp bakınca çok mantıklı geliyor. O *en kötüsü*.

Telefonunu çıkardığında sinirlendim. "Oh, özür dilerim. Bu bir Hayatlarımızın tamamen yok edilmesi sizin için yeterince ilginç değil mi? Dikkatini toplamak için sosyal medya hesaplarını mı kontrol etmen gerekiyor?"

Başını sallıyor, ekranı kaydırıyor. "Sosyal medya hesaplarımı kontrol etmiyorum. Sana bir şey göstermek istiyorum." Sonra telefonunu uzatıyor.

Gözlerim açılıyor çünkü bu bir video ve fotoğrafta Brittany'nin yüzü var. "Nedir bu?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Ben yapmadığım için uzanıp oynat tuşuna bastı.

Terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve onu kaldırıma bırakan pislikler için "iyi bir hayatınız olsun" videosu çekiyor.

"Hey, Parker. Bilmem gerekirdi," diyor tedirgin bir gülümsemeyle. "Her neyse, Landon dün yanımda değildi. Kötü bir gün geçiriyordum ve sahilde tek başıma müzik dinliyordum. O da benimle değildi. Ona mesaj atmayı bırakmamı söylediğinden beri bana mesaj atmadı."

Ona bakarken gözlerim gerçek bir dehşetle açılıyor. "Lütfen bana o zavallı kıza bu videoyu kaydettirmedini söyle."

"Eminim öyledir."

"Aman Tanrım, Landon. Neyin var senin böyle? Bu çok kabaydı."

Kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Umurumda değil. Hepimizi tekrar bu duruma sokmayacağım ama bu sefer soktum ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Senin için kolayca açıklığa kavuşturabilecekken bana inanman gerektiğinden emin değilsin diye ilişkimizin belirsiz bir başlangıç yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Senin için kolay, onun için kolay değil."

"O umurumda değil," diyor basitçe.

"Açıkçası," diye mırıldandım, iç geçirerek. "Zaten gereksizdi, çünkü sana inanmıştım. Öfkeli olduğunu ve geçmişte kötü davranışların olduğunu biliyorum, bu yüzden gittiğinde ve konuşmadığımızda emin değildim, ama bana ona gitmediğini söylediğinde senden şüphe etmedim."

Kaşları çatılıyor ama cevap veremeden çalışma odasının kapısı açılıyor ve dikkatimizi çekiyor. Aniden ayağa kalkıp anneme dönüyorum. Annemin ağladığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve yüzünde benzer bir yenilgi ifadesi görmeyi umarak korkuyla Hayden'a bakıyorum.

Ama Landon haklıydı, zafer imkansız diye pes etmedi. Bunu omuzlarının sağlam duruşundan, gözlerindeki keskinlikten anlayabiliyorum. Bu onun için başka bir dava ve kaybetmeye hazır değil.

Yıldız tanığı olan bana bakıyor ve onu bana teslim ederken neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Annem burnunu çekiyor. Yanına gidip ona sarılmak istiyorum ama şu anda dokunulamayacak kadar kırılgan görünüyor. "Odana gidip biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki." Ona doğru ilerliyorum ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Arkama baktığımda Landon'ın babasına doğru yürüdüğünü görüyorum, sonra çalışma odasına doğru dönüyorlar, sanırım onlar da konuşuyorlar.

Harika.

Landon'a lütfen, lütfen işbirliği yapması için evrene bir yalvarış gönderiyorum. Bu çok önemli ve eğer şimdi her şeyi bir arada tutmayı başaramazsam, gerçekten iyi geçinirken, bundan önce dava için acı çektikten sonra...

Bu gerçeği kabul edemem.

Ama *tek* gerçeklik buymuş gibi geliyor.

Merdivenlerin başına vardığımızda ben odama doğru yöneliyorum ama annem kendi odasına doğru bakıyor. "Sen odana git. Ben hemen geliyorum," diyor, ellerini sıcak, gözyaşı lekeli yüzüne bastırarak. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam," diyorum, kalbim korkudan ağırlaşıyor.

Odama girdiğimde derin bir iç çekiyorum ve omuzlarımın çökmesine izin veriyorum. Bir *gün* geçti.

Kendime biraz zaman ayırdığımda, neyi kontrol etmek istediğimi hatırladım. Her şey patlamadan önce. Mücevher kutuma doğru ilerledim ve Javi'nin o gün golf kulübünde bana verdiği kartı çıkardım.

Masama oturup kartı bırakıyorum, sonra telefonumu çıkarıp girdiğim telefon numarasının bulunduğu kişi ekranını açıyorum.

Farklı olmalarını bekliyordum, bu yüzden farklı olmadıklarını görünce tamamen şaşkına döndüm. Bu karttaki numara benim telefonumdaki numarayla aynı ve Javi'nin bu kartın arkasına adını yazıp bana kendisinin verdiğini gördüğümde bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Numarasını kaydettikten sonra Landon'ın bir şekilde telefonumu ele geçirdiğini ve benim bunu fark etmediğimi düşünmek çok daha kolay olurdu ama sanırım bu da mantıklı olmazdı. Numarayı kaydeder kaydetmez

Kartı saklamadan önce doğru kaydettiğimden emin olmak için Javi'ye bir mesaj gönderdim. Eğer o gece onunla değil de Landon'la teorik bir numara değişikliğinden beri konuşuyor olsaydım...

Ama o olamaz. Landon'ın telefon numarası bu kartvizitin arkasında yazıyor.

Anlayamıyorum. Bunun bir anlamı yok. Sadece Aklıma gelen en mantıklı şey, Landon'ın bir şekilde Javi'yi o karta numarasını yazıp bana vermeye zorladığı, ama o etkileşimi gözden geçirdiğimde, bu hiç mantıklı gelmiyor. Javi benim beceriksizliğime rağmen rahat ve karizmatikti. Onun hakkında *tamamen* yanılmadıysam ve o gerçekten fırsatçı bir sürüngen değilse, Landon'ın beni manipüle etme planına bu kadar kolay uyduğunu göremiyorum.

Ayrıca bu akşam Anae Richards ile öpüşüyordu. Onunla birlikte olan birinin ahlaklı biri olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Belki de Landon haklıydı ve o sadece takılmak için "zengin bir kız" arıyordu.

Yine de tüm bunları açıklamıyor. En azından beni tatmin etmiyor. Yatak odasının kapısı arkamdan açılıyor ve dönüp kartı yere bırakıyorum. Zavallı annem duygusal olarak tükenmiş görünüyor, ben de yanına gidip ona kocaman bir Sarıl.

Kollarını bana doluyor ve o da bana sarılıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor ve barajın yıkılması için gereken tek şey bu.

Onu ağırlarken görmeye dayanamıyorum.

"Hayır," diyorum ona şiddetle, başımı sallayarak. "Yapmadın." Ciddi olduğumu görebilmesi için geri çekilip ona bakıyorum ve "Bu eskisi gibi değil. Geçmişte pek çok kötü şey yaptığını biliyorum ama öpücük, aramızdaki bu şey... artık öyle değil. O benden gerçekten hoşlanıyor ve ben de Onun gibi. Kulağa ne kadar klişe geldiğini biliyorum, ama gerçekten de onun görmediğiniz bir tarafı var. Son zamanlarda daha nazik olduğunu fark etmediniz mi? Landon için "daha nazik" olmak çok yüksek bir çıta değil biliyorum, ama tüm aile şeylerini yapmaya daha açık. Sana karşı pislik gibi davranmayı bıraktı."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Oh, kızım hayatının büyük bir bölümünde onu avlayan çocuğu öpmek mi *istiyor*? Yaşasın."

O anki riske rağmen hafif bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum. "Elbette, bu şekilde paketlediğinizde, harika değil. Ama ben farklı bir şekilde anlatayım. Daha Hayden'la tanışmadan önce, üniversiteye gittiğimde ve hayatımın seni çok fazla içermeyen bir bölümüne başladığımda beni kaybetmekten nasıl endişe duymaya başladığını biliyor musun? Tatilleri senin yerine erkek arkadaşımın ailesiyle geçirmek istediğimi hayal ederek nasıl uykusuz kaldığını? Landon'la birlikte olduğum sürece bu konuda asla endişelenmene gerek kalmayacak çünkü... aynı aile! Bunun biraz garip olduğunu anlıyorum ama kimin umurunda? Bizim için işe yarıyorsa, önemli olan tek şey budur ve bu bizim için işe yarıyor. Yemin ederim, Landon şu ana kadar iyi bir erkek arkadaş oldu, ve eğer bu değişirse, o zaman bitiririm. Eski sevgili olsaydık ve tatilleri hâlâ birlikte geçirmek zorunda olsaydık bu biraz garip olabilirdi ama okulda bana eziyet eden bir pislik olmasından ve tatilleri onunla geçirmek zorunda kalmamdan daha mı garip? Muhtemelen değildir. Orada Burada her zaman biraz gariplik olacak. Dürüst olmak gerekirse, tek yol Landon ve ben birlikte olursak gariplik kalıcı olarak ortadan kalkar. O zaman gerçekten büyük ve mutlu bir aile olabiliriz ve evet, bunu söylerken kulağa ne kadar çarpık geldiğinin farkındayım ama... gerçekten öyle değil. Kızlara iyi davranma konusunda pek başarılı olmadığını biliyorum ama benim için durum farklı." Gözlerimi deviriyorum. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu durumda yemin ederim doğru. Öyle olmasaydı onunla birlikte olmazdım. Sadece bana güvenmek zorundasın. Artık çocuk değilim anne. Beni korumak istemen benim için çok önemli, gerçekten öyle ama bu korunmaya ihtiyacım olan bir şey değil. Landon seviyor Hayden seni seviyor, sen de onu seviyorsun ve bu iki ilişkinin birbirine karışmasına gerek yok."

Parker patentli bu gevezelikten sonra biraz soluklanmam gerekiyor, ancak değinmeyi unuttuğum bir konuyu açtığı anda tekrar başlamaya hazırım.

Onun yerine soluk, sulu bir gülümseme takınıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu sadece komik. Sen ve Hayden aynı argümanlar. Elbette onunki daha otoriterdi."

"Elbette," diyorum, hafifçe gülümseyerek.

"Ama aynı zamanda bana, optik açıdan çok iyi olmasa da, bunun çok yönetilebilir bir durum olduğu konusunda güvence verdi."

"Gerçekten öyle."

"Ve Landon'ın senden hoşlanmasının daha iyi olduğunu, çünkü en azından o zaman sana kötü davranması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını," diye ekliyor.

"Mükemmel bir nokta. Kocanla yemeğe çıkarken stres yapmana gerek yok çünkü psikopatın biri evde bana zarar vermeye çalışıyor olabilir. Biz House Flips izlerken o kanepede bana sarılıyor. Önceki durumumuza kıyasla tamamen bir gelişme."

Annem irkilir. "Bazı açılardan, evet. Diğerlerinde..." Bana baktı. "Bunun tamamen normal bir durum olabileceğine beni ikna etmek istediğini biliyorum ama normal şartlar altında ergenlik çağındaki kızımın erkek arkadaşıyla *yaşamaya* asla izin vermezdim."

Başımı sallayarak onun haklılığını kabul ediyorum. "En tuhaf yönlerinden biri de bu." "Birlikte yaşamak romantik bir ilişkinin dinamiklerini tamamen değiştiriyor. ilişki, tatlım. Ve bu yeni. Ne kadar yeni olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Çok uzun değil," diye mırıldanıyorum, zihnimden günleri sayıyorum. "Ama bu *tamamen* yeni bir şey değil. Düşünmesi garip biliyorum ama Landon'ın gözü bir süredir benim üzerimdeydi. Bu yüzden daha önce hiç kimseyle çıkmadım. Soran her erkeği korkutup kaçırırdı."

"Ne kadar rahatlatıcı," diyor kuru bir sesle.

"İlk erkek arkadaşımı asla sen seçemeyecektin," diyorum nazikçe. "Muhtemelen benimle aynı evde yaşamayan hoş bir adamı tercih ederdin, anlıyorum..."

"Büyük hayaller kuruyorum, sana ne diyebilirim ki?" diyor kuru bir sesle.

Gülümsedim. "Ama sanırım Landon olması gerekiyordu. Ortaokuldayken biliyordum, sadece bazı şeyleri anlaması biraz daha uzun sürdü."

"Evet, pekala." Eteğindeki bir parça görünmez tüyü fırçalıyor. "Erkekler aptaldır."

Gülüyorum ve o da isteksiz bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Eğer bu işe kalkışacaksak bile kurallar olmalı" diyor.

Biraz isteksiz olsam da başımı sallıyorum. İlişkimizin vahşi batı döneminde yaşamak güzeldi, kurallar, etiketler, kişiliklerimiz dışında hiçbir komplikasyon yoktu.

"Onları nasıl ayarlayacağımı bile bilmiyorum çünkü bu çok alışılmadık bir durum" diye ekliyor.

"Ben de emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bir sürü kurala ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum.

Beni tanıyorsun. Sorumluluk sahibi olduğumu biliyorsun. Umursamaz biri olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum ama Landon hakkında bildiğim her şey bunun tam tersi. Ortak noktanızın ne olabileceğini bile anlamıyorum."

"Pek değil," diyorum dürüstçe. "Bu kesinlikle zıt kutupların birbirini çektiği durumlardan biri ama bence işe yarıyor. Birbirimizi dengeliyoruz. Sen ve Hayden da birbirinize hiç benzemiyorsunuz," diye belirtiyorum.

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "Ama ortak değerlerimiz var. Önemli şeyler söz konusu olduğunda, hemen hemen aynı fikirdeyiz. Görüşmediğimiz zamanlarda bile birbirimize uzlaşacak kadar saygı duyuyoruz."

"Güven bana, Landon bana saygı duyar. Uzlaşmaya hazır. Bunu görmediğinizi biliyorum ama çoktan gördü bile."

"Ve sen çok gençsin tatlım," diyor başını sallayarak. "Bırak bu kadar ciddi bir ilişkiyi, daha önce hiç ilişkiye girmedin bile. Birlikte yaşamak... ilişkinin ciddi yönünün çok daha hızlı gelişmesine neden oluyor."

Endişelendiği şeyin bu olup olmadığını anlayamıyorum ama dürüstlük adına ve onu bu belirsizlikten kurtarmak için tamamen dürüst olmaya karar veriyorum. "Şeffaflık adına, bunun garip olduğunu biliyorum ama... biz zaten birlikte yattık."

Endişeli yüzünde korku dolu bir ifade beliriyor. "Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum. Onu günlerdir görüyorsun. Sıradan bir şekilde Sadece birkaç gündür görüştüğün bir çocukla yatman için hiçbir neden yok."

"Ve başka biri olsaydı, yine de yapmazdım," diyorum nazikçe. "Beni bilirsin anne. Bir şeyler yapmam için bana baskı yapılamaz."

Yani, tam *anlamıyla* bu özel şeyi yapmaya zorlandım, ama bu tam bir dürüstlük zamanı değil. Ona bunun olduğunu söylemek bir şeydir, ama kesinlikle seks hayatımın kanlı ayrıntılarını bilmesine gerek yok.

"Onunla birlikteyim çünkü birlikte olmak istiyorum," diyorum, çünkü en azından bu doğru. "Belki birlikte yaşadığımız için işler biraz daha hızlı gelişir, ama dürüst olmak gerekirse... kimin umurunda?" Omuz silkiyorum, ona daha az hitap etmek için başımı sallıyorum mantıklı tarafı. "Mutlu ve sağlıklı olduğumuz sürece zaman çizelgesi ne kadar önemli olabilir ki? Gideceğimiz yere ayrı yaşasaydık ulaşacağımızdan biraz daha hızlı ulaşmamız uzun vadede hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hayır, ama çok hızlı gelişen bu ciddiyet onu ayrılmanız gerektiğini bilerseniz bile ayrılmak daha zordur. İnan bana tatlım, biliyorum. Babanla o kadar uzun süre kalmamalıydım ama sıkışıp kaldım. Şu anda Landon'la aranızdaki şeyler yeni olduğu için güzel olabilir ve o kadar da harika olmayan erkekler bile yeni bir ilişki içindeyken kısa süreliğine değişebilirler. Ama sonra yeniliği kaybolur ve kim olduklarının gerçekliği ortaya çıkar.

ortaya çıkar ve ilişkiyi aceleye getirdiyseniz ve hayatlarınız ayrılması çok zor bir şekilde iç içe geçtiyse, bundan kurtulmak çok daha zordur. Özellikle de sizin için. Seni tanıyorum, bazı yönlerden bana benziyorsun. Benim için bunu mahvetmek istemediğin için onunla aranı iyi tutmak için ne kadar çok çalıştığına bir bak. Landon'la ilişkinizde bir şeyler değişse ve sen ayrılmak istesen, ama o seni bırakmak istemese, bunu sana karşı kullanmayacağını mı sanıyorsun?"

Burada ne kadar dürüst olmak istediğimi düşünerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Landon bunu kesinlikle yapardı. Tereddüt etmeden, sorgulamadan. Kesinlikle haklı ve yalan söylemeyeceğim, bunu düşünmemiştim.

Ama sanırım bunun bir önemi yok. Bu durumu kendi lehine kullanmasıyla zaten başa çıktım, ama ileride aynı avantajlara sahip olmayacak. Zaten fethettiğim şeylerden korkmuyorum.

Onunla birlikte olmak beni bu korkudan kurtardı ve bu korkuyu bana karşı gerçekten kullanabilirdi.

Büyük bir aptala dönüşmediği sürece yakın zamanda ayrılacağımızı sanmıyorum, ama o zaman bile, elindeki cephaneliğe baktığımda, beni kırabilecek bir şey görmüyorum.

Elbette, yatak odama, banyoya ya da başka bir yarı mahrem alana girip beni zorlayabilirdi, ama bu beni sadece ilk seferinde şok etti. Beni cezalandırmak için külotumun içine girmesini atlattıktan sonra Aptal arkadaşlarının önünde şort giydiğim için, bundan kurtulabileceğimi biliyordum ve o zamandan beri bana erişmesine izin verdiğimden, tehdit gücünü kaybetti. Zaten ona vermek istediğim şeyi alırsa, bu bana zarar vermez. En kötü ihtimalle beni sinirlendiriyor.

Şimdi gözümde canlandırıyorum, görebiliyorum. Aptalca bir şey yaptı ve ben de bu yüzden onu terk etmek zorunda kaldım. Kalbim kırıldı elbette ama aynı zamanda kızgınım çünkü bunu ben üniversiteye gitmeden *önce* yapacak kadar düşüncesizdi. O zaman çok daha temiz olabilirdi. Ama o Landon, kaotik olmak zorunda, bu yüzden günlerimizin geri kalanını birlikte yaşarken ailelerimizi düşmanca bir ev ortamından kurtarmak için sineye çekiyorum. Ama ben bensem, o da o.

Elbette kötü davranışlarından sorumlu tutulmak istemiyor. İlişkinin bitmesini istemedi, sadece soğukkanlılığını kaybetti ve onu affetmeyi reddettiğim aptalca bir hata yaptı. Bu yüzden ilk fırsatta yatak odama gizlice giriyor. Beni ikna etmeye çalışıyor, ama ben bittim, bu yüzden ona dışarı çıkmasını söylüyorum. Çıkmıyor. Hâlâ onun olduğum konusunda ısrar ediyor, ona hayır dememe rağmen ve sonra bana göstermek zorunda kalıyor. Benden daha güçlü, bu yüzden onunla savaşıyorum. Tek yapabildiğim beni yere yatırıp itirazlarıma rağmen sikmesine katlanmak, hatta içime boşalıyor çünkü o lanet olası bir pislik ve ben onu terk etmeye çalışırken beni hamile bırakmak istiyor. Nasıl bir Bu ona kalmam için inanılmaz bir avantaj sağlayacaktı.

Bu, tahrik olmak için çok garip bir an, bu yüzden hemen Bu görüntüyü zihnimden silip atıyorum ve dikkatimi tekrar anneme veriyorum. "Onunla başa çıkabilirim," diye onu temin ediyorum.

Annem kucağına bakıyor. "Sana doğum kontrol hapı aldırırsak iyi olur."

"Çoktan yaptım. Bu hafta başında gittim."

"Tüm bunların ne zaman başladığını bana hiç söylemedin."

"Tarih vermek zor," diye itiraf ediyorum. "Yaklaşık bir hafta. İlk öpücükten yola çıkarsak iki hafta."

"Parti gecesi mi?" diye soruyor bilerek.

Yüzümün kızardığını hissederek başımı sallıyorum. Ona bir zaman çizelgesi vermenin söylemek zorunda kaldığım bazı yalanları açığa çıkardığından eminim, ama o bana bunu söylemiyor.

"Bu noktaya kadar sana karşı tamamen dürüst olmadığımı biliyorum," diye kabul ediyorum. "Olabileceğimi hissetmedim. Seni korumak için bazı şeyleri gizli tutmam gerektiğini hissediyordum ama artık öyle hissetmiyorum. Ne zaman Landon beni aşağıda ilk öptüğünde her şeyi mahvettiğini düşünmüştüm ama haklı olduğunu düşünmeye başladım. Bu ortaya çıkmalıydı, böylece hepimiz İlerleyin. Artık senden saklayacak bir şey yok. Ve ileride de olmasını istemiyorum. Sana yalan söylemekten nefret ediyorum. ve bu açıklığa yer açarsanız, gelişmesinden endişe ettiğiniz senaryolar hakkında endişelenmenize gerek kalmaz. Her şeyi konuşacağız, tıpkı başka bir erkekle çıkıyor olsaydım yapacağımız gibi. Benim ilişkimin seninkini mahvedeceğinden korkmama gerek kalmayacak. Kurtulmamız gereken şey bu. Benim için stres kaynağı bu. Çok iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, kalbini biliyorum ve beni korumak için her şeyden vazgeçebileceğini biliyorum, ama şu anda bunu yapmayacağını bilmem gerekiyor. Landon ve benimle işler yolunda giderse, harika. Olmazsa, bu berbat bir şey ama ilişkinizi etkilemeyecek. Yine de Hayden'la evleneceksin çünkü Hayden oğlunun yaptıklarına engel olamaz ve hiçbirimiz Landon'ın seçimlerinin bedelini Landon dışında kimseye ödetmeyeceğiz."

Annemin dudaklarında titrek bir gülümseme belirliyor. "Ne zaman bu kadar büyüdüün yukarı?"

İyi huylu bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Bir ara, ne zaman öğrendiysem okuyun, sanırım."

"Kulağa doğru geliyor."

"Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen daha önce bile eşyalarım patronluk taşıyordum. o zaman."

Annem eğilip kollarını bana doluyor ve ikimizin de ihtiyacı olan sarılmayı yapıyor. "Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum ve işlerin çok hızlı ilerlemesi konusunda hâlâ çok endişeliyim ama... Sanırım bir deneyebiliriz."

Rahatlayarak iç çektim ve onu sıktım. "Güzel. Harika. Unutmayın, bu işlerin ne kadar hızlı gerçekleştiği ya da geleneksel olarak neye benzemesi gerektiği ile ilgili değil. Ne olursa olsun hepimizin birlikte yaşamasını istiyorum. Bunun gerektirebileceği karmaşıklıklar. Landon'la birlikte olacağım ama Hayden'la evlenmeni istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Ben de mutlu olmak istiyorum. İkimizin de mutlu olması için beni sana yalan söylemek zorunda bırakma."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Yedi

Parker

Genelde Landon benim odama gizlice girer. Bu gece, ben onunkine gizlice giriyorum.

Ebeveynlerle uzun konuşmalarla geçen uzun bir gece. Yeni farkına vardık onun benim erkek arkadaşım olduğunu ve sadece uzun zamandır bana eziyet eden kişi olmadığını beni geç saatlere kadar aşağıda tutmak için sebepler. Landon gün içinde ailesiyle geçireceği zamanın sınırına ulaşıyor ve yukarı çıkıyor; annem gözlerini zar zor açık tutabildiğinde esnemeye başlıyorum ve ona benim de yorgun olduğumu söylüyorum.

Bir süreliğine kendi odama gidiyorum, ama annem ve Hayden uyuduklarını düşünecek kadar uzun süre yatakta kaldıktan sonra masamdan kartviziti alıyorum ve koridorda sessizce Landon'ın odasına doğru ilerliyorum.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kolu çevirdiğimde direnç yoktu, ben de kapıyı iterek açtım.

Benimki gibi Landon'ın yatak odasının da her yerinde pencereler var, ama en azından bu gece, odanın karanlık olması için perdeleri kapattı.

Düzenli olduğunu bildiğimden ve hiçbir şeye takılıp düşme riskim olmadığından, içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dikkatlice yatağına doğru ilerliyorum.

Elimi yatağın üzerine koyduğumda gözlerim karanlığa alışıyor. Birkaç saniyeliğine uyuyor olabileceğini düşünüyorum çünkü hiçbir şey söylemiyor. Yatakta ama sırtı bana dönük, o yüzden anlayamıyorum.

Uyanık olma ihtimaline karşı nazik olmak için elimden geleni yaparak dizlerimin üzerinde yatağına tırmanıyorum. Öne doğru sürünüyorum, ama bunu yaptığım anda ters dönüyor.

"Vay, vay, vay. Bakın şimdi kim kuralları çiğniyor," diye alay ediyor.

"Kuralları çiğneyenler hakkında konuşacak yeriniz yok."

Elleri kalçalarımı buluyor ve beni kaldırarak kalçalarına yaslanmamı sağlıyor. "Şikayet etmiyordum."

Hoşuma gittiği için beni onun üzerine oturtmasına izin veriyorum ama manzaraya dalıp gitmemek için karanlığa şükrediyorum. "Yapmanız gereken bazı açıklamalar var bayım."

"Açıklamam gereken bir şey mi var?" diye soruyor, sesi inançsızlıkla keskinleşiyor.

Elini tutuyorum, sonra kartviziti açık avucuna yerleştiriyorum.

Parmakları ne olduğunu hissetmek için etrafına yaklaşıyor ama ne olduğunu göremiyor. Altımda kayarak komodinin üzerindeki bir şeye uzanıyor. Bir saniye sonra telefonunun ekranı aydınlanıyor, böylece loş ışıktaki görebiliyor.

Kollarımı kavuşturup yüzünü tanımaya çalışıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. "Ters çevir."

Bakışları benimkine kayıyor ve ekran tekrar kararmadan hemen önce rahatsızlığın titreşimini fark ediyorum.

Artık ışığa ihtiyacı yok, o yüzden telefonu yerine koyuyor. "Açıkla," diyorum.

Aradığım pişmanlık hissini vermek yerine, ellerini Kıçımı avuçlamak için. "Seksi diş fırçalama fotoğraflarını başka bir pisliğe gönderdiğini nasıl düşündüğünü açıkla, bu küçük kıç dövme ihtiyacın olduğu açık mı?"

"Hayır," diyorum, muhtemelen karanlıkta bile göremeyeceği alaycı bir bakış fırlatarak. "Nasıl yaptığını açıkla. Javi o kartı bana kendisi verdi. Neden arkasına senin numaranı yazsın ki?"

"Sanırım gerçek aşkın önünde durmak istemedi." "Landon."

"Belki de o kadar zeki değildir ve sadece kendi telefon numarasını unutmuştur.

Ne mutlu bir tesadüf ki benimkini de not etmiş."

"Ben ciddiylim. Ona şantaj mı yaptın? Onu bir şeyle tehdit ettin mi? Ona emirlerinizi nasıl yaptırdınız?"

Bir saniye sessiz kaldı, sonra dedi ki, "Ben yazmadım. Sana verdiği kartın arkasına benim numaramı yazmamış." Kartı bana geri verdi.

"Bu farklı bir kart." diyor. "Ama bu onun el yazısı."

"Öyle değil. Bu sadece gerçekten iyi bir taklit."

Bir an sessiz kaldım, sözlerini özümstedim ve o da sessiz kaldı.

Onun sessizliği, daha önce düşünmediğim ön bilgileri harekete geçiriyor. yaşlar.

Hannah'nın babası öldükten sonra, Anae ona sahte notlarla eziyet ederdi. ve ondan gelen mektuplar. Hannah yalnız kaldığında bulması için onları bir yerlere bırakırdı. Hannah'nın sonunda bana bundan bahsettiğini, notları titreyen elleriyle nasıl tuttuğunu, yüzünün nasıl bembeyaz olduğunu ve gözlerinin nasıl yaşlarla dolduğunu hatırlıyorum. O zamanlar daha çocuktuk ve babasının bir şekilde hâlâ hayatta olduğuna ve onun yardımına ihtiyacı olduğuna inanmaya başlamıştı... Ta ki Anae bu gizemden sıkılmış ve zalimliği için övgü almak istercesine önümüze bir not bırakıp sonra da bir cadı gibi kıkırdayana kadar.

Sizi aptallar. Hayaletler gerçek değildir.

Anae, Hannah'nın mektupların gerçekten babasından geldiğine inanmasına güldü ama beni de kandırdı. El yazısı tıpkı onunkine benziyordu.

"Anae... el yazısını kopyalayabiliyor." Bu, bu berbat durumla ilgili tüm iyi mizah anlayışımı yok etti. "Beni manipüle etmek için *Anae Richards*'ı mı kullandın?"

"Ona kartları değiştirttim, hepsi bu. Ondan nefret ettiğini biliyorum-"

"O en kötüsü, Landon. O bir canavar. Hayatının yarısını en yakın arkadaşına *eziyet* ederek geçirdi." Artık onun üzerinde oturmak istemediğim için üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama o kalçalarımın tutarak gitmeme engel oluyor. "Peki karşılığında onun için ne yapman gerekiyordu?" Talep ediyorum. "Çünkü Anae Richards kötü niyetli bir kaltak olabilir ama bedavaya çalışmaz."

"Önemli değil."

"Benim için önemli," diyorum.

"Onun için hiçbir şey yapmadım."

"Saçmalık. Bana yalan söyleme.

"Yalan söylemiyorum," diyor sinirlenerek. "Anae ve benim arkadaş olmadığımızı biliyorsun. Onun Arden'in gözüne girmek istemesinden faydalandım. O gün kulüpte olanları gördükten sonra bunu benim için yapmasını istedi, o da kabul etti. Bunun sizinle ya da bizimle hiçbir ilgisi yok."

Başımı sallıyorum, az önce söylediği her şeyden tamamen rahatsız olmuş bir şekilde. "Bundan hoşlanmıyorum. İkisine de güvenmiyorum. Peki Arden bunu nereden biliyordu?"

"O gün onu kulüpte gördün."

"Evet, onu gördüm ama Javi bana numarasını verdiğinde ortalıkta yoktu."

Landon bir kaşını kaldırdı. "Etrafta olmadığına emin misin?"

Eminim ama sorma şekli kendimden şüphe etmeme neden oluyor.

"Yoksa Hannah baloncuğunuza dalıp etrafınıza dikkat etmediğiniz için mi onu fark etmediniz?"

Lanet olsun.

Hannah balonu yüzünden *olabilir* ama ben de nöbet tutmam gerektiğini bilmiyordum.

"Onu kesinlikle görmedim. Her iki durumda da Arden'ı pek sevmem ve işime karışmasını istemem. Anae Richards'ı sizin adınıza çalışması için görevlendirmesini de kesinlikle istemiyorum."

"Açıkçası, onu tekrar kullanmam gerekmeyecek. Ama beni zorladın. O noktaya kadar skoru biliyordun. Gerçekten başka bir adamla konuşmana izin vereceğimi mi sandın Parker? Neler olduğunu öğrenir öğrenmez öyle ya da böyle müdahale ederdim. Şanslısın ki Arden ve sen o adamla *gerçekten* konuşmadan önce müdahale edebildim, çünkü eğer konuşsaydı ve seni o herife *gerçekten* fotoğraf gönderirken bulsaydım, o lanet olası gözlerini oymak zorunda kalacaktım."

"Sen bir pisliksin," diyorum.

"Aslında oldukça düşünceli davrandığımı düşünüyorum. Onun peşinden gidersem kızacağını biliyordum ve sana çok sert davrandığımı biliyordum, bu yüzden biraz eğlenmene izin verdim."

"Seninle," diyorum ekşiyerek.

"Eğlenmene izin verilen, sikişebilecek yaştaki tek erkek benim. Üzgünüm."

"Sen hilekar bir pisliksin."

"Elbette, eğer olaya bu gözle bakarsanız. Yeniden çerçeveselendir. Bunu bir rol oyunu olarak düşünün, sadece gerçekleştiğini bilmiyordunuz."

Beni yatağa geri itip üstüme gelecek şekilde yuvarlanırken, "Rol yapma böyle olmaz," diyorum.

"Daha önce bahsettiğin 'af dileme' şeyini yapmamı mı istiyorsun?"

Yapacak mı?

Sırf merakımdan, "Evet" diyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, sonra boynumu ısırarak için eğiliyor. "Yanlış cevap."

Üzerimden kalkması için onu itiyorum ama kızgınlığıma rağmen ellerimin kaslı göğsünden yukarı kaymasına izin veriyorum. "Dikkat dağıtmak yok. Daha işimiz bitmedi. konuşmak."

"Ne zamandan beri sikişmek seni konuşmaktan alıkoyuyor?" diye soruyor kuru bir sesle, çenemi öpmek için tekrar eğiliyor.

"Hayır," diyorum tekrar, onu daha sert iterek. "Hâlâ sorularım var." "Tek

bir soru var. Onun için ne gerekiyorsa yapacak mıyım? seni kendime mi saklayayım? Cevabı biliyorsun, o yüzden ona göre davran ve ben de daha fazla psikopatlık yapmak zorunda kalmayayım."

Boynuma saldırırken dramatik bir şekilde iç çekerek, hoş ürperti ve tahrik edici çekimi görmezden geliyorum. "Kötü bir davranış için ödül hak etmiyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet, ne şanslıyım ki hak ettiğimi görmek için oturup beklemiyorum." Parmakları uyku şortumun bel bandına kayıyor ve

onları aşağı iter.

"Landon," diye yakınıyorum, onu üzerimden itmeye çalışıyorum.

Bileklerimi kavırıyor, yatağa sabitliyor ve ağırlığı beni ezecek şekilde üzerime geliyor. "Bu konuda konuşmamız bitti," diye beni bilgilendiriyor.

Kalbim yerinden fırlıyor ve bacaklarımın arasında bir sancı hissediyorum, ama aynı zamanda beynimde bir gıcırtı. "Sanki aktif olarak beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Sırıttıyor, elini klotumdan aşağı kaydırıp amımı avuçluyor ve ne kadar kaygan olduğumu hissediyor. "Bana pek kızmış gibi gelmiyorsun."

Bir parmağını içime sokarken yenilgiyle i geçiriyorum.

Sikeyim.

"Beni seksle oyalamana izin vermeyeceğime yemin ettim."

"O zaman kendini başarısızlığa hazırlıyorsun. Aferin kitap kurdu," diye mırıldanarak parmağını bedenimin derinliklerine doğru itiyor.

Geç de olsa kafamda bir ampul yandı. "Kitap kurdu. Javi gibi davranırken bana öyle demiştin."

Başını sallıyor, ikinci bir parmağını içime sokuyor. "Bunu bir keresinde sana yüz yüze de söyledim, anlayıp anlamayacağını görmek için. Sana birkaç ipucu daha vermiştim. Onları kaçırdın."

"Kahretsin. Sanırım oyunumun dışındaydım," diye mırıldanıyorum, parmağını kıvrıp klitorisimi okşarken gözlerim kapanıyor.

"Sanki biri dikkatini dağıtmış gibi," diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde.

Başım geriye düşüyor, uyarılmışlık beni mücadeleyi bırakmaya ve bana yaptıklarının tadını çıkarmaya teşvik ediyor.

Sesinde yoğun bir eğlence var, beni parmaklarken çenemi öpmek için eğiliyor. "Belki de o kadar aptal bir sporcu değilimdir."

"Ben sana hiç öyle demedim," diye mırıldanıyorum, ama bunun doğru olduğundan bile emin değilim.

Beni çok kızdırıyor. Muhtemelen bir noktada bunu söyledim. "Belki yüzüme karşı değil," diyor alaycı bir şekilde.

Öpücükleri ağzımın kenarına ulaştığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sana her ne hakaret ettiysem, bunu fazlasıyla hak ettin."

"Sorun değil. Ağzını istediğin kadar açabilirsin. Ama bil ki bunun için o küçük kışını cezalandıracağım."

Müstehcen ses tonu vücudumun uğuldamasına neden oluyor. "Oh, hayır. Ceza değil," diyorum, ses tonum düz. "Bunun dışında her şey."

Öpücükleri nihayet dudaklarıma ulaştığında Landon ağzıma karşı sırtıyor. "Parker Johansson'ın böyle bir ucube olacağını kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyor.

"Ne derler bilirsin. Her zaman sessiz olanlardır."

"Keklerin nasıl?"

Landon'la birlikte tezgâhta oturmuş çilekli yulaf ezmesinin tadını çıkarırken telefonum Hannah'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Okurken kaşlarımı çatıyorum, kaşığımı bırakıyorum ve ona mesaj atmak için telefonu elime alıyorum. "Ne keki?"

"Landon sana kekleri vermedi mi?"

Hayatımın patlamasıyla o kadar meşguldüm ki, Hannah'ya neler olduğunu anlatacak zamanım bile olmadı.

Yanımda oturan ve egzersiz kıyafetleri içinde son derece seksi görünen Landon'a bakarak telefonu gösteriyorum. "Ne hakkında konuşuyor? Ne keki?"

Önce ekrana bakıyor ama sonra ikinci soruyu sorduğumda duruyor. "Onları parçaladım."

Gözlerim büyüdü. "Elinde Hannah kekleri vardı ve sen onları *parçaladın* mı?"

Özür dilemeden şöyle diyor: "Sanki Hulk'muşum gibi. 'Javi'ye onunla sahilde buluşacağını söyledikten hemen sonraydı. Çok kızmıştım."

"Bu ne cüret."

Omuz silkiyor. "En azından bu sefer memelerine vurmadım." "Yani, bu daha eğlenceli olurdu. O zaman sen de beni yalayarak temizledi."

Sırıttırıyor. "Ona daha fazla yapmasını söyle. Ona iki katını ödeyeceğim."

Ona cevap yazarken kıs kıs güldüm. "Senden para mı aldı?" "Tabii ki benden para aldı."

"Bu çok komik. Hannah asla pişirdikleri için insanlardan para istemez."

"Ne diyebilirim ki? Benden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Bir dakika sonra Hannah mesaja cevap verir. "Elbette. Ona kötü erkek arkadaş indirimi yaptım. Daha fazla yapıp doğrudan sana vereceğim."

"Teşekkür ederim, benim güzel kek yapan meleğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Landon soruyor.

Mesajlarımı okuduğunu görünce şaşırarak ona baktım. "Bu şüpheli. Ne yapıyorsun?"

"Onunla flört et."

Gözlerim hafifçe açıldı. "Onunla *flört* etmiyorum. Biz arkadaşız. Kızlar arkadaş olduklarında birbirlerine güzel şeyler söylerler. Bu temelde erkek arkadaşlığının tam tersi."

Gözlerini deviriyor. "Tek söylediğim, *bana* hiç kek yapan güzel meleğim *demediğin*."

"Bana hiç kek yapmadın *ya da* bir melek olmadın. Ve ben sana her zaman ne kadar seksi olduğunu söylüyorum." Telefonu bırakıp kaşığı geri aldım. "Ayrıca, Hannah her fırsatta onu yıkmak için ellerinden geleni yapan insanlarla birlikte yaşıyor. Arkadaşı olarak, ona küçük bir destek vermenin benim sorumluluğum olduğunu düşünüyorum."

onların birer pislik olduğunu ve kendisinin harika olduğunu asla unutmamasını sağlamak için."

"Taşınmalı."

Başım la onaylıyorum. "Havuz evine taşınması için bir kampanya yürüttüm ama pek başarılı olamadım. Biliyorum. Hannah, battığını bilse bile duygusal olarak bağılı olduğu gemiden inecek biri değil ama bence o ev daha çok boynunda bir ilmik var."

Kaşları kalkıyor. "Burayı kastetmedim. Neden onun senin eski evine taşınmasına izin vermiyorsun? Satmamız gerekmiyor ki. Sanırım babam çoktan ödedi, bu yüzden faturaları ödediği sürece... açıkçası, onu havuz evimden uzak tutacaksa, onun için ödemeye istekli olurum."

"Hey," diyorum ona pis bir bakış fırlatarak.

"Burada yaşarsa çok fazla zamanınızı alır. Açgözlü bir piç olduğumu biliyorsun."

"Ama ne kadar eğlenceli film geceleri geçirebileceğimizi bir düşünün."

"Seni becermek için daha fazla yalnız zamanım olmasını tercih ederim," diyor. "İçeri girmek güzeldi."

Hayden'in elinde evrak çantasıyla iş kıyafetleri içinde içeri girdiğini gördüğümde korku ve aşağılanma karışımı bir duyguyla aydınlanıyorum.

Kaşığım kâsenin kenarına çarptığında takırdıyor. "Aman Tanrım," diyorum, yüzümü kapatıyorum çünkü ona bakamıyorum.

"Günaydın Parker," diyor kuru bir sesle, kahve fincanına doğru yürürken.

Ben saklanıyorum. "Parker öldü, bu onun hayaleti."

"Annen işe gitmek için yola çıkmak üzere. dakika. Eğer siz ikiniz biz ayrılana kadar PG'yi koruyabilirsiniz çok memnun oluruz."

"Bunun için bana ne vereceksin?" Landon soruyor.

Hayden ona kuru bir bakış attı. "Şansını zorlama."

"Sadece diyorum ki, eğer Parker ve ben çıkacağımız bu tatilde bir yatak odasını paylaşabilseydik, muhtemelen biraz iyi niyet toplayabilirdim."

"Aile fotoğrafı çektmek için Mickey kulaklarını bile takabiliriz," diye öneriyorum.

"Hey, şimdi," diyor Landon, bana bir bakış atarak. "Sen kimin tarafındasın? ne oldu?" Masumca omuz silkiyorum. "Ben kendi tarafımdayım. Resmi istiyorum."

Başını sallar. "Kulaklar için hayır. Birini düşünebilirim ama bu sana pahalıya patlayacak." "PG," diye hatırlatıyor Hayden ona.

"Evet, evet, evet. Bu evde hiç kimse eğlenmeme izin vermiyor."

Hayden bana sırtıyor ve kulak misafiri olduğu şeyin yoğun utancına rağmen ben de gülümsüyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Sekiz

Parker

Pazar günü geldi çatı ve taşındığımızdan beri ilk kez annem ve Hayden randevu gecesi için dışarı çıktılar ve Landon'la beni evde yalnız bıraktılar.

Annemin hâlâ biraz endişeli olduğu belliydi ama ona sadece aylak aylak dolaşıp televizyon izleyeceğimizi söyledim. Heyecan verici bir şey yok.

Arabaları daha garaj yolundan çıkmadan, Landon kanepenin önünde yere uzanmış, bacaklarımı açmış ve en sevdiği "Atıştırmalık."

Yine de bundan sonra gerçekten tembel bir gün geçireceğiz.

Ona sarıldığımda vücudum rahatlıyor, kollarımı ortasına doluyor ve ev geliştirme programımızı izlerken başımı omzuna yaslıyorum.

Programı sunan çiftin özel hayatlarına derinden bağlandım.

Yani, eski çift. Dizi başladığında evliydi ama birkaç sezon önce boşandılar ve işler biraz karıştı.

Bir süre boyunca birbirlerine laf atmalarını ve boşanmış iş arkadaşları olarak yeni ilişki dinamiklerine alışmaya çalışmalarını izledik. Geçen sezonun sonu biraz zordu. Eski eş birkaç bölüm kaçırdı ve Bulunduğu sahnelerde, bebek yumrusu gibi görünen bir şeyi örtmek için kadrajın dışında kalmaya çalışıyordu.

Bu bölümde yeni bir soyadıyla tanıtıldı, yani resmi olarak tamamen yoluna devam etmiş görünüyor.

Landon, eski karı koca tartışırken gözlerini deviriyor; kadın onun yeni erkek şekillendirme çabalarına gülüyor ve adam da ona şu konuda takılıyor Şimdi plajda ne kadar iyi görüldüğünü.

Landon aramızdaki kâsedden bir avuç patlamış mısır alarak, "Bu adam çok ezik," diyor.

Ben de ağzıma bir parça atıyorum. "İdeal olmayan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyor. Eminim televizyonda yepyeni bir ilişki dinamiğini yönetmeye çalışmak çok gariptir."

"Boşanmadan önce durumu daha iyi *hale* getirmeliydi, o zaman çözmesi gereken yeni bir dinamik olmazdı. Şimdi onu izlemek zorunda kendi soyadı yerine başka bir adamın soyadıyla evin içinde zıplıyor. Bu utanç verici."

"Sanırım boşanma davası açtı, aslında."

"O zaman yapacağını bildiği için olmalı. Onu alt etmek istedi. Böyle önemsiz biri gibi görünüyor, ama belli ki onun saçmalıklarından bıkan o, tam tersi değil. Onu hala istediğini görebiliyorsunuz, sadece karısı olduğu için utanç verici. Adamın elinde top vardı ve beceremedi."

"İnsanlar bazen top kaybı yapar. Olur böyle şeyler. Ve bazen insanlar ayrıldıktan sonra daha iyi anlaşılır," diye belirtiyorum. "En azından ailelerini geçindirmek için hala birlikte çalışabilirler. Hayatlarını bu şekilde kazanıyorlar. Ne yani, kendi küçük saçmalıklarını bir kenara bırakıp eski karınla çalışmadığın için çocuklarının aç kalmasına göz mü yumacaksın?"

Kaşları kalkıyor. "Çocuklarım asla aç kalma endişesi *yaşamayacak* ve asla eski bir karım olmayacak. Karımın beni terk etmesine, kaçıp başka bir puşla evlenmesine, onun bebeğini doğurmasına izin vereceğimi ve sonra da bu boku yutacağımı ve etrafta bir kamera ekibi varken onunla dalga geçeceğimi mi sanıyorsun?

Gösteri mi? Hiç sanmıyorum. Benim şovum, beni terk etmeye çalışan o pisliği nasıl öldürdüğümü ve onu gömmeme yardım etmesi için onu nasıl ikna ettiğimi anlatan gerçek bir suç belgeseli olurdu."

Başımı iki yana sallayıp patlamış mısır alıyorum. "Bu çok kaba."

"Adi, kıcımların kenarı. Yeminler 'ölüm bizi ayırana kadar' diyor. Eğer ciddi değilsen benimle evlenme."

"Seninle evleneceğim ve sırf bana pis işlerimi yaptırmak için seni sevmediğim biri için terk edeceğim. Ha, o pisliği sevdiğimi sanmıştın. Şaka yaptım."

sana. Yardımınız için teşekkürler."

Landon sırtıyor. "Bunu yapmanın daha kolay yolları var. Başka bir pislikten hoşlanmanın bedelini ödetmek için bir süre yatakta sana çok kötü davranacağım. Çöpü senin için çıkarmamı istersen, söylemen yeterli."

"Boşanmaya bu kadar karşı olduğuna inanamıyorum. Senin evleneceğini hiç düşünmemiştim bile."

Omuz silkiyor. "Parti ya da evrak işleri umurumda değil. İster evli olalım, ister yüzük takmadan birlikte yaşamaya devam edelim... Senin soyadın umurumda değil ama benimki öyle kalacak." Bana bakarak, "Söz vermeyi çok ciddiye aldığımı bilmelisin. Daha 12 yaşındayken verdiğinin farkında bile olmadığın bir sözü sana tutturdum."

Gülümsüyorum, bir parça daha patlamış mısır alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu konudaki duruşu beni çok memnun ediyor ama bilim adına onu dürtmeye devam etmek zorundayım.

"Boşansak ve sen hayatında görebileceğin en seksi kadınla tanışsan, ben de hayatında görebileceğin en havalı adamla tanışsam ve en havalı karma aileye sahip olsak nasıl olur? Senin gibi olurdu. nihai rüya grubu asmak."

"Hayır. Ben karışmam. Benimle evleniyorsun, hepsi bu. Benimle evli kalacaksın."

"Dönem mi?"

"Son. Geri dönüş yok. İstisna yok."

Gülümsüyorum ve öpmek için eğiliyorum. "Mantıksızsın," diye takılıyorum.

Eli sahiplenici bir şekilde belime dolanıyor ve beni biraz daha yakına çekiyor. "Aynen öyle."

Tembel Pazar gününün tembel kısmından yorulduktan sonra, birlikte bir şeyler yapıyoruz. Birlikte bir şeyler yaptığımızda Landon'ın ödev yapıp yapmadığına dair gizemi çözüyorum. Bu hafta Uplift kulübü toplantım var, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca Landon'a ayırdığım zamanın programıma eklenmesiyle çok meşgul olursam diye buna hazırlanmak için biraz zaman harcıyorum.

Daha sonra, spor salonuna gideceğini söyledi. Ben de peşine takılmaya karar verdim.

Çalışmak için değil ama izlemek istiyorum.

Landon'ı egzersiz yaparken izlemek, kendimi terletmekten *kesinlikle* daha üstün. Gerçi onun terlemesini izlemek beni biraz ateşlendiriyor.

Egzersizini bitirdiğinde, duşa giderken terli tişörtünü çıkarırken bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Kararsızca alt dudağımı ısıırıyorum. Landon daha önce de yataktayken beni çıplak görmüştü ama bu farklı hissettiriyor. Tam olarak daha samimi değil, ama yeni hissettiren bir şekilde tanıdık.

"Bilmiyorum," diyorum, onu banyoya kadar takip ederken kararsızlığımı belli etmemeye çalışarak. "Yani, dişlerimi fırçalarken çekilmiş selfie'lerimi gördün. O seksilik seviyesine ulaşabilir miyim bilmiyorum."

Duşa uzanıp ısınması için suyu açarken sırtıyor, seksiliği kendi içinde barındırıyor. Vücudu o kadar güzel ki, böyle sıradan bir şey yaparken hareket edişi bile iç çekmeme neden oluyor.

Bana dönerek, yeşil gözleri sıcak ve sevecen bir şekilde bana doğru yürürken, şüphelerimin bir kısmını gideriyor.

Kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çekmesine izin verdim, sonra kollarımı boynuna doladım ve ona baktım. "Merhaba."

"Merhaba," diye karşılık veriyor, sadece bana özel, midemde kelebekler uçuşmasına neden olan samimi bir gülümsemeyle. Kalbimin hızlanmasına neden olan bir öpücük için beni kendine çekiyor, sonra parmak uçlarının hafifçe hareket etmesine izin veriyor

Kıçımı tutmadan önce omurgamdan aşağı. "Şimdi elbiselerini çıkar ve o güzel kışını duşa sok."

"Çok otoriter," diye takılıyorum, geri çekilmeden önce alt dudağımı hafifçe ısıırıyorum.

Soyunmayı bitirdiğimde, duş buharla ısınmış ve bizim için hazırды. Landon dışarı çıktıığımızda kullanmamız için tezgâha birkaç havlu koymuştu ama temiz kıyafetimiz olmadığını yeni fark ediyorum.

"Yukarı çıkıp-?"

Bileğimden tutup beni duş kabinine doğru çekiyor. "Tamam, sanırım değil," diye mırıldandım, onu takip ederek. "Bu seni şok edecek, ama daha önce hiç kimseyle duş almadım."

"Biliyorum," diyor spreyin altına girmeden önce.

Arkasında duruyorum, sıcak su saçlarını ıslatıp vücudundan aşağı akarken dudaklarımı yalıyorum, kaygan kaslarının her çıkıntısına çarpıyor. Bakışlarım doğal olarak akıntıyı karnından aşağıya doğru takip ediyor,

Karnım zıplıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Bazen bu kadar ateşli olman çok rahatsız edici geliyor. Mesela... biraz kurabiye ye."

Sırıttırıyor, parmaklarını saçlarında gezdirirken kasları neredeyse sırf aykırı olmak için esniyor. "Benim için kurabiye yaparsan yerim."

O duş alırken burada durup bana bakması biraz garip geliyor, bu yüzden kollarımı kavuşturup bu duygudan kurtulmaya çalışıyorum.

Kara kaşları hemen havaya kalkıyor. "Yapma bunu." "Neyi?"

Aptal rolü yaparak soruyorum.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Kendini sakla. Bu beni kızdırıyor."

"Seni kızdırmayan şeylerin listesi muhtemelen daha kısa olurdu," diye yarı şaka yapıyorum.

Spreyin altından çıkıp beni yakalamak için yanıma geliyor, sonra beni de spreyin altına çekiyor.

Burayı daha çok seviyorum. Ön taraflarımız birbirine değdiğinde onun sıcaklığı benim için de biraz koruma sağlıyor. Kollarımı ona doluyorum ve kafa derim

Spreyin altında ıslansın diye parmaklarını saçlarımda gezdirirken hoş bir şekilde karıncalanıyor.

Bu şekilde sarmaş dolaş olduğumuz için dudakları kulağıma yakın, "Bu bedenin olmak istemediğim tek bir santimi bile yok" diye mırıldanıyor.

yakından tanıyorum. Diş fırçasıyla çektiğin selfie hakkında şaka yaptığımızı biliyorum ama şaka yapmıyordum. Bence yaptığın her şey seksi."

Beni kendine çekip sıkıca kavrarken ve boynumu öperken bedenimi sahiplenici bir şekilde kendine doğru tutarken omurgamda bir ürperti dans ediyor.

Boynumdan aşağı inerken gözlerim kapanıyor, sonra açgözlü ağzı göğüslerime ulaştığında zevkle iç çekiyorum. Sıkıyor ve emiyor, bir nefeste aşk ısırıkları bırakıyor ve bir sonrakinde onları yatıştırıyor.

Aletini kavradığında şehvet içimde kıvrılıyor, sonra elimi tutuyor ve devralmak için oraya yönlendiriyor.

Omzumu öpüyor, ben onu okşarken kısık iniltisinin yankılarını tenimde hissediyorum.

Onu okşamaktan daha fazlasını yapmak istiyorum, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum. "Seni tatmak istiyorum."

Bana bakıyor, bir elini ıslak saçlarımda gezdiriyor. "Siktir, Parker." Diğer eli yüzüme gidiyor ve sahibini selamlayan hevesli bir evcil hayvan gibi eline doğru eğiliyorum.

Bu onun gözlerinde bir ateş yakıyor. Aleti elimde sertleşiyor ve tatlı sözlerinden cesaret alarak yaklaştıırıp öpüyorum, sonra da dilimi çıkarıp dibinden ucuna kadar yalıyorum.

Saçımdaki eli sıkılaşıyor ve başı geriye düşüyor. Bunu iyi bir iş yaptığım anlamına alıyorum.

İyi bir iş çıkarmaya devam etmek istiyorum, bu yüzden sikini kavriyorum ve bana gösterdiği şekilde ağzıma alıyorum. Karnından aşağı su akıyor ve yüzüme damlıyor ama umurumda değil. Burada diz çöküyorum ve beni durdurana kadar ona zevk veriyorum, sonra ayağa kalkıyorum, amım zonkluyor ve onun için hazırım.

Beni duvara doğru çeviriyor, ellerimi tutuyor ve istediği yere yerleştiriyor. Sonra bana eğilmemi söyledi, ben de eğildim.

Bir an sonra sikinin içeri kaymasını bekliyorum, ama bacaklarım açık bir şekilde burada dururken, spreyn değiştiğini fark ediyorum ve duş çubuğunu tuttuğunu görmek için ona bakıyorum. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Biliyorsun, senden iki kez orgazm olmayı bir kez orgazm olmaya tercih ederim. Elimizdeki araçları kullansak iyi olur."

"Landon, ben-"

Ama ben itiraz edemedim arkamdan yaklaşıp kaygan vücudunu benimkine bastırıyor. Bir elini bacaklarımın arasından geçirip beni açıyor, sonra diğer eliyle duş başlığını tam amıma dayıyor.

Spreyin o hassas ete uyguladığı güç karşısında şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Birkaç saniye boyunca bana vurmasına izin veriyor ama sonra asayı hareket ettiriyor, farklı bölgelere verdiğim tepkiyi test ediyor. En keskin nefes aldığı yer durdu ve dikkatini odakladı. Elim kayıyor ve hızla duvardaki tutuşumu düzeltiyorum, sıcak sprej klitorisime saldırırken vücudum titriyor.

"Landon..."

Omzumun üst kısmını öpüyor, sonra elini karnıma koyarak beni kendisine yaslıyor.

Sprej çok sert, daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Zevk içimde dalgalanıyor ve bir elimle duvarı bırakıp kalçasını tutmak için geriye uzanıyorum. Spreji uzaklaştırıyor ve beni ürpertiyor, sonra tekrar en iyi noktaya getiriyor ve daha da yaklaştırıyor.

Sertçe haykırıyorum, bedenim gerilirken parmaklarım kalçalarına gömülüyor. Ve sonra zevk içimde patlıyor, içime akarken gözlerimin arkasında parlak beyaz ışık patlıyor.

Daha fazla dayanamıyorum, bu yüzden spreji itmek için aşağı uzanıyorum, tüm gücüm vücudumu terk ederken sarkıyorum.

Landon spreji hızla geri çeviriyor, böylece üzerimize geliyor, Ben hâlâ sersemlemişken beni tekrar duvara yaslıyor, sonra sikini kalçalarımın arasına sokup içime itiyor.

Amım o kadar hassas ki, içeri iterken inliyorum. O da beni rahatlatmak için zaman ayırmıyor. Onunla dolana kadar derinlere itiyor, bağırsaklarımda hissediyorum, sonra zar zor dik durabildiğimde beni becermeye başlıyor.

İkinci kez geldiğimde, duş zemininde bir su birikintisi içinde erimeye hazırım.

Benim ayakta duracak gücüm yok, ama onun var, bu yüzden ona tutunuyorum, gücümün bana geri gelmesini beklerken spreyin altında gözlerim kapalı.

"Muhtemelen temizlenmeye başlamalıyız," diyor hafifçe.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum kaygan tenine karşı. "Hareket edemiyorum."

Kıkırdıyor, sonra şampuan şişesini kapıyor ve -beni çok şaşırtarak- saçlarımı köpürtmeye başlıyor. Duş sıcak ve güzel kokulu, parmaklarını saçlarımda gezdirirken kafa derim karıncalanıyor.

Saçımı yıkaması çok hassas bir şey. Çok sevildiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu.

Çok iyi bakılmış.

Zamanı geldiğinde saçımdaki şampuanı durulayacak kadar güç kazandım ama bunu onun yapmasına izin veriyorum çünkü bu daha güzel hissettiriyor.

Saçımı yıkamayı bitirdiğinde, kendi saçını köpürtmeye başladı, ama bana bunu yapması o kadar hoşuma gitti ki, iyiliğine karşılık vermeye karar verdim.

Bu da başka bir düzüşme turuna yol açıyor, ki düşününce bunu tahmin etmeliydim.

Ortaya çıkana kadar payımıza düşenden çok daha fazla su kullandık ama o kadar memnunum ki umursamıyorum.

Giyecek temiz kıyafetimiz olmadığından, kendimizi kabarık beyaz havlulara sarmak ve üst kata koşmak zorundayız. Landon'a köşeleri kontrol ettiriyorum çünkü onun belinde sadece bir havlu var ve ben kendimi ondan daha çıplak hissediyorum. Zaten utangaç biri değil ama ortalık temiz.

Yatak odasına gidiyoruz, sonra havluyu atıyorum ve yorganının altındaki yatağına tırmanıyorum. Güzel ve rahat olduğumda, havlusunu bırakmasını izlemek için dışarı bakıyorum, sonra benimle yatağa tırmanıyorum.

"Buranın altına girmeme izin

var mı?" "Sanırım var."

Battaniyeyi yırtıyor ve benimle birlikte kayıyor, sonra beni tutuyor ve yan tarafımı sıkıyor. "Kendi yatağıma girmeme izin vermen çok nazik bir davranış," diye takılıyor.

"Biliyorum," diyorum kibarca. "Ben aslında bir azizim."

Sırıttıyor ve aziz dudaklarımı öpmek için eğiliyor, bu da tabii ki kendimi tam bir günahkâr gibi hissetmeme neden oluyor.

"Bir raunt daha dayanacak gücüm yok," diye uyarıyorum onu.

Kıkırdıyor, ellerini altımdan geçirerek beni kendine doğru çekiyor ve kollarını belime doluyor. "Sorun değil."

Yorganın altında sıcacıktım ama onun kollarına sarılınca daha da rahatladım.

Çok geçmeden uykuya daldım. Onun kollarında cırılçıplak sarılmanın ne kadar güzel olduğu düşünüldüğünde bu kaçınılmazdı.

Ne yazık ki bizi uyandıran şey kapının çalınması oldu.

"Bir saniye," diye sesleniyor Landon, sesi uykudan pürüzlü.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, battaniyeyi göğsüme daha sıkı bastırarak. "Parker içeride seninle mi?" Hayden kapının arkasından soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Hepimizin üzerinde anlaştığı kurallardan biri de sağduyulu davranmaktı. Bu muhtemelen o değil.

Özür dileyerek, "Bir saniye içinde çıkacağım," diyorum.

Kapının diğer tarafından Hayden'ın iç çektiğini duyuyorum ve bir otorite figürünü hayal kırıklığına uğratmanın dehşeti beni yataktan her şeyden daha hızlı kaldırıyor. "Burada bekliyor olacağım. Çabuk olun lütfen."

Landon isteksizce doğrulduğunda gözlerini ovuşturarak, "Dolabıma git," diye mırıldanıyor. "Benim tişörtlerimden birini alabilirsin."

Aceleyle dolaba gidip kapıyı açarken telaşlıyım. Onun T-Gömlüklerin hepsi asılı, bu yüzden bir tane kendim için bir tane de onun için almak yeterince kolay. Kendim için seçtiğimi çekiştiriyorum ama bacaklarım hâlâ çok çıplak.

"Ödünç alabileceğim eşofman altınız var mı?"

Başını sallıyor. "Çekmecelerdeler. Pantolonlar, şortlar. Ne istersen al," diyor ve onun için çıkardığım gömleği alıyor.

Dolaba geri dönüyorum ama o yatakta beklerken burada tek başıma olmak, Malek'in çantasını hazırladığım gece hissettiğim kadar istilacı geliyor.

Birden Brittany'nin gömleğini bulacağını umarak burada bıraktığı zamanı hatırlayarak, "Burada rastgele kız kıyafetlerinden oluşan bir hazine bulmayacağım, değil mi?" diye sesleniyorum.

Gömleğini çekerken kapı aralığında belirerek beni korkutuyor. "Neden kız kıyafetlerim olsun ki?"

"Ayaklarının dibine bırakılan tüm külotlardan," diyorum kuru bir sesle. "Ah, külotum yok. Tanrım, odana acil durum kıyafeti falan saklamam lazım."

Landon dolapta bana katılıyor, başının üstündeki sepete uzanıyor.

Bana bir çift külot uzattığında dehşete kapıldım.

"Ew, bir kızın külotunu giymiyorum, Landon."

Sırıttıyor. "Onlar senin."

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

Sürekli külotumu çalıp cebine koyuyor ama ben her zaman onları geri alıyorum. Ve bunlar külot bile değil, bikini altı.

Farkına vardım ve nedenini anladığımda çenem düştü. Tanıdık geliyorlar. "Bunlar ikinci sınıftaki partide giydiğim bikini altları."

Başını sallıyor ve kendine pantolon almak için çekmeceye uzanıyor. "Onları sakladın mı?"

"Belli ki."

"Neden?"

"Sence neden?" diye soruyor, bir çift eşofmanın içine girerek.

Yıllar önce kaybettiğim bikini altıma bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, o gece ondan kaçmak için o kadar acele ediyordum ki, onlara ne olduğunu düşünmedim bile. "Pek de iyi bir anı sayılmaz," diye belirtiyorum, bu konuyu açmak zorunda kaldığım için kendimi biraz garip hissederek.

Omuz silkiyor. "İyi anılar, kötü anılar. Hepsi bizimle ilgili anılar, bu yüzden onları alacağım."

İçlerine girerken gülümsüyorum. "Bu çok tatlı."

Başka bir şey söyleyemeden, kapı daha az sabırlı bir şekilde çalındı.

Hemen harekete geçerek Landon'dan çaldığım eşofmanları üzerime geçirdim ve aynaya bir göz attım.

Bu bir hataydı.

Saçlarım kıvrıkcık bir yatak başı karmaşası ve tenim arkamda duran seksi uzay ısıtıcısının kollarında uyumaktan kızarmış. Onun kıyafetleri içinde dağınık ve gülünç görünüyorum ama Landon yansımamı fark edip gülümsüyor, kollarını belime doluyor ve dünyanın en güzel kızımıymışım gibi yansımamıza bakıyor.

"Bana neden bu kadar takıntılı olduğumu anlayabiliyorum. Şu eşofmanlara bak," diye şaka yapıyorum.

"Değil mi?" diyor boynumu öperek. "On üzerinden on bir, kolay."

Beni kızartıyor ve aptal gibi gülümsetiyor. "Sen gülünç bir yalancısın."

Kaşları kalkıyor. "Kızım hakkında konuşurken dikkatli olsan iyi edersin. O küçük güzel kışını tekmeleyeceğim."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Landon sırtıyor ve kışına bir şaplak atıyor, ama babası hala koridorda beklediği için sonunda beni de dolaptan çıkarıyor.

Hayden kapının diğer tarafında bekliyor, aşırı derecede etkilenmemiş görünüyor. Landon'ın giysileri içinde, saçlarım az önce ırzıma geçilmiş gibi görünürken bana baktığında bakışları daha da yoğunlaşıyor.

"Göründüğü gibi değil," diye onu temin ediyorum. "Uyuyakalmışız ama hiçbir şey yapmıyormuşuz. Yani, az önce. Yukarıda! Hem de onun yatağında. I

Yani..." Yüzümü buruşturuyorum. "Konuşmayı keseceğim."

Hayden alaycı bir ifadeyle, "Bu muhtemelen en iyisi olur," diyor. "Annen aşağıda bekliyor. Eve tatlı getirdik. restoran."

"Ooh, nefis." Ona alaycı bir bakış attım. "Randevunuz nasıldı?" "Çok güzel vakit geçirdik," diye beni temin ediyor.

"Onu tekrar göreceğini düşünüyor musun?"

Gülümsüyor. "İçimde bir his var."

Landon, "Ona el sürmesen iyi olur," diyerek beni şaşırtıyor. "Bu evde sağduyulu davranırsınız, genç adam."

Hayden oğluna alaycı bir bakış atıyor ama ben gülüyorum, aralarında gerçek, eğlenceli bir etkileşim olduğu için kendimi iyi hissediyorum.

Çoğu baba ve oğul arasında pek bir şey yokmuş gibi görünebilir, ancak bu noktaya kadar olan ilişkileri göz önüne alındığında, bunun çok iyi bir başlangıç olduğunu söyleyebilirim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Kırk Dokuz

Landon

Yaklaşık beş hafta sonra, Cadılar Bayramı hafta sonu

"Hey, Parker'ı buralarda gördün mü?"

Hannah'yı banyodan çıkarken yakaladığımda neden böyle giyindiğini sormuyorum. Dürüst olmak gerekirse, burnunda bir tutam siyah makyaj ve siyah ruj olması dışında fark etmeyebilirdim ve bu onun her zamanki görünümü değil.

Hannah cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap veremeden Parker aynı kostümle kızlar tuvaletinden çıkıyor ve benim çenem düşüyor.

Parker hemen suçlu görünüyor ve şimdi neden bu sabah okula birlikte gittiğimiz halde evden bensiz kaçtığını anlıyorum.

Hannah gibi Parker da yüzüne tonlarca makyaj yapmış, burnuna biraz sürmüş ve siyah ruj sürmüş. Uzun kızıl saçları başının iki yanında topuz yapılmış ve daracık siyah bir mini etek ile göbeğinin bir kısmını açıkta bırakan siyah beyaz tüylü panda kazak giymiş.

Ne oluyor lan?

"Hayır," diyorum hemen.

Parker, "Sen hayır demeden önce," diye söze giriyor ama ben onun sözünü kesiyorum. "Çok geç. Çoktan söyledim."

"Bu pandalar için," diyor bana hoşnutsuz bir bakış atarak. "Resmi Uplift işi. 'Pandaları kurtarın' bağış kampanyasının başına getirdiğimiz çocuk işi tamamen yüzüne gözüne bulaştırdı. Bağış toplamak için haftaları vardı ama toplamadı ve son gün bugün. *Bugün* 5,000 dolar toplamalıyız ki

Hedefimize ulaşmak için, amacımıza daha fazla dikkat çekmek amacıyla böyle giyiniyoruz."

"O eteklerin kıyafet yönetmeliğini ihlal etmemesine imkân yok." "Bakın kim birdenbire kurallarla ilgilenmeye başladı," dedi Hannah. mırıldanıyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum ve Parker sadece pozisyonunu savunurken o masum rolü yapıyor. "Kıyafet yönetmeliğine kesinlikle karşılar ama ben artık zengin bir çocuğum. İstedikimi giyebilirim ve kimse bu konuda bir şey demez," diyor kibirli bir şekilde.

"Eğer hemen gidip üstünü değiştirmezsen o kıyafetleri bizzat ben yırtarım."

Başını sallıyor, çantasına uzanıyor ve bir pano çıkarıyor. "Hayır. Parayı toplayana kadar değişmeyeceğim. Bağış toplamamıza yardım etmek isterseniz, belki daha hızlı yol alırız ama-"

Panoyu elinden aldım. "Bana bir kalem ver." Çantasına uzandı ve bir kalem uzattı.

İlk boşluğa adımı yazıyorum, sonra altına 5.000 dolar yazıyorum. bağış miktarı. "Pandalar kurtuldu," diyorum ve panoyu geri veriyorum. "Şimdi git üstünü değiştir."

Parker önce panoya bakıyor, sonra da kocaman gözlerini bana çeviriyor. "Bu ciddi bir bağış mı?"

"Elbette öyle."

"Bu miktarı gerçekten ödemek zorundasınız." "Bağış böyle mi işliyor?"

Bana bir bakış attı, ama sonra panoya baktı ve parlıyor. "Vay canına. Sanırım başardık," diyor Hannah'ya bakarak.

Hannah dar eteğinin altını çekiştiriyor. "Harika. Bütün gün sürer diye düşündüm, o yüzden yanıma yedek kıyafet almadım."

"En azından Cadılar Bayramı hafta sonu," diyorum.

"Üzerimi değiştirmek için kıyafetlerimi ister misin?" Parker teklif ediyor. "Landon'dan kıyafet çalabilirim."

Hannah başını sallar. "Sorun değil. Bu kadar zahmete girdik. Sadece giyeceğim. Belki daha fazla bağış alırım," diyor neşeyle.

"Pandaları kurtarmak daha da zor." Parker başını sallar. "Bunu sevdim."

"Öğle yemeğinde panonu masamın yanına getir, eğer onu giyiyorsan kolayca iki katına çıkarabilirsin," diye ona tavsiyede bulunuyorum. "Sen değil," diyorum Parker'a, tuvaleti işaret ederek. "Sen git, insanları dövme neden olmayacak bir şeyler giy."

"İnsanları dövme sadece senin sebep olabileceğini biliyorsun, değil mi?" Sözlerine rağmen bana bir öpücük vermek için yanıma geldi.

Koridora bakıyorum, sonra diğer tarafa dönüyorum. Etrafta kimse olmadığından, bir kolumu ona doluyor ve daha iyi bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

"Bu rujun ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum. Her tarafına bulaştırabilirim," diye mırıldanıyor ve dudakları benimkinden birkaç santim uzaktayken geri çekiliyor.

Mesafeyi kapatmadan önce, "Bu almak istediğim bir risk," diyorum. "Mm.

Seksi panda kostümümü beğendin mi?" diye alay ediyor, dudakları hala öpecek kadar yakın.

Elim sırtının alt kısmındaki yumuşak kumaşın üzerinde durduğu için güzel hissettirdiğini söyleyebilirim. "Bunu daha sonra aileler Korku Gecesi'nde benim için giyebilirsin."

İç çekerek, "Randevu gecelerini seviyorum." diyor.

"Zamanımı *senin* için panda kazakları yaparak geçirdiğim için mutluyum. fayda sağlıyor," diyor Hannah hafif bir eğlenceyle.

Parker arkadaşına hafifçe gülümseyerek geri çekiliyor. "Hey, ihtiyacımız olan bağış aldılar, sadece planladığımız şekilde değil. Harika kazaklar, çok yumuşak ve rahatlar. Belki seninkini yeniden değerlendirip Cadılar Bayramı'nda giyebilirsin."

"Eh, belki," diyor ama pek ilgileniyormuş gibi görünmüyor. "Başka bir kostüm üzerinde çalışıyordum ama bitirecek zamanım olmadı. Sanırım

Bunları yapmak için harcadığım zamanı bunun için harcayabilirdim ama yapmadım.

Landon'ı bacaklarını görmekle tehdit edersek çeki verir. Benim hatam. Bunu bilmem *gerekirdi*."

Parker rahatlatıcı bir kolla Hannah'nın omuzlarına sarılıyor. "Beyin fırtınası yapmak için gereken tefeci zihniyetine sahip değilsin. şantajlar."

"Bunun benim için sorun olduğu her sefer için bir dolarım olsaydı," diyor Hannah
Şakalar.

—

Parker, Hannah'nın yalnız bir panda olmasını istemediği için kazağı üzerinde tuttu ama kısa etek yerine siyah taytla eşleştirdi. Okul başlamadan önce çıkarmaya vakti olmadığı için panda makyajını da bıraktı, böylece Hannah ile birlikte okul gününün geri kalanını ders aralarında bağış toplayarak geçirdiler.

Anae öğle yemeğinde panda fuhuş halkasının dışında bırakıldığını fark edince sinirleniyor ve Parker stratejik olarak bağışımı gösterdikten sonra Arden 10 bin dolar bağışlayınca *daha* da sinirleniyor. Adam geride bırakılamaz.

Arden'in yarın akşamki Fright Fest afterparty'sindeki kavalyesi olduğunu düşünen Anae, Hannah'nın cimri kostümünden duyduğu zevki gizleme zahmetine girmeden, bağışını not ederken gelip panoyu tutması için onu ikna etmesini izlerken de öfkelenir.

Anae'nin yoğunlaşan öfkesinden habersiz ya da kayıtsız, kalemi Hannah'ya geri verdiğinde, "Partime geliyor musun? yarın gece, değil mi?"

Hannah'nın yüzü kızarıyor ve dikkatini kalemin klipsinin altından geçirirken kaleme odaklıyor. "Emin değilim."

"Öyle olsa iyi olur," diye dalga geçiyor, her zamanki rahat çekiciliğiyle. "Sensiz eğlenemem."

Hannah ona tedirgin bir gülümseme fırlattıktan sonra dönüp Parker'la oturduğu masaya doğru hızla ilerliyor.

Normalde umurumda olmazdı ama kız arkadaşım kıza karşı son derece korumacı olduğu için Hannah kötü bir zaman geçirirse benim de kötü bir zaman geçireceğimi biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"İyi işler," dedi kuru bir sesle. "Pandaların kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu duydum." "Bağış değil." Başımı salladım. "Hannah'ya bulaşma. I duymak istemiyorum. Anae'yi partiye davet etmedin mi?"

"Kostümleri koordine ediyoruz. Evlenmiyoruz." "İkinizi de öldürecek, abartmıyorum," diyorum.

Arden gözlerini devirerek içkisine uzanıyor. "Anae Richards'tan korkmuyorum."

"Hannah Dupont'a da puan vermeyeceksin," diyor Malek, kendini konuşmaya dahil ederek. "O kız dokunulmaz."

"Senin için belki," diyor Arden sırtarak ve Malek'in gözlerini devirmesine neden oluyor. "Ona kimin dokunduğunu biliyorum ve tam onun tipi olduğumu düşünüyorum."

"Saçmalık," diyor Malek, bir an bile inanmayarak. "Hannah'yla birlikte olduğunu iddia eden herkes yalancının tekidir."

Arden başını sallıyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye kaşlarını çatıyorum, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi. "Söylenmesine gerek yoktu. Kendim gördüm."

Bunun üzerine Malek kaşlarını çatar. "Kim?"

Arden sırtıyor, başka birinin istediği bilgiye sahip olmanın keyfini çıkarıyor.

Özellikle de Malek, çünkü onlar arkadaş ve Arden muhtemelen bunu asla kabul etmeyecek olsa da herkesi, özellikle de bizi en iyi şekilde etkilemesi gerekiyor. "Diyelim ki Anae Richards ile oynayan son adam bire iki anlaşması yaptı ve ben de aynı paketle ilgileniyorum."

Şimdi saçmalama sırası bende. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama Dare'in Hannah'yı hiç becermediğini çok iyi biliyorum."

"Anae ile aslında açık bir ilişkileri olduğunu biliyor muydun? Kimi isterse onunla yatmasına izin veriyordu. Ve kız arkadaşının evinde ona içki getiren nakavttan yararlanmadığını mı düşünüyorsun?" Arden inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırarak soruyor.

"İnsanların Anae'yle çıkarken onun odasına gizlice girdiğine dair bir şeyler söylediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse... bunu yapmış olsa bile Hannah'nın rızası dışında yapmıştır ve onunla hiçbir zaman sonuna kadar gitmemiştir. Hannah'nın hâlâ bakire olduğunu biliyorum."

Arden omuz silkiyor. "O zaman kız onun bitmemiş işi. Onun için bitirmekten mutluluk duyarım."

"Sen rüya görmeye devam et, pislik," diyor Malek, patates kızartmasını oldukça agresif bir şekilde kaparak.

"Hayal kurmama gerek yok. Bir planım var ve çoktan harekete geçti."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Madem başaramayacağımdan bu kadar eminsin, neden işi ilginç hale getirmiyoruz?" Arden ellerini masaya vurarak öneride bulunur.

Malek'in kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Aklında ne var?" "Yıl sonundan önce Dare'in ölüm listesini tamamlayacağım. Anae belli, zaten bunun üzerinde çalışıyorum ama onun yapamadığını ben yapacağım. Onun bakire küçük üvey kız kardeşini de becereceğim."

Tedirginlik omuzlarımın gerilmesine neden oluyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

Malek'in bakışları Arden'inkilere kilitlenir. Öne doğru eğiliyor, gözleri beklentiyle parlıyor. "Bahislerini söyle, tatlı çocuk."

"Başarılı olursam, Aperta'yı bana *vermek zorundasın*. Başarısız olursam, senden değerinin iki katına satın alırım."

Malek teklifini düşünüyor. Arabayı aldığından beri Arden'la alay ediyordu. Normal şartlar altında Malek arabayı satmaktan mutlu olurdu ama Arden tam bir pislik olabildiği için arabayı *ona* satmayı erteledi.

Malek'in paraya ihtiyacı yok ama lanet arabadan nefret ediyor ve başka bir şey almayı tercih ediyor. Arden bir tane bulabilseydi, muhtemelen sırf ona inat kendi Aperta'sını satın alırdı ama bu çok sınırlı sayıda üretilen bir Ferrari ve açıkçası piyasada hiç yok.

"O lanet araba için bana altı milyon dolar mı ödeyeceksin?" Malek kaşlarını kaldırarak sorar.

"Eğer kaybedersem."

Malek sırtlıyor. "Tamamdır."

Onlar el sıkışmak için masaya uzanırken ben ayağa kalkıp tepsimi kapıyorum.

Arden'in elini bırakırken Malek'in bakışları bana kayıyor. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Parker'la oturmak için. Bu saçmalığa ortak olamam." Onlara dönüp bakarak uyarıyorum: "Bu aptal bahsi öğrenen olursa, ben burada değildim. Aksini iddia eden olursa savaş."

Okuldaki uzun bir günün ardından tek yapmak istediğim Parker'la evde dinlenmek.

Aslında o lanet panda kazağını çıkarıp güzel memeleriyle ziyafet çekmek için sabırsızlanıyorum ama bunu yapabilmem için ailelerin gitmesini beklememiz gerekiyor.

Baymont Lisesi'nde Cadılar Bayramı bir bütündür. İki tane tam etkinlik geceleri. Bu gece, Baymont velilerinin okul için para toplamak amacıyla katıldıkları süslü bir bağış gecesi olan Fright Night. Mekan her yıl değişiyor ama bu gece Prince ailesinin süper yatında düzenleniyor.

Yarın gece Fright Fest var, okulun öğrenciler için düzenlediği saçma sapan bir şey. Parker planlamaya yardım ediyor, bu yüzden bu yıl gitmek zorundayım, ama genellikle bunu atlarım ve daha sonra Arden'in partisine giderim.

Bugün yaptığı saçmalıktan sonra, bu yıl gitmek istediğimden bile emin değilim. Parker zaten partileri pek sevmez. Belki onu ikna ederim. Fright Fest'ten sonra Hannah'yı bize davet etmesini önererek. Onun yerine medya odasında korku filmi izleyebiliriz. Bu şekilde, Hannah'nın gerçekten dahil olmadan oraya gitmediğinden de emin olabilirim.

Açıkçası Hannah'nın Arden'ı seçeceğini sanmıyorum ama adamı tanıyorum ve bir şeye gözünü diktiğinde onu elde etmenin bir yolunu bulduğunu biliyorum.

"Hayden, çantamı bulamıyorum."

Gemma'nın ses tonu endişeli bir şekilde oturma odasına doğru süzülürken Bir dansçının zarafetiyle, uzun kirli beyaz elbisesi bir anda dönerken biraz dalgalanıyor.

Gemma'nın her zaman biraz endişeli *olduğunu* düşünüyorum. birkaç hafta içinde sıkıca sarılır.

Kızıyla yattığımı ilk keşfettiğinde, ona her yaklaştığımda endişeli ve rahatsız oluyordu.

Anlıyorum. Uzun zamandır Parker'ın hayatında bir sorunum var ve romantik bir ilgi alanı olarak bile, etrafta dolaşan bir adam olarak pek bilinmiyorum. Şüphecilğini anlıyordum ve Parker'ın bana anlattıklarından Gemma'nın muhtemelen bu konuda bir hassasiyeti olduğunu anladım, zaten Parker'ın babası ailelerini havaya uçurduğu ve Gemma'yı bekar bir anne yaptığı için. Tahmin etmem gerekirse, aklının bir köşesinde benim de kızına aynı şeyi yapabilecek bir adam olduğum düşüncesi var.

Yanılıyor ama benim hakkımda yanılmasına izin verirdim. Parker bildiği sürece insanların ne düşündüğü çok da önemli değil.

Yine de Parker'ı üzüyordu, bu yüzden bir gün Gemma'yı havuz başında babamın işten çıkmasını beklerken yakaladım ve onunla oturdum.

Ona benden neden hoşlanmadığını anladığımı ve bu konuda kendime hiç iyilik yapmadığımı bildiğimi, ancak kızına zarar vermem konusunda asla endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Ona bir pislik olabileceğimi ama kızını çok seven bir pislik olduğumu ve ona zarar vermektense kendi kolumu kesmeyi tercih edeceğimi söyledim.

Parker'ın kalbini kırmak. Parker evlenirse, benimle evleneceğini söyledim. Eğer torun sahibi olursa, babaları ben olacağım. Ona kızı konusunda tamamen ciddi olduğumu, bunun benim için bir oyun olmadığını ve ayrılma ihtimalimizin neredeyse hiç olmadığını söyledim. Sonra ona ikimizin de istediği şeyin Parker'ı mutlu görmek olduğunu, anlaşmak için biraz daha çaba göstermemizin iyi bir fikir olabileceğini söyledim.

Konuşmam kaygılarının bir kısmını hafifletmiş gibi görünürken muhtemelen birkaç yeni kaynağa da katkıda bulundu.

Ama o zamandan beri, sanırım hiçbir yere gitmeyeceğim fikrine alıştı. Dahası, beni her gün Parker'la görünce, sanırım sonunda bana inandı. Kızının erkek arkadaşı olmam konusunda kararsız olsa da, *kocas*ı olma niyetimi açıkladığımdan beri beni kucaklamanın en iyisi *olacağını* fark etti.

Şahsen, Gemma'nın motivasyonları ya da benden hoşlanıp hoşlanmadığı umurumda değil. Ama Parker için önemli, bu yüzden ilgilenmek zorundaydım.

Gemma'nın nevroitik dağınıklığını ve babamın onu içeri çekip sorunun ne olduğunu öğrenmek isterken kollarını sabit tutuşunu izliyorum. Çantasını bulamadığını söylemesini bekliyorum, çünkü az önce bu konuda yakınıyordu, ama ona bakıyor ve "Belki de bu doğru değildir. Parker'da panda makyajı var."

Ona göz kırpmıyor. "Ne?"

"Sadece ikimiz olduğumuzu biliyorum ama bunu hatırlamak için hep birlikte çekilmiş güzel bir fotoğrafımız olsun istiyorum. Peki ya...?"

Devam edemeden onu durdurur. "Parker'ın hazır olduğundan emin olacağım.

Yukarı çık ve çantanı bul. Gerekirse başka bir tane al. Gitmemiz gerekiyor."

Gemma, "Bu ayakkabılardan bile emin değilim," diye mırıldanıyor ama yine de dönüp yukarı çıkıyor.

Babam gözden kaybolana kadar onu izliyor, sonra yanıma gelip bana yaklaşıyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve o da yanımdaki kanepeye oturuyor.

"Bir iyilik isteyeceğim." "Karın için Xanax'a ihtiyacın var mı?"

Hiç eğlenmemiş gibi görünüyor. "Hayır. Parker'ın kostümü, bu neden oluyor?"

"Okul meselesi. Pandaları kurtarmak için bağış topluyordu. Bu durum için giyinmiş."

"Pekala. Gittiğimizde onu duşa sokabilir misin?" Sırıtiyorum. "İşte bu benim yapabileceğim bir iyilik."

Yorumumu görmezden geliyor ve devam ediyor. "İkinizin de giyinip 9:30 gibi yola çıkmaya hazır olmanızı istiyorum. Etkinlik 10'da bitiyor. Güzel bir şeyler giyin. Parker güzel bir elbise giysin, biraz resmi bir şey olsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü bizimle saat 10'da marinada buluşmanı istiyorum. Planımız bunun bir sürpriz olmasıydı ama Parker'ı şaşırtmak iyi bir şey olsa da, geçmişimiz göz önüne alındığında... seninle önceden konuşmak istedim."

Marinada buluşalım mı?

Biraz daha dik oturuyorum.

"Bir süredir tekneye çıkmadığını biliyorum," diye başlıyor babam. "Senin için kötü anıları canlandırmak istemiyorum ve bunun sana bir anlam ifade edeceğinden bile emin değilim ama... bunu yapmak istememin *nedeni* annen. Mutlu olduğu son yer, *bizimle* olduğu son yer. Deniz onun son dinlenme yeri ve bir anlamda bunu orada yaparsak bir parçasının bizimle olacağını hissediyorum. Ve gerçekten Gemma'yı seveceğine inanıyorum. Gemma'ya "Eğer yapabilseydi bunu kutsardı."

"Onunla evleneceksin."

Yavaşça başını sallıyor, mavi gözleri duyguyla parlıyor. "Planımız bu," diyor, neredeyse nazikçe. "Bu gece teknede yapmak istiyorum. "Bu gece teknede yapmak istiyorum. Kaptan bizimle evlenebilir. Sadece biz olacağız, samimi bir şey. Gemma daha önce evlenmedi ama çok samimi bir düğünü tercih ettiğimi biliyor. I

annenle su kenarında evlendi. Ben de Gemma'yla orada evlenmek istiyorum ama sizin de onayınızı almak istiyorum."

Çenem kilitlenmiş ve kollarım kavuşturulmuş halde ona bakıyorum. Babam korkutulacak bir adam değil ama vücudundaki gerginlikten söyleyeceklerimden tedirgin olduğunu anlayabiliyorum.

Sebebi var.

Ama Gemma'yı ilk taşıdığında gösterdiğim tüm direnişe rağmen, şimdi itiraz edecek gücüm yok. Sadece babamın kalbini kırmakla kalmam, Parker o kadar sinirlenir ki beni kızgın yeşil ahtapotlardan oluşan bir mezara gömer.

"Sende," diyorum basitçe.

Omuzlarındaki gerginlik hemen azalır. "Teşekkür ederim, Landon."

Gülümseyip başımı sallıyorum. "Sanırım bu neden bir çantanın üzerinde döndüğünü açıklıyor."

"Gergin."

"Seninle evleniyor olsaydım ben de gergin olurum," diyorum kuru bir sesle.

Babam gözlerini deviriyor, ayağa kalkmaya hazırlanıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum.
Ben bir zevkim."

"Sen bir şeysin, tamam mı?"

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Elli

Parker

"Sence bu ayakkabılar iyi mi?"

Annem aynaya dönüp bacağını seksi yırtmaçtan geçirip çıplak topuklarını incelerken belli belirsiz gülümsüyorum. "Harika görünüyorsun," diye onu temin ediyorum.

"Belki de beyaz giymeliydim. En azından beyaz topuklular. Bunun için yeni ayakkabılar almalıyım," diye mırıldanıyor.

Annem son zamanlarda bundan çok daha rahattı, ayakkabılar yüzünden çıldırdığına inanamıyorum. Başımı sallayarak bir çanta seçmesine yardım ediyorum ve ayakkabılarının mükemmel olduğuna ikna ediyorum, sonra da geç kalmamaları için onu aceleyle aşağı indiriyorum.

Bu gece Landon'la tembellik yapmak için sabırsızlanıyorum. Ev çevirme şovumuzu bitirdik, ancak ayrıldıklarından beri her sunucu için yan şovlar var ve ben onunkine başlamak için can atıyorum.

Ben yukarıda annemin hazırlanmasına yardım ederken Landon'ın patlamış mısır yapması gerekiyordu, ama sonunda onları kapıdan çıkardığımızda ve ben oturma odasına döndüğümde patlamış mısır yoktu.

"Atıştırmalık yapmadın."

"Korkarım kötü haberlerim var. İyi haberlerim de var. Ama... kötü haberler de var."

Heyecanım azalıyor. "Kötü haber ne?"

"Şovunuza başlamak için Pazar gününe kadar beklemeniz gerekecek."

Elimi kalçama koyuyorum ve o yaklaşırken baş belası kıcına bakıyorum. "Şimdi beni iyi dinle. Seni becermekten her zaman mutluluk duyarım ama bu dört saat sürmez. İstersen gösteriyi izlemeyi daha sonraya erteleyebiliriz ama-"

Sırıtarak sözümü kesti, bir elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Demek istediğim bu değildi. Planlarımız değişti. Seni becermek istediğim için değil. İstiyorum ve muhtemelen gece bitmeden bir noktada yapacağım, ama şimdi değil. Şu anda, o güzel küçük kıçını duşa götürmeni ve bunu çabuk yapmanı istiyorum."

Merakla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Alışveriş. Sonra bir kuaför randevunuz var ve kuaför kapanmadan önce oraya gitmeye çalışmalıyız."

Göz kırpıyorum. Eğer bana bir tarlaya gidip papatya toplayacağımızı söyleseydi, daha fazla şaşırıramazdım. "Ne?"

"Göreceksin."

Landon'ın baskın bir karaktere sahip olduğunu açıkça fark ettim ve bunu takdir ettim, ancak hiçbir zaman beni alışverişe götürüp elbise seçmeme yardım edeceğini hayal etmemiştim.

Modayla ilgilenmiyor ama yine de denememi istediği elbiseleri seçiyor. İhtiyacım olduğunda fermuarlar konusunda bana yardım ediyor. Benimle birlikte soyunma odasına giriyor ve elbiselerin vücuduma oturmasına ve özellikle de çıkışına hayran kalıyordum.

Neden bir elbiseye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Mezuniyet balosuna zaten gitmiştik ama onu giyemeyeceğimi, bu gece için yeni bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söyledi.

İkiye indirdik.

Birinin alt kısmı kadınsı ve dökümlü, üst kısmı ise ince askılı ve seksi. Alt kısmı neredeyse beyaz görünecek kadar soluk bir pembe, üst kısmı ise daha koyu bir tonda, gül altınına yakın ve ışıltılı.

Diğeri ise V yakalı muhteşem, ateşli bir elbise. İlkinden daha dar ve bence kahverengi ve kırmızıların karışımı benim elbiseme çok yakışıyor.

Özellikle de Anae bir gün geldiğinde pastel renk giydiğim için benimle dalga geçtikten sonra.

Landon satın almak için onu seçtiğinde kafamın içinde onun sesinin olması can sıkıcı.

"Emin misin?" Ona sordum.

Kaşları çatılır. "Beğenmedin mi?"

"Çok güzel ama sence bana yakışmış mı?"

Yüz ifadesi taşlaşıyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki sana çok yakıştı."

"Anae soluk renklerin bana yakışmadığını söyledi. Hastalıklı bir Brontë kahramanına benzediğimi söyledi."

Gözleri öfkeyle kararıyor ve askıyı kancadan koparıyor. "Anae lanet bir aptal. Neden onun söylediklerini dinliyorsun ki?"

Haklı olduğunu biliyorum, ama bazen insanların söylediği kötü şeyler aklımda övgülerden daha uzun süre kalabiliyor.

Elbiseyi sevdim ve Landon içinde güzel göründüğümü düşünüyorsa, başkalarının ne düşündüğü önemli değil.

"Gitmeden önce ayakkabılara uğrayabilir miyiz?" diye sordum.

Bana henüz ne yapacağımızı söylemedi ama görünüşe göre ailelerimizle çifte randevumuz var. Annem ayakkabıları konusunda endişeli olduğu ve benim de artık rahatça harcama yapabileceğim bir kredi kartım olduğu için ona bir çift beyaz ayakkabı almak istiyorum.

"Evet, ama elini çabuk tutmalısın" diyor bana.

Kuaföre tam kapanmak üzereyken gidiyoruz, böylece her yer bize kalıyor.

Landon saçımı ve makyajımı yaptırmak için beni yalnız bırakıyor. Geri döndüğünde kuaförle sohbet ediyordum ama onu görünce kelimelerim kurudu.

Landon benimkiyle mükemmel uyum sağlayan kirli beyaz bir takım elbise giyiyor. Altına da beyaz bir elbise gömleği giymiş, üstteki birkaç düğmeyi açmış ve kravat takmamış.

Muhteşem görünüyor.

Ağzımın açık olduğunu görünce sırtıyor ve stilist açık ağzımdan yararlanarak dudaklarımın işini bitiriyor.

İşi biter bitmez ve ben kurulandıktan sonra sandalyeyi döndürüyor, böylece kendimi görebiliyorum.

Landon saçımı mahvetmemem için randevudan önce elbisemi değiştirmemi istedi ve şimdi iyi ki de öyle yapmış diyorum. Makyajım yapılmış, saçlarım açılmış ve kıvrılmışken ne kadar güzel görüldüğüme biraz şaşırdım. Dar pembe altın korse göğüslerimi harika gösteriyor ve ayağa kalktığımda dökümlü alt kısmı bacaklarımın etrafında dans ediyor ve attığım her adımda sallanıyor. Küçük bir dönüş yapıyorum ve kendimi ipek bir elbisenin içindeki bir peri prensesi gibi hissediyorum.

Landon bileğimi yakalıyor, yüzümü ona çeviriyor, sonra da beni kendine çekiyor. "Çok güzel görünüyorsun. Gitmeye hazır mısın?"

"Evleniyor muyuz?"

Bir an için afallamış görünüyor, sonra gülüyor. "Ne? Daha sana sormadım bile."

"Biliyorum, ama bu elbise bana düğün havası veriyor, birbirimize uyuyoruz, beni kuaföre sen getirdin ve dürüst olalım, aklında böyle bir fikir olsaydı bana henüz teklif etmemiş olman bir etken olur muydu?"

Sırtıyor, beni sıkıca kavırıyor ve bir öpücük için kendine çekiyor. "Sanırım değil."

"Eğer evleniyorsak, rujumu mahvetmemelisin," diyorum, çünkü yüzlerimiz tehlikeli bir şekilde birbirine yakın.

"Biz evlenmiyoruz. En azından bu gece değil," diye dalga geçiyor ve o güzel yeşil gözlerindeki muzip bakışla karnım keleklerle doluyor.

Gözleri. Sonra beni öpüyor ve sürü büyüyor. "Yine de buna hazır olduğunu bildiğim için minnettarım."

Omuz silkiyorum. "Yani, bu gece yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Landon yanıma sıkıp beni güldürüyor, sonra ben ona bize kapıyı açık tuttuğu için teşekkür ederken o da stiliste parasını ödüyor.

Ondan sonra beni marinaya götürdü.

Annemle Hayden'ın orada olduğunu biliyorum, onlarla buluşacağız. Landon'ın babasının burada bir yatı olduğunu biliyorum çünkü yaz boyunca annemle ilişkisini kesmeye çalıştığında onu oraya çekmek zorunda kalmıştım ve o da fikrini değiştirmek için onu hafifçe kaçırmaya karar vermişti.

"Beni kaçırıyor musun?" Rıhtımdan teknelere doğru yürürken Landon'a elini tutarak soruyorum.

"İşte bu kadar. Beni yakaladın."

Elini hafifçe sallayarak başımı sallıyorum. "Zor bir tutsak olmak istemem ama yarın akşama kadar dönmem gerekiyor. Fright Fest'in düzenlenmesine yardım ettim ve sırf küçük bir kaçırılma olayı yüzünden festivali kaçıramam."

"Rehineler talepte bulunamaz," diye beni bilgilendirdi.

"Ya bu konuda gerçekten çok tatlılarsa?" Ailelerimizin bulunduğu gemiye yaklaşırken ona sokularak takılıyorum.

Sırıttıyor. "O zaman bu bir talep değil, bir rica ve sana ne veririm onu almak zorundasın."

"Bana verdiklerini almaktan zevk alıyorum," diye mırıldanıyorum imalı bir şekilde.

Bana bakarken gözleri şefkatle parlıyor, ama gözümün ucundaki bir hareket dikkatimi flörtümüzden uzaklaştırıyor.

Arden'in aile yatı ileride sol tarafımıza yanaşmış durumda. Cadılar Bayramı için sofistike bir dekorla süslenmiş ve hâlâ insanlarla dolu, ama annemle Hayden'ın indiğini görüyorum. Aceleleri olmalı çünkü Diğer herkes tekneden inerken hâlâ oyalanıyor ve konuşuyor.

Annem gerçekten mutlu görünüyor, ilk fark ettiğim şey bu. Henüz bizi fark etmediler ve iskeleye adım atar atmaz Hayden onu döndürerek gülmesine neden oluyor. Onu belinden yakalıyor ve Landon'ın bana yaptığı gibi geri çekiyor, sonra onu yaklaştırıyor, gözleri sıcak ve sevgi dolu ve onu öpüyor. Annemin kollarını Landon'ın boynuna dolmasını ve onun karşısında erimesini yumuşak bir gülümsemeyle izliyorum.

Landon'ın elini sıkarak usulca nefes alıyorum. "Evleniyorlar," diye fısıldıyorum, yeni fark ediyorum.

Landon elimi sıkıyor, sonra beni öne doğru çekiyor ve onlara doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Hayden'ın kollarında dönerken annem hâlâ gülümsüyor, hafif ve mutlu görünüyor.

Artık bizi birlikte gördüğünde neşesinin kaçmaması onu rahatlatıyor. Gülümsemeye devam ediyor ve bu benim iyiliğim için zorladığı cesur bir yüz ifadesi değil. Landon çaba gösterdi ve bir gün onunla konuştu. Ben konuşmuyorum.

Ne söylediğini bilmiyordu ama her ne söylediye, onu rahatlatmış gibiydi.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor, Hayden'ı bırakıp bana bakmak için koşuyor. "Ah, tatlım. Çok güzel görünüyorsun!"

"Landon beni alışverişe götürdü ve süsledi. Bana nedenini söylemedi ama..."

Annem beni geçip ona bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor içtenlikle.

Benden başka birinden gelen sıcak duygulardan biraz rahatsız olarak başını sallıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

Annem bana dönüp baktığında gülümsememi bastıramıyorum. "Bu gizli bir düğün, değil mi?"

Annem sırtıyor ve başını sallıyor. "Kaçıyoruz. Sürpriz mi?"

"Buna bayıldım," diyorum ve onu yakalayıp kucaklıyorum.

"Beklemekten, büyük bir tören ve resepsiyon planlamaktan bahsettiğimizi biliyorum ama..."

Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Eğer istediğin buysa, olması gereken de budur."

"Hızlı olduğunu biliyorum."

Landon'a ne kadar hızlı aşık olduğumu görünce, dürüst olmak gerekirse bu konuda söyleyecek çok daha az şeyim var. fırtınalı nişan. "Onun doğru kişi olduğunu biliyorsun. Bu gece evlenebilecekken neden bir parti planlayarak zaman kaybedelim ki?"

Annem sırtıyor, bana tekrar sarılıyor, desteğim için minnettar olduğu belli.

Yine de böyle olduğunu bilmeli. Deli olduğunu düşünsem bile, onu mutlu ettiği sürece onu desteklerdim.

Ama artık bunun çılgınlık olduğunu düşünmüyorum.

Evlenecekleri için rahatladım. Evlenmelerini istiyorum. Hepimizin bir aile olmasını istiyorum ve dışarıdan nasıl görüldüğü umurumda değil.

Daha önce hiç Hayden'ın teknesine binmemiştim ve el ele binene ve Landon biraz arkadan sürüklenene kadar Bu teknenin, annesinin geri dönmediği o gün onunla birlikte çıktığı tekne olduğunu fark etti.

Yavaşlıyorum, annemle Hayden'ın önümüze geçmesine izin veriyorum, böylece onunla biraz yalnız kalabiliyorum. "İyi misin?"

Başını salladı.

"Evet." "Emin misin?"

Tekrar başını sallıyor ama çenesinin kilitli olduğunu söyleyebilirim.

Garip anılar yaşıyor olmalı, bu yüzden elini bırakıyorum ve onun yerine bir kolumu beline dolayarak tekneye binerken ona yanlamasına sarılıyorum.

Hayden annemi kaptanı görmeye götürüyor. Biz de peşinden gidiyoruz ama konuşmaya devam edebilmek için o kadar yakın değiliz.

"Bunu teknede yapmak istemesine şaşırdım," diye mırıldandım. "En son o zaman mı bindin?"

Landon başını sallar. "Önce bana sordu. Neye hazırlandığınızı bu şekilde anladım."

"Hala."

"Anlıyorum," diyor Landon. "Suyu her zaman sevmiştir. Tıpkı senin gibi," diyor hafifçe. Sonra devam ediyor. "Eskiden ben de suyu severdim ama senden çok şey alan bir şeyi sevmeye devam etmek zor."

Kalbim sempatiyle kabarıyor. Annem ve Hayden'ın bulunduğu kata ulaşır ulaşmaz dönüp ona sarılıyorum. "Özür dilerim."

Saçımın arkasını okşuyor. "Biliyorum."

Ona bakabilmek için arkama yaslanıyorum ama onun kucağında kalmaya devam ediyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden yüzme takımı? Bir parçası olman için en kötü kulüp bu gibi görünüyor."

Omuz silkiyor, kollarını hâlâ bana dolamış, sonra neredeyse isyan edercesine suya bakıyor. "Neredeyse bebekliğimden beri yüzüyorum. Çok güçlü bir yüzücüyümdür. Çok geç olmadan onu bulabilmeli, yakalayabilmeli ve yüzeye geri çekebilmeliydim."

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve ona kekleri verdiğimde bana ne dediğini hatırlıyorum. Annesinin öldüğünü ve tüm bunların onun suçu olduğunu unutturacak kadar iyi olup olmadıklarını sorduğunda.

"Bu senin hatan değildi Landon. Sen sadece bir çocuktun."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Ama ailemi bir arada tutacak kadar güçlü olmalıydım. Onu kaybettikten sonra bir daha asla lanet suya bakmak istemedim. Yatak odamı değiştirdim çünkü her gün okyanusa bakmaya dayanamıyordum. Yeni odayı kendime ait yapma zahmetine bile girmedim, sadece... orada sonunda gidebileceğim günü iple çeken bir ziyaretçi gibi yaşadım." Bakışları bana kayıyor. "Ta ki sen taşınana kadar."

Şaşkınlık, sorunun ağzından kaçmasına neden oluyor. "Ben senin eski odanda mıyım?"

Başını sallıyor, sonra okyanusa bakıyor. Çenesi kilitleniyor, yeşil gözleri fırtınalı ve sinirli, sanki bir su kütlesi yerine bir düşmana bakıyormuş gibi. "Ama ilk keder geçtikten sonra, babam ortadan kaybolduğunda... sanki ikisini de kaybetmiş gibiydim." Yere bakıyor. "Kendimi bir daha böyle bir durumda bulursam hazırlıklı olmam gerektiğini bilmeliydim. Daha güçlü olmalıyım. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü yüzücü olmalıyım. Benim için önemli olan şeylere tutunabilmeli ve onların elimden kayıp gitmesine izin vermemeliydim. uzakta."

Bunu duymak kalbimi kırıyor.

Landon'ın annesinin ölümünden sonra değiştiğini biliyordum. Önceden böyle sinirli, kavgacı ve kontrolcü değildi. Yaramazdı, ama asla omzunda bir çip yoktu. Okuldaki popüler çocuklardan biriydi, eğlenceli, yakışıklı ve atletikti. Herkes tarafından seviliyordu ve herkesle arkadaştı. Tüm dünya onun oyun alanıydı. nefret ediyordu, ama sonra, bir öğleden sonra, tüm dünyası değişti. Karardı.

Çok şey kaybetti.

Ondan sonra asla eskisi gibi
olmadı. Sanırım ben de olmazdım.

Sadece on iki yaşındaydı, ama şimdi, yani bir yetişkin olduğumda annemi kaybetmek bile beni duygusal olarak sakat bırakırdı. Böyle bir kayıptan sonra nasıl toparlanırsınız bilmiyorum.

Landon'ın hiç yaptığını sanmıyorum.

Ve benimsediği tüm yeni zihinsel süreçleri bana nasıl uyguladığını fark etmemek mümkün değil.

Nedenini bilmiyorum, kader mi yoksa o gün boğulduğunu gördüğümde ona yaklaşıp cankurtaran salı önermek isteyen tek kişi olduğum için mi bilmiyorum ama onu kaybettikten sonra tutunmaya çalıştığı şeyin ben olduğum açık. İzlediği, kontrol ettiği ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermediği şey bendim.

Hiçbir direniş işe yaramazdı. Etrafımızdaki tüm hayatları ateşe verir ve yine de beni kovalamaya devam ederdi çünkü bunu yapmak *zorundaydı*.

Duramazdı. Kendini tutuklatacak, kendi geleceğini ve yoluna çıkan herkesin geleceğini havaya uçuracaktı. Babasının hayatını mahvedecek, sahip olduğu her arkadaşıyla arasındaki tüm köprüleri yakacak ve gelmeye devam edecekti.

Sanırım ben de ona takıldığım için şanslıyım. Yine de merak ediyorum.

Kovalanmayı seviyor muyum, çünkü ben buyum. Ondan kaçarak mı geçirdim?

Sanırım bunun bir önemi yok. Şu anda birlikteyiz ve dürüst olmam gerekirse sonsuza dek birlikte olacağımızı biliyorum. O başka türlüünü istemezdi.

Beynim bunu doğal olarak mı yoksa Landon'ın yıllar süren amansız takibiyle zorladığı için mi kabul etti, ben de kabul etmezdim.

Belki de o hep benim, ben de hep onun oldum ve bunun nedeni önemli değil.

Belki biraz sapkınca ama ortaokuldaki o günden beri Landon'a karşı hep korumacı oldum. Hedefi ben olsam bile, işlerin farklı gittiği ve beni elde edemediği düşüncesi... O nefes aldığı sürece hayatımda asla huzur bulamayacağımı bildiğim için sadece kendi adıma bunalmış hissetmiyorum. Aynı zamanda her şeyden çok istediği tek şeyi elde edemeyeceği düşüncesiyle onun için de üzülüyorum.

Ben olduğum için minnettarım.

Usluca iç çekerek ona tekrar sarılıyorum, sonra da ağzının kenarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Landon."

Mükemmel dudakları yukarı doğru çekiliyor ve kolları etrafımda geriliyor, şimdi bile beni yeterince yaklaştıramıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bunu ilk kez söylemiyoruz ama ilk kez tüm kıyafetlerimiz üzerimizdeyken söylüyoruz. Genellikle yatakta, o tüm duyularımı yok ettikten ve ben ona mümkün olduğunca yaklaşmak için çaresiz kaldıktan sonra ağzımdan kaçıyor.

Gerçi yatakta bunu ilk kez söylediğimizde de bir olay değildi. İkimiz de nasıl hissettiğimizin çok farkındaydık.

Sanırım birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile birbirimizi hep
Diğer.
sevdik ve her zaman da seveceğimizi biliyorum.

Coastal Elite dünyası ***Teslimiyet*** ile devam ediyor, yakında yakınınızdaki
kindle'lara geliyor! ;)

OceanofPDF.com

Bonus Sahne

Contempt'te Hannah'nın iyi uyuyamadığını keşfettik. Kabuslar peşini bırakmıyordu.

Böylece, ruj partisinden sonra, Parker ile geceyi eski yatak odasında geçirdiklerinde, Hannah kendi kişisel Freddy Krueger'ına ulaşarak bakalım cevabı onu rahatlatabilecek mi?

İşte bu sahnenin geçtiği yer ve zaman. İyi eğlenceler.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hayal Etmeye Cesaret Et

Hannah

Parker yanımda yatıyor, derin uykuda.

Gözlerim yanıyor ve bedenim bitkin düşüyor ama beynim durmuyor ve uyuyamıyorum.

Bugünlerde bu benim için bir norm. Beynim aşırı hızda çalışmıyor ama uyuyamıyorum.

Her günün sonunda yatağa girdiğimde ne kadar yorgun olursam olayım, uykuya dalmak çok zor oluyor.

Yatma vaktinden korkmaya başladım, her ne kadar eskiden gece Günün en iple çektiğim zamanıydı. Jackie ve Anae uyuyor, ev sessiz. Sanki yine benimmiş gibi.

Sanırım benden aldığı bir şey daha.

Şimdi, gözlerim daha fazla açık kalamadığında, onun hasta, karanlık dünyasına düşeceğimi bilerek, endişeyle uyanık yatıyorum.

Orada beni bekliyor olacak.

İzliyor, kovalıyor, eziyet ediyor.

En kötü gecelerde, beni öylesine büyük bir dehşet duygusuyla baş başa bırakıyor ki, uyandıktan sonra bile etkisinden kurtulamıyorum.

Ve şimdi, Anae'nin partiden önceki çılgınlığından sonra, aklımı kurcalayan bir şey daha var.

Kolunda dövmem mi var?

Kız deli, ama adam da öyle.

Çılgınca olması doğru olmadığı anlamına gelmez.

Eski komodininin üzerinde şarj olan telefona dair farkındalığımı engelleyemiyorum, Voldemort'umla potansiyel bir bağlantı, ama aynı zamanda... belki de

Bazı sorularımı.

Teknoloji bunu çok kolaylaştırıyor. Tek yapmam gereken onlara ulaşmak.

Bu kötü bir fikir. Kötü olduğunu biliyorum. Parker haklı, o portalı açmamalıyım. Onun Doğu Yakası'nda, benim de Batı Yakası'nda olmama izin vermeli ve bana izin verdiği sürece onu unutmalıyım.

Ama bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyorum. Parker bunu söyleyebilir ve aslında bana suyun üzerinde yürümemi söylediğini bilmeyebilir, ama ben daha iyi biliyorum.

Neredeyse her gece gördüğün birini nasıl unutabilirsin?

Mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için bakışlarım Parker'a kayıyor. Uyuyor, ben de yavaşça telefonuma uzanıyorum, parmaklarımı ince, pürüzsüz yüzeyin etrafına doluyorum ve komodinin üzerinden indiriyorum.

Şarj cihazının fişini çektiğimde ekran yanıyor. Bu bana küstahça geliyor ve Parker'ın uyanmasından korkuyorum, bu yüzden uygulamayı açmadan önce parlaklığı azaltıyorum.

Elbette Dare'in numarasını hiç almadım, bu yüzden onun sosyal medya hesabına girdim.

Anae'nin takip etmek için çok zaman harcadığı medya sayfası. Kendimi deli gibi hissediyorum.

gecenin bir yarısı onun profilini inceliyor, ama ben fotoğraflar için burada değilim.

Onlar için burada değilim, ama yine de onları fark etmeden edemiyorum.

Son gönderisi, Aubrey'nin yorganın altından dışarı bakarken çekilmiş bir fotoğrafı, yüzünde benimkine benzeyen sevimli bir gülümseme var.

Parker haklı, mutlu görünüyor.

Ben de haklıyım. Mutlu çünkü bir duman ve aynalar ülkesinde yaşıyor ve bu gerçek tehlikenin gerçekliğini saklıyor olabilir.

Özellikle de Anae'nin arkasından iş çeviriyorsa.

Dare'in ne düşündüğünden emin olmak zor, ancak geçmişte, çoğu kişiden daha net bir görüşe sahiptim. Onunla bağlantı kurmak asla rahat değil, ama bunu yaptığımda, dumanının çoğunu görebildiğimi hissediyorum.

Resimlerden uzaklaşıyorum ve mesaj düğmesine tıklıyorum. Ekran endişe verici bir kolaylıkla boş bir pencereye atlıyor. Midem sallanıyor

bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyle. Bakışlarım mesajın üstündeki dairede yer alan resmine kayıyor.

Bunu gerçekten yapmalı mıyım?

Muhtemelen değil, ama kendime zararsız olduğunu söylüyorum. Sadece bir mesaj. Sadece küçük bir soru. Belki dövme konusunda yanıliyorumdur. Belki bana aklımdan hiç geçmediğimi söyler ve *sonunda* biraz huzur bulabilirim.

Belki rüyalar durur.

İçten içe, aramızda hissettiğim bağı koparmaktan başka bir şey istemiyorum.

Belki bu bunu başarır. Belki gerçek

beni özgür bırakır.

Belki de hepsi zihnimdedir - Aubrey'le bir bağa tutunmak için umutsuz bir çaba, hayatından çıkarılmayı kabul etmemek için geçerli bir neden.

Bunu yapacağım.

Hayatta çok fazla korkak davranıyorum. Bunu yapıyorum.

Bu sadece bir mesaj. Hiçbir şeye zarar veremez.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye yazıyorum ama kendimi gönder tuşuna basmaya ikna edene kadar tam bir dakika bakıyorum.

Basana kadar aklıma gelmiyor ve kalbim midemde sağlam bir şekilde dinleniyor, muhtemelen uyuyor.

Aman Tanrım, az önce ne yaptım ben?

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendimi suçlu hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. Kötü bir niyetim yoktu ama Aubrey'nin onun yanında yattığını hayal ediyorum ve ne olduğunu merak ediyorum. Telefonunun ekranında mesajı görse ne düşünürdü acaba?

Keşke silebilseydim.

Gönderiyi iptal etmem gerekiyor ama bu bir seçenek değil.

Ya onu engellediysem? Yine de ona mesaj gönderdiğimi görebilir mi? Emin değilim; daha önce kimseyi engellemedim.

Onun profilinden uzaklaşıp Aubrey'ninkine tıklarken ellerim titriyor. Resmine bakarken bile kalbim çarpıyor. Net düşünmem gerekiyor, bu yüzden ekranı karartmak için telefonun yan tarafındaki düğmeyi sıkıyorum.

Belki de ona mesaj atmalıyım. Balodan beri konuşmadık çünkü Dare arkadaş olmamıza izin vermiyor, ama belki-

Telefonun ekranı yeni bir bildirimle aydınlanıyor.

Bakmak için telefonumu kaldırırken nefesimi tutuyorum.

Dare'den bir mesaj.

Aman Tanrım.

Kısa olduğu için daha açmadan ne yazdığını görebiliyorum.

"Elbette." Hiç yanıt vermesini beklemiyordum ama bu kadar çabuk da değil. *Ne diyeceğim? Ne yapacağım?*

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" Ben de cevap yazıyorum.

"Sadece uyku programımı sormak için mi ulaşıyorsun? Ne kadar düşüncelisin."

Sifonu çektim. "Mesajı gönderirken saat farkını düşünmemiştim. Bulunduğun yerde saatin bu kadar erken olduğunu fark etmemiştim. Fark ettiğimde de uyanık olacağını düşünmemiştim."

"Değildim," diye basitçe yanıtlıyor.

"Seni uyandırdım mı? Özür dilerim."

Umarım başka kimseyi uyandırmamışımdır.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi terbiyelisin," diye cevap veriyor.

Bu beni daha da kızartıyor. Sanırım ona özür borçlu değilim, asla. Bana yaptığı onca kötülükten sonra yüzünü kesip atabilirim ve özür dilemek zorunda kalmam.

Bunu düşünmek beni ona mesaj atma nedenime geri götürüyor. "Anae dışarıda," diye yazıyorum.

"Biliyorum."

Neden onun gibi bir kibarın nasıl olduğunu sormasını beklediğimi bilmiyorum. Umurunda olmadığını biliyorum ve şu anda umurundaymış gibi davranmak için bir nedeni yok.

"Bu gece profilini takip ediyordu, resimlerine bakıyordu. Dövmelerini görmesini istediğin için onu engellemediğini düşünüyor. Ona ekmek kırıntıları bıraktığını düşünüyor. Düşünüyor ki..." Duraklıyorum ve geri alıyorum, parmaklarım bu düşünceyi metne dökmek istemiyor ama en başta bu yüzden ulaştım, bu yüzden kendimi cümleyi yazmaya zorluyorum. "Kolunda olduğumu sanıyor."

Kalbim boğazımda çarparak cevap vermesini bekledim.

Bekliyorum. Ve bekledim. Ve bekledim.

Aman Tanrım, neden cevap vermiyor?

Avuçlarım terliyor. Mesajı okuduğunu gösteriyor, ama belki de uzaklaştı? Bilmek zorundayım, bu yüzden sonuncusuna cevap vermemiş olsa da bir mesaj daha gönderiyorum.

"Kolundaki Sindirella dövmesi mi?"

Bu mesaj da anında okundu olarak görünüyor, yani mesaj açılmış gibi görünüyor, sadece bir şey yazmıyor.

Benimle oynuyor.

Muhtemelen cevap vermeyecektir.

Orada öylece oturur, eğlenir, pes etmeden önce kaç kez soracağımı görmek için bekler.

Pislik.

Karnım gurulduyor. Elimi karnımın üzerine koyup sakinleşmesi için yalvarıyorum. Doğrusu, bir ağzı olsaydı, muhtemelen en başta onu endişe-asitle dolduracak aptalca şeyler yapmamam için bana yalvarırdı.

Sonunda cevap verdiğinde nefesim kesiliyor. "Belki."

Aman Tanrım.

Bu belki bir evet gibi geliyor, ama tabii ki net bir evet değil, çünkü Dare beni yavaş yavaş delirtmeye niyetli.

Yutkunuyorum.

"Neden kolunda bir Külkedisi dövmesi var?" diye soruyorum.

"Bunu sana söylesem ne eğlenceli olurdu?" diye cevap veriyor.

"Artık birbirimizin hayatında değiliz, bunun ne önemi var? Söyle de biraz uyuyabileyim."

"Geceleri seni uyutmuyor muyum, Hannah?"

Ekrandaki tek tip metin satırından bile bundan ne kadar hoşlandığını *duyabiliyorum*. Herhangi birinden gelebilir ama ondan geliyor, bu yüzden berbat ve karmaşık.

Evet.

Ama bunu ona itiraf etmeyeceğim. Uzaktan bile olsa bana ne kadar eziyet ettiğini bilmekten alacağı hazzı hak etmiyor.

"Gitmem gerek," diye cevap yazıyor ben bir yanıt oluşturamadan.

"Denizkızım kıpırdanıyor. Biraz uyu. Beni daha çok düşünebilirsin Yarın," diyor ve göz kırıyor.

Ugh. Gözlerimi deviriyorum, bir mesaj yazıp yazmamakta kararsızım Geri.

Bunu yapmamak kabalık gibi geliyor. En azından ona iyi eğlenceler dilemeliymişim gibi hissediyorum.

bulunduğu yerde sabahın erken saatleri olduğu için, ama aynı zamanda ondan gelen ve içinde göz kırpan bir surat olan bir mesaja yanıt vermekte zorlanıyorum. Karanlık bir şeye ortak olmak gibi geliyor. Onunla oyun oynamak istemiyorum, sadece neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum.

Bir süre düşündükten sonra "Aubrey'e selam söyle" diye geri gönderiyorum, böylece bu iletişimin gizli tutulmasına gerek olmadığı anlaşılıyor.

Bir süre daha bekliyorum ama mesaj okundu olarak görünmüyor, yani muhtemelen artık telefonuna bakmıyor. Yine de gönderdiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

Aramızdaki mesajdan uzaklaşıp Aubrey mesaj zincirime geçiyorum.

Yazıştığımız her mesajı sakladım, bu yüzden kafamda daha iyi düşünceler oluşturmak için birkaç dakikamı onları kaydırarak ve yeniden okuyarak geçirdim uyumadan önce.

Yine de gözlerim ağırlaşıyor.

Sanki bedenim Dare'in biraz uyumak için verdiği emre itaat ediyormuş gibi, kendimi onları açık tutamazken buluyorum, karanlık beni içine çekmeye çalışırken kolum sarkıyor ve yatağa yaslanıyor.

Artık onunla savaşamam. Bu gece olmaz.

Mesaj zincirini kontrol ederek yanlışlıkla herhangi bir tuşlarına basıp ona bir şey gönderdiğimi hatırlamıyorum. Göndermediğimi görünce uygulamayı kapattım, telefonumu sehpanın üzerine geri koydum ve Parker'a sırtımı dönerek kıvrıldım.

Başka bir mesaj alma olasılığımın düşük olduğunu bilsem de telefonuma göz kulak olmam gerektiğini hissediyorum.

Gitmesi gerektiğini söyledi.

Aubrey kıpırdanıyordu.

Bahse girerim şu anda bile kollarını ona dolamış, yumuşak teni parmak uçlarının altında kızarıyordur. Eminim ona dokunuyor ve öpüyordur, her zaman yaptığı gibi onu işaretliyor ve kime ait olduğunu bildiğinden emin oluyordur.

Ugh.

Yastığımı düzeltiyorum, mutsuz düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu kolay çünkü beynim yorgun ve sadece dinlenmek istiyor.

Yine de artık uykudan gerçek bir dinlenme beklemiyorum. Hissetmek zor dayanılmaz işkencelerle geçen bir gecenin ardından yeniden şarj oldu.

Vücudum sonunda pes ettiğinde ve gözlerim kapandığında, artık aşına olduğum karanlığa yuvarlanmayı bekliyorum.

Ama uzun zamandır ilk defa içine düştüğüm şey karanlık değil.

Uzun zamandır ilk kez, sonunda biraz dinlenebildim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazarın Notu

Umarım Parker ve Landon'ın hikayesini (ve Hayden ve Gemma'nın hikayesinin geri kalanını) (ve son olarak Hannah'nın zihnine bir bakış atmayı) beğenmişsinizdir. Vay canına, buraya çok şey sığdırdım, değil mi? lmao)!

Aklıma geldi ki soruları genellikle Facebook'taki okuyucu gruplarımda yanıtlıyorum (Sam Mariano'nun Genel Okuyucu Grubu ve bir de Coastal Elite spoiler odası var, burada okuyucular teori üretiyor ve ben de ara sıra bu dünya ve karakterlerle ilgili daha derinlemesine bilgi edinmek isteyenlerin sorularını yanıtlıyorum) ama herkesin Facebook'u *yok*.

Contempt'i okuduğunuza göre, muhtemelen bu serideki hikâyelerin nasıl örtüşeceğini daha iyi anladınız. Açıkçası, Parker ve Landon'ın hikayesi *Undertow*'da başladı ve bu kitapta sona erdi. Onları *Deception*'da tekrar göreceksiniz ama yan karakterler olacaklar. Yolculuklarının mücadelesi kısmı sona erdi. Bunun ötesi sadece tüyo.

Bana en çok sorulan soru "Hannah kitap çıkaracak mı?"/"Hannah ne zaman kitap çıkaracak?" Bu soruyu çok seviyorum çünkü ben de Hannah'ya bayılıyorum ve *onun aşk hikayesine kafayı takmış* durumdayım ama bu cevaplaması kolay bir soru değil.

Hannah'nın hikayesi bu seriye serpiştirilmiş durumda (*Acıtsa Bile*'de tanıtılmıştı) ve aşk hikayesi birden fazla kitaba yayılacak, ama kesinlikle anlatılacak. Vahşi atlar beni durduramaz. ;)

Ve dürüst olmak gerekirse, sabırsızlanıyorum.

Çok uzun zamandır Hannah'nın hikâyesi hakkında hayaller kuruyorum. İstemediğim zamanlarda bile hayatıma sızıyor. Beni diğer projelerden uzaklaştırıyor. Onu hayal ediyorum. Araba kullanırken, duş alırken ya da yemek pişirirken bunu düşünüyorum. Dünyanın dört bir yanından sahneler geliyor. Uzun zamandır onun aşk hikayesinin zaman çizelgesini yazıyordum, sonunda yazma zamanının geldiğine inanamıyorum.

Yani, neredeyse.

Bu serinin bir sonraki kitabı *Teslimiyet*. Hannah, Silvan ve Sophie'nin hikayesinde yer almıyor (orijinal adı *Sophie'nin Teslimiyeti* olan ve

Geçen yılın sonlarında / 2023'ün başlarında üç ay boyunca bağımsız olarak), ancak o kitabın sonuna eklediğim Coastal Elite bonus içeriğinde *yer alıyor*. Temelde *Contempt*'in kaldığı yerden devam ediyor, ancak Boston'da Dare ve Aubrey ile Cadılar Bayramı'nın nasıl gittiğini görebiliyoruz.

Aldatma teknik olarak Hannah'nın kitabı ama onun hikâyesi tek bir kitaba sığmaz. Niyetim Deception'ı bir süre daha yayınlamamak. Bitirdim, bu yüzden ileride yazabilirim. Serinin geri kalanını birbirine oldukça yakın bir şekilde yayınlamak istiyorum, böylece siz çocuklar sonuç için uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız.

Ben bu seriyi çok seviyorum, umarım siz de seviyorsunuzdur!

Silvan ve Sophie'nin hikâyesi tek başına okunabilecek son kitap. Bunun ötesinde, ya varsınız ya da yoksunuz.

Hannah'nın kitabının pek çok insanın dört gözle beklediği bir kitap olduğunu biliyorum, ancak bu kitap *hiçbir* şekilde parçalara ayrılamayacak bir kitap.

Ben bu seriyi tamamını okuyacak kişiler için hazırlamış olsam da, bir kişi sadece *Even if it Hurts*'ı okuyup tatmin olabilir, sadece *Undertow* ve *Contempt*'i okuyup muhtemelen tatmin olabilir (ilk kitabı okumadıkları için önemsemedikleri yan karakterlerin gelişiminden rahatsız olsalar da). *Teslimiyet*'i bir kitap olarak çok kolay okuyabilirler.

Kitabın sonundaki bonus içeriğe geldiklerinde okumayı bıraktıkları sürece tek başına.

Ancak seçme ve seçilme yeteneği (tavsiye edilmese bile) burada sona eriyor. Birbirine bağlı pek çok hikayesi olan karmaşık bir seri hazırlıyorum ve sırayla okunması amaçlanıyor. Eğer doğru olmasaydı size bunların tek başlarına olmadığını söylemezdim. Sizi kandırmaya çalışmıyorum; sadece kalbimi ve ruhumu döktüğüm hikayeden mümkün olduğunca keyif almanıza yardımcı olmaya çalışıyorum.

Eğer Hannah'nın hikayesini öğrenmek istiyorsanız, kemerlerinizi bağlayın ve tüm seri. Bunu anlamanın tek yolu bu. *Teslimiyet*'in sonunda, herkese Hannah'nın hikayesini okumak isteyip istemediğine karar vermesi için fazlasıyla bilgi vermiş olacağım. Emin olmasam bile ilgimi çekti mi? Nereye gidiyor?

Eğer öyleyseniz, harika. Bunun için son derece heyecanlıyım. Hannah pek çok açıdan benim en sevdiğim kadın kahraman tipinin prototipi. Diğer yönlerden ise oldukça farklı. Onunla ilk tanıştığım da tercihleri sorun olmuştu. Pisliklerden hoşlanmıyorum da ne *demek*? Kimin kitap dünyasında ortaya çıktığını biliyor musun?

Ancak Hannah'nın hikâyesi karanlık bir romantizm hazinesi ve onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Onun hikayesi beni daha önce hiç yazmadığım şeyler yazmaya zorlarken, aynı zamanda yazmayı çok sevdiğim mecazları ve dinamikleri de harmanlayacak.

Ayrıca Coastal Elite'in yan romanı da daha sonra yayınlanacak. *Teslim* olun, ancak Silvan'ın kitabında bu konuda daha fazla bilgi vereceğim, çünkü orada daha anlamlı olacak :)

Bir dahaki sefere kadar!

-Sam Mariano

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SAM MARIANO tarafından da

Çağdaş romantizm standalone'ları

[Dokunulmaz](#) (karanlık kabadayı romantizmi) [İniş](#) (karanlık milyarder romantizmi)

[Köprüdeki Çocuk](#) (ikinci şans zorba romantizmi) [Bay](#)

[Granville'e Direnmek](#) (buharlı yasak romantizm) [Kusurlar](#) (yasak romantizm)

[Dikişler](#) (MFM ménage romance)

[Tetikci Noel'i Nasıl Caldı](#) (ateşli, karanlık ve komik, bir tutam mafya)

[Ökseotu](#) [Öpücükleri](#) (öğrenci-öğretmen romantizmi) Ergenliğe **giriş, çağdaş**

kabadayı düeti [Senin Yüzünden](#)

[Senden Sonra](#)

Yasak, tabu romantizm

[Onarılamaz Düet](#)

Eğer bir **seri** okuyucusuysanız, Morelli ailesi serisine mutlaka göz atın! Karanlık ve dolambaçlı bir mafya romantizmi ve ilk kitap [Kazara Tanık](#)

~~**Çok Yakında!**~~

Coastal Elite dünyası, **Surrender**'ın yeniden yayınlanmasıyla devam ediyor. **Sophie'nin Teslimiyeti**, şimdi Coastal Elite bonus içeriğiyle birlikte.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yazar Hakkında

Sam Mariano'nun kötü adamlara karşı bir zaafı var (en azından kurguda). Son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile düşünmeye devam edeceğiniz karmaşık karakterler içeren keskin, dolambaçlı okumalar yazmayı seviyor. Onun Bağımsız yayıncılığın en sevdiği yanı kendi kurallarına göre oynayabilmek! Bir sonraki kitabını yazmıyorsa, yaramaz yavrusuyla oynamıyorsa ya da sevimli kızıyla takılmıyorsa... aslında bugünlerde tek vakti bunlar için.

Sam'i Facebook'ta ([Sam Mariano'nun Genel Okuyucu Grubu](#)), Goodreads'te, Instagram'da veya blogunda bulabilirsiniz - okuyuculardan haber almayı çok seviyor! Ayrıca şu anda TikTok'ta @sammarianobooks hesabına ulaşabilir ve tamamen spam olmayan bültenine [BURADAN](#) kaydolabilirsiniz _____

Kısa veya uzun bir inceleme bırakmak için zamanınız ve eğiliminiz varsa, bunu çok takdir edecektir! :)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

